Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl, kapitola I. - IX.

Světový problém

Deaborn 1920

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl: Světový problém

Kapitola I. – IX.

Obsah: 1. sešit

Editorial 5
Předmluva 24
1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti 25
2. Jak se Německo chrání proti židům 33
3. Dějiny židů ve Spojených státech 38
4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka? 44
5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech? 50
6. Židovská otázka proniká do časopisů 58
7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc 62
8. Existuje pevný židovský světový program? 67
9. Dějinný základ židovské světovlády 74

Obsah: 2. sešit

10. Úvod k „Židovským protokolům“ 73
11. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů 78
12. Židovské protokoly se již částečně splňují 80
13. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“ 87
14. Předvídali židé válku? 94
15. Je židovský „kahal“ nynějším „sovětem“? 101
16. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství 108
17. Ovládá židovstvo světový tisk? 115
18. Čím se vysvětluje židovská politická moc? 123
19. Starožidovská pečeť na rudém Rusku 129
20. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu 135

HENRY FORD

MEZINÁRODNÍ ŽID

SVĚTOVÝ PROBLÉM

DÍL I.

SE SVOLENÍM AUTOROVÝM

PŘELOŽIL

BOVARY

1924
NAKLADATEL B. KOČÍ, KNIHKUPEC
V PRAZE I., MASARYKOVO NÁBŘEŽÍ Č. 14.

Editorial

Zvláštní pozornost věnujte tvrdošíjným a nepokorným, kteří se nechtějí sklonit před naším vrchnostenstvím. Rozšiřujte o nich kompromitující pomluvy. Vyprovokujte je do konfliktů. Nakonec se jich začnou bát i ti, kteří o nich mají dobré mínění a podporují je.

Hlavní je obviňovat - nechť se gojímové ospravedlňují. Ten, kdo se ospravedlňuje, je už z poloviny vinen.

(Katechismus pro židy, vydáno v Tel Avivu r. 1986.)

20. století - to je století triumfu „judaistických ideálů“, a nepozorovat to, znamená podobat se pštrosovi, ukrývajícímu hlavu do písku. Komunismus, socialismus, kapitalismus, liberalismus, multikulturalismus, feminismus, homosexualismus, atd., jsou pustá a falešná slova, určená těm, koho Talmud nazývá lidským dobytkem. Nevidět to na začátku 21. století - toť opravdová vlčí mlha.

Ve vědě o vesmíru je modelový fenomén zvaný černá díra: velmi hustá a těžká hvězda mění geometrii okolního prostoru a z takto vytvořené gravitační pasti nemohou uniknout třeba světelné paprsky. Taková černá díra je neviditelná, protože je velmi silná. Nic nemá dost energie, aby se z ní mohlo vymanit. Stejně tak si jako černou díru můžeme představit organizované židovstvo. Je tak mocné, že skoro nikdo mimo něj ho nemůže vidět - nesmí ho vidět. Je to největší TABU naší doby.

Známý antisionista Israel Shamir říká:

> *„Na rozdíl od ‚popíračů holokaustu‘ já sám jsem nikdy holokaustní povídačky nechápal jako základ židovské moci. Podle mého názoru to je spíše indikátor jejich moci, nic víc, nic míň. A ta moc je obrovská. Židé infiltrovali a mají pod plnou kontrolou celou nervovou soustavu euroamerické společnosti.“*

Nadměrný vliv organizovaného židovstva je ukazatelem nedostatku demokracie; ve skutečné demokracii by židovstvo mělo vliv úměrný počtu svých příslušníků. Historie však nekončí a svobodu lze získat vykázáním organizovaného židovstva tam, kam byla poslána mocenská církev nebo komunistická strana, tj. do kouta naší společnosti. Věří se, že židovská moc je založena především na lži. S tím nelze bezvýhradně souhlasit. Síla židovstva je naprosto reálná, je založena na penězích, ideologii a na všem, na čem lze moc zakládat, tedy i na lži.

Svědectvím o moci židovského establishmentu a o „americké svobodě“ je i případ „automobilového krále“ Henryho Forda. V jeho časopisu *Dearborn Independent* vycházel v letech 1920-1921 seriál článků. Poté vyšly tyto články souborně ve 4-dílné knize „*The international Jew*“ se jménem Forda jako autora.

Kniha, kterou právě máte v ruce obsahuje ve 3 sešitech první 2 díly; je to jazyková úprava jediného doposavadního českého překladu.[*)]

[*)] Překladatel: BOVARY. Nakladatel: B. Kočí, Praha. 1924. Druhý díl překladu od BOVARY neobsahuje všechny kapitoly dle originálu.

Vydání článků a knihy byl povel k zuřivému útoku proti Fordovi. Bylo proti němu vedeno několik soudních procesů, byly mu omezeny úvěry, takže se jeho podnik ocitl ve složité finanční situaci. Po celém světě byl zahájen bojkot jeho automobilů. Dokonce skoro přišel o život při automobilové nehodě, která měla všechny znaky atentátu. Ford sa nakonec, s ohledem na svou firmu a své zaměstnance, podrobil židovskému nátlaku a veřejným listem opustil arénu. Kniha už za jeho života nevyšla.

Interpelace ČS poslanců v r. 1923

Jaký ohlas v časech Fordových po celém světě kniha získala, svědčí např. následující interpelace poslanců Československé Poslanecké sněmovny - I. volební období, 7. zasedání (r. 1923):

Není knihy, která by vzbudila hned tolik pozornosti, jako tato. Tomuto spisu bude v nedaleké době přiznán světový historický význam. Ještě před 2 lety se nesměl ve Spojených státech žádný časopis nebo deník, žádný řečník, žádný spisovatel odvážiti užíti slova „žid“, jen v pochvalném smyslu - proto se to zvalo „volnou Amerikou“. - Čeho celý svět nevěděl: Amerika propadla více židovskému kapitalismu než kterákoliv jiná země. Tu byl uveřejněn v květnu 1920 ve váženém týdenníku „DEARBORN INDEPENDENT“ první odstavec této knihy: „Žid podle své povahy a ve výdělečném životě.“ Židům v Americe se na okamžik zatajil dech: upřímná, věcná, vznešená, skoro láskyplná kritika židovské bytosti a působnosti v časopise s asi 200.000 čtenářů. Nyní vycházel článek každého týdne. Čtenářstva nesmírně přibývalo. Židé ztratili dech a byli bez rady - smrtelné mlčení! Tak to šlo půl roku. Vzrušení ve Spojených státech vzrůstalo; statisíce pociťovaly tento literární čin jako vysvobození z dusivé tísně; náhle poznaly: naše zem jest zrazena, zaprodána, zotročena! Nyní se musili židé chopiti zbraní - obyčejných: znetvořování, zkracování, utrhání na ctí, spílání. Ani jeden tón věcného vyvrácení. Zblbělí duchovní a politikové naříkali nebo se přetvařovali se židy o závod, mluvíce o „nekřesťanském pronásledování“, „útoku na rovnoprávnost plemen“ atd. Jejich vystoupení mělo účinek, jehož si nepřáli, že se totiž židovská otázka stala také veřejně čím jíž dávno byla - palčivou otázkou ve Spojených státech. Jako první svazek, tak také druhý přináší skutečný, nepopíratelný materiál. I když se spis zabývá hlavně činností židů ve Spojených státech, přece jest tato lokalisace jen zdánlivou. Za každou větou přichází čtenář k trapnému přesvědčení: právě tak jako u nás! I když odmítneme tvrzení, vyslovená v Německu o židovských plánech na světové panství pro jejich nehoráznost jako předpojatá, úplná stejnost a současnost veškerého politického, duševního, hospodářského a mravního rozvoje v zemích a u národů nejrozdílnějších povah a přirozených podmínek, skýtá nám neochvějný důkaz pravdy, že existuje všude působivý plán jednoho národa, jehož splnění se dá jen dosáhnouti - a v hlavní věcí jest však již dosaženo - prostředky, jež jsou paškvilemi veškeré lidskosti: vnitřním rozkladem, převraty, hospodářskými katastrofami, válkami. Všech těchto hrůz byly by národy zůstaly ušetřeny, kdyby ve své bezstarostnosti, avšak také v nepochopitelném zaslepení nebyly pomáhaly nepříteli lidství a nebyly dopomohly jeho nepřátelskému plánu k vítězství rozdrásáním vlastního těla. - Přes to věda, rozvaha a vůle mohou ještě nyní přivoditi obrat osudu. Kniha důtklivě k tomu napomíná svědomí jednotlivce a národů. Od července 1921 vyšla v 10 vydáních a nepochybně zvlášť přispěla k tomu, že se mnohým lidem oči otevřely nad

velikým nebezpečím, jež našemu národu hrozí. Kdo nezná těchto obou knih, nemůže si nikdy činiti nároku na to, aby porozuměl bez výhrady politickým událostem, - smělé tvrzení, avšak pravdivé. - „Mezinárodní žid“ vyšel Hammerovým nákladem v Lipsku 13, poštovní schránka 276. První svazek stál v září nevázaný 146 M, vázaný 180 M; druhý svazek nevázaný 90 M, vázaný 150 M.

Z cizorodých složek v našem národě připadá židům zcela zvláštní úkol a význam. Nikoliv teprve dnes a u nás. Vždy v dobách úpadku a přechodu vystupovali židé do popředí. Liberální dějepisec Th. Mommsen nazývá je „fermentem dekomposice“, t. j. česky „kvasem rozkladu“. Kam se vmísí, tam rozkládají. Tak působili již v římských dějinách. Richard Wagner nazývá je „plastickým démonem úpadku“, to jest: ztělesněným strašidlem úpadku. Národ, v němž se ukáží a v němž začnou působiti, jest blízký úpadku. A jak působí, naznačuje Goethe slovy: „Tento chytrý národ vidí jen jednu cestu otevřenu: Tam, kde panuje pořádek, tam nemá co očekávati.“

Žid Otto Weininger přiznává ve spise „Pohlaví a povaha“: „Žid jest bezbožný člověk v nejširším slova smyslu. Každá víra jest hrdinská. Žid však nezná ani odvahy ani bázně jako citu ohrožené víry: není ani slunný ani démonický: jest jen rozkladný a nikdy skutečně nebojí.“

Takto označuje žid slabosti svého plemene. Z toho poznáváme, kde vězí naše síla: v budování ze slunného vnitra svědomí Bohem vštípeného. A jestliže bude zapotřebí, také v bojení starého haraburdí, které nám upírá prostor a půdu při vybudování.

Židé však mají také silné stránky: houževnatost v pozemské drobné válce, která nevyžaduje celého vzepření těla a života, soudržnost všichni za jednoho - a nábožensky vznícenou silnou víru ve vyvolení svého plemene, která i tenkráte dále působí, když se dá pokřtíti. To je všude na světě udržuje pohromadě, ať přijmou kterýkoliv jazyk nebo kterékoliv vyznání. Odtud pochází mezinárodní plošina, z níž zaznívá mezi národy jako píseň krysaře slovo „lidství“. - Neštěstí unikneme sebepoznáním. Pavel de Lagarde praví vše s napomenutím: „Humanita (lidskost) jest naším hříchem, individualita (svéráz) naším úkolem!

Znalecký posudek dr. Jičína

Z r. **1994** pochází znalecký posudek PhDr. Rudolfa Jičína, pracovníka Ústavu pro soudobé dějiny ČSAV, na knihu H. Forda Mezinárodní žid, byl vypracován pro potřeby policejního vyšetřovatele v kauze šéfredaktora Týdeníku Politika Josefa Tomáše v r. 1994.

Za tento posudek byl dr. Jičín propuštěn ze zaměstnání. Dr. Jičín měl ke své práci všechny odborné předpoklady, byl k podání znaleckého posudku přibrán v souladu se zákonem a složil i slib znalce, ale politicky nebyl jeho závěr únosný!

Znalecký posudek dr. Jičína v doslovném znění:

Kniha Henryho Forda Mezinárodní Žid vyšla poprvé v USA v r. 1920. Od té doby byla přeložena do mnoha jazyků a vyšla v řadě zemí. V letošním roce ji např. vydává nakladatelství The Noontide Press, California, USA. Český překlad vydalo nakl. B. Kočího v Praze již v r. 1924. Od té doby, pokud je mi známo, až do vydání v Týdeníku Politika kniha česky nevyšla.

Je nepochopitelné, **proč by kniha, která více než 70 let vychází téměř všude na světě, u nás vyjít neměla a proč by právě českému čtenáři mělo být upíráno právo, aby si ji sám přečetl a sám si na ni utvořil svůj názor**. Zakazování jakéhokoli filosofického díla nelze nazvat jinak než porušováním základního lidského práva a odsuzováním občana do role nesvéprávného individua, kterému musí někdo moudřejší určovat, co má číst a co si má myslet.

Stanovisko demokraticky smýšlejících odpůrců díla by mělo být následující: Jsme přesvědčeni, že kniha je antisemitská. Zde je, přečtěte si ji a učiňte si o tom sami svůj názor.

Posuzovat knihu abstraktně filosoficky, historicky, tj. z hlediska doby kdy vznikla a z osudů za více než 70 let její existence, by vyžadovalo rozsáhlou studii. Nezbývá tedy než se omezit na hledisko dané účelem posudku, tj. na posouzení výhrad vůči ní a jejímu novému českému vydání. Odpůrci Fordovy knihy ji charakterizují - nejstručněji řečeno - jako „antisemitský pamflet, který se na základě padělaných Protokolů sionských mudrců snaží dokázat, že existuje celosvětové židovské spiknutí, usilující o světovládu“. Odtud pak v našich právních poměrech docházejí k závěru, že kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení, rozpoutává rasovou a národnostní nenávist“, představuje „společenské ohrožení nejvyššího stupně“, a proto musí být zakázána a její vydavatel trestně postižen.

Z této charakteristiky plynou následující otázky:

1) Je Fordova kniha antisemitská?
2) Je Fordova kniha pamflet?
3) Snaží se Fordova kniha dokázat existenci nějakého celosvětového židovského spiknutí?
4) Lze tvrzení o „Židovském spiknutí“ považovat za „hanobení národa, rasy a přesvědčení“?
5) Je pro posouzení, zda Fordova kniha „hanobí národ, rasu a přesvědčení“ podstatné, že Protokoly sionských mudrců jsou „podvrh carské tajné policie“?
6) Může být „hanobením národa, rasy a přesvědčení“ vydání Fordovy knihy více než 70 let po jejím vzniku a 66 let po vydání českého překladu?
7) Může Fordova kniha „ohrozit společnost“?

Rozhodnout, zda je Fordova kniha „antisemitská“ či nikoliv, předpokládá, že víme co je antisemitismus nebo co se jím nazývá. Předpokládá to definici tohoto pojmu a ta zase určitý konsensus mezi uživateli. Ve společenských vědách jsou ale s definicemi vždy potíže.

To platí i o „antisemitismu“. Obecně lze tvrdit, že „antisemitismus“ (nehledě k věcné nesprávnosti, kdy význam má užší rozsah než název) je pojem nejasný, neurčitý, mnohovýrazový, který zejména u nás dosud definován nebyl a používá se zcela kasuisticky a pragmaticky. **Ford soudí, že za antisemitu bývá označen každý, kdo se kriticky vyjádří o Židech.** Bohužel nezbývá než uznat, že to do značné míry platí dodnes. **Poté obvykle následuje charakteristika antisemity jako zakomplexovaného primitiva, který si hledá nepřítele, aby na něho mohl svalit vinu za své životní neúspěchy.**

Jenže ke kritikům Židů patřily kromě primitivů i významné osobnosti filosofie, vědy i umění. Podle Forda by Židé měli hledat pří-

činy 2000 let starého jevu, zvaného antisemitismus, nejen u těch druhých, ale také u sebe.

Antisemitismus je pojem velice široký, zahrnující celou škálu významů, počínaje nějakou kritikou Židů, přes různé formy diskriminace, jak je známe z evropských dějin, až po brutální formy nenávisti, jak se objevovaly dříve v pogromech, naposledy v nacistickém Německu. Bylo by tedy správné používat místo tohoto jediného pojmu několik pojmů, vyjadřujících jeho různé formy a stupně. Často se ale první formy ihned ztotožňují s posledními; kdo se kriticky dotkne Židů, bývá ihned obviněn, že je stoupencem plynových komor.

Mluví-li se o Židech, mívají věty často poněkud jiný význam, než jsou-li vysloveny o kterémkoli jiném národě. Analyzujme z tohoto sémantického hlediska např. Fordovo tvrzení (str. 37 a 47 čes. vydání, r. 1924), že Židé vykonávají ve společnosti moc, neúměrnou jejich počtu. Ponechme stranou pravdivost tohoto tvrzení, ať ve 20. letech v USA, kde Židé představovali 3% obyvatelstva, nebo třeba v současnosti u nás, kde je jich 0,01% *(To jsou jen ti ze synagog – ve skutečnosti je jich mnohem, mnohem víc. Pozn. ed.).* Ptejme se, co by se dělo, kdyby někdo např. tvrdil, že v letech 1970-1989 měli Slováci v Československu moc, vysoce převyšující jejich počet. Někteří by toto tvrzení dokazovali, jiní popírali. Sotva by ale kdo soudil, že toto tvrzení „hanobí slovenský národ“. V případě Židů se však tento závěr považuje za téměř samozřejmý.

Nejednoznačný je nejen pojem „antisemitismus“, ale i pojem „žid“. **Označuje národ, náboženství či něco jiného?** Značná část Židů se současně hlásí ještě k jinému národu. To je specifikum, které je odlišuje od všech ostatních národů. Židé tvoří společenství, pronikající mnoha národy a odtud pak zřejmě plyne nejen obtíž s vymezením pojmu, ale někdy i podezřívavost ostatních vůči nim jako celku.

To ale není případ Fordův. Jeho kritika se netýká Židů jako národa, ale jak už plyne z názvu knihy, jen některých židovských kruhů, zejména finanční oligarchie.

> *„Tisíce malých židovských obchodníků požívají dnes ve svém zaměstnání plné úcty, taktéž jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti významným finančníkům, nemá být podnětem rasového záští.“* (str. 16)
>
> *„Patrně jest nejvšeobecnější vlastní příčinou antisemitismu působení mezinárodního Žida, jež často není zřetelně poznáno, a přece* vždy *jistě pociťováno, ale nevinnou obětí jsou chudí Židé.“* (37)
>
> *„Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládci jest jen několik Židů: světovládci jsou výhradně Židé. Tento nápadný jev tudíž plodí trapnou situaci pro ony Židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří nejsou dále ničím, než národem židovské rasy.“* (49)
>
> *„Nežidům má se vtisknouti nepřetržitou propagandou předsudek, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předsudku a nenávisti. Podle toho je takový spis plný lží, urážek, nadávek a štve k pogromům... Bylo by zapotřebí, aby naši židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění také onu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přesto však antisemitskou není.“* (58)

„Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označit jako nepřátelství a nenávist... takové pocity jsou neštěstím pro lidi, kteří je v sobě nosí.“ (63)

„Veřejné projednávání židovské otázky není antisemitismus.“ (60)

„Snášenlivost vyžaduje především snášení pravdy. Dnes se jí požaduje k potlačování pravdy.“ (88)

Kritiku určitých kruhů **nelze považovat** za „hanobení národa“. Proti podezření, že „chce rozpoutávat nenávist“ vůči Židům, se Ford důrazně ohražuje. Předvídá toto obvinění. Je vůbec příznačné, že **základní námitky, dodnes proti Fordově knize vznášené, v ní on sám již vyvrací.**

Fordova kritika je střízlivá a věcná. **Nenalezneme v ní ani jediný rys typický pro „hanopis“ neboli pamflet.** Pamflety přestávají být časem aktuální a vzbuzují zájem pouze historický.

Je-li Fordova kniha naopak i po 70 letech aktuální do té míry, že proti jejímu vydání má být veden soudní proces, znamená to, že problémy - o nichž pojednává - jsou ve společnosti stále živé.

Odpověď na otázku, zda se Fordova kniha snaží ukázat existenci světového židovského spiknutí, zní ano, s určitou výhradou vůči pojmu spiknutí, které nevystihuje formu, jíž se židovské mocenské kruhy v různých zemích podle Forda prosazují. Ford v podstatě dokazuje, že židovské vůdčí kruhy usilují v různých zemích o maximum ekonomické a politické moci. Zda je to všeobecně pravda, je pro objektivně uvažujícího čtenáře diskutabilní. Jisté je, že v určitých dobách a zemích židovská elita o politickou moc usilovala, že jí do značné míry dosáhla a že alespoň u nás lze o těchto skutečnostech získat informace jen s obtížemi. Jde např. o fakta o účasti židovské elity v bolševické revoluci, o jejím vlivu a zastoupení ve vedení bolševické strany až do stalinských čistek nebo o jejím podílu moci ve vedení KSČ, zejména v letech 1945-1950.

Někteří naši politici se občas vyjadřují v tom smyslu, že „nevěří na spikleneckou teorii dějin“ (historici bývají v takových tvrzeních spíše opatrnější). **Může si ale někdo opravdu myslet, že ekonomická moc nesouvisí s politickou a že světová finanční oligarchie se o politické dění nezajímá a nechává mu volný průběh? Nebo snad že taková oligarchie neexistuje?**

Masmédia v demokratické společnosti údajně odrážejí nebo tlumočí veřejné mínění. Kdo se ale věcí blíže zabývá, ví, že **masmédia toto veřejné mínění ve značné míře naopak vytvářejí, a to nikoli náhodně.**

Veřejné mínění není mínění obecné, ale naopak mínění relativně malé skupiny žurnalistů, kteří jsou někým, například zaměstnavatelem nebo politickou stranou, řízeni.

Právě tomu se říká manipulace!

Pokud je zde ale manipulace, jsou zde také manipulátoři, a to manipulátoři pečlivě utajení.

Je zde tedy určitá forma spiknutí!

Při rozhodování, zda tvrzení o židovském spiknutí „hanobí“ židovský národ, je třeba vrátit se k sémantickému faktu, že **určité výroky o Židech se hodnotí jinak, než tytéž výroky o komkoli jiném. Ze snahy o světovládu byli obviňováni Angličané, Němci, Rusové i Američané. Dosud sotva někdo považoval autory nebo vydavatele takových výroků za hanobitele dotyčných národů**, už z toho důvodu, že autoři -

i když užívají jen jmen národů - nemají samozřejmě na mysli je, ale vždy jen jejich určitou vládnoucí oligarchii.

Snahy o diskreditaci Fordovy knihy se často opírají o tvrzení, že je založena na Protokolech sionských mudrců, o nichž bylo údajně dokázáno, že jsou produktem carské policie. Na tuto námitku odpovídá sám Ford:

„Je vedlejší, zda jsou Protokoly padělek; podstatné je, že se jejich program uskutečňuje."

Na rozdíl od běžného názoru, podle něhož jsou Protokoly sionských mudrců dílo myšlenkově ubohé až slabomyslné, se odvažuji tvrzení, že - nezávisle na tom, zda jsou či nejsou padělek - **zůstávají geniálním odhalením moderního člověka euroamerické civilizace a předpovědí vývoje jeho společnosti ve 20. století.** Představa konzumní společnosti byla na počátku století neznámá. Protokoly ale už mluví o jejím vytvoření a charakterizují řadu jejích rysů. **Je v nich řeč o upoutání společnosti k ekonomickým problémům, k neustálému zvyšování výroby a „životní úrovně", o nastolení mýtu permanentního vývoje a pokroku, o kultu vědy, hmoty, materiálních potřeb a módy, o vzniku neofilie, o vzrůstající úloze mas, o úpadku idealismu a nastolení morálky úspěchu bez ohledu na prostředky. Protokoly sionských mudrců představují dílo mimořádné myšlenkové hloubky, a to je také hlavní důvod, že nejsou už dávno zapomenuty a že stále žijí.**

Protokoly sionských mudrců by měl znát každý, kdo chce porozumět dnešnímu člověku, jeho době a společnosti. V českém překladu vyšly Protokoly v r. 1924 a 1937. Vydání byla inzerována tiskem a nikdo se nad tím nepohoršoval.

Otázka, zda Fordova kniha hanobí či nehanobí židovský národ, je vůbec dosti absurdní. Kniha vznikla v jiné zemi a době, než je naše. Zabývat se touto otázkou je něco podobného, jako řešit s Russelem problém, zda Platón byl prvním fašistou.

Proto je záležitost Fordovy knihy podle mého mínění irelevantní a tudíž bezpředmětná.

Totéž platí o otázce, zda je či není hanobením židovského národa nové vydání jejího českého překladu.

V demokratickém státě by také mělo být zbytečné připomínat, že vydáním knihy vydavatel nepředkládá názor svůj, ale autora, a že je na čtenáři - na svéprávném čtenáři - aby si sám vybral, s čím hodlá souhlasit či nesouhlasit. Svoboda myšlení je základní podmínkou demokracie. Její omezování má také většinou opačný výsledek, než se předpokládá. Popularitu Fordovy knihy vytvářejí do značné míry její odpůrci utajováním její existence, diskreditací různými přívlastky a frázemi, až po snahy o její zákaz a pokusy trestně stíhat jejího vydavatele.

Může Fordova kniha „ohrožovat společnost"?

S touto totalitární frází snad není třeba polemizovat. Je to jen trapný strašák, který má sloužit jako **záminka k omezování občanských svobod**. Společnost ohrožují zcela jiné věci než knihy, o které se navíc zajímá jen nepatrné procento občanů.

Posudek vyjadřuje pouze můj osobní a soukromý názor.

Převzato z publikace: „Pražský politický proces 1994 ve věci Týdeníku Politika",
Jaroslav Voříšek, březen 1995

Poznámka ke gramatice

Psát „*Židé*“ nebo „*židé*“? Zde je psáno pouze s malým „*ž*“. Důvody viz níže.

Dnešní tzv. židé nemají společný etnický původ a netvoří jeden etnický celek! Drtivá většina tzv. židů na celém světě nemá s izraelskými ani hebrejskými kmeny ve starověké Svaté zemi žádné etnické ani antropologické vazby. To je nezvratná skutečnost.

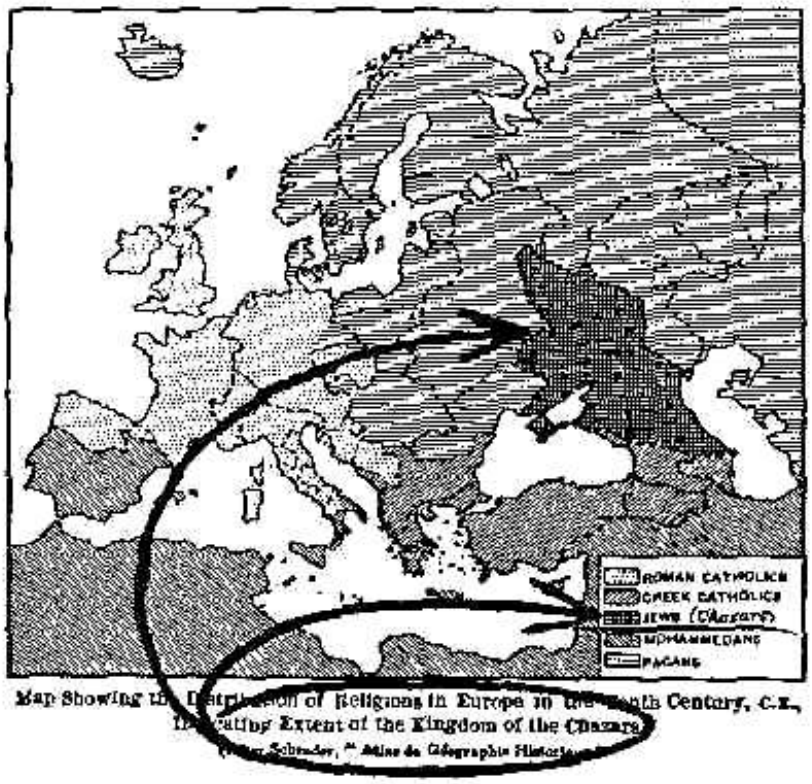

Map Showing the Distribution of Religions in Europe in the 9th Century, C.E., ... Extent of the Kingdom of the Chazars

Po staletí lidé různých etnik, ras a náboženství přestupovali na židovskou víru. Někdy jako osoby, jindy jako etnické celky, jako například turko-tatarští Chazaři z povolžských stepí (viz mapa), kteří se na **babylonský talmudismus** (dnes známý jako *judaismus* dříve zase jako *rabínismus* nebo *farizeismus*) obrátili až v 8. století n. l. Bylo to vůbec nejmasovější rozšíření babylonského talmudismu v dějinách. Bez tohoto rozšíření by nejspíše babylonský talmudismus do dnešní doby nepřetrval - jako mnoho jiných starověkých sekt. K velkému neštěstí celeho světa se ale tak nestalo a všem hrůzám z toho plynoucím ještě zdaleka není konec…

Sionistická ideologie, založená na tezi „*světového exteritoriálního židovského národa*“ a nárok sionistů vznášený jako „*historické právo židů na Palestinu*“, nemají právní opodstatnění. Jde o zneužívání mytologie a teologie ve prospěch sionistické koloniální politiky.

Ze všech těch, kteří dnes ve světě o sobě říkají že jsou židé, je **90-95% východoevropského NESEMITSKÉHO chazarského tj. asiatického stepního původu**. Platí to i pro státně teroristický Rothschildland v Palestině. Právě tito nesemitští potalmudštělí Chazaři (tzv. aškenázy židé), jsou původci i nositeli sionismu a jeho mladšího bratra komunismu[*)].

Slovník cizích slov používá pojem „žid“ (s malým „ž“) pro příslušníka židovského náboženství a pojem „Žid“ (s velkým „Ž“) pro příslušníka židovského národa. Avšak nelze uznat existenci „světového exteritoriálního židovského národa“. Je evidentní, že židé z různých zemí pocházejí z rozmanitých etnických skupin a národů. Spojují je

[*)] A ovšem také dalších falešných -ismů: liberalismu, humanismu, anarchismu, feminismu, multikulturalismu, freudismu, „sexuální svobody“, atd. Ve všech těchto a dalších falešných ideologiích a organizovaných ničemných hnutích – nově třeba také homosexualismus a již brzy zřejmě také pedofilismus - jsou chazarští tzv. židé snadno identifikovatelní v hojném počtu na vedoucích a výkonných pozicích.

pouze náboženství a víra nebo sekulární ideologie. [**)] Proto je v této edici MŽ záměrně používán pouze termín „žid“ a „židé“ pro židy jako příslušníky organizované náboženské nebo sekulární politicko-ideologické skupiny[*)]. Židovská rasa, národ nebo etnikum fakticky NEEXISTUJÍ – tedy v češtině slovo „Žid“ s velkým Ž je kamufláž bez reálného obsahu.

Až do 18. století byl ekvivalent pojmu „žid“ používán ve smyslu *Judejec* - obyvatel Judeje. V biblické Palestině (Kanaánu) v oblasti Judeje byly městské státy a zdaleka tam nežili jen *tehdejší* etničtí Izraelité. I Herodesův ironický nápis na Kristově kříži znamená „král Judeje“ (Rex Judaeorum) a vůbec ne „židovský král“. Pojem „žid“ je rabíny dnes kompletně zčachrován; původní obsah pojmu byl nahrazen jiným, který se tváří tak, jako že je tím původním. Rovněž bájná veliká a mocná starověká židovská království jsou náboženská mytologie, která jistě má svůj účel a význam, ale v žádném případě to není politická historická realita, jak nám to tzv. židé soustavně propagandou podstrkují – a bohužel, i za přitakávání zednáři prolezlého Vatikánu (nad ostatními zednářskými lóžemi a rituály, beztak důkladně prožidovštělými, je nadřazeno čistě židovské bratrstvo B’nai B’rith).

Pokud by existovala bájná starověká veliká a mocná židovská království králů Davida nebo Šalomouna, nemohla by ujít pozornosti tehdejšího sousedního Egypta, civilizace na vrcholné úrovni. Statisíce egyptských vykopávek a dokumentů bylo egyptology rozluštěno, vyhodnoceno a zařazeno – ale o těch bájných sousedních velikých a mocných židovských královstvích ve starověké Palestině v nich není VŮBEC, ALE ABSOLUTNĚ VŮBEC NIC!!! Jak mohlo něco takového uniknout Egypťanům, kteří zaznamenávali „milionkrát“ méně významné skutečnosti? Prostě proto, že jsou to mýty – asi jako čeští Blaničtí rytíři. A jaká skrytá moc tuto skutečnost eliminuje z dnešní oficiální historie, stejně jako eliminuje z historie chazarskou říši – stejně významnou jako v té době třeba říše Byzantská? V éře demokracie s náboženstvím holokaustu je riskantní takovou otázku veřejně položit – hrozí označení za „antisemitu“ nebo rovnou za „neonacistu“ a „popírače holokaustu“, + následné persekuce, jako trest za orwellovský MYŠLENKOVÝ ZLOČIN!

[**)] V jiných jazycích bývají odlišná pravidla pro používání velkých písmen; nelze tedy např. v překladu z A do Č jednoduše kopírovat použití velkých písmen.

[*)] Obě se klaní zlatému teleti - penězům - jako základnímu prostředku k získání moci nad *těmi ostatními* – absolutně bezohledně, JAKÝMKOLIV ZPŮSOBEM!!! V knize „Svět bez židů“ píše Mordechaj Kissel známý jako Karel Marx: „*Peníze jsou jediným bohem Izraele…*“, „*Bůh židů je nyní bohem světa.*“, „*Peníze jsou skutečným bohem žida.*“, „*…praktický židovský duch se stal praktickým duchem křesťanů; žid se emancipoval do té míry, že jeho charakter se stal charakterem buržoazní společnosti*“. Peníze jsou žárlivým Bohem Izraele, vedle kterého nemůže žádný jiný Bůh existovat. Peníze pokořují všechny bohy lidstva a mění je na komodity. Židovskou lichvou (úrokem) znetvořené peníze jsou SOBĚSTAČNOU HODNOTOU všech věcí. Zbavily proto lidský svět i přírodu jejich vlastní a pravé hodnoty. Peníze jsou zašantročenou podstatou lidské práce a existence - tato odlidštěná podstata dominuje člověku (židovi i gojímovi) a ten je nucen se jí kořit.

Moderní žid je produktem Talmudu

Pro pochopení skutečného obsahu pojmu „žid“ je klíčový BABYLONSKÝ TALMUD.[***)] Můžete si snadno pořídit Bibli, Korán, budhistické nebo taoistické svaté knihy, atd. Ovšem Talmud, kniha nenávisti, je nedostupný. Proč tají rabíni Talmud před „gójí“? Proč dostávají psotníček při pomyšlení, že by si gójové četli v jejich „svaté knize“?

Rozdíl mezi židem a „gójem“ babylonský Talmud zdůrazňuje velmi často:

„Žid je Bohu milejší než Andělé.“

„Kdo dá Židu políček, jako by Boha políčkoval. Pročež goj, jenž Žida udeřil, hoden je smrti. Toto ustanovení je spravedlivé, neboť beze sporu je rozdílnost mezi všemi věcmi, rostliny a zvířata nemohou trvati bez péče lidské a jako je člověk vyšší zvířat, tak Židé předčí všechny národy na světě.“

„Nežidé jsou dobytčí plémě.“

„Kdyby nebylo Židů, nebylo by blaha pozemského, ni slunečních paprsků, ni deště a lidé nemohli by žíti.“

Rabíni se shodují v tom, že nežidé mají zvířecí přírozenost. Rabbi Moisej ben Nachman, rabbi Raši, rabbi Abravanel, rabbi Jakult a rabbi Menachen „gojímy“ soustavně přirovnávají ke psům, oslům, koňům, sviním, hadům, krokodýlům a dokazují to s váž-ností vědeckou:

- Rabbi Abravanel:

„Židovský národ je hoden věčného života a ostatní národové oslům jsou podobni.“

- Rabbi Menachen:

„Vy všichni Židé jste lidmi a ostatní národové nejsou lidmi, neboť duše jejich od zlých duchů pocházejí, duše pak židovská ze Svatého Ducha Božího“

- Rabbi Jakulta:

„Pouze Židé hodni jsou názvu lidi, kdežto goj od zlých duchů zplozený, má právo nazývati se jedině sviní“

- Rabbi Albo i někteří jiní rabínové vysvětlují:

„Stejně jako s klidným svědomím lze zabíti divokou šelmu a zmocniti se jejího lesa, tak možno zabíti nebo vyhnati goje a přivlastniti si jeho majetek. Majetek gojův podoben je opuštěné věci, jeho pravým majitelem je Žid, který se ho zmocní. A je to spravedlivé, neboť Bůh dal Židům právo na život i majetek ostatních národů.“

- Další rabínská moudra k majetkovým židovským „nárokům“:

„Může býti obviněn Žid z krádeže, neokradl- li jiného Žida? Okradl-li goje, pak sobě vzal jen, co je jeho vlastnictvím.“

„Židu dovoleno je, zachce-li se mu, zmocniti se majetku gojova, neboť tam, kde psáno je: ‚Nečiň zla bližnímu‘, nepraví se: ‚Nečiň zla gojům‘.“

„Ukradne-li goj sebemenší věc, vydán budiž smrti.“

[***)] **www.come-and-hear.com** - na této adrese je tzv. Soncino Babylonian Talmud – rabínský překlad do angličtiny z 30-tých let 20. století. Nutno zohlednit postoj Israela Shahaka k jakýmkoli překladům židovských textů (viz níže v tomto editorialu, ed.)

V Talmudu je napsáno mnoho a mnoho roztomilých věcí, viz několik málo příkladů:

- Sanhedrin (59a):

„Strkat (gójský, ed.) nos do židovského práva znamená trest smrti.“

- lore Dea (158, 2):

„Zabij odpadlíky, kteří se obrátili na křesťanské rituály“

- Baba Kamma (113a):

„Žid může lhát a křivě přísahat, aby obvinil křesťana“

- Midrasch Talpioth (225):

„Křesťané stvořeni k tomu, aby vždy sloužili židům.“

- Schabbouth Hag. (6d):

„Židé mohou křivě přísahat použitím výmluv.“

- Sepher Or Israel 7776:

„Pokud žid zabije křesťana, nespáchá hřích.“

- Moed kattam 17a:

„Jestliže žid chce učinit zlo, měl by jít do města kde ho nikdo nezná a spáchat ho tam.“

- Sanhedrin 57a:

„Když žid zabije pohana nebude potrestán.“

„Když žid okrade pohana může si to nechat.“

- Baba Kamma 37b:

„Pohané jsou mimo ochrany zákona a Boha a jejich peníze jsou vystavené Izraeli.“

- Yebamoth 98a:

„Všechny nežidovské děti jsou zvířata.“

- Abodah Zarah 36b:

„Nežidovská dívka je ve stavu niddah (špíny) již od narození.“

- Sandherin, 55b:

„Děvče ve věku 3 roky a 1 den může získat manželství pohlavním stykem a pokud pohlavně žije s bratrem svého zesnulého manžela, stává se jeho. Může být potrestána za smilstvo; (pokud je niddah, poskvrní toho, kdo se s ní spojí, takže i on potom poskvrní tu, na kterou uléhá jako šat, který spočinul na (osobě postihnuté kapavkou).“

- (Kniha) Kethuboth, 11a - 11b: „Rabba řekl, znamená to toto:

„Pokud má dospělý muž styk s malým děvčetem, není to nic, protože, pokud je děvče mladší, je to jako strčit prst do oka, ale pokud má malý chlapec pohlavní styk s dospělou ženou, je to jakoby ji zranil kouskem dřeva.“

- (Kniha) Abodah Zarah, 36b - 37a. „R. Naham b. Isaac řekl:

„Co se týče pohanského dítěte, bylo rozhodnuto, že výronem semene dojde k poskvrně, takže izraelské dítě by si s ním nemělo zvyknout páchat pederastii... Od jakého věku způsobuje pohanské dítě poskvrnu výronem semene? Od devíti let a jednoho dne, neboť, poněvadž je už tehdy schopen pohlavního styku, rovněž se poskvrní. Rabín řekl: Z toho musíme vyvodit, že pohanské děvče (si zapříčiňuje poskvrnění)

počínaje věkem tři roky a jeden den, poněvadž je už tehdy schopná sexuálního aktu, rovněž se poskvrňuje výtokem.“

- Menahoth 43b-44a:

„Židovský muž je povinen říkat následující modlitby každý den: Děkuji ti Bože, že jsi mne neučinil pohanem, ženou či otrokem.“

- Menší traktáty Soferim 15, Pravidlo 10:

„Tob shebe goyim harog“ („dokonce i ti z nejlepších pohanů by měli být zabiti“).

- Atd., atd., atd., atd. …

Mnozí, pod vlivem západních sionistických masmédií, školství a zábavního průmyslu, namítnou: „Dnes se tím přeci židé již neřídí! Židé jsou přeci pronásledovaní! Všichni jim chtějí jen ubližovat!! A mají muzeum holokoustu!!!“

- Rabín Yitzhak Ginsburg prohlásil (NY Times, June 6, 1989, str. 5):

„Musíme přiznat, že židovská krev a krev gojů není stejná.“

- Rabín Jakov Perrin řekl (NY Daily News, Feb. 28, 1994, str.. 6):

„Ani jeden milion Arabů nemá cenu židovského nehtu“

- Sionistický terorista, masový vrah a bývalý izraelský ministerský předseda Izraele Menachem Begin řekl:

„Naše rasa je nadřazena ostatním. Máme na této planetě božský původ. Lišíme se od nižších ras tak, jak se oni liší od hmyzu. Říci pravdu, v porovnání s naší rasou jsou ostatní rasy jako zvířata, v lepším případě jako hovězí dobytek. Jiné rasy jsou považovány za lidské výkaly. Našim posláním je vládnout nižším rasám. V našem pozemském království bude vládnout náš vůdce ocelovou pěstí. Masy nám budou lízat nohy a budou nám sloužit jako otroci.“

- Sionistický terorista, masový vrah a bývalý izraelský ministerský předseda Izraele Ariel Sharon (Scheinermann) v roce 1956:

„Neznám nic, čemu se říká mezinárodní principy. Přísahám, ze upálím každé palestinské dítě, které se v této oblasti narodí. Palestinská žena a dítě je daleko nebezpečnější než muž, protože palestinské dítě zaručuje, že generace bude pokračovat, ale muž limituje nebezpečí. Přísahám, kdybych byl jen izraelský civilista a potkal jsem Palestince, ze jej upálím a nechám ho trpět, předtím než jej zabiji. Jedním zásahem jsem zabil 750 Palestinců (v Rafah 1956). Chci podpořit mé vojáky, aby znásilňovali arabské dívky, neboť palestinské ženy jsou služebnicemi Židů a my jim můžeme udělat cokoliv chceme a nikdo nám nemůže říci, co máme dělat, ale my říkáme jiným, co mají dělat.“

Židovské náboženské právo považuje děti ze smíšených manželství za děti prostitutek. Židovské právo vůbec neuznává svatbu s gójem, protože gójové podle Talmudu nemají ani svatby, ani majetek, ani duše, jsou jako zvířata. Jenom židé jsou vyvolení.

- Duchovní otec ortodoxních židů v Izraeli, rabín Kuk, napsal:

„Odlišnost duše žida s jeho mocí, zaměřením, vnitřním světem, je oproti duši gója větší a hlubší, jako odlišnost duše gója oproti duši zvířete, protože mezi posledními je odlišnost v množství, a mezi prvními je odlišnost v kvalitě. Libovolný skutek, i ten nejlepší, uskutečněný gójem, jen posiluje satana, libovolný skutek žida, včetně zločinu, napomáhá Bohu.“

- Citát z židovské knihy Tanija:

„Nižší vrstvy jsou plné poskvrny a jsou zlé, bez jediného paprsku dobra. Z nich pocházejí všechny duse gójů a duše všech nečistých a nekošer zvířat. Duše žida je jako svíčka Boha, jejíž plamen stoupá vzhůru. Ale duše gójů pocházejí od satana.“

- Extremistický rabín Júsef Falay, sídlící v osadě Jichar na nelegálně obsazeném palestinském území v severní části Západního břehu, napsal pro sionistický magazín článek „Cesty války“, v němž vyzval izraelskou armádu, aby vyvraždila všechny palestinské muže odmítající opustit svou zemi. Svou myšlenku konečného řešení palestinské otázky označil za praktickou cestu, jíž se dosáhne konce existence palestinské rasy:

„Musíme zajistit, aby pod naší okupací nezůstalo jediné palestinské individuum. Pokud utečou, pak je to dobře; ale pokud kdokoli z nich zůstane, pak by měl být zlikvidován.“

Falay není prvním, kdo volá po tak extrémních krocích. Rabín Meir Kahane, zakladatel hnutí Kach, vyzýval k „transferu izraelské arabské populace do arabských (nebo jiných) zemí“ (tak to stojí na webové stránce hnutí). Stoupenci Kahaneho byli zapleteni do řady vražd Palestinců, zvláště v okolí Hebronu na jihu Západního břehu. Při nejznámějším z těchto útoků postřílel Kahaneho přívrženec Baruch Goldstein v roce 1994 v hebronské mešitě 29 modlících se Palestinců. Stalo se tak před očima izraelských vojáků, kteří Goldsteina nechali znovu nabít zbraň a pokračovat v zabíjení. V odpověď na tento masakr potrestali izraelští představitelé palestinské oběti tím, že mešitu zabrali a udělali z ní synagogu. A každoročně ve výroční den masakru se izraelští osadníci v Hebronu obléknou jako Baruch Goldstein a pochodují ulicemi města a přitom střílejí do vzduchu.

- Hnutí Kach uznává „transfer“ 750 000 Palestinců, k němuž došlo v roce 1948, aby mohl být vytvořen stát Izrael, ale na své webové stránce tvrdí, že tento „transfer“ nebyl dokončen a že musí být všichni Palestinci posláni pryč nebo vyhlazeni, aby Izrael zůstal „židovským“ státem. Dočteme se, že:

„Ve skutečně ŽIDOVSKÉM státě nemůže být Arab, když tento stát má Den nezávislosti, oslavující jeho porážku. Vlajka tohoto státu není jeho vlajkou. Není spolehlivý, aby sloužil v armádě. Jeho bratranec narozený v Hajfě, který utekl během války o nezávislost v roce 1948, se nemůže vrátit … Krátce, Izrael je pro něho nepřátelská země, není jeho. Tak jak může Arab být skutečně loajálním občanem židovského státu? Prostě nemůže, a tak musí jít!“

- Prohlášení skupiny izraelských rabínů, které bylo uveřejněno v izraelských novinách (Haaretz 21. listopadu 2000), kromě jiného říká:

„Naše náboženská povinnost, stejná jako posvěcení vína v sobotu, je vykonat na nich (Arabech) ne žihad , ale holocaust Pobít všechny, včetně zen a dětí, i domácího dobytka, do poslední kočky a psa.“

Israel Shamir říká, že tento pocit vyvolenosti a výlučnosti připravuje židy o rozum. Je to forma duševní choroby, která patří na psychiatrii Tato choroba umožňuje vedoucím izraelské televize tvrdit, že židovského chlapce zabili (nircach) hnusní vrazi, a gój umírá (necherah) při srážce s armádou. Ona dovoluje rozhořčovat se nad výbuchem autobusu v Hedere a nadchnout se bombardováním Gazy. Tato choroba dospěla tak daleko, že buď ona pochová nás, nebo my ji. Kabalisté a talmudisté přesvědčují lidstvo

o pravdivosti svého učení o židovské převaze či vyvolenosti, a o tom, že tzv. židům je souzeno být panovníky a gójům otroky, a že současnost Palestinců je budoucnost všech gójů, a úděl Gazy postihne Moskvu, Paříž a jiná města. Svět toto jakoby nechce vědět - ale měl by vědět!

Hovořit o psychické patologii značné části tzv. židů je velmi těžké, aniž by jste se v řadě tzv. svobodných demokratických zemích nedostali do sporu se zákonem. Ihned se objeví nejvíce užívaný a cíleně zneužívaný efekt obvinění z šíření tzv. „antisemitismu“. Co na tom, že právě palestinští Arabové jsou praví Semité, na rozdíl od nesemitských aškenázy chazarských tzv. židů, kteří sionismus a apartheid zvaný „židovský stát“ stvořili! Ta „právní klausule“ o tzv. „antisemitismu“ vůči tzv. židům je rasistická již ve svém vlastním pojetí a existenci, protože na jiné (skutečné) národy a rasy není nic takto jednoznačně a konkrétně vztaženo, jako na tzv. židy. Totéž platí pro tzv. židovský holokaust (posvátnost a nekonečná exklusivita *židovského* utrpení).

- Plagiátor fyzikální teorie relativity A. Einstein[**)], se „uřekl“ (*Collier's Magazine*, 26. listopadu 1938) o příčině tzv. „antisemitismu“:

„Antisemitismus není nic jiného, než nepřátelský postoj vyvolaný židovskou skupinou v nežidech. Židovská skupina prospívá při útlaku a v nepřátelství, jimž vždy po celém světě čelila.“

- V roce 1958 na Světové židovské konferenci v Ženevě varoval prezident Světové sionistické organizace Dr. Nahum Goldman židy, že:

„Současný pokles otevřeného antisemitismu

[**)] Einstein za „jeho“ teorie relativity nedostal Nobelovu cenu, protože to matematicky podstatné z toho cca 20 let předtím publikoval Lorentz. Tato teorie je dávno překonána, v podstatě je neplatná, nicméně propaganda ji - i s Einsteinem (*Největší Génius Všech Dob, a považte, musel uprchnout před nacistickým dáblem Hitlerem, když byl žid!*) - laikům stále omílá. Např. zřejmě největší génius fyziky 20. stol. Nikola Tesla je téměř neznámý - byl to „jenom“ Srb. Tesla řekl: *„...je to oděno do velkolepého matematického šatu, který fascinuje a oslepuje, takže lidé potom nevidí chyby, na kterých to stojí. Ta teorie je jako žebrák, oděný v purpuru, o kterém si nevědomí lidé myslí, že je to král. Jejími exponentmi jsou brilantní lidé, ale ti jsou spíše metafyzici a ne vědci.*“ A bylo dost dalších soudobých fyziků, kteří Einsteina značně převyšovali. Tento kult Einsteina slouží k propagandě tzv. „*relativismu*“, což je nihilistická představa, že každý má *svou* pravdu – přičemž papoušci opakují: „Teorie relativity! Teorie relativity!“. Jenomže pravda je jenom jedna, kdežto lží nebo idejí a ideologií, může být neomezemé množství. To neznamená, že Einstein neměl vůbec žádné zásluhy o teoretickou fyziku, ale mýtus Einsteina je právě jedna ze židovských lží. Stejné je to s dalším „*Geniálním židem*“ Freudem, jehož talmudsky perverzní psychoanalýza je rovněž dávno vyvrácena, dokonce jako společensky velmi škodlivá - sám Freud u příležitosti svého prvního silně medializovaného vstupu do USA řekl: „V*ezeme jim mor*“. Přesto ničemný vliv „freudismu“ a „relativismu“ na euroamerickou civilizaci stále trvá a fanatický sionista Freud je mediálně všudypřítomný, stejně jako jazyk vyplazující plagiátor Einstein.

může vytvářet nové nebezpečí židovskému přežití... Mizení antisemitismu má velmi záporný účinek na náš vnitřní život.“

Stále slyšíme, že odmítání izraelského apartheidu, izraelského státního teroru a kriminální izraelské státní politiky a vůbec jakékoliv výhrady k „židovskému státu“ jsou „antisemitismus“.

Také stále slyšíme, že „židovský stát“ je JEDINÁ demokracie na Blízkém východě. To je přeci tak nehorázná lež!!! Vždyť po zrušení apartheidu v Jihoarické republice je Izrael JEDINÝ stát s uzákoněným apartheidem na světě! (Dokonce ještě v r. 2000 byl v platnosti zákon o legálnosti mučení v izraelských žalářích.) Takovou skutečnou moc získal talmudský sionismus nad postupně jím rozvracenou euroamerickou civilizací - když tuto Arcilež masmédia stále dokola a dokola opakují. A zdaleka to není jediná taková židovská Arcilež!

Sionistický stát Izrael v Palestině nedovolí „gójovi“, aby bydlel v židovské oblasti, ani tzv. židovi, aby bydlel v palestinské vesnici. Žid může bydlet jedině v židovské izolované osadě, kam mohou Palestinci vstoupit jedině jako manuální pracující. Mimo osady musí žid chodit ozbrojený. Zahraniční turista může volně chodit do palestinských vesnic a měst, ale žid tam jede jen v rámci vojenské akce. Tím, že židé zavřeli Palestince do ghett a koncentráků, zároveň zavřeli sami sebe. Celou falešnou ideou židovské emancipace bylo vysvobodit se z židovského ghetta (falešnou proto, že židovské ghetto je vynález rabínů), nyní se ochotně natlačili do nového ghetta.

V Izraeli žije víc než devět milionů lidí, z nichž je kolem poloviny židů. Izrael je ale jenom židovská země, proto izraelské úřady nepočítají několik milionů gójů. Těch několik milionů Palestinců, gójů, žije v Izraeli uprostřed mezi židy, ale gój se v Izraeli nepočítá. Izrael prý dal Palestincům, gójům, autonomii, a ať se ve svojí autonomii o sebe postarají.

- Palestinci, gójové, v té autonomii nemají právo hlasu, nemají právo vycestovat ven z autonomie.
- Židovský stát obyčejně nazývá palestinskou autonomii jednoduše a neurčitě „zóna“. Ale za palestinskou zónu se NATO nepostaví.
- Palestinská zóna má vůči Izraeli povinnosti, ale žádná práva
- Bez povolení izraelských úřadů nemá povolení dovážet ani vyvážet.
- Palestinci jsou povinni kupovat izraelský produkt za izraelské ceny.
- Palestinci nejsou ani v seznamu místního obyvatelstva.
- Telefonní čísla nebo poznávací značky aut nesou v židovském státě zřetelnou informaci o tom, jedná-li se o tzv. žida nebo „gója“.
- Všude, kde se nachází žid, je Izrael. Občanská práva, sociální práva a normální mzda je jen pro židy, a tam, kde nejsou židé, tam je jen divočina.

V souvislosti s událostmi z 11. září 2001 celý svět oblétly snímky Palestinců slavících ony spektakulární tragické události. Nikdo však následně nezveřejnil, že fotografie byly použity z archívu palestinské Intifády a neměly žádnou souvislost s událostmi z 11. září 2001. Toto včlenění podprahové informace mělo za cíl vytvořit v „světovém kolektivním podvědomí“ dojem, že Palestinci jsou radikálové, podporující AL-Kajdu (neexistujícího bubáka). Obdobně negativně je vykreslován Hamas v Palestině a Hizballah v Libanonu. To, že Hizballah má podporu obyvatel Libanonu bez rozdílu vyznání již nikdo záměrně neuvádí. Žádné z „českých“ médií (byť pro formu objektivity)

neuveřejnilo celosvětově skandální fotografie izraelských dívek, které píší na izraelské rakety „radostné“ vzkazy a vyjadřují přání genocidy Libanonců.

Israel Shamir na příkladech z reálného života Palestinců pod židovskou okupaci vysvětluje, v jakých podmínkách žijí a jaká mají práva:

„V židovské osadě Eli, která leží mezi dvěma palestinskými vesnicemi na jih od města Nábulus, otevřeli nedávno bazén olympijských rozměrů. Ve stejné době nemají Palestinci v okolních vesnicích ani vodu v kohoutku. Někdy zůstávají palestinské vesnice celé týdny bez vody, a pitnou vodu si nosí s sebou v umělohmotných kanystrech nebo lahvích. Rolníci přichází o úrodu, a někdy nemají celé týdny vodu na umývání. To všechno proto, že rozvodný kohoutek je výlučně židovských rukách. Shamír říká, že židovská okupace Palestince rozdělila a izolovala do takové míry, že stovky Palestinců nemohou navštívit ani svoje ženy a děti, protože ty žijí za hranicemi ‚vyhrazeného území‘, takzvané zelené zóny. Otcové nevidí svoje děti a dědové nevidí svoje vnuky, ačkoliv žijí ve vzdálenosti 5 kilometrů, protože je rozděluje židovská hranice snadno prostupná pro židy a neproniknutelná pro góje.“

Shamir popisuje obludný nepoměr sil v tomto konfliktu a vyvrací dlouhodobou lež o tom, že prý „mírumilovný Izrael bojuje proti Palestincům - teroristům“:

„Proti Izraelcům stojí mírní palestinští rolníci s dlažebními kostkami namísto zbraní, bez významných spojenců. Izrael má na druhou stranu super spojence, světové organizované židovstvo a USA. Pro světové židovstvo je Izrael potřebný - kvůli všem Maxwellům, Berezovským, Lemerovcům a jimi získaným milionům. Kvůli tomu každodenně žďímají peníze z Rusů, Američanů a jiných. Izrael dostává miliardy od důchodců z Moskvy a chudáků z New Yorku. Utratí je za nejmodernější zbraně, za mučicí nástroje a kulky pro palestinské děti.

Cokoliv by Izraelci z Palestinců udělali, třeba konzervy s masem ve vlastní šťávě, New York Times je očistí a ani ruská stanice NTV je neodsoudí. Jinými slovy, neexistuje vnější faktor, který by byl schopen napravit tuto situaci, s výjimkou přímého zásahu Boha, kterého to může omrzet.“

Všechny rezoluce OSN vůči zločinnosti Izraele jsou bezzubé, v podstatě směšné a předem odsouzené být pouhým cárem papíru. To není náhoda. Neplnění každé jiné rezoluce OSN je sankcionováno. Není jistě třeba zdůrazňovat, že se tak děje zásluhou Spojených států. Celá diplomacie USA je zastoupená či ovládána tzv. židy, 87% amerického těžkého průmyslu je majetkem tzv. židů, že 90% amerických bank je židovských rukou, americký tisk je z 98% židovský - rozhlas a televize dokonce na 100%.

Shamír dále tvrdí, že židovský stát ztratil jakýkoliv kontakt s realitou. Že tento stát vraždí lidi a bere za to peníze z Ameriky a jeho neférová existence se dá nazvat termínem „stát mrtvých“. Jeho pole jsou obdělávána importovanými dělníky, strážena importovanými Rusy nebo dělníky z Etiopie.[*)] Všechno je odůvodněno izraelskými

[*)] Vůle k oběti nepřesahuje u židovského národa pud sebezáchovy jedince. Zdánlivě velký pocit sounáležitosti je založen na velmi primitivním instinktu stáda, jaký se podobně projevuje u mnoha jiných živých bytostí tohoto světa. Pozoruhodná je přitom skutečnost, že pud stáda vede k vzájemné podpoře, i když se to zdá být účelné nebo nevyhnutelné, tváří v tvář společ-

profesory, kteří stále učí v USA a odvážnými generály, kteří stále čekají na zázračné zbraně ze zbrojního průmyslu USA. Nezaměstnanost se denně zvyšuje, životně důležité služby stávkují a turistika už dávno v kolapsu. Hotely jsou prázdné a jiná odvětví národní ekonomiky jsou blízko zhroucení. Izraelci kupují byty na Floridě a v Praze (!!!), zatímco prázdné byty v Izraeli prosí o kupce.

Zpět k Talmudu:

- Rabbi Morris N. Kertzer ve jménu Amerického židovského výboru, samozvaného ‚Vatikánu judaismu', informoval 20 milionů čtenářů časopisu Look, že:

„Talmud je PRÁVNÍ KÓD, KTERÝ FORMUJE ZÁKLADY ŽIDOVSKÉHO NÁBOŽENSTVÍ A UČEBNICE POUŽÍVANÁ KE ŠKOLENÍ RABÍNŮ"

Talmud není jen učebnicí, z níž se učí rabíni, je to učebnice z níž se řadoví členové tzv. „židů" učí myslet od útlého věku. V překladu Talmudu, jehož text zformuloval, upravil a vydal Michael Rodkinson a poprvé zrevidoval a upravil slavný dr. Isaac M. Wise, na straně 11 stojí: „MODERNÍ ŽID JE PRODUKTEM TALMUDU."

- Ve své slavné klasice „Historie Talmudu", Michael Rodkinson, vedoucí autorita v této oblasti, ve spolupráci se slavným dr. Isaacem M. Wisem, tvrdí:

„Začátkem dvacátého století, když byl první svazek tohoto díla dokončen, přizvali jsme čtenáře, aby nahlédli do historie Talmudu, ať vidí... že nejenže Talmud nebyl zničen, ale ani jedno jediné písmenko z něj nechybí a dnes rozkvétá do takových rozměrů, jako nikdy předtím v celé své historii. Talmud je jedním z divů světa.

---

nému ohrožení. Táž smečka vlků, která právě společně přepadla svou kořist, se rozpadne po ukojení hladu opět v jednotlivá zvířata.
Podobně je tomu i u židů. Jejich pud pro sebeobětování je jen zdánlivý. Trvá bohudík jen tak dlouho, dokud to bezpodmínečně vyžaduje existence každého jednotlivce. Jakmile je však společný nepřítel poražen, nebezpečí, ohrožující všechny, je odstraněno, lup je ukryt, a přestává existovat zdánlivá harmonie mezi židy a uvolňuje místo původně existujícím vztahům. Židé jsou jednotní, jen když je k tomu nutí společné ohrožení nebo když je láká společná kořist. Opadnou-li tyto důvody, obnoví se vlastnosti nejpříkřejšího egoismu a pak se stane obratem ruky z jednotného národa hejno navzájem se krvavě potírajících krys.
Kdyby byli židé na světě sami, zahynuli by ve špíně a nečistotě a snažili by se vzájemně získat výhody a pokoušeli by se v nelítostném boji vyhubit, dokud by jejich nedostatek smyslu pro oběť, vyjádřený zbabělostí, neproměnil tento boj v pouhé divadlo.
Je tedy velkou chybou vyvozovat ze soudržnosti židů v boji lépe řečeno v odírání jejich spoluobčanů, že u nich existuje určitá ideální obětavost. Ani zde nevede žida nic jiného než obnošený egoismus jednotlivců.
Proto je i židovský stát, který má být živoucím organismem k udržení a rozmnožení rasy, v praxi nemyslitelný, protože by tam vždy chybělo správné chápání pojmu práce. Pokud by kdy takový stát vznikl, musel by být zaměřen jen na výbojnou a válečnou politiku proti ostatním státům. Pokud toto chápání chybí, ztroskotá i každý pokus o vytvoření a udržení prostorově ohraničeného státu. Tím však odpadá základna, na níž jedině může vzniknout kultura.
Proto je židovský národ při všech zdánlivých kulturních vlastnostech přesto bez jakékoliv vlastní kultury. Neboť ona zdánlivá kultura, kterou dnes židé mají, je dědictvím jiných národů, bohužel v jejich rukou zcela znehodnocena.

F. Nietszche: Otázka takříkajíc židovská

Během dvaceti století své existence... byl zachován ve své celistvosti, a nejenže měl tu moc zabránit svým nepřátelům zničit byť i jen jediný řádek, ale za celý ten čas podstatně neoslabil svůj vliv. neustále ještě převládá nad myslemi mnoha lidí, kteří si jeho obsah ctí jako božskou pravdu... Počet univerzit ke studiu Talmudu narůstá všude, kde přebývá duch Izraele, zejména však v této zemi, kde se nasbíraly milióny k založení dvou univerzit, Hebrejská spojená univerzita v Cincinnati a Židovský teologický seminář Ameriky v New Yorku, jejichž hlavním zájmem je studium Talmudu... Našli bychom i mnoho domů učení (Jeshibath) určených ke studiu Talmudu, zejména v některých částech východního pobřeží, kde mladí muži denně studují stránky Talmudu.“

Pro běžného západního „gója“ je „Talmud“ jen jedním ze slov spojujících se s náboženstvím praktikovaným v synagogách. Mnozí křesťané o Talmudu nikdy neslyšeli. Někteří věří tomu, že Talmud je vyjádřením náboženského uctívání známého jako „judaismus“, myslí si, že je to *pouze* jakási odrůda Bible nebo náboženské knihy, či duchovní příručky. Ale **jen málokdo ví o skutečném obsahu Talmudu, o jeho účelu a významu v každodenním životě tzv. židů.**

Profesor Israel Shahak[*)] říká, že:

- **každý kdo neovládá hebrejský jazyk a čte židovské texty v jiném jazyce, má o židovstvu nepravdivé a mylné informace**,
- je celkem zbytečné hledat skutečná fakta o židovství v anglickém jazyce,
- **je velkým omylem si myslet, že židovství je „biblická víra“, a že Starý zákon má v židovské víře stejné postavení jako Evangelia v křesťanství**,
- židé chápou biblický text jinak než jej chápou křesťané, a to z jednoduchého důvodu, protože **židé čtou biblický text podle interpretace Talmudu**.

Vláda USA za prezidentů Reagana, Bushe a Clintona stanovila pod eufemismem vzdělání (například House Joint resolution 173 a Public Law 102-14) základ pro **založení talmudických „soudních dvorů“**. Majmonidés určil, že je to **židovský soud - nebo soud podléhající židovské autoritě, který zabezpečuje poslušnost a prochází jím souzení nežidů**, stejně jako vyhlášení legislativy soudního pořádku pro tento účel. Majmonidés spíše nařídil, **aby nežidovský národ „nejsoucí předmětem naší jurisdikce“** (ta-haht yadeinu) **byl terčem židovské svaté války**. [srov. Hilkhot Melakhim 8: 9-10; 10: 11. Také srovnej Gerald J. Blidstein, „Holy War in Maimonidean Law,“ in Perspectives on Maimonides (Oxford, England: Oxford Univ. Press, 1991)]. Tyto soudy jsou svolány údajně pod „Noahidskými zákony“ (proskripce proti modloslužebnictví pravděpodobně sjednané Noahem). Americký prezident a Kongres naléhali na přijetí „Noahidských“ zákonů jako interpretace chabad-lubavitchského vrchního rabína Schneersona. ***Židovská encyklopedie* zkoumá noahidský režim jako možný světový řád okamžitě předcházející univerzální vládě Talmudu.** Musí to být chápáno tak, že nejednáme s Noem Bible, když náboženství Judaismus vypráví o „Noahidském zákonu“, ale noahidský zákon jako pochopený a interpretovaný absolutním systémem falsifikace, která konstituuje Talmud.

[*)] „*Jewish History, Jewish Religion*“ (Pluto Press, London, 1997).
Český překlad: „*Historie a náboženství Židů*“ (Votobia, 2005, ISBN 80-7220-224-3).

Hebrejská univerzita Profesora Mordechaje Nisana, založená na expozici Majmonida, udává, že **ne-žid s povolením usazení v zemi vedené židovskými zákony *„musí přijmout placení daní a strpění ponížení služebnictví*“. Pokud nežidé odmítnou žít svůj život v podřízení, pak to signalizuje jejich rebelii a nevyhnutelnou nutnost židovské války proti jejich nejbližší přítomnosti.** [Srovnej Mordechai Nisan, Kivunim (official publication of the World Zionist Organization), August, 1984, pp. 151-156].

Na symposiu „Je autonomie rezidentních nepřátel přípustná?“ organizovaném izraelským ministrem vzdělání Shulamit Alonim, izraelský šéf rabín Shlomo Goren opakoval **talmudické učení o rezidentních nepřátelích: že judaismus zakazuje *„udělení jakýchkoliv národních práv*“ jim. Stanovil, že taková *„autonomie se rovná odmítnutí židovského náboženství“***. (Nadav Shraggai, *Ha'aretz*, Oct. 14, 1992).

Dotace amerických daňových poplatníků na tzv. „Americké muzeum holocaustu“ ve Washingtonu D. C., jsou indikátorem **postupného zakládání židovského státního náboženství v USA**. Toto „Muzeum Holocaustu“ vyjímá jakékoliv reference na holokaustu spáchaném židovskými komunisty proti křesťanům v Rusku a východní Evropě od roku 1917. **Skrze náhlé objevení se této vším prostupující „Holocaustinity“, získává náboženství známé jako judaismus enormní sílu a vliv jako falešný „nejvyšší ethos lidstva“ a slepou víru „gojů“ v nadřazenost „Bohem vyvolených lidí“.**

A na závěr něco „milého“ z „moderního“ izraelského tisku 21. století

Za opis tohoto židovského článku by v „českém“ tisku redaktor na hodinu vyletěl ze zaměstnání…

V *IAP News*, Jerusalem, 1.února **2003**, izraelský profesor a vojenský historik, *Martin Van Creveld* prohlásil:

„**Izrael má kapacitu vyprodukovat holocaust, který by zlikvidoval miliony Němců a jiných Evropanů. Izrael vlastní několik stovek nukleárních hlavic a raket, a může zahájit útok na cíle ve všech směrech, dokonce na Řím. Většina evropských hlavních měst jsou cíle našich letecký sil**“.

Dále z rozhovoru: „**Všichni Palestinci by měli být deportováni**“, Na otázku, zda se nebojí, že bude Izrael zařazen mezi zločinné státy, pokud přikročí k etnickým čistkám Palestinců, Creveld citoval výrok bývalého ministra obrany psychopata Moshe Dajana: „**Izrael musí být jako vzteklý pes. Příliš nebezpečný na to, aby se ho někdo odvážil obtěžovat**.“ Creveld se domnívá, že **Izrael příliš nezajímá, zařadí-li ho někdo mezi zločinné státy.**

„Naše vojenské síly nejsou na třicátém, ale na druhém nebo třetím místě, co do síly ve světě. Máme prostředky a schopnosti vzít celý svět s sebou. A ujišťuji vás, že se to stane dříve, než zanikne Izrael.“

Israeli Professor Says 'We Could Destroy All European Capitals'

Jerusalem: February 1, 2003 (IAP News)

An Israeli professor and military historian hinted that Israel could avenge the holocaust by annihilating millions of Germans and other Europeans.

Speaking during an interview which was published in Jerusalem Friday, Professor Martin Van Creveld said Israel had the capability of hitting most European capitals with nuclear weapons.

"We possess several hundred atomic warheads and rockets and can launch them at targets in all directions, perhaps even at Rome. Most European capitals are targets of our air force."

Creveld, a professor of military history at the Hebrew University in Jerusalem, pointed out that "collective deportation" was Israel's only meaningful strategy towards the Palestinian people.

"The Palestinians should all be deported. The people who strive for this (the Israeli government) are waiting only for the right man and the right time. Two years ago, only seven or eight percent of Israelis were of the opinion that this would be the best solution, two months ago it was 33 percent, and now, according to a Gallup poll, the figure is 44 percent."

Creveld said he was sure that Israeli Prime Minister Ariel Sharon wanted to deport the Palestinians.

"I think it's quite possible that he wants to do that. He wants to escalate the conflict. He knows that nothing else we do will succeed."

Asked if he was worried about Israel becoming a rouge state if it carried out a genocidal deportation against Palestinians, Creveld quoted former Israeli Defense Minister Moshe Dayan who said "Israel must be like a mad dog, too dangerous to bother."

Creveld argued that Israel wouldn't care much about becoming a rogue state.

"Our armed forces are not the thirtieth strongest in the world, but rather the second or third. We have the capability to take the world down with us. And I can assure you that this will happen before Israel goes under."

(Psst! *„maličký židovský stát*“ OFICIÁLNĚ žádné jaderné zbraně přeci NEMÁ!!!)

1. díl:

Světový Problém

Předmluva

Proč je židovská otázka přetřásána? Protože existuje a protože její vnikání do amerického života má přispět k tomu, aby byla řešena a ne aby přispívala k dalšímu trvání oněch neblahých vedlejších okolností, které obklopují tuto otázku v jiných zemích.

Již dlouho se zabýváme ve Spojených státech židovskou otázkou. Sami židé to věděli, i když domácí obyvatelstvo to netušilo. Občas propukla zde s nápadnou ostrostí, která se zdála poukazovat na trochu povážlivé řešení. Mnohé příznaky nasvědčovaly tomu, že se blíží zostřená krize.

Židovská otázka se dotýká nejen všeobecně známých věcí jako finanční a obchodní vlády, dobytí politické moci, zmonopolizování všech životních potřeb a libovolného ovlivňování amerického novinářství; vniká i do oblastí kulturního života a stává se tím americkou životní otázkou.

Zasahuje i do Jižní Ameriky a vzrůstá v nebezpečnou součást všeamerických vztahů. Právě ona souvisí ve vysoké míře s výhrůžným jevem organizovaných a promyšlených poruch, které udržují národy v neklidu. Není novým zjevem, neboť její kořeny sahají daleko do minulosti; toto dlouhé trvání dalo uzrát všemožným programům řešení, která opět vrhají jasné světlo na řešení budoucí.

Tato kniha je prozatímním závěrem vyšetřování židovské otázky. Má zprostředkovat interesovaným čtenářům výsledky, které byly uveřejněny v „*Deaborn Independent*“ do října 1920. Poptávka po onom časopise byla tak silná, že byla zásoba brzy vyčerpána. V šetření se pokračuje, až bude celá práce vykonána.

Směrnicí pro tuto práci byla pohnutka seznámit lid se skutečnostmi. Samozřejmě budou této práci podkládány pohnutky jiné. Avšak předsudek a nepřátelství by nepostačily, aby vysvětlily a přinesly práci, jako je tato. Kdyby zde byla nějaká vadná, záludná myšlenka, zajisté by se musela nevyhnutelně zračit ve spisu. Čtenář sám dosvědčí, jak pevně věříme, že tón této publikace je věcný a přiměřený. Mezinárodní židé a jejich pomocníci jakožto vědomí nepřátelé všeho, co se nazývá anglosaskou kulturou, jsou četní jako ten bezmyšlenkový dav, který hájí všeho, co činí žid, protože mu bylo vpraveno mínění, že to, co činí židovští vůdcové, je správné. Na druhé straně jsou tato uveřejnění prostá každého nejasného hnutí lásky k bližnímu a okrášlení, kterého se používá (ne bez úmyslu) ze strany židovské. Podáváme skutečnosti tak jak jsou, což je dostatečně ochrání před předsudky a nevraživostí.

Tento spis zdaleka nevyčerpává problém, ale povede alespoň čtenáře o krok dále. V příštích odhaleních vystoupí rámec a obsah tohoto vyšetření jasněji.

Deaborn (Michigan), říjen 1920

1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti

The Deaborn Independent, issue of 22 May 1920

Mezi charakteristickými mravními tahy je třeba zmínit: odpor proti tvrdé a namáhavé tělesné práci, silný smysl a láska ke kmeni, zjevný náboženský instinkt, prorocká a mučednická odvaha spíše než odvaha kulturního bojovníka a vojáka; znamenitá schopnost udržet se ve zmatkových poměrech, sdruženě si zachovat rasové souručenství; chytrost a lstivost ve spekulativním výdělku a hlavně v peněžních záležitostech; orientální záliba v okázalosti, vysoká vážnost moci a příjemností vysokého společenského postavení; velmi vysoký průměr rozumových sil.

Nová mezinárodní Encyklopedie

Opět vzbuzuje žid kritickou pozornost celého světa. Jeho vyniknutí za války ve finančních, politických a vyšších společenských kruzích je tak úplné a nápadné, že jeho postavení, moc a cíle jsou podrobeny nové, většinou nevlídné zkoušce. Pronásledování není pro židy nic nového, novým je však ono ostré vnikání do jejich povahy a do jejich nadnárodnosti. Zakusili sice přes 2000 let citelného antisemitismu ostatních ras; ale tento odpor nebyl nikdy jasně vědomý, aniž se mohl vyjádřit podle pojmů a rozumu. Dnes však žid vstupuje jako pod mikroskop hospodářského pozorování a toto dává chápat a seznávat důvod jeho moci, jeho odloučenosti a jeho utrpení.

V Rusku je obviňován z původcovství bolševismu, obvinění, které se přijímá podle toho, ze kterých kruhů pochází, jako odůvodněné nebo neodůvodněné; my Američané, kteří jsme svědky žhavé výmluvnosti a prorockého zápalu mladých židovských apoštolů sociálního a hospodářského přerodu, můžeme si utvořit klidný úsudek, co za tím vězí.

V Německu vytýkají zhroucení své říše židovstvu; obsáhlá literatura a spousta jednotlivých dopisů nutí čtenáře k zamyšlení.

V Anglii se tvrdí, že je žid skutečným světovým vládcem, že židovstvo tvoří nadnárod nad ostatními národy, že panuje mocí zlata a že štve národ proti národu, zatímco se skrývá opatrně v pozadí.

V Americe se poukazuje na to, v jakém rozsahu židé - starší že ziskuchtivosti, mladší ze ctižádosti - se rozšířili ve válečných organizacích, hlavně v odvětvích, která se zabývala průmyslovými a jinými obchody válečnými a v jakém rozsahu využitkovali k vlastnímu prospěchu své znalosti a zkušenosti jako vládní úředníci.

Zkrátka, židovská otázka vystoupila do popředí; ale jako u jiných otázek, do kterých možno s úspěchem zasáhnout, tak i u této židé hledí docílit umlčení jako neschopné veřejného projednávání. Avšak neklamná zkušenost učí, že problémy, které jsou takovým způsobem potlačeny, přece prorazí dříve nebo později - ale pak způsobem nežádoucím a škodlivým.

Žid je světovou hádankou. Ve svých masách chudý, přece ovládá peněžnictví a světový kapitalismus. Živ bez země a bez vlády, rozptýlen, projevuje rasovou jednotu a houževnatost, jaké nedosáhl dosud žádný národ. Stará proroctví praví, že se židé vrátí

do své vlastní země a z tohoto střediska že budou panovat světu, ale teprve tehdy, až prý protrpí sjednocený útok všech národů lidstva.

Zvláštní způsob výdělku, jemuž dodává žid vyšší procento než příslušníci kterékoli jiné rasy, je obchod. Ať běží o koupi nebo prodej hadru - je to vždy obchod. Od prodeje starých šatů až k ovládnutí mezinárodního obchodu a financí žid projevuje zvláštní schopnosti. Více než kterákoli jiná rasa projevuje zvláštní odpor k tělesné řemeslné práci a právě tak rozhodnou obchodní schopnost. Nežidovský mladík hledá zaměstnání v řemeslném nebo technickém oboru; mladý žid začne raději jako poslíček, prodavač nebo příručí, pokud tato povolání mají vztah k obchodní stránce výdělečného života. Podle staršího pruského sčítání bylo z 16 tisíc židů 12 tisíc obchodníků a 4 tisíce řemeslníků; z domorodého obyvatelstva bylo pouze šest ze sta zaměstnáno v obchodě.

Nejnovější sčítání by ukázalo vedle obchodníků i silný přírůstek v akademických a literárních povoláních, ale žádný úbytek podílu na obchodu a jen malý nebo vůbec žádný přírůstek mezi dělníky. V Americe samé skoro veškerý velkoobchod, trusty a banky, přírodní bohatství a hlavní hospodářské výrobky, zvláště tabák, bavlna a cukr jsou pod vládnoucím vlivem židovských finančníků nebo jejich agentů. Mocnou skupinou jsou zde také židovští žurnalisté. „Velký počet obchodních domů je v rukou židovských firem“, praví *Židovská Encyklopedie*; mnohé z nich, ne-li většina, pracují pod nežidovským jménem. Židé jsou nejpočetnějšími a největšími vlastníky městských pozemků. Převládají v divadelnictví. Nesporně ovládají zpravodajství celé země. Početně menší, než každá jiná mezi námi žijící rasa, mají denně k službám rozsáhlou a příznivou publicistiku; to by nebylo možné, kdyby ji sami neměli v rukou, kdyby ji sami nebyli zřídili a vedli. Werner Sombart praví ve své knize „*Židovstvo a hospodářský život*“:

> *„Budou-li se poměry v Americe vyvíjet nadále tak jako v posledním století, zůstanou-li počty přistěhovalců a přírůstkové kvóty různých národností stejné, jeví se nám Spojené státy po 50 až 100 letech v naší fantazii zcela zřetelně jako zem, obydlená pouze Slovany, černochy a židy, ve které židé přirozeně strhli na sebe hospodářskou hegemonii“.*

Sombart je přitom učenec - „Židomil“!

Vynořuje se tedy otázka: Je-li žid držitelem moci - jak ji získal? Amerika je svobodnou zemí. Židé tvoří až tři procenta veškerého obyvatelstva; tři miliony židů ve Spojených státech stojí proti 97 milionům ne-židů. Je-li žid držitelem moci - je to následek převahy jeho schopností nebo méněcennosti a bezstarostnosti ne-židů? Dalo by se na to jednoduše odpovědět: židé přišli do Ameriky, zkusili své štěstí zde jako jiní a projevili se v soutěži úspěšnějšími. Ale tato odpověď by nebrala zřetel ke všem skutečnostem. Dříve, nežli bude možné dát lepší odpověď, musí být vylíčeny dva body.

1. Ne všichni židé mají bohatství. Je ještě řada chudých židů; jenže přes svou chudobu většinou jsou vlastními pány. Je-li pravda, že židé jsou hlavními finančními pány země, není pravda, že by každý žid byl jedním z těchto finančních vládců. Že se tyto dvě třídy musí rozlišovat, stane se jasným, budou-li zkoumány metody bohatých a metody chudých židů, jak se domáhají moci.
2. Židovská solidarita působí obtíže, abychom mohli měřit židovské a nežidovské úspěchy týmž měřítkem. Bylo-li umožněno silné nahromadění jmění v Americe bohatou podporou kapitálu z Evropy, to je, přišli-li židovští přistěhovalci s finanční

oporou evropských židů do Spojených států, bylo by nespravedlivé měřit vzestup této třídy přistěhovalců týmiž měřítky, která platí pro vzestup třeba Němců nebo Slovanů, kteří mimo svou píli a sílu nepřinesli sem ničeho. Zajisté sem přišlo mnoho židů odkázaných pouze na sebe; přes to však by bylo nepravdivé tvrzení, že převládající ovládání všech věcí, které je prováděno židovským bohatstvím, se musí připisovat osobní energii; toto vládnutí není než rozšířením židovského finančního panství za moře. U tohoto bodu musí začínat každé vysvětlování židovského vlivu. Máme před sebou rasu, která za svého vlastního národního období tvořila rolníky a jejíž pravlohy byly spíše duchovního než materiálního rázu; byl to spíše národ pastýřů než obchodníků, a tato rasa, od časů kdy je bez země a vládní soustavy, kdy byla vystavena všude nějakému pronásledování, je nyní pravá, i když *skrytá* vládkyně země. Jak mohla povstat tak nápadná obžaloba a proč je zdánlivě oprávněna tolika okolnostmi?

Vyjděme od začátku. Židé stáli ve vývoji svého národního charakteru pod jedním zákonem, který znemožňoval nejen přílišné bohatství, nýbrž i chudobu. Noví reformátoři, rozvíjející na papíře vzorné sociální soustavy, by měli nahlédnout do společenského systému, v němž byli organizováni první židé. Mojžíšovský zákon znemožnil peněžní aristokracii, jakou tvoří dnešní židovští finančníci, znemožnil zákonné přijímání úroků, právě tak jako znemožnil trvalý, na cizí bídě vymačkaný zisk. Židovský systém tehdy takovému úrokovému zákonu a vyložené spekulaci nebyl příznivý. Tenkrát nebyli pozemkoví lichváři; země byla rozdělena mezi lid a bylo-li možno ji zaviněním nebo bídou pozbýt, byla přece vrácena po padesáti letech původnímu rodinnému majetku - takzvaným milostivým létem počalo tedy vždy nové sociální období. Za takového systému byl nemožný vznik velkostatkářství a třídy peněžních vládců - doba padesáti let skýtala dosti prostoru pro osobní energii, aby se člověk uplatnil v počestné soutěži.

Kdyby tedy Židé byli v Palestině zůstali národem udržujícím stát pod Mojžíšovým zákonem, byli by sotva dostali finanční ráz, jehož později nabyli. Žid nikdy nezbohatnul na úkor jiného žida. Také v novější době nezbohatli ze sebe, nýbrž z národů je hostících. Židovský zákon dovoloval židovi, aby obchodoval s ne-židem podle jiných pravidel než se svým židovským „bližním“. Tak zvaný cizinecký zákon zněl: cizinci můžeš půjčit za lichvářský peníz, nikoli však svému bližnímu.

Rozšířeni mezi národy, aniž by se však v nich rozpustili a aniž by kdy odložili svou ostře ohraničenou osobitost, měli židé prakticky po mnoho století příležitost provádět cizinecký zákon. Jako cizinci mezi cizinci, prováděli s tímto zákonem jakýsi druh vyrovnávací spravedlnosti. A přece tato okolnost sama by nevysvětlila židovské převahy ve finančních věcech. Toto vysvětlení musí být hledáno spíše v židovi samém, v jeho vlastní síle, vynalézavosti a zvláštních vlohách.

Záhy shledáváme v židovských dějinách, že snaha Izraele směřuje k tomu, aby se stal vládnoucím národem nad ostatními vazalskými národy. Veškeré prorokování směřovalo sice zdánlivě k morálnímu osvícení světa Izraelem, ale vládychtivost stála zřejmě tomuto cíli v cestě. Alespoň zdá se vyplývat z tónu Starého zákona. Dle starých zpráv židé neposlechli božího rozkazu, aby vyhnali Kananejské, aby nebyli poskvrněni jejich zpustlostí. Uvědomovali si, jaké množství sil by bylo stálé, než by Kananejské vyhnali. „A stalo se, že Izrael byl silný, učinil si Kananejské povinné úrokem a zcela je

nezapudil.“ Tato neposlušnost, tato záliba v materiální vládě místo duchovního vůdcovství, značí počátek nikdy nekončícího trestu a bídy Izraele.

2 500 let trvajícího rozptýlení židů mezi národy postupovalo podle spasitelského božského úmyslu, zamýšleného židům podle jejich Písma. Duchovní vůdcové moderního židovstva ještě dnes tvrdí, že poslání židovstva mezi národy je duchovního rázu, ale toto tvrzení působí málo přesvědčivě, neboť chybí skutečné důkazy, které by je doprovázely. Izrael pohlíží za celé novější doby na nežidovský svět z hlediska, jak by bylo možno podrobit si jeho životní síly. Ale zaslíbení trvá dále; vzdálen vlastní země, nepřátelsky posuzován kam obrátil své kroky, Izrael dočká se jednou doby, kdy vyhnanství a bezdomoví se ukončí v nové Palestině a kdy se stane Jeruzalém, jak starší prorokové věštili, opět mravním střediskem světovým (?).

Kdyby se byl stal žid tvůrčím, pro jiné spolupůsobícím dělníkem, nebylo by jeho rozšíření dosáhlo pravděpodobně takového rozsahu. Protože se však stal obchodníkem, hnal ho jeho instinkt po celé obydlené zemi. Již záhy byli židé v Číně. Vynořili se v Anglii za doby saského panství. Židovští obchodníci byli v Jižní Americe sto let před přistáním Otců poutníků v Plymouth-Rocku. Židé otevřeli již roku 1492 cukrovary na Sv. Tomáši. Byli již pevně usazeni v Brazílii, když teprve stálo několik vesnic na pobřežích dnešních Spojených států. Jak daleko pronikli, ukazuje skutečnost, že první v Georgii narozené bílé dítě byl žid - Isaak Minis. Přítomnost židů po celé zemi, jejich úzké kmenové souručenství je zachovalo jako národ mezi ostatními národy, jako spolek, jehož agenti byli všude k nalezení.

Jiná jejich vloha přispívala zatím hlavně jejich vzestupu k finanční vládě; jejich zručnost ve vynalézání vždy nových obchodních metod. Dokud se židovstvo neobjevilo na bojišti, odehrával se obchod velice jednoduše. Sledujme původ mnohých obchodních metod, které dnes obchod rozmnožují a ulehčují a najdeme nejpravděpodobněji na konci niti židovské jméno. Mnohé z nezbytných kreditních a směnečných nástrojů byly vymyšleny židovskými kupci nejen ke vzájemnému použití, nýbrž také, aby do nich zapředli ne-židy, s nimiž obchodují. Nejstarší směnka pochází od žida Simona Rubense. Doručovací směnka byla židovským vynálezem, taktéž platební poukaz „splatno majiteli“.

S tímto „splatno majiteli“ je spojen zajímavý kus dějin. Nepřátelé židů odňali jim, kde jen mohli, poslední groš, ale zvláštním způsobem se židé vždycky opět vzpamatovati a stali se opět záhy bohatými. Jak se dá vysvětlit toto rychle zotavení se z vyloupení a chudoby? Jejich aktiva se skrývala pod anonymním „majitelem“, a tak byl vždy zachráněn velký díl jejich majetku. V jisté době, kdy bylo přičítáno námořním lupičům k dobru právo polapit zboží určené pro žida, chránili se židé tím, že posílali své zboží po adresách, které nenesly jejich jména.

Židovská snaha směřovala k tomu, aby obchodovali ne s osobami, ale se zbožím. Dříve byly všechny právní požadavky osobního druhu, tj. Žid poznal, že byly věcné ceniny jistější než osoby, s kterými obchodoval, a tak to přivedl tak daleko, že se pohledávky týkaly věcného zboží. Mimo to měla tato metoda tu výhodu, že se žid mohl pokud možno co nejméně ukazovat. To uvedlo prvek tvrdosti do obchodního života potud, že bylo raději obchodováno se zbožím než s lidmi a tato tvrdost trvá dodnes.

Další zařízení, které se zdědilo a které znamenitě zastírá velmi vysokou moc, které židé dosáhli, je téhož původu jako papíry na majitele; to představuje podnik, židovským kapitálem ovládnutý, pod jménem nedotýkajícím se židovského vlivu.

Žid je jediným a původním mezinárodním kapitalistou, ale to se obyčejně nepíše na vrata, nýbrž používá se raději nežidovských bank a trustů jako agentů a nástrojů. Sugestivní poukaz na - nežidovskou - kapitalistickou frontu se jeví často ve spojení s touto obvyklostí.

Také za založení fondové burzy svět děkuje židovskému finančnímu talentu. V Berlíně, Paříži, Londýně Frankfurtu a Hamburku židé vykonávali rozhodující vliv na první burzy fondů, zatímco v nejstarších zprávách je zmínka o Benátkách a Janově jako o „Židovských městech“, kde se daly vykonávat velké obchody a bankovní transakce. Bank of England byla založena za rady a přispění přistěhovaleckých holandských židů. Banka amsterodamská a hamburská děkují za svůj vznik židovskému vlivu.

Dlužno zmínit se zde o zvláštním zjevu ve spojení s pronásledováním a stěhováním židů Evropou: kamkoli šli, zdál se s nimi jít i uzel dopravního života. Když židé nabyli ve Španělsku volnost, vzniklo tam středisko zlata celého světa. Když Španělsko zahnalo židy, ztratilo finanční nadvládu a nikdy již jí nedosáhlo. Badatelé v evropských hospodářských dějinách byli vždy na rozpacích, šlo-li o vysvětlení, proč se obchodní středisko přesunulo ze Španělska, Portugalska a Itálie do severních zemí, Holandska, Anglie a Německa. Žádný z udaných důvodů se neukázal náležitým. Dozvídáme-li se však, že tato změna časově souvisí s vyhnáním židů z jihu a jejich útěkem na sever, a že s jejich příchodem do severních zemí počal obchodní rozkvět, nezdá se ono vysvětlení obtížným. Vždy vystupuje do popředí skutečnost, že světové středisko pro drahé kovy putovalo s nimi, když se museli vystěhovat.

Toto rozšíření židů po Evropě a zeměkouli, při čemž každá židovská obec zůstávala se všemi ostatními spojena v bratrství krve, víry a utrpení, umožnilo jim stát se v takové míře internacionálními, jak to nebylo možno žádné rase nebo skupině kupců za oné doby. Nejen že byli všude, ale zůstávají všude mezi sebou ve spojení. Byli organizováni již před dobou ostatních vědomých mezinárodních obchodních organizací, byli spojeni poutem nervového systému společného žití. Mnohým středověkým spisovatelům bylo známé, že židé věděli o událostech v Evropě více než vlády. Dovedli nejlépe dáti odpověď o nastávajících věcech. Oni znali o politických podmínkách a vztazích více než státníci z povolání. Zprávy takového rázu si podávali písemně, skupina od skupiny, země od země. Tak položili nevědomky základ k finančnímu zpravodajství. Zajisté mělo toto zpravodajství neobyčejnou cenu pro jejich spekulace. V dobách, kdy zprávy byly sporé, pomalé a nespolehlivé, mělo včasné uvědomění neobyčejnou výhodu. Tato okolnost jim umožnila státi se prostředníky pro státní půjčky, což byl druh obchodu, který oni tímto způsobem zavedli. Žid měl vždy spadeno na státy, aby je učinil svými dlužníky. Státní půjčky byly uskutečňovány členy téže finanční rodiny v různých zemích; oni tvořili mezinárodní direktorium, které nastrčilo krále proti králům, vládu proti vládě a využitkovalo mazaně národnostní protivy k nemalému zisku těchto fiskálních agentů.

Jednou z nejčastěji opakovaných výtek proti židovským finančníkům v přítomné době je, že právě této širší finanční oblasti dávají přednost. A skutečně veškeré kritiky pokud se týče židů jako obchodníků jsou namířeny poměrně málo proti jednotlivému obchodníkovi se soukromým zákaznictvem. Tisíce malých židovských obchodníků požívají ve svém zaměstnání plné úcty, taktéž jsou ctěny tisíce židovských rodin jako naši sousedé. Kritika, která je namířena proti vynikajícím finančníkům, nemá podnětem rasovou zášť. Naneštěstí se plete rasový prvek, který jako rasový předsudek vede lehce

k mylným výkladům, do zmíněné otázky pouhou skutečností, že řetěz mezinárodních financí, vinoucí se kolem světa, vykazuje v každém článku nějakého židovského kapitalistu, židovskou finanční rodinu nebo židovsky orientovaný bankovní systém. Mnozí vidí v této okolnosti soustavnou organizaci židovské moci k ovládnutí ne-židů; jiní ji přičítají vzájemným rasovým židovským sympatiím, setrvačností ve vedení rodinného obchodu potomky a přírůstkem vedlejších větví. V řeči starých písem Izrael roste jako vinice, která vyhání vždy nové a nové větve a žene staré kořeny vždy hlouběji, tvořící však dohromady jen části jedné révy.

Židovská schopnost uzavírat s vládami obchody se dá odvodit také od dob pronásledování. Současně se žid učil znát moc zlata v jednání s prodejnými protivníky. Kamkoli přišel, sledovala jej kletba probuzeného odporu jiných národů. Židé jako rasa nebyli oblíbeni nikdy; ani nejhorlivější žid toho nezapře, i když má proto nějaké vysvětlení. Žid jako jednotlivec je snad vážen a některé rysy židovského charakteru jeví se cennými při bližším nahlédnutí. Nicméně je rasová neoblíbenost jedním z břemen, které musí židé nést coby rasa. Dokonce i v novější době, v civilizovaných zemích, v poměrech, které naprosto znemožňují pronásledování, tato neoblíbenost trvá. Přes to, zdá se však, židovstvo málo dbá, aby pěstovalo přátelství k nežidovským masám - snad pro dřívější nezdary - pravděpodobněji však pro své vrozené přesvědčení, že náleží vyšší rase.

Ať je kterýkoli z těchto důvodů pravdivý, hlavní snaha židovstva směřovala rozhodně vždy k vládám. Nějaký „dvorní žid“, který dovedl si zjednal pomocí půjčkových obchodů a prostřednictvím dlužní kličky přístup do královských předpokojů. Židovskou taktikou vždy byla „cesta do hlavního stanu“. Židovstvo se vůbec nepokoušelo, aby naladilo ruský lid smířlivěji, za to se však snažilo získat ruský dvůr. Právě tak se dálo s Německým lidem, ale podařilo se proniknout k Německému dvoru. V Anglii žid krčil ramenem nad vysloveně protižidovským smýšlením obyvatelstva; co mu bylo po tom? Nemá snad za sebou veškeré lordstvo, nedrží v ruce provaz britské burzy? Tato taktika „jít vždy do hlavního stanu“ vysvětluje dobře dalekosáhlý vliv, jehož židovstvo dosáhlo nad mnohými vládami a národy. Tato taktika byla ještě stupňována jeho obratností, jež spočívala v tom, že židé přinesli vždy to, co vlády potřebovaly. Potřebovala-li vláda půjčku, zprostředkoval ji dvorní žid pomocí židů v jiných finančních střediscích nebo hlavních městech. Chtěla-li vláda jiné vládě zaplatit dluh, aniž chtěla svěřit drahý kov třeba nějaké koloně soumarů nejistou krajinou, žid provedl i tuto věc. Zaslal kus papíru a dluh byl zaplacen bankovním domem v cizím hlavním městě. Když vojsko poprvé bylo zásobováno moderním způsobem vojenských dodavatelů, stalo se tak prostřednictvím židovým: on měl kapitál, měl systém a mimo to i zadostiučinění, že učinil si národ dlužníkem.

Tato taktika, která tak znamenitě pomohla této rase projít obtížnými stoletími, neukazuje známek nějaké změny. A možno pochopit, že žid vidí svou rasovou převahu při pohledu na rozsáhlý vliv, který vykonává dnes jeho početně nepatrná rasa na mnohé vlády, a uváží-li se číselný nepoměr lidu k jeho moci. Budiž také uvedeno, že se židovská vynalézavost osvědčuje i dnes ve vždy nových obchodních formách, právě tak jako ve schopnosti přizpůsobit se měnící se situaci. Židé jako první mají ve zvyku zřizovat v cizích zemích pobočné závody, aby zajistili zástupcům mateřského závodu domů brzký zisk z otevření takového závodu. Za války bylo mnoho hovořeno o „pokojném dobytí“, jehož prý Německá říše dosáhla tím, že tu nešlo o Německé, nýbrž židovské podniky.

Staré Německé obchodní domy byly příliš konzervativní, aby se ve Spojených státech honily za zákazníky. Ale židovské firmy nebyly tolik konzervativní, přišly přímo do Ameriky a již se obchodovalo. Konečně přinutila soutěž i přední Německé obchodní domy, aby tomuto zvyku povolily. Ale původní myšlenka byla židovská, nikoli Německá.

Jiná moderní obchodní metoda, která za svůj vznik děkuje židovskému finančníkovi, záleží v tom, že se slučují příbuzné průmysly. Je-li např. získán závod pro výrobu elektřiny, získá se také pouliční dráha, jež se postará o spotřebu el. proudu. Hlavní důvod je zhruba: vlivem elektrárny zvýšit cenu dodaného proudu pro společnost dráhy, a taktéž vlivem společnosti dráhy zvýšit cenu pro cestující - tak je získána finanční moc, která za tím jako důvod vězí; zvýšení zisku celé společnosti. Společnost, která stojí spotřebiteli nejblíže, prohlásí pak, že se její výlohy zvýšily; zamlčuje však, že ceny byly zvýšeny těmi samými majiteli a nikoli těmi; kdož stojí mimo kruh a kdož byli k tomu přinuceni vnějším finančním nátlakem.

Nesporně dnes existuje ve světě ústřední finanční moc, hrající dalekosáhlou, pevně organizovanou hru. Její svět je hrací stůl a vkladem je opanování světa. Kulturní národy pozbyly veškerou důvěru v tvrzení, že na všech odehrávajících se změnách jsou viny „ekonomické poměry“. Pod maskou „ekonomických zákonů“ jsou shrnuty mnohé zjevy nezpůsobené žádnými „zákony“, kromě zákona lidského sobectví několika málo lidí, kteří mají úmysl a moc učinit z národů v nejširší míře své poddané.

Ať je dnes cokoli nacionální: v nacionálnost finančnictví nevěří dnes nikdo. Je mezinárodní. Nikdo nevěří, že toto mezinárodní finančnictví stojí pod nějakou soutěží. Je sice několik nezávislých bankovních domů a trustů; jeden má ten, druhý onen příkaz. Ale mezi nimi nepanuje různost mínění, nikdo nezasahuje do metody druhého, žádná soutěž v různých částech světového obchodu. V počínání hlavních bank každé země je právě taková jednotnost jako mezi různými odvětvími poštovní služby Spojených států - jsou řízeny z jednoho a téhož místa za stejným účelem.

Bezprostředně před válkou Německo koupilo ohromné množství americké bavlny; obrovské masy ležely připraveny k vývozu. Když vypukla válka, přešlo majetnické právo za jedinou noc z židovského jména v Hamburku na židovské jméno v Londýně. V době, kdy je toto psáno, kupuje se v Anglii bavlna laciněji, než se ve Spojených státech prodává; tím jsou také stlačeny americké ceny. Když jsou ceny dostatečně stlačeny, skoupí se bavlna lidmi zasvěcenými do věci, pak se cena vyžene opět vzhůru. Zatím tytéž mocnosti, které způsobily toto zdánlivě nevysvětlitelné stoupání a klesání na bavlnářském trhu, položily ruku na poražené Německo, aby z něho učinily světovou mrchu. Jisté skupiny mají pevně v rukou bavlnu, zapůjčují ji k zpracování do Německa, ponechají tam malé množství k zaplacení práce a využitkovávají pak celý svět se lží: bavlnu nelze dostat. A sledují-li se tyto lidstvu nepřátelské a navýsost nemravné metody až k jejich původu, ukáže se, že ti, kteří jsou zodpovědní za to, mají společný znak. Lze se divit, nabývá-li nového významu volání z druhé strany moře: „Počkejte, až bude Amerika upozorněna na židovskou otázku!“

Zcela jistě se již nedá situace, ve které se svět právě ocitá, vysvětlit hospodářskými příčinami, ani „bezcitností“ kapitálu. Nikdy předtím se kapitál nenamáhal, aby učinil zadost požadavkům práce, a práce zašla až k nejzazší hranici, aby přiměla kapitál k novým ústupkům - ale jakou výhodu měly z toho obě strany? Práce až dosud myslela, že kapitál je temným mrakem nad ní a přinutila tento mrak, aby před ní ustoupil. Leč

hle: nad ním se objevil vyšší mrak, jehož neviděly kapitál ani práce při svých zápasech. A tento mrak nezmizel dodnes.

To, co se v Americe obyčejné nazývá „kapitálem“, jsou peníze použité k produktivním účelům, a kapitalistou je mylně nazýván továrník, dílovedoucí, dodavatel nářadí a práce. Nikoli, není kapitalistou v pravém slova smyslu. Také on musí jít ke skutečným kapitalistům, aby jejich penězi financoval své podniky. Také nad ním je moc, jednající s ním tvrději a nemilosrdněji, než by se kdy opovážil on jednati se svými dělníky. Je to jedna z tragédií dnešní doby, že „práce“ a „kapitál“ se potírají, ač není v jejich moci, aby zlepšily poměry, proti nimž oba protestují a pod nimiž oba trpí; náprava by mohla nastat, kdyby našli prostředek, jak možno vyrvat moc oné skupině mezinárodních finančníků, kteří tyto poměry nejen utvořili, ale také z nich těží.

Existuje jistý nad-kapitalismus, vedený jedině šílenstvím, že zlato je štěstím. Existuje jistá nad-vláda, která není zavázána žádné vládě, na ničem nezávislá a přece nad všemi drží svou pěst jako břemeno. Existuje rasa, která nikdy a nikde nebyla vítána a které se přeci podařilo, povznést se k moci, na jakou si nečinily nároky ani nejpyšnější rasy - ani Řím za časů své nejvyšší moci. Stává se stále více a více přesvědčením celého lidstva, že dělnická otázka, otázka mzdy, pozemková otázka, mohou býti rozřešeny teprve tehdy, bude-li dříve urovnána otázka této internacionální nadkapitalistické vlády.

„Vítězi patří kořist“, říká staré přísloví. A v jistém smyslu dobude-li několik příslušníků dlouho opovrhované rasy této převahy, musí být buď nadlidmi, proti nimž je každý odpor bezmocný, nebo jsou to obyčejní lidé, které nechalo ostatní lidstvo dosáhnout nespravedlivého a nezdravého stupně moci. Nejsou-li židé nadlidmi, nechť se nežidé pokárají sami za to, co se stalo; musí hledět na situaci z nového hlediska a podrobit se vyjasňující zkoušce zkušeností jiných zemí.

2. Jak se Německo chrání proti židům

The Deaborn Independent, issue of 29 May 1920

Pokročilá lidskost se zabývá otevřeně druhy nemocí, o kterých se lidé dříve domnívali, že je třeba zahalit je do závoje studu nebo mlčenlivosti. Politické lékařství dosud tak značně nepokročilo.

Hlavní příčina onemocnění Německého národního těla se přičítá židovskému vlivu. Bylo-li to již desetiletí známo jasnějším hlavám, budiž to dnes osvětleno i prostějším lidem. Veškerý politický život je tím otřesen, a skutečnost se nedá dále skrývat. Podle mínění všech tříd německého národa je zhroucení se po příměří a revoluce, z jejichž následků se nemůže zotavit, dílem židovské lsti a židovského záměru. Tvrdí se to s jistotou, uvádí se množství potvrzujících skutečností, věří se, že Dějiny to jednou plně dokáží.

Na žida se v Německu pohlíží jako na hosta; žid se proti tomu prohřešil snahou učinit se pánem. Není na světě silnějších protiv než jsou čistě germánská a čistě semitská rasa, a proto mezi nimi není svornost. Němec vidí v židovi hosta - a žid rozhořčen, že mu nejsou přiznána veškerá práva domorodého člověka, je plný nepřátelského smýšlení proti národu hostitelů. V jiných zemích se žid mohl snáze vmísit do obyvatelstva a nerušeně zvětšovat svou moc, v Německu tomu bylo jinak. Proto žid nenáviděl německý lid a proto vykazovaly země, ve kterých měli židé nejsilnější vliv za politováníhodné světové války, největší nenávist proti Německu. Židé drželi v rukou skoro výhradně tiskový aparát, jehož pomocí bylo vyráběno „veřejné mínění“ o německém národu. Jediní výherci války byli židé.

Ale tvrzení nestačí, musí být dokázána. Zkoumejme tudíž skutkovou podstatu. Co se stalo bezprostředně při přechodu že starého do nového režimu? V kabinetu šesti mužů, který vstoupil na místo říšské vlády, vykonávali hlavní vliv židé Haase a Landsberg. Haase vedl věci zahraniční, jemu byl dán k ruce Kautský, český žid, který roku 1918 ještě ani neměl Německé občanství. Dále židé Cohn a Herzfeld. Žid Schiffer se stal ministrem financí, žid Bernstein jeho asistentem. Státním sekretářem vnitra se stal žid Preuss, jemu po boku stál žid Freund. Žid Fritz Max Cohen, zpravodaj listů „Frankfurter Zeitung“ v Kodani, se stal šéfem zpravodajství.

Tento stav věcí došel v Prusku druhého vydání. Židé Hirsch a Rosenfeld řídili kabinet; Rosenfeld obdržel ministerstvo spravedlnosti, Hirsch ministerstvo vnitra žid Simon se stal vicesekretářem ministerstva financí. Pruské min. financí bylo židy úplně obsazeno a řízeno. Ředitelem vychovatelství se stal ruský žid Futran za pomocí žida Arndta. Ředitelem koloniálního úřadu se stal žid Meyer-Gerhard. Žid Kastenberg se stal ředitelem oddělení pro umění. Válečný zásobovací úřad se dostal do rukou žida Wurma, v ministerstvu hospodářství seděli židé dr. Hirsch a tajný rada dr. Stadthagen. Řady dělníků a vojáků vedl žid Cohen; v ministerstvu hospodářství měli různá místa židé Stern, Herz, Lowenberg, Frankel, Izraelowitz, Laubenheim, Seligsohn, Katzenstein, Lauffenberg, Heimann, Schlesinger, Merz a Weyl.

Žid Ernst se stal policejním prezidentem v Berlíně; v témže úřadě ve Frankfurtu n. M. seděl žid Sinzheimer, v Essenu Lewy. Žid Eisner udělal se prezidentem bavorským, jeho finančním ministrem se stal žid Jaffe. Bavorský obchod, dráhy a průmysl byly

podřízeny položidu Brentanovi. Židé Thalheimer a Heimann byli činni v ministerstvu pro Wurttemberské, žid Fulda v Hessensku.

Dva vyslanci na mírové konferenci byli židé, třetí byl známým nástrojem židovských zájmů. Mimo to hemžilo se to v Německém poselstvu židovskými znalci a rady: Max Warburg, Dr. Von Strauss, Merton, Oskar Oppenheimer, Dr. Jaffe, Deutsch, Brentano, Bernstein, Struck, Rathenau, Wassermann a Mendelsohn-Bartholdy.

Účast židů ostatních zemí na mírové konferenci mohl, podle Německé výpovědi, zjistit každý čestný pozorovatel, který četl zprávy nestranných, nežidovských zpravodajů z této události. Zdá se, že jen takové tato skutečnost napadla; všichni židovští žurnalisté pokládali asi za chytřejší o tom pomlčet.

Židovský vliv vstoupil v Německu za války silně do popředí. Přišel s jistotou a přesností vrhací miny, jakoby bylo již vše bývalo připraveno. Němečtí židé nebyli za války německými vlastenci. Třeba že tato okolnost není v očích Německu nepřátelských národů věcí přitěžující, přece vrhá světlo na ujištění věrností žida zemi, ve které žije. Ještě z jiných důvodů, které musí být blíže pozorovány, považují vážení němečtí myslitelé nemožným, že by žid mohl být vlastencem.

Podle všestranného tvrzení by výše uvedení jistě nebyli obdrželi svá místa bez revoluce; a revoluce by nebyla přišla, kdyby ji neudělali. Poměry v Německu nebyly uspokojivé, ale lid je mohl sám odstranit a byl by tak učinil. Opět stály pod židovským vlivem právě ony poměry, které zničily veřejnou mravnost a znemožnily nápravu.

Hlavní židovský vliv, jemuž se přičítá zhroucení německého státního pořádku, se dá shrnout do tří skupin:

- bolševismus, který se skrýval pod maskou německé sociální demokracie,
- židovské vlastnictví a rozhodující vliv tisku,
- židovská kontrola životních potřeb a průmyslu.

Je ještě jedna, čtvrtá, ukazující ještě výš, ale ony tři působily bezprostředně na lid.

Protože by mohly být tyto německé závěry uvedeny v pochybnost lidmi, jejichž mínění bylo vytvořeno židovským vlivem, budiž zde uveden hlas zpravodaje Londýnského „Globe“ George Pittera-Wilsona. Ten napsal již v dubnu 1919:

> *„Bolševismus znamená vyvlastnění křesťanských národů, takže nezůstane v rukou křesťanů žádný kapitál a všichni židé společně budou moci provádět dle libosti světovládu.“*

Již v druhém roce války prohlásili Němečtí židé, že porážka Německa je nutná pro vzestup proletariátu. Strobel praví:

> *„Doznávám otevřeně, že úplné vítězství země nebylo by v zájmu sociální demokracie“*.

Všude bylo prohlašováno, že pozdvižení proletariátu po vítězství by bylo zhola nemožné. Těchto několik případů nechce snad znovu rozvíjet válečnou otázku, nýbrž ukázat, jak takzvaní němečtí židé zapomněli na věrnost ke své zemi, kde žili, a sjednotili se s ostatními židy ke zhroucení Německa. A sice ne proto, jak uvidíme, aby zbavili Německo militarismu - čehož si každý rozumný Němec přál - nýbrž aby vrhli zem do zmatku, který jim umožnil zmocnit se vlády. Německý tisk si přivlastnil tyto úmysly židovských vůdců zprvu pokradmu, pak zcela otevřeně. „Berliner Tageblatt“ a „Muncher Neueste Nachrichten“ byly za války úřední a poloúřední vládní tiskové orgány.

Byly v židovských rukou a pod židovským vlivem právě tak, jako byla „Frankfurter Zeitung“ a spousta menších časopisů v židovském područí. Tyto časopisy, jak se tvrdí, nebyly ničím, než německým vydáním židovského tisku Dohodového a jeho účel byl stejný. Tato spolupráce židovského tisku, který platí za veřejný tisk, by měla být po celém světě vážně prozkoumána, aby se ukázalo lidstvu, jak jeho četba - a k jakým tajným účelům - se denně připravuje.

S vypuknutím války přešly potraviny a vojenské dodávky do židovských rukou a vzápětí se rozšířila taková nepoctivost, že zničila důvěru bojovníků na frontách. Jako všechny vlastenecké národy také Němci věděli, že válka znamená oběti a utrpení a byli odhodláni nést tento všeobecný osud. Nyní však viděli, jak jsou vysáváni třídou židů, kteří připravili vše, aby z všeobecné bídy mohli těžit. Kde se jen dalo spekulovat potřebami lidu nebo dosáhnout spekulativního mezivýdělku - v bankách, ve válečných společnostech, v pomocných darech, v ministerstvech jež zadávala dodávky - všude se vynořili židé. Zboží denní potřeby, kterého bylo relativně dost, zmizelo, aby se (silně zdražené) opět objevilo. Válečné společnosti byly veskrze židovskými doménami. Kdo měl peníze, mohl dostat všechno bez lístků, třebaže se vláda velice snažila, aby je rovnoměrně rozdělila ve všeobecném zájmu. Židé ztrojnásobili ceny zboží, jež za zády obstarali, a tak vtékal proud zlata do jejich pokladen. Poněvadž zásoby byly uschovány a spekulanti se z nich zásobili, zůstávaly všechny úřední potravní odhady nespolehlivými. Veřejná mravnost byla znepokojena; počaly žaloby a zavedeno trestní řízení - jakmile však mělo dojít k rozhodnutí, vyšlo najevo, že obžalovaný a soudce byli židé, a věc vyzněla naprázdno. Byl-li však přistižen německý spekulant, byl způsoben povyk, a trest jemu uložený by byl stačil pro všechny ostatní. Prohledejte Německo křížem krážem, poslouchejte řeči, studujte náladu lidu a shledáte, že vzpomínka na toto židovské zneužití moci se vpálilo horkým železem do paměti lidu.

Zatímco tyto vlivy podrývaly masu lidí, vyšší vrstvy židů působily na vládu. Poradci vlády Bethmanna-Hollwega byli: židovský velkorejdař Ballin, Theodor Wolf z. „Berliner Tagblattu“ a člen všežidovského tisku, von Gwinner, ředitel Německé banky, který je spřízněn s židovským velkobankéřem Speyerem, a Rathenau, vůdce židovských průmyslových a finančních podniků. Tito mužové byli u pramene a vykonávali svůj vliv na vládu, jako druzí na lid.

Bohatý německý žid si mohl pomocí své finanční moci nad odvětvími hospodářského života koupit žádoucí postavení ve společnosti; jak ale dosáhl uznání, jehož se dožadoval, chudý žid? Neboť všichni židé jsou prodchnutí stejným pudem, jenž jim vězí v krvi, žene je chtivostí vládnout. Vysvětluje-li se takto dobytí vyšších kruhů židovskou peněžní mocí, zbývá židům ještě dobytí lidových mas, které nemají jiných peněz než těch, které mohou polapit ve zmatku jimi způsobeném.

Žid není anarchistou ani ničitelem - připusťme. Přes to však je světovým bolševikem a v rozhodující míře původcem revoluce v Německu a Rusku. Jeho anarchismus nemá jediné pravé barvy, každá politická idea je mu pouze prostředkem k jistému účelu. Bohatý žid není anarchista, protože může dosáhnout svého úmyslu jemnějšími prostředky. Chudý žid však nemá jiných pomůcek. Ale bohatí a chudí židé jdou po dlouhé trati společně; svazek sympatie mezi nimi se nikdy nepřetrhne, neboť má-li anarchie úspěch, chudý žid zaujme místo vedle bohatého; nemá-li úspěch, aspoň jsou zde nové oblasti, na než může nyní bohatý žid působit.

Chudý žid v Německu mohl hráze jej obkličujícího německví přemoci jen tím, že je vyhodil do povětří. O Rusku platí totéž. Sociální řád držel žida uzavřeného v situaci, ve které, jak zkušenost učí, mohl natropit méně škody. Tak jako příroda obaluje do těla vniklé cizí těleso, činily národy se židy. V novější době však žid našel prostředek, aby hráze pobořil, uvedl národní stavbu do nepořádku a v nastavší temnotě a vzpouře pak obsadil místo, po němž tak dlouho toužil.

Když se Rusko zhroutilo - kdo přišel nejdříve na světlo? žid Kerenský-Kirbis. Ale jeho záměry nebyly dosti radikální, proto přišel po něm Trocký-Bronstein, americký žid. Trocký poznal, že sociální stavba v Americe je příliš pevná, aby ji mohl prolomit - prorazil v Rusku, na nejslabším místě, a odtud chtěl ovládnout celý svět. Každý komisař v Rusku je dnes žid. Lidé, kteří líčí ruské poměry, vyprávějí o nich tak, jako by se Rusko rozpadávalo. Snad je tomu tak, ale u židovské vlády v Rusku tomu tak není. Ze svých úkrytů vyrazili ruští židé v bitevním pořádku jako mina, vržená do uměle způsobeného nepořádku, jako by bylo bývalo již předem každému určeno jeho místo.

Právě tak se dělo v Německu. Německá hráz musela být rovněž zničena dřív, než mohli chudí židé ukojit svou ctižádost. Když byl způsoben průlom, prorazili a usadili se pevně na směrodatných místech nad národem.

To vysvětluje, proč židé podporují po celém světě energii podvratných hnutí. Jak známo, hlásají mladí židé ve Spojených státech ideál, jehož uskutečnění by znamenalo totéž jako odstranění tohoto státu. Jejich útok ovšem směřuje na „kapitalismus“, to je na nynější nežidovskou vládu. Skuteční světoví kapitalisté, kapitalisté pro kapitál, jsou židé. Můžeme sotva mít za to, že tito lidé chtějí zničit kapitalismus: domáhají se však samovlády nad ním a od delší doby jsou na nejlepší cestě k cíli svých přání.

V Německu jako v Rusku, je tudíž třeba rozeznávat metody bohatých a chudých židů; jedna je namířena na vlády, druhá na lidovou náladu - obě jsou však namířeny k témuž cíli. Jednání dolních židovských tříd neurčuje pouze snaha ukončit utiskování, nýbrž dobytí vlády - tato vůle k moci určuje jejich podstatu. Přesvědčení Němců v tomto bodě se dá vyjádřit asi takto: revoluce je výrazem židovské vůle k moci. Strany jako socialisté, demokraté, volnomyšlenkáři, apod. jsou pouhé nástroje židovské vůle k dosažení moci. Takzvaná „diktatura proletariátu“ je hlavně diktaturou židů.

Tak se náhle Němcům otevřely oči, tak bouřlivě a vzpurně začal protitlak, že v Německém židovstvu bylo vydáno heslo: stáhnout se do druhé linie! Veškerá místa, která byla v bezprostředním styku s lidem, byla (jako by to bylo smluveno) vydána. To však neznamená prozatím také vzdání se moci. Co v Německu nastane, těžko předvídat. Němci budou svého úkolu schopni a naleznou působivý mocenský prostředek. Co se však bude dít v Rusku, o tom se dá těžko pochybovat. Nenastane-li tam obrat osudu, mráz hrůzy proběhne celým světem.

Židovstvo je nejpevněji organizovanou světovou mocí, pevnější než kdy byla britská světová říše. Tvoří jeden stát, jehož občané mu jsou neměnitelně věrně oddáni, ať žijí kdekoli, ať chudí nebo bohatí.

Tento stát ve všech ostatních státech nazývají v Německu slovem „ALL-Juda“. Mocenské prostředky tohoto všežidovského státu jsou kapitalismus a tisk, nebo peníze a propaganda. Všežidovstvo samotné mezi všemi státy vykonává světovládu; všechny ostatní státy mohou a chtějí vykonávat pouze vládu nacionální.

Hlavním všežidovským výkonem je moderní žurnalistika. Technické, vědecké a literární výkony moderního světa jsou šmahem žurnalistické povahy. Spočívají na obdivu-

hodné židovské zběhlosti pojmout do sebe ideje jiných. Kapitál a žurnalistika se spojují v tisku, který se stal prostředkem k židovské vládě.

Správa tohoto všeživotského státu je úžasně organizována. Prvním jejím sídlem byla Paříž, která však dnes je odsunuta na třetí místo. Před válkou byl Londýn jejich prvním, New York druhým hlavním městem. Dlužno vyčkat, nepředhoní-li New York Londýn - proud směřuje k Americe.

Protože vše-žid nemůže udržovat stálou pozemní a námořní armádu, musí se o to postarat jiné státy. Jeho námořnictvo je britské; to zajišťuje židovské světové hospodářství, pokud závisí na námořní dopravě. Opačně zaručuje světový žid Británii nerušené politické a teritoriální panství. Vše-žid dostal Palestinu pod britskou kontrolu a žezlo. Kdekoli byla židovská pozemní moc - lhostejno ve kterém stejnokroji - pracovala ruku v ruce s britskou moci námořní.

Mezinárodní žid rád ponechává správu různých světových pásem domorodým vládám; požaduje pro sebe pouze kontrolu nad těmito vládami. Židovstvo nenamítá naprosto ničeho proti trvalému národnostnímu rozčlenění nežidovského světa. Židé nikdy nezaniknou v jiném národě. Jsou národem pro sebe, byli jím vždy a budou.

Jen tenkrát se dostane mezinárodní žid do sporu s jiným národem, znemožňuje-li mu tento, aby uvedl pod svůj vliv výnosy práce a finance země. Vše-žid může dělat válku i mír; v tvrdošíjných případech vypustí anarchii; pak může opět nastolit svůj pořádek. Řídí nervy a šlachy lidstva tak, jak je to nejlépe pro všeživotské záměry.

Protože si mezinárodní žid podřídil světové zpravodajské prameny, může také připravovat mínění lidí pro své příští záměry. Největší nebezpečí spočívá ve způsobu, jak se zprávy vyhotovují a jak formují náladu celých národů pro určitý účel. Přijde-li se však mocnému židovstvu na stopu a ukáže-li se na jeho ruku ve hře, zazní okamžitý křik nad „štvaním“ a z celého světového tisku zvučí ozvěna. Pravá příčina pronásledování - totiž utlačování národů židovskými peněžními machinacemi - nepronikne nikdy na veřejnost.

Vše-žid má své vice-vlády v Londýně a New Yorku. Když vykonal svoji pomstu na Německu, připravuje se k ujařmení jiných národů. Británie mu již náleží. V Rusku o tuto vládu bojuje, ale vyhlídky pro budoucnost jsou špatné. Spojené státy se svou dobromyslnou snášenlivostí ke všem rasám skýtají slibné pokusné pole. Jeviště událostí se mění, ale žid zůstává po staletí stejný.

3. Dějiny židů ve Spojených státech

The Deaborn Independent, issue of 5 June 1920

„Na první pohled by se zdálo, jako by hospodářský systém Spojených států byl právě tím, co se vyvíjelo nezávisle na židech... Přes to trvám na svém tvrzení, že Spojené státy (snad více než kterákoli jiná země) jsou až po okraj naplněny židovským duchem. To je uznáváno z mnoha stran, obzvláště těmi, kdo si mohou utvořit o tomto předmětu nejlépe úsudek.

Což není ospravedlněno oproti těmto skutečnostem mínění, že Spojené státy vděčí za svou existenci židům? A je-li tomu tak, tím spíše lze tvrdit, že židovský vliv učinil Spojené státy tím, čím jsou - americkými? Neboť co nazýváme Američanstvím, není takřka ničím, než destilovaným židovským duchem."

Werner Sombart: Židé a hospodářský život., str. 38, 43

Dějiny židů v Americe počínají s Kryštofem Kolumbem. Dne 2. srpna 1492 bylo více než 300 tisíc židů vyhnáno že Španělska; touto událostí se počíná pomalu španělské mocenské postavení. Příštího dne Kolumbus vyplul k západu; v jeho družině byl jistý počet židů. Nebyli to snad uprchlíci, neboť plány smělého námořníka již dlouho předtím vzbudily zájem vlivných židů. Sám Kolumbus vypravuje, že se hojně stýkal se židy. První psaní, v němž líčil své objevy, bylo adresováno židovi. A skutečné veškerá cesta, událostmi tak bohatá, jež darovala lidskému vědomí a blahobytu druhou polokouli, byla umožněna židy. Pěkná povídka o tom, že královna Isabela financovala výpravu svými skvosty, musela zmizet před střízlivým bádáním. Na španělském dvoře vykonávali největší vliv tři Marmani neboli tajní židé, Luis de Santegel, vlivný kupec ve Valencii a pachtýř královských daní; jeho příbuzný Gabriel Sanchez, královský strážce pokladu, a jejich přítel královský komoří Juan Cabrero. Tito líčili královně Isabele prázdnotu královské pokladny a zpracovávali ustavičně její fantazii skvělými vyhlídkami, kdyby Kolumbus odhalil báječné zlaté poklady Indie, až se královna rozhodla, dát své skvosty do zástavy za peníze potřebné k výpravě. Ale Sarnagel prosil za dovolení, aby směl sám peníze zapůjčit: 17 tisíc dukátů. Půjčka pravděpodobně přesahovala výlohy podniku.

S Kolumbem se plavby zúčastnilo nejméně pět židů: Luis de Torres jako tlumočník, Marco jako ranhojič, Bernal jako lékař, Alonso de la Calle a Gabriel Sanchez. Astronomické přístroje a mapy pocházely od židů. Luis de Torres vystoupil první na zem, odhalil jako první používání tabáku; usadil se na Kubě, a možno jej označit za otce židovského ovládnutí dnešního tabákového obchodu. Příznivcům Kolumbovým Luisi de Santagel a Gabrielů Sanchezovi se dostalo za jejich podíl na výpravě mnohých výhod; Kolumbus sám se stal obětí Bernalových pletich a za odměnu trpěl bezpráví a žalářování.

Hned z počátku židé pohlíželi na Ameriku jako na mnohoslibnou oblast a jejich přistěhovalectví do Jižní Ameriky, zvláště Brazílie, počalo ve sporu mezi Brazílií a Holanďany. Židé uznali za vhodné se vystěhovat a táhli do holandské kolonie, kde dnes stojí New York. Peter Stuyvesant, holandský guvernér, nebyl zcela srozuměn s jejich usídlením se mezi jeho lidmi a vyzval je, aby odtáhli. Ale jak se zdá, židé učinili opatření,

aby byli přece připuštěni, neboť při odvolání vypovídacího rozkazu Stuvesanstova uvedli ředitelé holandské obchodní společnosti jako důvod pro připuštění židů velké kapitálie, které tito uložili v akciích společností. Přes to však jim byl zakázán vstup do veřejných úřadů a maloobchodu, což způsobilo, že se věnovali vývozu, v němž brzy dosáhli monopolního postavení vzhledem ke svým evropským spojením.

To je jedna z tisíců zkoušek židovské vynalézavosti. Zákaz v jednom směru přináší jim skvělé úspěchy v jiných. Když bylo židovi zakázáno, aby obchodoval s novým oděvem, obchodoval se starým - to byl počátek organizovaného obchodu obnošeným šatstvem. Když mu byl zakázán maloobchod, pustil se do velkoobchodu; žid je zakladatelem velkoobchodu se zbožím světovým; byl zakladatelem pojišťovacího systému pro ztroskotání lodí; i pod troskami civilizace hledal a našel blahobyt. Ukázal lidem, jak se používají hadry, jak se čistí staré peří, jak se zužitkují dubenky a králičí kožky. Měl vždy zálibu v obchodu kožešinami, který dodnes ovládá a jemu vděčíme za velké množství kožešin přicházející do obchodů pod různými jmény jako zboží velice cenné. Idea „udělat opět novým“ stala se prostřednictvím židů v obchodě běžnou. V hadrnících, kteří pískají v našich městech a sbírají staré železo, staré láhve, papír a hadry, spatřujeme vnuky oněch židů před námi, kteří dovedli proměnit haraburdí v cenné předměty.

Nevědomky dobrý Peter Stuyvesant přinutil židy, aby učinili z New Yorku hlavní americký přístav. Třebaže za americké revoluce většina židů utekla z New Yorku a Philadelphie, přece se při nejbližší příležitosti většina vrátila; instinkt zdál se jim říkat, že toto město bude jejich obchodním rájem. A tak se také stalo. New York se stal hlavním střediskem židovstva. Tam je výpravna, kde se vyclívá veškerý americký vývoz a dovoz, kde denně práce vykonaná po celé Americe skládá účty peněžním pánům. Veškerá půda, na níž New York stojí, je v židovských rukou. Nelze se divit, volají-li vzhledem k tomuto bezpříkladnému vzestupu, vzhledem k nezadržitelnému vzrůstu bohatství a moci, nadšeně židovští spisovatelé, že Spojené státy jsou proroky předpověděná, zaslíbená země a New York že je Novým Jeruzalémem. Někteří jdou dokonce ještě dál a velebí hroty horských skal jako horu Sion - a ne neprávem, vzpomeneme-li šachet a uhelných dolů židovských.

Plán nového průplavu, který by každé velké město u Velkých jezer proměnil v mořský přístav a ubral tak New Yorku na vážnosti, je v současné době předmětem vášnivého sporu. Nejsilnější pohnutkou proti tomuto nadmíru důmyslnému hospodářskému zlepšení je však ta, že mnoho z bohatství, které je uloženo v New Yorku není vůbec reálným bohatstvím, nýbrž že velikost zdánlivých hodnot závisí na tom, aby New York - zůstal tak jak je. Kdyby se mělo stát něco, co by z New Yorku učinilo pouhé pobřežní město a nikoli město, v němž sedí velcí příjemci daní, zmizelo by mnoho židovského bohatství, jež bylo již před válkou pohádkové. Čím je dnes, sotva se statistikové odváží odhadnout.

Během padesáti let vzrostlo židovské obyvatelstvo Spojených států z 50 tisíc na více než 3,3 milionů. V celé britské říši je pouze 300 tisíc židů, v Palestině pouze 100 tisíc. Že počet židů ve Velké Británii není větší, je pro ně samotné šťastnou okolností, neboť při velké a nápadné vládě, kterou tam ve všech důležitých věcech tak krásně provádějí, mohli by ubozí židé, kdyby se vyskytli ve větším množství, nabýti hodně nepříjemných zkušeností. Neobyčejně informovaný Angličan praví, že při dostatečné příčině by mohl v Anglii každým okamžikem vypuknout antisemitismus; ale ten nemůže vypuknout

proti oněm bohatým židům, kteří panují v politice a v mezinárodních financích. Patrně jsou nejvšeobecnější příčinou antisemitismu působení mezinárodního žida, která často nejsou zřetelně poznána a přece jsou vždy jistě pociťována - ovšem nevinnou obětí jsou chudí židé. Ale o antisemitismu bude pojednáno až v příští kapitole.

Početní poměr židovského obyvatelstva k nežidovskému ve Velké Británii a ve Spojených státech ukazuje, že ona obrovská moc, kterou vykonávají mezinárodní židovští finančníci, není ani následkem jejich počtu, ani na něm není závislá. Stále stejná skutečnost, pokud jde o židy, je bezpříkladná moc při poměrně malém počtu. Existuje přibližně jen 14 milionů židů na celém světě, asi právě tolik jako Korejců. Toto porovnání jejich počtu osvětluje tím výrazněji nápadný zjev jejich moci.

Za časů George Washingtona byly v zemi asi 4 tisíce židů; většina z nich byla řádnými obchodníky. Největší část z nich stála na americké straně. Haym Salomon pomohl koloniím v kritickém okamžiku půjčkou celého svého jmění. Ale svou zvláštnost neodložili, nezabývali se ani obvyklými zaměstnáními ani hospodářstvím, nikdy nekladli váhy na to, aby zhotovovali předměty denní potřeby, nýbrž pouze na to, aby obchodovali hotovými věcmi.

Teprve v novější době se žid odhodlal tu a tam k produkci; kde je činný, tam se jeho práce projevuje jako výsledek jeho obchodního působení. I při výrobě zboží má svůj zisk. Výsledkem snad není zmenšení výloh pro spotřebitele, nýbrž zdražení. Je pro židovské obchodní metody příznačné, že hospodářské zjednodušení a úspory neplynou ve prospěch spotřebitele, nýbrž ve prospěch obchodního podniku. Druhy zboží, u nichž nastalo nejneomluvitelnější a nejpřehnanější stoupání cen a z druhé strany obchodní odvětví, kde bez každé vysvětlitelné změny všeobecné situace následovaly nejpříkřejší poklesy cen, jsou ty, v nichž byli židé směrodatně činní.

Obchod znamená pro židovský způsob myšlení peníze. Co si počne židovský nabyvatel s těmito penězi, je jiná věc. Ale do „dělání peněz“ nesmí nikdy rušivě mluvit „idealistická blbost“. Jeho dolarové profily nejsou nikdy „obřezány“ návaly dobrovolných reforem oněch činů, jimiž jiní lidé se snaží zlepšit situaci dělníků.

Tento zjev nepochází od židovské zatvrzelosti srdce, nýbrž od židovského tvrdého obchodního pojetí. Při obchodu běží o peníze, ne o lidi - podle židovského pohledu na věc. Trpí-li člověk nouzí, může jej žid zcela upřímně politovat; běží-li však současně o dům postiženého, jeví se mu dům a člověk jako dvě zcela rozdílné věci. Podle svého obchodního pojmu by žid nevěděl, jak by se měl lidsky stavět k domu a jednal by s tím člověkem způsobem, který by jiní nazvali tvrdým. Žid by asi nepociťoval spravedlivostí této výtky; řekl by, že zde jde pouze o „obchod“.

Tímto způsobem se dají také snad vysvětlit newyorské „potírny“. Když cituplní lidé litují chudé židy v newyorských vyděračských dílnách, zajisté nevědí, že vynálezci a uživateli těchto metod potírenských jsou opět židé. Je pýchou naší země, že nikdo není pronásledován pro svou rasu nebo barvu, anebo pro svou víru, že každý má právo na svobodu. Naproti tomu musí zjistit každý, kdo se věcí podrobně zabývá, že tvrdé zacházení bez srdce, jehož musí židé zakoušeti ve Spojených státech, pochází od lidí jejich vlastního kmene, od jejich dozorců a pánů. Při tom zdá se, že ani utištěný ani vyděrač nemají přitom pocit nelidskosti nebo bezcitnosti - je to „obchod“. Vydíraný nebo vydíraní žijí v naději, že budou jednou mít také takovou dílnu plnou lidí, kteří budou pro něho, nebo pro ně šít. Jejich neomezený životní zájem a jejich nikdy neklesající ctižádost, aby vystoupili po žebříku a stali se pány své dílny, způsobuje, že konají svou práci

bez nejmenšího pocitu bezpráví nebo vyděračství, jenž je vlastně základem největší trpkosti chudoby. Žid nevidí v práci nikdy neštěstí, tím méně považuje podřízené postavení za trvale sobě přiměřené. A tak sází veškeré síly, aby se vyšinul vysoko, místo aby naříkal nad těžkostmi své okamžité situace; snaží se ji zlepšit.

To vše, osobně posuzováno, zasluhuje ocenění - ze stanoviska společenského je však povážlivé. Jen tak se stalo, že donedávna byly nižší druhy zaměstnání bez jakékoli sociální péče, zatímco vyšší kruhy necítily potřebu, aby zřídily sociální reformy a dobročinná zařízení. Podíl velko-židů na dobročinnosti je úctyhodný, jejich účast na sociálních reformách se rovná nule. S doporučeníhodným soucitem pro své lidi odevzdávají část svého zisku, aby zmírnili lidskou bídu, povstalou ze skutečnosti nabývání zisku jejich způsobem. Ale ani nemají pomyšlení na to, aby změnili něco na metodách, jejichž pomocí dosahují svých zisků, aby tím povstalou bídu zmírnili nebo odstranili. Aspoň nenalézáme oproti mnohým dobrodincům žádných jmen mezi bohatými židy, kteří by se zasadili o skutečné, působivé zlidštění průmyslové práce, jejích metod a jejich zpětných působení.

Je to neblahé, ale pochopitelné; ano, co více, objasňuje to mnohé věci, pro než jsou židé káráni těmi, kteří nerozumí jejich podstatě. Žid může jít dosti daleko v odevzdávání plodů svých úspěchů; ještě však nikdy neučinil kroků, kromě případů vnějšího nátlaku, aby ze svého výdělku nebo ze svého rostoucího bohatství něco pustil. A kdyby následek byl zcela stejný jako při působení kruté bezcitnosti a nelidskosti, nutno říci, že většinou se tak neděje z takových citů, nýbrž z vrozeného názoru židovstva na hru štěstí v „obchodě“. Mnohé reformní názory k dobru dělnictva zdají se mu právě tak bláznivými, jako kdyby měl z důvodu lidskosti hráč fotbalu připsat svému protivníkovi k dobru jeden gól.

Americký žid se neasimiluje. To musí být konstatováno ne jako výčitka, nýbrž jako skutečnost. Žid by mohl splynout s Američanstvím, ale nechce. Jestliže trvá mimo pocit znepokojení, které vzbuzuje jeho obrovské obohacování se, vůbec nějaký předsudek proti němu v Americe, je to pro jeho odloučenost. Židovi nedá se vytýkat nic, ani pokud jde o jeho osobu, ani pokud jde o jeho víru, ani pokud běží o jeho rasu. Jeho ideály jsou společné s ostatním světem. Přesto se neasimiluje; svou odloučeností utvrzuje mínění, že nepatří k ostatním lidem. To je jeho přednost; v jistém směru možno v tom spatřovati vynikající ostrovtip. Pak ale nesmí dělat ze svého odloučení důvod ke stížnostem proti ne-židům jako celku. Bylo by lépe, kdyby jednou pro vždy přiznal se v této otázce k stanovisku poctivého žida, jak jistý mladý žid praví:

> *„Veškerý rozdíl, který existuje, je rozdíl mezi americkým židem a židovským Američanem. Židovský Američan hraje roli domorodce, odsouzeného zůstat navždy parazitem“.*

Ghetto není americkým dílem, nýbrž vlastní dovezené zboží židů. Oddělili se tak ostře jako odloučená společnost. O tom praví „*Židovská Encyklopedie*“:

> *„Společenská organizace židů v Americe liší se podstatně málo od svých organizací v ostatních zemích; bez jakéhokoliv nátlaku dávají židé přednost životu v úzké pospolitosti. Tato zvláštnost trvá stále“.*

Kdybychom měli sestavit druhy obchodů, ovládaných židy ve Spojených státech, znamenalo by to vypočíst nejdůležitější životní oblasti, jejichž je opravdu k životu potřebí a ony oblasti, jejichž potřebnost nastala zjemnělostí zvyků. Divadelnictví je při-

rozeně, jak všeobecně známé, výhradně židovským. Herectví, obchod vstupenkami, vše, co souvisí s divadlem, je v rukou židovských. To snad vysvětluje skutečnost, že ve všech dramatických dílech v dnešní době nutno najít propagační účel, někdy i otevřené obchodní vychvalování nevycházející z herců nýbrž ze spisovatelů.

Filmový průmysl, cukr, tabák, padesát procent i více velkořeznictví. Více než 60 procent obuvnického průmyslu. Konfekce pro muže i ženy. Dodávka hudebních nástrojů. Obchod se šperky. Obilní obchod. Bavlna. Coloradské slévárny. Zasilatelství. Zpravodajské zprostředkování. Obchod s lihovými nápoji. Půjčkový obchod.

Všechny tyto živnosti - byly vyjmenovány pouze živnosti národního a mezinárodního významu, ovládají židé Spojených států buď samotně nebo ve spojení se zámořskými židy.

Americký lid by byl nadmíru překvapen, kdyby spatřil, že v galerii amerických obchodníků, kteří v zahraničí jsou ochránci naší vážnosti v obchodě - jsou většinu židé. Oni mají jasné porozumění pro cenu amerického jména. Vstoupíme-li v cizím přístavu do kanceláře, označené „Americká importní společnost“ nebo „Americká obchodní společnost“ nebo podobným nenápadným jménem, najdeme tam žida, jehož pobyt v Americe byl pravděpodobně velice krátký. To vrhá postranní světlo na vážnost, jaké se těší „americké obchodní metody“ v mnohých částech světa. Koná-li 30 nebo 40 ras obchody pod jménem „Američan“ a sice právoplatně, nelze se divit, že právě americké obchodní metody, nazývané v zahraničním tisku americkými, nejsou jako takové poznávány. Také Němci stěžují si již dávno, že jsou venku posuzováni dle německy mluvících obchodních agentů židovských.

Příklady židovského blahobytu ve Spojených státech by neznamenaly nic nápadného. Ale blahobyt, jako poctivá odměna za podnikavost a píli, se nedá zaměňovat s vládou. Blahobytu, jak jej ukazují židé, může dosáhnout každý, kdo za něj zaplatí židům cenu - zpravidla jedno k druhému velice vysokou cenu - ale žádné nežidovské společnosti by se nepodařilo za okolností jinak stejných, dosáhnout onoho stupně vlády, jako židům; ne-židům schází stejná schopnost práce ruku v ruce, jistého druhu cílevědomého spikleneckého spolku a oné jednotnosti, vysoko vystupňovaného rasového souručenství, jaké vyznačuje žida. Nežidovi nevadí, je-li kdo jeho druhu nebo ne; pro žida je rozhodující, že muž před jeho dveřmi je žid. Nutno-li uvésti příklady židovského blahobytu, je to synagóga Emmanuelova v New Yorku: tato mohla roku 1846 sehnat stěží 1520 dolarů k svému vydržování; r. 1868 po občanské válce mohla vybrati 708 755 dolarů za nájem 231 sedadel. A židovský ošacovací monopol, jako jeden z prvních výsledků téže občanské války, může být veden jako příklad zámožnosti plus národní a mezinárodní vlády.

Možno říci, že vše, co podnikl žid ve Spojených státech, se mu poštěstilo - vyjma zemědělství. Běžný židovský výklad pro to: více zaměstnat židovský mozek; proto nemá dostatečný zájem, aby mohl úspěšně zemědělsky hospodařit; avšak v mléčném a dobytkářském hospodářství, kde je potřebí více používat mozek, má prý úspěch. V různých krajích USA se pokoušeli častěji založit řetězem nezdarů. Jedni svalují vinu na těchto neúspěších na nevědomost židů v racionálním zemědělství, jiní na to, že schází v zemědělství spekulativní prvek. Jistě vykonávají v neproduktivní činnosti více než v zakládacím produktivním zemědělství. Badatelé v tomto oboru praví, že žid nebyl nikdy sedlákem, nýbrž vždy obchodníkem. Jako důkaz pro to jmenují právě volbu

Palestiny pro vlast židů - oné oblasti, která tvořila most mezi Východem a Západem, přes nějž vedl obchod tehdejších kulturních zemí.

4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka?

The Deaborn Independent, issue of 12 June 1920

„Židovská otázka jistě existuje. Popírat to bylo by bezúčelné... Židovská otázka existuje všude, kde bydlí židé v jistém počtu. Kde neexistuje, tam je přinesena židy při jejich stěhování. Táhneme přirozeně tam, kde nejsme pronásledováni... Neblazí židé vznášejí nyní antisemitismus do Anglie, když jej již byli vnesli do Ameriky.“

Theodor Herzl: A Jewish State.(str. 4)

Hlavní potíž s psaním o židovské otázce spočívá v přecitlivělosti židů a ne-židů v této věci. Existuje neurčitý pocit, jako by bylo nevhodným, slovo „žid“ již veřejně vůbec vyslovit. Nebo vytisknout. Pokoušejí se ostýchavě o zdvořilé opsání jako „Hebrejec“ nebo „Semita“ - oba názvy jsou vystaveny výtce nepřesnosti - a s celou věcí zachází se tak upejpavě, jako by byla vůbec zakázána,- až konečně vysloví jednoho dne neohrožený židovský duch přímo dobré, staré slovo „žid“. Pak je kletba sňata a vzduch očištěn. Slovo „žid“ není tendenčním přívlastkem; je to staré, poctivé jméno se zcela zvláštním významem v každém období světových dějin minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

U ne-židů panuje náramná ostýchavost při veřejném rozboru židovské otázky. Nejraději by ji chtěli, zahalenou v mlčení, podržet v neprůhledné říši svých domněnek. Snad je směrodatnou v jejich jednání přenesená a zděděná snášenlivost, ale pravděpodobněji ještě více nevědomý pocit nesnází, pravděpodobně s tím spojených. Hovoří-li se veřejně o židovské otázce, děje se to ponejvíce ve formě uhlazeného politika nebo v pohodlném povídacím tónu: velká židovská jména ve filosofii, lékařství, hudbě a financích táhnou kolem; vychvaluje se zdatnost, obratnost, spořivost židovské rasy a každý odchází domů s pocitem, že slyšel něco pěkného o této obtížné věci. Tím se ale nic nezmění, ani žid ani ne-žid, jak před tím tak i potom zůstává žid světovou hádankou.

Pocity ne-židů v tomto bodě se jeví nejzřetelněji v přání mlčet. „Proč vůbec o tom hovořit?“ říká se, ale již toto chování samo o sobě je důkaz, že problém tu je a že by se mu lidé rádi vyhnuli, kdyby to šlo. „Proč vůbec o tom hovořit?“- Logicky myslitel usoudí již z této otázky na skutečnou existenci nějakého problému, jehož probírání nebo potlačení nezávisí na dobré vůli povah, které milují klid.

Existuje v Rusku židovská otázka? Nesporně, a sice v nejostřejší formě. Vyžaduje tato otázka v Rusku řešení? Bezpochyby z každého bodu, ze kterého může přijít světlo a spása.

Poměr židovského obyvatelstva k ruskému je o jedno procento vyšší než ve Spojených státech: většina židů tam je neméně blahomyslná než zde; žijí v uskrovnění, které zde schází. A přece dal jim v Rusku židovský duch takovou moc, že zničili úplně ruského ducha. Ať v Rumunsku, Rusku, Rakousku nebo v Německu, anebo kdekoliv jinde vstoupila židovská otázka jako životní otázka do popředí - všude spatřujeme jako hlavní příčinu snahu židovského ducha po vládě.

Také ve Spojených státech je důvodem pro rozvinutí židovské otázky skutečnost, že tato nápadná menšina - nepatrná položka tří procent v zemi o 100 milionech obyvatel - dosáhla v padesáti letech takového mocenského postavení, jaké by bylo třeba při desa-

teronásobném počtu každé jiné rasy nedosažitelné. Tři ze sta každého jiného národa nevzbudili by vůbec pozornost, protože bychom stejně nenašli žádného zástupce tohoto národa na vyšších místech, ať již jde o nejtajnější porady Rady čtyř ve Versailles nebo u nejvyššího soudního dvora, při konferencích v Bílém Domě nebo v nepřehledné oblasti světových financí: zkrátka tam, kde se dosahuje moci, anebo kde se moc vykonává. Žida naproti tomu potkáváme příslovečně všude ve vyšších kruzích, vykonávajících moc. Má rozum, zdatnost, instinktivní ostrovtip, kteréžto vlastnosti jej automaticky vynesou do popředí. Přirozený následek toho je, že židovská rasa, více než kterákoliv jiná, upoutává k sobě pozornost.

Zde tedy počíná židovská otázka a sice zcela jasnými, jednoduchými ustanoveními: proč se kloní žid napořád k nejvyšším místům? Co jej tam přivádí? Proč je tam uváděn? Co tam dělá? Co znamená pro lidstvo, že tam je? Právě to je ve svém původu židovská otázka. Od těchto bodů pak přechází k jiným. Dostane-li se do směru židomilského nebo židům nepřátelského, závisí na míře předsudků, která musí býti přiložena, a nastoupí-li směr filantropický, závisí na stupni použitého názoru a znalosti.

Použití pojmu „lidskost“ ve spojení se slovem „žid“ nabývá obyčejně vedlejšího, třeba neúmyslného významu. Myslí se, že se musí židům prokazovat lidskost. Žid si příliš dlouho navykl požadovati humanitu výlučně pro sebe; lidská společnost má dobrý důvod, žádat po něm, aby tato jeho jednostrannost přestala, aby přestal svět jenom vysávati a přestal mít za počátek a konec svých snah pouze židovskou znamenitost. Je povinen vyplnit staré proroctví, že prostřednictvím jeho mají býti všichni lidé země požehnáni, ve smyslu, v jakém mu to jeho dosavadní výlučnost znemožnila.

Žid nesmí dále věčně hrát roli příjemce lidskosti, také on musí prokázat totéž smýšlení ke společnosti, která s obavou pozoruje, jak je stále vyššími a mocnějšími židovskými vrstvami tak bezlítostně vykrádána, že soustavné zbídačení, z toho vycházející, musí být označeno jako hospodářský program proti téměř bezmocné lidské společnosti. Neboť skutečně: tato společnost je oproti dobře promyšleným mukám židovských skupin právě tak bezbranná, jako byly stlačené hloučky ruských židů bezmocné proti antisemitismu lidových mas.

Od počátku potkaly se tyto články s organizovanou protiakcí na poště, u telegrafů i ústně; každý jednotlivý článek je vykřičen jako štvanice. Musíme mít za to, že je zde páchán necitelný a surový přepad nanejvýše politováníhodný; a bezmocný lid - když tu spatřujeme dopisy těch, kteří zde protestují a počet členů spolků, jejichž hlavy rozčíleně žádají, aby bylo vše odvoláno. A vždy naleznete v pozadí výhrůžku bojkotem; tato pak znemožnila každé uveřejnění byť i nejmírnější úvahy o židovské otázce v Americe.

Židovská otázka v Americe se nemůže provždy schovávat za výhrůžkami proti jejímu veřejnému projednávání, ani tím, že se stále a výhradně rozšiřují pochvalné zprávy o všem židovském. Tato otázka je zde a nedá se zkroutit obratnou propagandou v něco jiného. Židé Spojených států prokáží sobě i svým rasovým soudruhům celého světa největší službu, přestanou-li se svým příliš hlasitým křikem „antisemitismus“ a počnou s jinou tóninou, než s tou, která by snad mohla slušet jedině bezbranné oběti, a postaví-li se židovské otázce s otevřenýma očima a s úvahou, čím by měl každý žid, který svůj národ miluje, přispěti k jejímu řešení.

Na počátku bylo užito výrazu „mezinárodní žid“. Tento připouští dva výklady: jeden je, že žid zůstává všude židem; druhý, že vykonává mezinárodní vládu. Pravý význam tohoto výrazu je ten DRUHÝ.

Tedy tento mezinárodní židovský typ, který domáhá se světovlády, nebo už ji má a provádí, tvoří pro svou rasu hodně nešťastný úd. Na internacionálním židovi je ze stanoviska obyčejného žida nejtrapnější to, že onen je právě tak židem. A nápadné je, že tento typ neroste na žádném jiném kmeni, než na židovském. Není tomu tak, že mezi internacionálními finančními světovládci je jen několik židů, nýbrž světovládci jsou výhradně židé. Tento nápadný zjev plodí tudíž trapnou situaci pro ony židy, kteří nepatří k těmto světovládcům a kteří jinak nejsou ničím, než národem židovské rasy. Kdyby byla světovláda prováděna lidmi různých ras, asi jako obchod se suchary, nemohlo by těch několik židů, kteří by se příležitostně ocitli mezi oněmi finančními veličinami, vůbec stvořit problém; ten by pak zůstal omezen na vykonávání světovlády několika lidmi, bez ohledu na rasu nebo rod. Protože však světovláda je cílem snahy, které dosáhli pouze židé a sice nikoliv obvyklými metodami ostatních takzvaných dobyvatelů světa, musí býti vztahován problém bezprostředně k oné zvláštní rase.

To přináší další obtíž: Nazývají-li onu skupinu světovládců jménem „Židů“, a jsou to židé - není vždy možné, odloučit tuto jistou skupinu. Obezřelý čtenář může tak učinit, ale žid, který má sklon cítit se uraženým, pociťuje někdy bolestně, slyší-li výtku, namířenou na skupinu „výše nahoře“, jakoby platila jemu. Proč se přece nemluví o této vyšší vrstvě jako o finančnících místo o židech? - dalo by se říci. protože židy jsou. Na tom nesejde, stojí-li na listině bohatých více ne-židů než židů. Není řeč o pouhých bohatých lidech, z nichž mnozí nabyli svého bohatství určitým systémem, nýbrž o těch, kteří vládnou - a beze všeho je zřejmé, že být bohatým a vládnout je dvojí věc. Svět ovládající žid má bohatství, ale má mimo toho ještě něco, co je daleko mocnějším bohatství.

Mezinárodní žid nepanuje, jak bylo ukázáno, protože je bohatý, nýbrž, že má obchodního a panovačného ducha své rasy v nejvýznačnějším stupni a protože se opírá o rasovou věrnost a solidaritu, která se nejeví u žádného jiného lidského druhu. Předejte dnes světovládu mezinárodního žida nežidovské, obchodně vysoce nadané lidské skupině, a celý mechanismus světovlády se pravděpodobně rozpadne, protože nežidovi schází určitá vlastnost - ať již lidská nebo božská, vrozená nebo získaná - kterou má žid.

To ovšem moderní žid popírá. Popírá, že žid se liší od ostatních lidí mimo náboženství. „Žid“, praví, „není žádné označení rasové, nýbrž konfesionální, jako biskupský, katolický, presbirteriánský.“ Tento výklad nalézáme v časopiseckých polemikách, ve kterých se židé ohrazují, aby ti jejich krajané, kteří se např. dopustili zločinu, byli označováni jako židé: „Vždyť se přece u jiných obžalovaných neudává jejich vyznání,“ slýchává vydavatel, „proč se to děje právě u židů?“ židovské dovolávání se náboženské snášenlivostí zabírá vždycky, mimo to je často prospěšné odvrátit pozornost od jiných věcí...

Nuže, liší-li se žid od ostatního lidstva pouze svým vyznáním nebo mravním obsahem svého náboženství, pak, kdyby existoval rozdíl, byl by odstraněn skutečností, že židovské vyznání podává základ k ostatním dvěma konfesním vyznáním. Mimo to je jisté, že ze židů, kteří sídlí mezi anglicky hovořícími národy, udávají dva miliony svou rasu a ne svoje vyznání, a jen jeden milion udává poslední; jsou první méně židy než

druzí? Rozhodně nečiní svět rozdílu, tím méně vážení rasoví badatelé. Irčan, který zřekne se církve, zůstává Irčanem, a právě tak žid, který se zřekne synagógy, zůstává židem. To je i jeho pocit, i ne-židův.

Mohl by nastat ještě vážnější následek, kdyby toto stále opakované tvrzení židů bylo pravdivé: protože pak by nastala potřeba vysvětlovat židovskou snahu po světovládě židovským náboženstvím. Muselo by se říci: „Tito židé děkují za své úspěchy svému náboženství“, a tudíž by se muselo bádání obrátit k náboženství, jehož vyznávání dopomáhá svým věřícím k takové vnější moci a bohatství. Ale ještě jiná okolnost by se musela naproti tomu uplatnit. Světovládní židé nejsou vlastně ani pobožní. A třetí okolnost, která je vnucena poznáním: nejpobožnější věřící a nejposlušnější přívrženci židovského náboženství jsou - nejchudší židé. Chceme-li spatřit židovskou pravověrnost, nosnou sílu starozákonné mravnosti, nenalezneme ji mezi židovskými držiteli moci, kteří své vyznání v té míře unitarizovali, stejně jako unitáři své křesťanství zežidovštili, nýbrž u chudáků v postranních uličkách, kteří pro svěcení sabathu obětují svůj sobotní obchod. Těm jistě nepropůjčilo jejich náboženství světovlády, spíše přinášejí osobní oběti, aby udrželi své vyznání nedotknutelným proti modernistickým změnám.

Kdyby se žid lišil od ostatního lidstva pouze svým nefalšovaným náboženstvím, stala by se celá otázka velice jednoduchou: každá kritika židovství nebyla by ničím jiným, než pokryteckým a žebravým pobožnůstkářstvím! To by ovšem bylo nesnesitelné. Ale při troše úvahy bude panovat souhlas, že žid se odlišuje od jiných svým náboženstvím méně než čímkoliv jiným. Mezi oběma velkými větvemi křesťanskými je větší vědomý rozdíl než mezi kterýmkoliv z nich a židovstvím.

A tak, aniž by si všímal nových popíracích pokusů, svět bude i nadále pohlížeti na žida jako na člena jedné rasy. O houževnatost této rasy ztroskotaly všechny pokusy o její vyhubení. Udržela se při životní síle a moci sledováním těch přírodních zákonů, jejichž porušení mnohé jiné národy bastardovalo. Zachránila se z minulosti do přítomnosti oběma vysokými hodnotami monotheismu a jednoženství, a stojí dnes před námi jako viditelné znamení starověku, z něhož lze odvodit náš veškerý duchovní majetek.

Ba, žid sám bude dále usilovati, aby se cítil jako část jednoho lidu, jednoho národa, jedné rasy. Na tom nemění ničeho jakékoli vnikání a zabývání se jiným myšlenkovým světem a věrami a cizími zvyklostmi. Žid je židem, a pokud zůstane věrným své zcela nedotknutelné tradici, židem zůstane. A sám o sobě bude mít vždy právo cítit, že býti židem znamená, náležet k vyšší rase.

Tito světovládní židé stojí na vrcholu své moci - mimo jiné věci, na základě určitých vlastností, kořenící v jejich židovské podstatě. Každý žid má tyto vlastnosti, byť i ne každý v plné míře, tak jako každý Angličan mluví řeči Shakespearovou, byť i ne v Shakespearovském rozsahu. Proto je bezúčelné, ba nemožné chápat mezinárodního žida, aniž by se zjistily základy židovského charakteru a jeho psychologie.

Můžeme upustit od nejčastější žaloby, že největší úspěch židů je stavěn na bezectnosti. Nelze obžalovat židovský národ nebo kterýkoliv jiný národ na základě všeobecného obvinění. Nikdo, než žid sám, nezná lépe velmi rozšířený názor, že židovské obchodní zvyky jsou vesměs nesvědomité. Nesporně může obstát nepřecitlivělost bez vlastní protiprávní bezectnosti. Právě tak možno čerpat pověst, jíž požívá židovstvo odedávna v tomto směru, ze zcela jiných pramenů než z jeho vlastní zakořeněné bezectnosti.

Jeden z možných pramenů budiž jmenován ihned: žid jako obchodník je od přírody obratnější než většina jiných lidí. Jsou jiné rasy, které jsou v obchodě právě tak hbitými; mezi těmito se žid však nezdržuje. Tak tedy méně obratnému člověku zdá se přirozené věřit, že čilejší člověk je hbitým příliš - a stává se vůči němu při jeho hbitosti nedůvěřivý. Každý nedůvěřuje chytřejšímu, i když tato chytrost je docela nezávadná. Pomalejší hlava dochází snáze k mínění, že ten, kdo při obchodu kráčí pouze cestami a cestičkami zákonitě dovolenými, putuje dle libosti též po nedovolených cestách. Mimo to dostavuje se vždy a snadno nedůvěra, že ten, kdo obchod provádí, nečiní tak zcela počestnými kličkami. Méně pohybliví, vážení, čestně hovořící a jednající lidé budou mít vždy pochybnosti o lidech, kteří nalézají ve všech věcech svůj vlastní prospěch.

Jak staleté zprávy ukazují, byli židé národem pro obchod posedlým - a to tak, že mnozí je považovali za pominuté. Tak se stal žid neoblíbeným z obchodních důvodů, které nemohly být vždy připsány osobnímu mínění nebo hledání nepřátel. Srovnejme například pronásledování, jež museli kdysi vytrpěti židovští kupci v Anglii. V starší Anglii měl kupecký stav mnoho, velmi počestné zvyky. Tak nesměl počestný kupec nikdy sám začít obchod, dokud se mu tento nenabídl. Právě tak platila okrasa výkladních skříní světly nebo barvami nebo výklad lákající zboží v očích publika za opovrženíhodnou a nekalou metodu, kterou se měli přebrat kolegům z oboru jejich zákazníci. Konečně bylo naprosto proti mravu a kupecké zvyklosti, obchodovat s více než jedním druhem zboží. Když někdo prodával čaj - nebylo tu nasnadě, aby prodával také čajové lžičky? Takovouto vyhlášku bylo by považovalo tehdejší veřejné mínění za tak neslýchanou, že by nováček riskoval svůj obchod. Pro kupce bylo přiměřené chování, když dával zdání, jako by se nerad loučil se svým zbožím.

Lze si představit, co se stalo, když židovský obchodník vnikl do této houštiny obchodních zvyklostí. Prostě je rozbil. Za oněch časů měl mrav sílu Bohem nařízeného zákona; žid se musel způsobem svého počínání tudíž jevit jako veliký hříšník. Kdo rozbil tyto počestné obchodní zvyky, nezastaví se zajisté před ničím! žida nutkalo, aby prodával. Nemohl-li zákazníkovi prodati jeden druh zboží, měl jiný v druhé ruce a nabízel jej. Z židovských krámů staly se bazary, předchůdci dnešních obchodních domů, a starý anglický mrav - jeden krám pro jedno zboží - byl zlomen. Žid běhal za obchodem, pronásledoval, umluvil jej. Byl původcem „rychlého obratu a malého výdělku“. Zavedl splátkový systém. Jediný, čeho nemohl snésti, byl klid a stálost! Učinit věci pohyblivými bylo jeho jediným úmyslem. Byl otcem reklamy - za časů, kdy již při veřejném oznámení polohy krámu mohlo v obecenstvu vzniknout podezření, že je majitel v peněžních nesnázích, že stojí před bankrotem, a že používá posledních zoufalých prostředků, k nimž by se žádný svědomitý kupec nesnížil.

Bylo skutečně nasnadě, že tato energie musela být uvedena ve spojení s nepoctivostí. Žid neprováděl čestné hry - aspoň tak smýšlel usedlý anglický kupec. Hrál prostě hru tak, aby ji celou dostal do svých rukou - a toho také dosáhl.

Od té doby projevil žid vždy tutéž obratnost. Jeho schopnost, svést proudy peněz k sobě, spočívá na instinktu. Jeho usazení se v některé zemi stvořilo další základnu, na níž se mohli jeho rasoví soukmenovci činně osvědčit. Rozhodně byly všechny židovské obchodní obce ve vzájemném spojení; zda jako přirozený výraz zděděných vloh nebo jako vědomý plán rasové jednotnosti a věrnosti - to je lhostejné. V té míře, v jaké rostlo jejich bohatství, vážnost a moc a v jaké získávali své vztahy k vládám a k životním zájmům země, kde působili, v té míře musela přirozeně přejít hlavní moc i na centrální

obec, ať už byla ve Španělsku nebo v Holandsku, anebo v Anglii. Ať už úmyslně nebo ne: byli pevněji spolu spojení, než mohla být jinak spojena různá odvětví nějakého obchodu, protože tmel rasové jednotnosti, pouto rasového bratrství podle povahy věci nemohly být u ne-židů tak pevné jako mezi židy. Ne-židé nemyslí sami o sobě jako nežidé, a nikdy nepociťují závazků k nežidovi jako takovému. A tak byli ochotnými agenty židovských plánů za časů a na místech, kde židovským držitelům moci nebylo vítáno, aby to bylo veřejně známo. Ale nikdy nebyli ne-židé na poli světovlády úspěšnými soupeři židů.

Od jednotlivých obcí se sbíhala moc k ústřední obci, kde seděli hlavní bankéři a hlavní kapitáni obchodu. Z centrály pak proudily poukazy nesmírné ceny a pomoc všude tam, kde jí bylo potřebí. A tak pochopíme lehce, že za této situace národ, který se oproti židům nestavěl příznivě, trpěl tím; že však naopak národ, který všem jejich přáním vyhověl, byl jimi protěžován. Je věrohodně dokázáno, že několika světovým národům dali židé pocítit svou nemilost.

Tento systém, který odedávna trval, existuje dnes v ještě větším rozsahu. Zatím však dnes je ohrožen jako nikdy předtím. Před padesáti lety stálo mezinárodní bankovnictví, které bylo ovládáno hlavně židy - světovými makléři - ve svém největším rozkvětu. Vykonávalo všude naddozor nad vládami a financemi. Tu povstalo něco nového: průmysl nabyl takového rozpětí, jakého netušili ani nejmoudřejší proroci a pozorovatelé. V té míře, v jaké mu přibývalo na síle a moci, průmysl se stal mocným peněžním magnetem, který stahoval bohatství světa do svého okruhu - ne pro pouhé heslo „mít peníze“, nýbrž aby bohatství pracovalo. Produkce a zisk z produkce, místo půjček a úroků z půjček byly po jistou dobu hlavními metodami. Přišla světová válka, na níž měli světoví makléři nesporně velký podíl - a nyní stojí proti sobě obě mocnosti, průmysl a finance, v boji, který rozhodne, má-li opět vládnout peněžní moc nebo produktivní průmysl. Toto rozhodnutí je jedním z důvodů, který přivádí židovskou otázku před soudní stolici veřejného mínění.

Zjistit toto a zkusit znamená právě tolik, jako připustit převahu židovského vlivu. Říci: žid má neobyčejné úspěchy a proto musí být držen na uzdě, je neudržitelným stanoviskem. Právě tak nesprávné bylo by tvrzení, že rovnoprávná spolupráce židů by byla pro lidstvo celkem vzato škodlivou. Bylo by snad možno ukázat, že byla až do tohoto okamžiku užitečnou. Úspěch se nedá ani obžalovat, ani odsoudit. Mluví-li zde vůbec morálka, děje se tak jen vzhledem k použití dosaženého úspěchu. V tom vrcholí celá otázka, když byly předcházející zkušenosti zjištěny: má žid dále jednat jako dosud - anebo vyžaduje jeho povinnost k lidstvu využít dosaženého postavení jinak?

5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech?

The Deaborn Independent, issue of 19 June 1920

Za tímto účelem musíme organizovat. Organizovat v první řadě tak, aby svět nabyl důkazů o dalekosáhlosti a síle našeho požadavku svobody. Za druhé, organizovat, aby prameny naší síly mohly být poznány a zužitkovány...

Organizovat, organizovat, organizovat, až bude každý žid pozvednut a počítán - počítán na naší straně, nebo aby se vrhnul vědomě nebo nevědomě na těch málo židů, kteří jsou proti svému vlastnímu lidu.

Louis D. Brandeis, soudce u Nejvyššího soudního dvora Spojených států: „Sionismus“, str.113-114.

Každý, kdo se ve Spojených státech nebo jinde pokouší řešit židovskou otázku, musí být připraven, že bude považován s výčitkou za antisemitu, anebo s opovržením za štváče proti židům. Nemůže očekávat podporu ani od lidu, ani od tisku. Lidé, kteří vůbec byli na tento předmět upozorněni, vyčkávají raději, jak se věc vyvine. Zajisté, že ani jeden časopis americký, ani oznamovatelské listy, které se nazývají „Magazine“, nebudou mít té odvahy, aby upozornily trochu vážněji na skutečnost, že takováto otázka existuje. Tisk všeobecně je otevřen v přítomné době nabubřelému vychvalování všeho židovského, (ukázky lze nalézt všude), zatímco židovský tisk, ve Spojených státech velice četný, obstarává tupení a peskování ne-židů.

Jako jediná možnost veřejného projednání židovské otázky zbývá ono náhodné: že spisovatel, nakladatel nebo zájemce jsou lidmi, kteří židy nenávidí. Zdá se to být fixní ideou; u židů je dědičnou. Ne-židům se má vtisknout nepřetržitou propagandou předsudek, že každý spis, který nekape sladkostí vůči všemu židovskému, spočívá na předsudku a nenávisti. Podle toho je takový. Spis plný urážek, lží, nadávek a štve k pogromům. Tyto výrazy nalezneme v každém židovském článku, který namátkou vezmeme do ruky.

Bylo by zapotřebí, aby naší židovští spoluobčané pojali do svého rozčlenění ne-židů také tu třídu, která uznává existenci jisté židovské otázky, přes to však není antisemitská.

Mezi samotnými židy lze rozeznávat přesně čtyři strany:

- Předně ty, jejichž vášnivou vůlí je, aby udrželi beze změny židovskou víru a život, i za cenu každé oběti na oblibě nebo úspěchu.
- Za druhé ty, kteří jsou připraveni přinést jakoukoliv oběť pro židovské náboženství, ale nekladou tak velkou váhu na tradiční zvyklosti židovského života.
- Za třetí ty, kteří vůbec nemají nějaké pevné přesvědčení, nýbrž jsou oportunisty a které shledáváme vždy na straně úspěchu.
- Za čtvrté ty, kteří věří a hlásají, že jedině řešení protivy mezi židy a ostatním lidstvem je úplné splynutí židovské rasy s jinými rasami. Čtvrtá strana je co do počtu nejmenší, nejneoblíbenější a všemi nejméně váženou.

Mezi ne-židy jsou ve věci této zvláštní otázky pouze dvě třídy.

- Jedna, jejíž příslušníci nemohou židy snést, aniž by mohli říci proč.
- Druzí chtějí jasno a uznávají židovskou otázku alespoň jako problém. Obě skupiny jsou vydány výtce antisemitismu, pokud se dávají otevřeně postřehnout.

Antisemitismus je slovo, s nímž zachází se příliš lehkomyslně; měl by být ušetřen pro označení vznětlivého, prudkého protižidovského předsudku a bez výjimky použit na všechny, kteří chtějí pojednat o židovském odlučování se a o židovské světovládě - tento výraz by se mohl během časů stát výrazem úcty a cti.

Antisemitismus musí přijít do Spojených států téměř v každé formě; dokonce lze říci, že již zde je, a sice již dlouho. Jestliže je třeba sledován pod jiným jménem, budou jej Spojené státy přece jen moci v jeho podstatě proměnit - tak jak se již dělo s jinými ideami, které sem přišly na své cestě světem.

A)

Bylo by záslužným objasněním skutkové podstaty, kdyby se určilo, čím antisemitismus není.

1. Následkem poznání, že nějaká židovská otázka existuje, není žádný konečný rozsudek. Kdyby tomu tak bylo, mohli bychom tvrdit, že velká masa amerického lidu se stane antisemitskou, protože počíná chápat, že židovská otázka zde je, a bude tak činit stále mocněji a rozšířeněji, neboť tato otázka vtírá se jí z různých stran praktického života. Židovská otázka zde je. Je skutečně možné, aby člověk byl proti tomu slepým. Je možné o ní úzkostlivě mlčet. Možno ji dokonce z nečestných důvodů popírat. Ale je zde. Během časů ji budou muset uznat všichni. Ono „pst, pst“ přecitlivělých a zastrašených kruhů konečně nebude nadále dosti silným na to, aby ji potlačilo. Ale uznat existenci židovské otázky, neznamená zahájit tažení nepřátelství a nenávisti proti židům. To znamená pouze, že jistý proud protéká naší civilizací a že tento proud dosáhl takové síly, že je tím vzbuzena pozornost, a naše civilizace se vidí postavenou před úlohu, aby učinila patřičné rozhodnutí a požadovala řízení, které sice nebude opakovat chyby minulosti, ale přece předem odstraní každé možné budoucí ohrožení společnosti.

2. Také veřejné projednávání židovské otázky není antisemitismem. Veřejné projednávání má léčivou moc. Dosavadní zacházení s židovskou otázkou nebo jejími jednotlivými zjevy vedlo na příliš falešnou cestu. Byla projednávaná více než kdekoliv jinde v židovském tisku, ale bez upřímnosti a bez prozíravosti. Obě hlavní písničky, zaznívající s jednotvárnou pravidelností vždy opět v židovském tisku, jsou: nízké smýšlení nežidů a křesťanské předsudky. To jsou zdánlivě oba hlavní zjevy, vtírající se židovským spisovatelům, když přehlížejí řady své vlastní rasy. S veškerou upřímností musí být řečeno, že je pro židy příznivou okolností, není-li židovský tisk příliš rozšířen mezi nežidy, jinak by mohla propaganda, ve Spojených státech již rozšířená, vzbudit protižidovskou náladu, aniž by musela svůj program byť i nepatrně rozšířit; stačí pouze všeobecně rozšířit židovský tisk mezi ne-židy. Židovští spisovatelé, kteří píší pro židy, skýtají neobyčejně bohatou látku k poznání židovského rasového sebevědomí ve spojení s opovržením k jiným rasám. Amerika je sice stále chválena v takových výrobcích, ale ne jako Amerika amerického národa, nýbrž jako země židovského zdaru.

V denním tisku dosud vůbec nebylo žádné vážné pojednání. To nepřekvapuje a nemůže být ani káráno. Tento tisk pojednává pouze o „palčivých“ denních otázkách.

Zmíní-li se vůbec o židech, má pro to zásobu hesel na skladě: tento výkon počíná obyčejně s listinou židů, kteří se stali v Dějinách slavnými a končí doporučujícími poukazy na židy, usazené v místě, jejichž inzerce je nezřídka umístěna v jiné části listu. Zkrátka: veřejné projednávání této otázky u nás spočívá v zavádějící kritice ne-židů židovským tiskem, a zavádějící chválou židů nežidovským tiskem. Nestranný pokus postavený na reálných skutečnostech, usilující o to, aby se tento předmět veřejně projednal nesmí být vykládán jako antisemitismus, i když některá zjištění v něm vzbudí nevoli židovských čtenářů.

3. Také není antisemitismus, vysloví-li se, že v každém kulturním velkoměstě panuje podezření a jistým počtem vážených mužů je vytčeno určité tvrzení, že ve světě působí záměr k opanování světa, ne dobytí zemí, ne válečnými událostmi, ne vládním násilím, ani ekonomickými prostředky ve vědeckém smyslu, nýbrž opanováním obchodního mechanismu a burzy. Není antisemitismus, vysloví-li se to, ani není antisemitismus uvedou-li se potvrzující příklady nebo je-li uveden důkaz pravdy. Ne lépe by jej mohli vyvrátit mezinárodní židé sami, ale neučiní tak. Nečiní tak ani židé, jejichž ideály shrnují v sobě duchovní majetek celého lidstva bezvýhradně, nejen duchovní majetek jedné rasy. Snad povstane jednoho dne prorok a prohlásí, že zaslíbení, dána starému Izraeli, nemohou být splněna rothschildovskými metodami a že zaslíbení, podle něhož všichni národové mají být požehnáni Izraelem, nemůže se naplnit tím, že se stanou všichni národové hospodářskými námezdními podruhy Izraele. Až tato doba mine, bude se nepochybně židovská životní síla vylévat do průtoků, kterými jsou dnešní prameny židovské otázky přiváděny k vyschnutí. Prozatím to však není antisemitismus, ba je možné, že tím se prokáže židovstvu neobyčejná služba, bude-li vrženo světlo na záměry, určující jeho horní kruhy.

B)

Antisemitismus nesporně za různých dob zneklidnil velké části lidstva, zakalil zrak, zkazil charaktery a potřísnil ruce jeho nositelů; ale přece je zvláštní skutečností, že nepřinesl žádný užitek těm, kteří jej prováděli, a nikdy se nestal poučením pro židy, proti nimž byl namířen.

Stupně antisemitismu jsou dosti hojné: buďtež zde některé uvedeny:

1. Je antisemitismus, existující z pouhého odporu proti židovi jako osobě, nehledíc k tomu, čím je a jakým je. Tento vyskytuje se často u lidí všech stavů; nejvíce však právě u těch, kteří přišli se židem málo do styku. Počíná někdy již v mládí s pocitovým odporem proti slovu „žid“. Tento pocit je ještě stupňován zneužitím slova „žid“ jako nadávky nebo jako názvu pro všeobecně škodlivé pletichy. Tento pocit se neliší od pocitů, chovaných proti takovým ne-židům, o nichž je známo něco nepříznivého, ale liší se v tom, že zasahuje celou rasu neznámých židovských osob, a není omezen na taková individua, oproti nimž je takový pocit oprávněn.

Sympatie nezávisí na naší vůli; pocit odporu může být podroben přezkoušení. Každý spravedlivě smýšlející člověk musí někdy uvažovat, není-li snad člověk, který je mu protivný, právě tak dobrý, ne-li lepší, než on sám. Náš odpor vyjadřuje pouze výslednici mezi přitažlivostí a odpuzováním, jak panují mezi jiným člověkem a námi samými; tento odpor nedokazuje, že druhý zasluhuje nevážnosti. Kde se pojí přirozená zkušenost s instinktivním protivením se společenskému styku s příslušníky židovské rasy, nelze dobře hovořit o předsudku, vyjímajíc lidi, kteří tvrdí, že žádný žid není hoden vážnosti.

V takovém nanejvýše zamítavém stanovisku jsou ještě jiné prvky než pouze přirozený odpor. Nemusíme být židovi nakloněni, aniž bychom byli antisemity. Není to dokonce nic neobyčejného, nacházíme spíše častěji víru, že sami duchovně vzdělaní židé nemají velkého potěšení, musí-li obcovat se svými vlastními lidmi, vyjímajíc vysoké vzdělance. Tento jev vyžaduje, abychom upozornili na zvláštnosti a zvyky průměrného žida a na pohoršlivé charakteristiky jeho chování, které sami židé často bezohledně kritizují. Tato charakteristika je však vyhrazena pozdější kapitole.

2. Druhý stupeň antisemitského smýšlení lze označit jako nepřátelství a nenávist. Nutno sledovat shora uvedeno, že zmíněná nelibost, jež není nenávistí, nemusí být také nepřátelstvím. Někdo má nerad cukr v čaji, aniž by tím cukru nenáviděl. Jistě jsou však lidé, kteří musí být označeni přinejmenším jako nastávající antisemité, protože se v nich prohloubil pocit nelibosti k příslovečnému předsudku, snad také následkem nelibých zkušeností s příslušníky židovské rasy (dobrý milion Američanu byl v poslední zimě obcováním s židovskými kupci přiveden k nenávisti k židům). Takové pocity jsou neštěstím pro lidi, kteří je nosí v sobě, protože jim tyto brání, aby jasně pochopili prvky židovské otázky a použili jich spravedlivě a účelně. Již pro sebe sama by nikdo neměl nechat odchýlit střelku svého rozumového kompasu vášnivostí, byť i pokušení by bylo sebevětší.

Nenávist u kormidla ohrožuje plavbu. Nepřátelství je vyvoláváno židovstvem více než kteroukoliv jinou rasou; důvod tohoto nepřátelství je však jednou z největších hádanek všech dob. Židovský charakter, jak před námi leží ve starých a nových Dějinách, není bez viny na tomto nepřátelství. Tam kde přichází žid do styku s árijskými rasami, tam kde tyto rasy nejsou zadržovány kulturními a mravními vlivy a oddávají se svému přirozenému citu, tam žid vyzývá a vzbuzuje nepřátelství. Tento osud židů za všech dob zaměstnával odedávna hlavy badatelů. Někteří chtějí jej vysvětlovat biblicky: jako kletbu Jehovovu nad svým vyvoleným národem pro jeho neposlušnost proti zákonům, kterými je chtěl učinit národem proroků pro lidstvo. Znamená-li toto pohoršení část židovského dědictví, pak by i zde platilo křesťansko-biblické: musí přijít pohoršení, ale běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází.

3. V některých částech světa a za rozličných dob tento pocit záště vedl k výbuchům vražedných činů, jež vzbudily, jako každé utrpení mas, hrůzu a rozhořčení lidstva. To je nejzazší forma, kterou se antisemitismus projevil, a každému veřejnému projednání židovské otázky dostává se výtky, že se jejím veřejným projednáváním zamýšlí něco podobného. Ony výbuchy jsou ovšem neomluvitelné, ale dají se dostatečně vysvětlit. Židé vykládají si je obyčejně jako výraz konfesionální nenávisti; a ne-židé jako vzepření se hospodářskému jhu, do něhož židé lid uvrhli. Zvláštní je, abychom jmenovali zemi - že ty části Ruska, kde dochází nejčastěji k antisemitským násilnostem, jsou nejbohatší krajiny, židovskou podnikavostí tak vzkvétající, že židé veřejně prohlásili, že mají moci uvrhnout tyto krajiny do hospodářské bídy, vystěhují-li se z nich. Bylo by nanejvýše bláhové popírat tuto skutečnost. Je vždy potvrzena lidmi, kteří plni hněvu nad postojem Rusů proti židům tam šli nestranně zjišťovat skutečnost - tento názor najdeme obyčejně u anglosaského tisku - a kteří po svém návratu vrhají jiné světlo na tyto násilnosti, i když je neomlouvají. Nestranní pozorovatelé shledali také, že některá z těchto pronásledování byla vyvolána samotnými židy. Jistý zpravodaj, známý pro své horlivé zastávání se pronásledovaných ruských židů, se vždy cítil vydán nejostřejším útokům ze strany židů, kdykoli chtěl zjistit příčiny těch násilností, i když jim vysvětlo-

val, že by se mu nevěřilo, kdyby nepřipustil jejich nepravosti, a pouze dokazoval jejich nevinu. Do dneška je v jakékoli zemi těžké pohnout pozvolna židy, aby vůbec připustili něco na židovstvu hodného pokárání. Ať je obžalován kdo chce - oni mají vždy nějakou omluvu. Především tento jejich rys musí zmizet, chtějí-li napříště přispívat - za předpokladu, že to dovedou - k odstranění těch jejich vlastností, které vzbuzují u ostatních národů nepřátelství. Jinak se přesune neomezené nepřátelství proti židům na hospodářskou základnu. To vede k otázce, musí-li žid zničit v sobě vlastní židovství a vzdát se zvláštních vloh pro dosahování svých úspěchů dříve, než si získá náklonnost národů. Tato otázka budiž vyhrazena pozdějšímu pojednání.

Pokud se týče konfesionálního předsudku, který židé zpravidla nejochotněji přiznávají, je jisté, že ve Spojených státech tento předsudek není. A přece jej židovští spisovatelé vytýkají Američanům právě tak bez obalu jako Rusům. Každý nežidovský čtenář může sám na sobě zkusit oprávněnost této výčitky, otáže-li se, pocítil-li vůbec někdy ve svém celém životě nenávist proti židům pro jejich náboženství. V předmluvě, která před nedávnem byla pronesena v jisté židovské lóži a v židovském tisku byla uvedena, tvrdil řečník: Kdybychom na ulici namátkou zastavili sto ne-židů a tázali se jejich, kdo je žid, odpověděla by většina: je vrahem Kristovým. Jeden z nejznámějších a nejvážnějších rabínů Spojených států řekl nedávno ve svém kázání, že se v nedělních křesťanských školách děti učí vidět v židovi Kristova vraha. A totéž opakoval při jisté zábavě o několik týdnů později. Naproti tomu prohlásili by křesťane pravděpodobně šmahem, že nyní poprvé slyšeli tento výraz z židovských úst a že ho dosud sami nikdy nepoužili. Toto tvrzení je holým nesmyslem. Tažte se dvaceti milionů dětí v křesťanských nedělních školách USA a Kanady, bylo-li něco podobného do nich vpravováno. Budiž bez váhání konstatováno, že není v křesťanských církvích proti židům zaujatost pro jejich vyznání. Naopak, trvá nejen hluboký cit děkovné povinnosti, nýbrž i pocit účasti na židovském náboženství. Nedělní školy křesťanských církví veškerého světa vyučují v tomto roce po šest měsíců mezinárodním úkolům, věnovaným knihám Ruth, první a druhé knize králů; a v každém roce učí se ze Starého Zákona.

Při tom nechť jednou uváží židovští náboženští vůdcové: na straně židovské je více zřejmé ostrosti a náboženské zaujatosti proti křesťanství, než bylo by možno v amerických křesťanských církvích proti náboženství křesťanskému. Srovnání mezi americkým církevním a židovským tiskem neponechává nás na pochybách. Žádný křesťanský spisovatel nepovažoval by za chytré a správné, aby útočil na židovské náboženství, ale asi šest měsíců trvající pozorování židovského tisku vedlo by k nalezení spousty útoků a zaujatosti proti křesťanství. Nad to nestačí žádná viditelná náboženská rozhořčenost oproti židům, kteří přestoupili ke křesťanství. Blíží se jakémusi druhu posvátné vendety. Přestoupí-li křesťan na židovskou víru, uznávají se židovstvem jeho pohnutky: nikdy však židovstvo neuzná pohnutky žida, který se stane křesťanem. Toto jednání týká se nejen přísně věřícího, ale i volnomyslného křídla židovstva. Tedy ne pro víru je žid nápadným, nýbrž z jiných důvodů. A přece, když se židé dovědí o pocitech, které proti ním panují, vrací se vždy s nikdy nepřerušenou jednotvárností ono tvrzení, že tyto pocity spočívají na třech důvodech: první a nejvýznamnější je jejich víra. Snad je to pro ně potěšující pocit, že mohou trpět pro svou víru - ale není to pravda. Každý rozumný žid to ví. A měl by dále vědět, že v každé křesťanské církvi, kde byla stará proroctví uznávána a studována, panuje živý zájem o budoucnost lidu izraelského. Ještě se nezapomnělo, že mu o jeho budoucím postavení ve světě byla učiněna zaslíbení, v jejichž

splnění se věří. Budoucnost židů, jak ji přislíbili proroci, souvisí těsně s budoucností této planety a křesťanská církev - alespoň její evangelické křídlo, které židé nejvíce zatracují - věří ve znovupovýšení vyvoleného národa. Kdyby židé nejvíce ve své většině věděli, s jakým porozuměním a soucitem studuje církev ona stará proroctví, jak se jim věří a k tomu, že prostřednictvím židů má se dostati lidstvu spásy, pohlíželi by na církev jinýma očima. Aspoň by se dověděli, že se církev nepovažuje za nástroj k obrácení židů - bod, v němž jsou židovští vůdcové na velkém omylu, a jen více než cokoli jiného způsobuje rozhořčenost - nýbrž že toto obrácení se má stát zcela jinými nástroji a za zcela jiných okolností, totiž prostřednictvím vlastního židovského Mesiáše, který je uskuteční, nikoli však „divoký olivový strom“ pohanů.

Existuje zvláštní odstín antisemitismu, který se zabývá náboženstvím, ale ne ve formě shora zmíněné. Je něco málo lidí s atheistickými snahami, kteří tvrdí, že všechna náboženství jsou židovským švindlem vyrobeným za tím účelem, aby podrobili ducha a mysl lidí pověře, vysilujíc nervy. Tento názor je pro hlavní židovskou otázku bez významu, protože je příliš extrémní.

C)

Ve které z těchto forem vystoupí tedy v Americe antisemitismus? Potrvají-li jisté známky, jak se dá jistě očekávat - jakou formu zaujme onen pocit proti židům? Jistě ne formu hromadného pronásledování. Jediné, v přítomné době postřehnuté hromadné jednání záleží v postupu židů třeba proti každému nebo proti každému působení, které se odvažuje, obrátit pozornost veřejnosti na židovskou otázku.

1. Antisemitismus přijde do Ameriky podle pravidla, podle něhož konají, zdá se, duchovní hnutí a ideje svou cestu v západním směru kolem světa. Severně od Palestiny, kde židé nejdéle bydleli, a kde ještě dnes sídlí ve velkém množství, je antisemitismus jasně pochopen a zahrocen. Západněji, v Německu dosáhl taktéž jasné formy, ale scházelo mu do revoluce na síle a mohutnosti. Ještě západněji, ve Velké Británii, je zanedbatelný, ale to je zřejmě dáno poměrně malým počtem židů na britských ostrovech a jejich úzkém spojení s panující třídou, jeví se tam spíše antisemitismus citový než jako hnutí. Ve Spojených státech není tak pevně vyhraněn, projevuje se však v určitém neklidu, ve stálých otázkách a v třenici mezi americkou tradiční otevřeností a úctou před chladnými skutečnostmi.

Protože zde nabývá tato otázka stále naléhavější povahy, měl by každý jasně vidoucí člověk prozkoumat krátkozraké protesty židů, a přičinit se o to, aby ji i jiní národové rozuměli. Je veřejnou povinností, aby tento problém byl hned zpočátku správně pochopen a jistým způsobem trénován, tj. nutno připravit se pro něj způsobem pro jiné národy příkladným tak, aby jim mohl poskytnout nejpodstatnější látku pro trvalé řešení. To se může státi jen tehdy, rozložíme-li jasně, správně rozpoznáme a projednáme zcela veřejně všechny okolnosti, jimiž se národové dosud bezmocně trápili - protože jim scházela vůle nebo prostředky, aby pronikli až ke kořenům židovského problému.

2. Druhý důvod, proč zde nabývá židovská otázka důležitost, je vědomě řízený velký příliv židů. Již v tomto roce lze pravděpodobně odhadnout příliv jednoho milionu židů; čímž židovské obyvatelstvo dosáhne v USA přibližně počtu 4,5 milionů. To neznamená jen nastěhování lidí, ale také idejí. Žádný židovský spisovatel dosud přehledně a úplně nevyjasnil, jaké stanovisko zaujímají židé k ne-židům, jak smýšlejí ve svém nitru o „gójích“. Máme jisté příznaky o tom, ale je lépe zanechati pokusů, sestavovat na jejich

základě smýšlení židů o ne-židech - to by měl za nás raději učinit žid sám. Byl by však jistě ze svého lidu vypuzen, kdyby se této úlohy zhostil s úzkostlivou pečlivostí s ohledem na přesnou skutečnost.

Tito přistěhovalci spatřují - a mají k tomu snad důvod - v nežidovi svého dědičného nepřítele a domnívají se, že musí podle toho upravit své jednání. Oni však nejsou tak bezmocní, jak se zdá. V těžce zkoušeném Polsku, kde bylo za války židům vzato vše do posledního, dostavuje se jich denně na sta k americkým konzulátům, aby si zajistili přeplavbu do USA. To je pozoruhodné. Přes své domnělé utrpení a chudobu mohou podniknout dalekou cestu a dosáhnout svého přestěhování. Cestovat v takovém množství, nedovedou příslušníci žádného jiného národa. Ihned uvidíme, že v žádném případě nejsou odkázáni na dobročinnost. Jejich životní loď zůstala v bouři dobře zachována, zatímco u jiných národů ztroskotala. To dobře vědí a radují se z toho. Přinášejí však zdejší většině - ne-židům v USA - tytéž pocity, jaké chovali k ne-židům ve svých dosavadních sídlech. Třebaže radostně pozdraví zemí americkou, oproti většině amerického lidu budou mít své vlastní myšlenky. Ať jsou v listinách zapsáni jako Rusové nebo Poláci nebo cokoli jiného; jsou židy v plném vědomí a my je jako takové pocítíme.

Toto všechno musí mít své důsledky. Není rasový předsudek, jestliže se na to připravujeme a jestliže samotným americkým židům naznačíme, aby tuto situaci uvážili a přispěli k rozřešení problému.

Každá idea, která jednou panovala v Evropě, byla po svém přesazení do Ameriky podrobena změně. Tak tomu bylo s ideami svobody, vlády, války. A tak tomu bude také s antisemitismem. Celá židovská otázka zde nalezne své středisko a bude zde rozřešena, budeme-li jednati opatrně a nedáme-li se zastrašit. Jistý židovský spisovatel se nedávno vyjádřil takto:

> *„... Židovství znamená dnes hlavně americké židovství... Všechna dřívější střediska židovstva byla za války zničena a přeložena do Ameriky“*.

Problém se tudíž stává problémem americkým, ať chceme nebo ne. Jakým směrem se antisemitismus ponese? Mnoho závisí na tom, co může být vykonáno, nežli zde celá věc přijme příliš příkrou formu.

- Prvním zjevem bude zajisté výraz nevole proti židovským hospodářským úspěchům, hlavně proti zvláštnosti, pomocí které se tyto úspěchy dostavují. Náš lid spatří dějiště jednoho národa uprostřed druhého v takovém stupni, v jakém toho u Mormonů nikdy nebylo, a ten lid si to nebude přát. Mormoni odtáhli; Izrael vrátí se do Egypta, aby si jej podmanil.
- Druhou formou výrazu antisemitismu bude bezpochyby pocit odmítnutí a jeho stupňování. Třebaže má většina vždy pravdu, nejedná vždy ve vlastním smyslu rozumně. Tato předpojatost, jejíž existenci připouštějí židé i ne-židé, může k lítosti obou stran nabýt nejostřejších forem, neboť ani nositel ani předmět předpojatosti nemohou dosáhnout oné svobody, která spočívá v duševní rovnováze.

Určitě proto můžeme počítat s vlivem spravedlnosti. Když dosáhla židovská otázka tohoto bodu, bude celá podrobena posudku amerického ducha. Jeho vrozený smysl pro spravedlnost přišel vždy ku pomoci zjevům, jež vzbudily nejprve zlobu Američanovu. Citové působení netrvá u nás dlouho; reakce rozumu a mravního úsudku rychle následuje. Americký duch nikdy se nezastaví před tím, aby se zastával nepřátelského smýšlení proti jednotlivci. Zapustí sondu hlouběji. Tento postup se dá již dobře pozorovat ve

Velké Británii a v Americe. Je naše vlastnost, že se nezastavujeme před osobami, běží-li o něco zásadního.

Pak bude následovat zkoumání skutkové podstaty; tato může zůstat nějaký čas nepovšimnuta, pak ale dodá klíč k labyrintu. Kořeny všech zmatků vyjdou na světlo, aby zahynuly jako všechny kořeny, vytažené z temnoty zemské. Pak bude pouze na židech samotných, aby se podřídili novým uspořádáním věcí. Není zapotřebí, aby se zřekli své zvláštnosti, aby své činorodosti dali zakrnět nebo aby dali pohasnout svému lesku - ale musí svésti všechny tyto síly do čistších průplavů: jen tak mohou ospravedlnit svůj nárok na převahu. Rasa, která může v materiálním oboru dosáhnout toho, čeho dosáhli židé - při čemž se považuje za duchovně výše stojící - může toho dosáhnout i způsobem méně špinavým a méně společensky nepřátelským.

Židé nebudou vyhubeni; ale také se jim nedovolí, aby nadále ohýbali lidskou společnost pod jho, které ji tak obratně položili na šíji. Jsou uživateli systému, který sám v sobě se změní. A tak, aby ospravedlnili své zvláštní postavení ve světě, změní se a budou se muset věnovat vyšším cílům.

6. Židovská otázka proniká do časopisů

The Deaborn Independent, issue of 26 June 1920

„Musíme přinutit křesťanské vlády, aby učinily opatření, která by náš široce založený plán, blížící se již svému vítěznému konci, tak podporovala, aby trpěly tlak vzbuzeného veřejného mínění, které jsme již skutečně zorganizovali pomocí takzvané velmoci tiskové. Až na malé, nepatrné výjimky, padla nám tato velmoc již do rukou.“

Sedmý Protokol Sionských mudrců

Člen jisté americké universitní fakulty cestoval před lety do Ruska. Byl odborník ve velice důležitém oddělení příslušné vědy a bystrý pozorovatel. Přišel do Ruska a jeho názory na to, jak tamní vláda nakládá se židy, odpovídaly názorům, jaké jsou v USA běžné. Žil tam tři léta; vrátil se na rok, a odebral se tam znovu na téměř stejnou dobu. Po svém druhém návratu do Ameriky považoval za nutné náležitě obeznámit americký lid s židovskou otázkou v Rusku. Napsal velice pečlivý článek a poslal jej nakladateli prvotřídního časopisu ve Spojených státech. Nakladatel dal si jej zavolat, vyjednával s ním skoro dva dny, byl se vším, co vyslechl, mocně dojat - ale prohlásil, že nemůže článek uveřejnit. Totéž se opakovalo u mnoha jiných nakladatelů předních časopisů. Ne snad proto, že by onen profesor nedovedl psát; nakladatelé by rádi přijali jeho práci. Přesto nemohl dosáhnout přijetí a otištění svého článku v New Yorku.

Nicméně, konečně však vnikla židovská otázka do jednoho newyorského časopisu, ovšem spíše jako střepina granátu, který byl vystřelen na židovskou otázku z židovského tábora, aby tato otázka byla pokud možno rozdrcena a stalo se pravdivé tvrzení, že taková otázka vůbec neexistuje.

Pozoruhodné je, že velké časopisy - a bylo by velmi zajímavé, vytáhnout jejich finanční zadáky na světlo - přijaly o židovské otázce pouze tento jediný článek. Takže širší čtenářstvo zatím může poznat mnohé již jen z tohoto vzorného článku, jeho účelem je dokázat, že židovská otázka vůbec neexistuje.

Mr. William Hard použil účelně v červnovém čísle „Metropolitanu“ tohoto článku tak dobře jak dovedl, a je jisté, že telegrafní a korespondenční kanceláře, starostlivě bdící nad každou pochvalou udělenou židům, blahopřáli chrabrým vydavatelům „Metropolitanu“ za jejich pomoc v dalším uspávání čtenářů.

Doufejme, že článek páně Hardův dojde širokého rozšíření vzhledem k předmětu jímž se zabývá, neboť lze z něho mnohé pochopit - více, než bylo zamýšleno.

Předně - židovská otázka je zde. Pan Hard praví, že se o tom hovoří v londýnských a pařížských salónech. Není zcela jisté, má-li zmínka o salónech dokázat, že předmět článku není důležitý nebo že jsou tím objasněny páně Hardovy dalekosáhlé kompetence v této otázce. Vypráví dále, že jistý spis o židovské otázce putoval dosti daleko v jistých úředních kruzích ve Washingtonu. Pak se zmiňuje o kabelové zprávě, uveřejněné newyorským „Worldem“ o téže otázce. Jeho článek se objevil pravděpodobně příliš časně, než aby mohl přinést ještě zprávu londýnských „*Timesů*“ o zmíněném spisu. Rozhodně však jaksi mimoděk prozradil čtenáři, kterého zajímá skutečnost, že židovská otázka existuje, a má to z těch kruhů, kde se co nejhojněji vyskytují důkazy o židovské moci a vládě. Ba, tato otázka je tam dokonce projednávána - pan Hard to obšírně potvr-

zuje. Ale nejde-li dále a nevypráví nám, že tato otázka je velice vážně projednávána na vysokých místech a lidmi nacionálního a internacionálního významu, upouští od věci z dvou důvodů: buď to neví nebo považuje zmínku o tom pro svůj článek za neúčelnou.

Takže přesto tedy pan Hard již konstatoval, že židovská otázka existuje, že je projednávána a to lidmi, kteří nejspíše jsou schopni posoudit věc, o které se hovoří.

Čtenář článku měl dojem, že židovská otázka má spikleneckou povahu. Spisovatel praví, že v hromadné spiknutí nevěří. Toto přiznání přijímáme s velkou úlevou, neboť nemůže být nic směšnějšího pro nežidovské myšlení než hromadné spiknutí, protože nelze nežidovskému duchu myslit nic nemožnějšího. Pan Hard je nežidovského původu a ví tudíž, jak by bylo nemožné na delší dobu i nejšlechetnější spiknutí pro nějaký počet ne-židů, zasluhující zmínky. Ne-židé toho nejsou schopni. Jejich spiknutí by se rozpadlo jako bábovka z písku. Ne-židé nemají ani ve své krvi ani ve své snaze základy souručenství jako židé. Již od přírody si ne-žid nedovede učinit představu o spiknutích; a bez pádného důkazu v jejich možnost vůbec neuvěří.

Páně Hardovy potíže se spiknutími jsou tudíž lehce srozumitelné; aby napsal svůj článek, cítí se nucen, upravit jej tak, jakoby v každém případě, kdy je židovská otázka projednávána, bylo s ní zacházeno po jako se spiknutím. Tento je vůdčí motiv je rozhodujícím způsobem vyjádřen v nadpisu článku „Velké spiknutí proti židům“.

Při hledání skutečnosti v Hardově článku se dále dovídáme, že existují jisté spisy, obsahující prý podrobnosti jistého židovského spiknutí nebo domnělý židovský plán k úplné světovládě. To je přibližně vše, co se čtenář o těchto spisech dovídá, kromě toho, že pan Hard je označuje jako „zvláštní a strašné“.q Zde je politováníhodná mezera v líčení, neboť sice píše článek aby odhalil dokument, ale neříká nám o tom dokumentu téměř nic. Hanebné věci se obyčejně samy vydávají v opovržení; ale uvedený dokument nemůže k tomu najít příležitosti. Čtenář musí spolehnout na slovo páně Hardovo. Myslící posuzovatel nebo kritik spatřoval by však v uveřejnění dokumentů lepší základnu k samostatnému úsudku. Ale upusťme od toho - v každém případě pan Hard tvrdí veřejně, že existují takové spiklenecké dokumenty.

Pak přechází k další úloze, totiž k jmenování židů, ovládajících vybrané oblasti, aby dokázal, jak málo mají židé co činit s vládou v celku a všeobecně. Pan Hard nese za všechna ta jména zodpovědnost sám; na nás je pouze to, abychom ukázali, co lze z věci vyvodit.

Pan spisovatel pojednává obzvláště obšírně o událostech v Rusku. Někdy jakoby se zdálo, že je postavena židovská otázka na úroveň se sovětskou otázkou - čemuž tak však není, jak zajisté pan Hard dobře ví, třeba že k sobě stojí obě otázky ve zcela zřejmých vztazích, pak jde však o dobře promyšlenou kličku, vytyčuje-li se tato identita židovské a sovětské otázky v článku uměle, aby byla pak překroucena ve prospěch židovské věci. Přes to jsou skutečnosti panem Hardem uvedené dost zajímavé - nehledíc ke konečným závěrům, jež z nich vyvozuje.

Pozorujme tedy napřed ruský případ. Zde nám článek praví, že v kabinetu sovětského Ruska je pouze jeden žid: to je Trocký. Jsou však zajisté ještě jiní ve vládě, ale pan Hard mluví pouze o kabinetu. Nemluví o komisařích, kteří jsou pravými vladaři Ruska, ani o rudém vojsku, které je skutečnou mocí vlády Trockého a Lenina. Ne: pro pana Harda existuje pouze kabinet. Právě tak existoval v Maďarsku pouze jeden žid na vůdčím místě; to byl Bela Kuhn. Pak zůstává nezodpovězena pouze otázka, proč celá Evropa, přes pouhé dva jedince židovské, Trockého a Kuhna, je přesvědčena o silném

židovském vlivu v bolševismu. Takováto prostinká domněnka ne-židů byla by přece ještě nemožnější, než myšlenka pana Harda o židovském spiknutí. Mají-li být všichni ne-židé slabomyslnými, proč bychom neměli právě tak dobře považovat židy za chytráky?

Zajisté není příliš mnoho řečeno konstatováním, že Trocký stojí v čele a sdílí vrchol bolševické moci pouze s Leninem: a Trocký je žid - dosud to nikdo nepopíral, ani sám Bronstein (to bylo jméno Trockého, když ještě bydlel v St. Louis ve Spojených státech).

Ale také menševici jsou vedeni židy, praví pan Hard. Velice pozoruhodná skutečnost. Trocký v čele bolševiků; v čele menševiků za doby opozice mezi prvními stali Licher, Martov a Dan - „samí židé“, jak praví pan Hard.

Avšak existuje ještě jedna prostřední strana mezi oběma stranami extrémními: kadeti, kteří podle pana Harda jsou a byli nejsilnější stranou v Rusku. Mají dnes hlavní stan v Paříži. Jejich předseda je Vinaver, žid.

To jsou skutečnosti, zjištěné Hardem. Židé, jejichž jména uvádí, vedou tři velké skupiny politického života v Rusku. Tak vidíte, volá pan Hard, jak jsou židé rozštěpení! Jak by mohlo existovat mezi lidmi spiknutí, když se navzájem potírají! Někoho jiného by spíše mohlo napadnout, vzhledem k těmto událostem, že židé ovlivňují každou část politického života v Rusku. Neopravňuje to do jisté míry k názoru, že usilují VŠUDE o vládu?

Tím ale nejsou ještě vyčerpána ona poučení, které může bádající čtenář nalézt ve článku páně Hardově. On obrací se k Spojeným Státům a činí některá velice zajímavá zjištění:

> *„Zde je Otto Kahn“, praví správně, „někdy je Otto Kahn zde, někdy také při důležitých mezinárodních záležitostech v Paříži a někdy obstarává v Londýně spojení mezi britským a americkým kapitálem - podniky, které ve značné míře mají co činit s evropskými politickými záležitostmi“.*

Pan Kahn platí za konzervativce, což je snad v jistém směru pravdivé. Člověk je konzervativním nebo není, podle zorného uhlu, pod kterým je pozorován. Nejkonzervativnější lidé v Americe jsou v praxi nejradikálnější; jejich pohnutky a jejich metody jdou až na kořen věci, na svém vlastním poli působnosti jsou radikální. Mužové, kteří panovali v posledním republikánském konventu, jsou nazýváni ještě konzervativnějšími těmi, jejichž obzor je uzavřen jistými omezenými hospodářskými zájmy; jsou však nejradikálnější z radikálních, byli za červeného stadia červenými a jsou bílými ve stadiu bílém: kdybychom znali poslední úmysly páně Kahnovy, kdyby tak sestavil listinu svých plánů a záměrů, muselo by znít heslo, které jej tak případně označovalo, zcela jinak. V každém případě víme od pana Harda: „Zde je pan Kahn“.

„Na druhé straně“ praví Hard, „je Rosa Pastor Stokesová“. Uvádí současně Morrise Hillquita. Podle jeho rozdělení jsou to radikálové. Proti nim staví jména dvou ne-židů, Eugena V. Debse a Billa Haywooda, a staví je do takového světla, jakoby byli dvěma daleko mocnějšími vůdci než zprvu jmenovaní. Kdo se zabývá nejnovějším politickým vývojem - a jak se zdá, patřil pan Hard již dávno k takovým lidem - smýšlí o věci jinak. Ani Debs ani Haywood nestvořili za celý život frakce s tak ovládajícím vlivem jako paní Stokesová a pan Hillquit. Debs a Haywood mají svůj vliv od nich.

Podrobíme-li sociální snahy Spojených států podrobné úvaze, naráží každý znalec - jako pan Hard ve svém článku - na židovská jména. Je skutečně velice poučné, že musí

znát židovská jména, chce-li jmenovat vůdce tzv. konservatismu a radikalismu. Podle jeho zjištění je čtenář oprávněn říci, že židé vedou obě politické skupiny ve Spojených státech.

Avšak pan Hard není ještě hotov. „Muž, který pracuje víc než kterýkoliv, více než činí kterékoliv vedení jiných mužů, aby udržovali americké dělnictví radikálním, je žid - Samuel Gompers."

Tuto skutečnost zanese si čtenář do své listiny: americké dělnictvo je vedeno židy.

Ale „nejsilnější antigomperské těžařstvo a spojení konfekční dělníci" - velice silní a četní - jsou vedení židem, Sidney Hillmannem.

Tedy jako v Rusku. Oba směry politického hnutí, a hnací síla uvnitř těchto hnutí, stojí pod vedením židů. Tuto skutečnost musí uznat také pan Hard, nehledíme-li k jeho vlastnímu úmyslu a způsobu jeho úkolu.

A prostřední strana „liberální střed", jak ji pan Hard nazývá, spojující všechny, kdož stojí mezi ostatními, nabízí ve svém článku jména Brandeis, Mack a Felix Frankfurter, pány, jejichž činnost od příměří by tvořila velice zajímavou kapitolu.

Ze slušnosti uvádí pan Hard ještě dvě další jména: „Baron Gunzburg, žid - věrný úředník ruského vyslanectví, vyslance Bakmetěva, zástupce poněkud změněného režimu, zatímco je ruská zpravodajská kancelář, jejíž zprávy se objevují v mnohých našich časopisech, vedena jiným židem - tak nazývá je pan Hard - jehož jméno je známo čtenářům novin - A. J. Sackem."

To nechce být naprosto úplným seznamem, ale přece vyvolá dojem. Tím ale nabývají dokumenty, jež chce pan Hard prohlásit za směšně bezcenné, vyššího významu. Je nasnadě myšlenka, že ty spisy o spiknutí židů byly jen proto tak pečlivě zkoumány, protože jejich čtenáři nepozorovali a neodhalili pouze skutečnosti panem Hardem připuštěno, nýbrž ještě jiné a hodnější úžasu, že tyto dokumenty potvrzují a vysvětlují jejich pozorování. Jiní čtenáři, nepožívající výhody, jež spočívá v znalosti celého obsahu těch dokumentů, mohou očekávat, že jejich vyvolaný zájem bude také ukojen.

Tyto dokumenty nestvořily židovskou otázku. Kdyby nebylo nic mimo tyto dokumenty, pan Hard by nebyl zmíněný článek napsal, a „Metropolitan" by jej nebyl otiskl.

Je zásluhou pana Harda, že potvrdil na místě, kde by se to nebylo očekávalo, že židovská otázka existuje a musí být projednávána. Někdo, kdo dal napsat článek „Velké židovské spiknutí", cítil toho zajisté potřebu.

7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc

The Deaborn Independent, issue of 3 July 1920

„O čem hovoříte? Dokud nemáme ve svých rukou tisk celého světa, je marné vše, co činíte. Musíme ovládnout a podrobit svému vlivu noviny celého světa, abychom národy zaslepili a oklamali.“

Baron Montefiore

Ještě jednou musíme přerušit postup našeho bádání o moderní židovské otázce, abychom pozorovali objevení se této otázky v jiném okresu, a to v podobě dvousloupcového úvodníku „Z dneška“ v Hearstových listech z 20. června 1920, z pera Artura Brisbana. Nazývat jej nejvlivnějším žurnalistou země, znamenalo by říci příliš mnoho, ale jistě náleží k tuctu nejčtenějších. Zahájí-li tedy takový denní spisovatel rázu páně Brisbanova veřejně úvahu o židovské otázce, je to jen skutečností, která zde získává na důležitosti.

Pan Brisbane nestudoval židovskou otázku. Při soukromém rozhovoru by pravděpodobně uznal, že skutečně o tom neví nic - ačkoliv takové přiznání s tónem určitosti, jehož užívá na veřejnosti, by se sotva dalo uvést v soulad. Jako zdatný novinář však ví, jak se chopit této otázky, žádá-li to denní potřeba novin, aby byla odbyta obratem ruky. Každý pisatel úvodníků tomu rozumí. V každé rase je něco dobrého a něco špatného, nebo: každá rasa vykazuje řadu vynikajících mužů, nebo: hrála zajímavou roli v dějinách - to stačí pro čitelný úvodník o národu, který nějakým způsobem vstoupil do lidského společenství. Není k tomu potřeba vůbec studovat otázku v jejím vlastním obsahu; jistá skupina národa je takovým časopiseckým článkem zpracována, a nikdy se již věci nedotkne. To ví každý novinář.

Ale přece, i protože pan Brisbane žil dlouho v New Yorku a měl s jistými zájmovými skupinami naší země finanční spojení závažného druhu, protože bezpochyby nahlédl více či méně do vnitřního chodu velkých trustů a bankovních skupin a stále je obklopen spolupracovníky a rádci židovské rasy, musel si o věci utvořit také úsudek. Nepatří však k obchodu novinářovu, aby vyslovil své myšlenky o rasových skupinách své země, právě tak, jako např. není vystavovatelovou věcí vyslovovat mínění o majitelích vystavených předmětů. Časopis má silně vymezené právo vzbuzovat pohoršení a právě tak omezené možnosti, kdy se má cítit k tomu oprávněným.

Když tedy pan Brisbane cítil nutkání psát o židovské otázce, dalo by se předvídat, co bude psát. Divit se bylo možné pouze tomu, že vůbec cítil pohnutku psát. Pociťoval to opravdu jako pronásledování židů, když je činěn pokus objasnit začátek a důvody jejich vlivu ve Spojených státech nebo někde jinde? Cítil s ostrovtipem zdatného novinářského podnikatele, že se zde naskytla příznivá příležitost, získat si pozornost nejvlivnější skupiny New Yorku a celé země? Nebo - a toto je v říši možností - chtěl věc obejít, až jej dojdou jisté podněty k nedělnímu úvodníku nebo až někteří akcionáři dají mu poznat svá přání? Tím nechtějí být pohnutky páně Brisbanovy naprosto podezřívány, nýbrž je pouze podotknuto, na jak tenkých nitkách může takový úvodník viset. Správnějším však je: Věří pan Brisbane, že napsáním nedělního úvodníku je hotov s věcí a že tím je otázka rozluštěna? To je nejhorší na časopiseckém spisovatelství: jak-

mile se prošlo ve zdraví a bez pohoršení s jedním úvodníkem, je tím věc odbyta, pokud se týká pisatele. Alespoň je tomu tak pravidelně.

Doufejme, že pan Brisbane není s otázkou hotov. Neměl by opustit tak závažnou otázku, aniž přispěl něčím k jejímu řešení; ve svém nedělním úvodníku tak neučinil. Dopustil se dokonce omylu, které musí napravit dalším studiem. „Co je s Féničany?“ táže se. Měl se o tuto otázku starat, když se zabýval studiem věci. Nebyl by se dopustil onoho politováníhodného omylu, že uvedl Féničany do tak úzkého spojení s židy. Žid by to neučinil. Ale v židovském propagačním článku, psaném pro nežidovské čtenářstvo, zdá se to dovoleno. Sami Féničané zajisté nikdy nepomysleli, že by souviseli se židy nějakým způsobem a židé neměli o tom také tušení. Když v ničem, tož se lišili v námořních poměrech. Féničané stavěli nejen lodě, ale dodávali pro ně i mužstvo. Žid svěřoval spíše svůj kapitál než sebe nějaké lodi. I v každém jiném vztahu byly hluboké a ostré rozdíly mezi oběma národy. Pan Brisbane měl se držet v tomto bodě svého výkladu *Židovské encyklopedie*. Doufejme, že se ujme opět svého studia a potěší svět tím, co najde, ještě netištěno, v pouze psaných židovských spisech. Zde neběží skutečně o otázku, jako je třeba kulatost země: židovská otázka není odbyta a bude projednávána.

Pan Brisbane je s to podniknout bádání o tomto předmětu na vlastní pěst. Má velký štáb spolupracovníků a dá se předpokládat, že jsou mezi nimi ne-židé nepodplatitelného charakteru. Má organizaci, obetkávající svět; podle změny jeho řeči a náhledu, které nastaly po jeho zkušenostech ve světě kde se dělá zlato, má i možnost nahlédnout hluboko do jisté skupiny lidí a do jistých mocenských úsilí - proč nechápe tyto otázky jako světový problém a nevychází ze skutečnosti a řešení? To je úlohou, hodnou každého novinářského podniku. To by umožnilo Americe, aby přispěla k řešení, k němuž musí přispěti, má-li tato otázka přestát být strašákem, jimž byla po staletí. Všechny řeči na zemi o „lásce k bližnímu“ nemohou nahradit důkladné probádání, protože požadují od lidí, aby milovali ty, kdož pracují dravě, rychle a lstivě, aby nad nimi dosáhli vlády. „Co je na židovi nesprávného?“ je první otázkou. Druhou: „Co je nesprávné na židovi, že je první možné?“

Jako každý nežidovský spisovatel, vystupující jako blahovolný obhájce židů, také pan Brisbane musí připustit řadu skutečností, obsahující část téže otázky, jejíž existence je popírána.

„Každé druhé úspěšné jméno, jež potkáváme ve velkém městě, je židovské,“

- píše pan Brisbane. V jeho vlastním městě je tento podíl dokonce ještě vyšší.

„Židé, tvořící méně než jedno procento obyvatelstva zemského, mají padesát procent obchodních zisků svou zdatností, podnikavostí, průmyslností a chytrostí.“

- píše pan Brisbane.

Znamená to něco pro pana Brisbana? Přemýšlel již o tom, jak to jednou skončí? Může odmyslet tento úspěch od každé židovské vlastnosti, kterou lidstvo právem shledává hodnou pokárání? Uspokojuje ho způsob, jakým je používáno tohoto obchodního úspěchu tam, kde je rozhodujícím? Je ochoten dokázat, že tento úspěch děkuje za svůj původ pouze těm chvályhodným vlastnostem židovstva, které vypočítává a žádné jiné méně chvályhodné vlastnosti se na tom úspěchu nepodílejí? Souhlasí s konkurenčním bojem Harrimanských železnic, financovaným židy? Slyšel už někdy, že byly židovské peníze vloženy do reelního železničního podniku?

Mohli bychom podat panu Brisbanovi ona témata ve formě řady článků, jež by působily na něho i na jeho čtenáře na výsost poučně, kdyby pověřil nestranné muže sbíráním materiálů o skutečnosti. Jeden z těch článků mohl by být nazván: „Židé na mírové konferenci“. Jeho lidé musí zjistit, kdo na ní byli nejvýznačnější osobnosti; kdo vcházel a vycházel nejčastěji a nejvíce zapojen; komu byl umožněn co nejotevřeněji přístup k nejdůležitějším osobnostem a výborům; která rasa dodala tam největší počet soukromých tajemníků; která rasa postavila nejvíce hlídek, jimiž se muselo projit, aby se přišlo k mužům, kteří požívali vážnosti; která rasa šla ve své snaze nejdále, aby učinila z konference řadu slavností při tanci a bohatých hostinách; kteří soukromí účastníci zvali vedoucí členy konference nejčastěji k intimním večírkům?

Kdyby pan Brisbane se svou uznávanou zpravodajskou schopností vychoval své lidi pro tuto úlohu a dal pak vytisknouti, co mu přinesou, napsal by kus dějin, který by znamenal dokonce mezník v jeho vynikající dráze nakladatelské.

Mohl by třeba vydat druhou kapitolu o mírové konferenci, asi jako: „Jaký program zvítězil na mírové konferenci?“ Jeho lidé by se museli pokusit o zjištění úmyslů a účelů, které vedly židy v tak značném počtu a významu do Paříže a jak svůj program uplatnili. Obzvláště by museli prozkoumat, byl-li zamítnut nebo změněn jediný bod jejich programu. Dále, nežádali-li židé, když dosáhli čeho chtěli, ještě víc a jestli to nedostali, ačkoliv by to znamenalo výhodu vůči ostatnímu světu. Pan Brisbane by se asi dozvěděl k svému úžasu, že ze všech programů, které byly předloženy konferenci - a nevyjímajíc hlavního programu, o nějž opírali lidé tak velké naděje - jediný, který prošel hladce, byl program židovský. Všechno to by se mohl dozvědět, kdyby pátral. Zůstala by pouze otázka: Co by si počal s materiálem, kdyby jej dostal?

Ať upraví pan Brisbane své pátrání v kterémkoliv směru - všude rozšíří podstatně své vědomosti o naší zemi a její vázanosti na židovskou otázku. Ví např. komu patří Aljaška? On snad je přesvědčen jako druzí - až na několik málo, kteří se dozvěděli něčeho přesnějšího - že tato oblast patří Spojeným státům. Nikoliv; patří témuž národu, jemuž budou brzy patřit celé Spojené státy.

Je si pan Brisbane jen trochu vědom z onoho nepříznivého stanoviska, které mu skýtá jeho postavení v nacionální žurnalistice, že v našem hospodářském životě působí prvky, které se nedají jasně pochopit ani pojmy „práce“ a „kapitál“? Ví vůbec o jisté moci, která v produktivním smyslu není ani prací, ani kapitálem, jejímž zájmem a snahou je, aby co možná nejdále od sebe oddělila a rozštěpila kapitál a práci, tím, že je jednou vydrážděna práce, jindy kapitál? Při svém studiu hospodářské situace, na jejímž opačném konci spočívá tajemství, obrněné proti každému vysvětlení, pan Brisbane musel by zpozorovat alespoň záblesk něčeho, co působí ještě dále za posledními viditelnými kulisami.

Bylo by vděčným žurnalistickým podnikem toto objevit. Uveřejnil již někdy jména mužů, kteří mají v rukou zásobování cukrem ve Spojených státech? Zná je? Chtěl by je poznat?

Nahlédl do obchodu bavlnou naší země, do majetkové majitelů bavlníkových plantáží a do úmyslného ztěžování výroby bavlny, počínajíc výhrůžkami bank, až po změny cen pro sukna a oděvy? A uvažoval při takovém pozorování o jménech těch, kdo mají při tom ruku ve hře? Chtěl by se dovědět, jak se to dělá a kdo to dělá? Všechny tyto věci by mohl nalézt a oznámit to lidu, kdyby se jeho zdatný štáb odborníků a spisova-

telů zabýval touto otázkou. Cítí-li se dost volným, aby tak učinil, ví on sám nejlépe: snad má soukromé důvody nebo důvody účelové, aby tak neučinil.

Ať je tomu jakkoliv, neznáme důvody, které by mu bránily v důkladném prostudování otázky - skutečnému studování, nikoli pouze vržení letmého pohledu pro pouhou cenu novinky - a učinit si o ní svůj vlastní odůvodněný posudek. V tom by zajisté nebyla žádná nesnášenlivost. Tak jak se dnes věci mají, pan Brisbane není schopen zaujmout stanovisko ani pro ani proti. Může odstrčit ji jako obtížnou; asi tak, jako bývalí otrokáři chtěli odstranit nepřátele otroctví. Z těchto důvodů není jeho nedávná obhajoba židů vůbec žádnou obhajobou. Podobá se spíše námluvám o přízeň. Jeho hlavní odpor směřuje zdánlivě proti tomu, co on nazývá rasovým předsudkem a rasovou nenávistí. Skutečně, kdyby se měl někdo obávat, že by upadl při studiu nějakého hospodářského problému do takového duševního zmatku, bylo by lépe, kdyby od toho vůbec upustil. Záleží na badatelské metodě nebo na badateli, povstanou-li z věci předsudky a nenávist. Bylo by ale ubohým vysvědčením pro učence, který by chtěl použít této výmluvy, ať již ve prospěch svůj nebo jiných, podřízených po léta jeho duchovnímu vlivu.

Právě vědeckým studiem židovské otázky budou odstraněny a zamezeny předsudky a zášť. Předsudky máme proti něčemu, co neznáme a nenávidíme, čemu nerozumíme. Studium židovské otázky vytvoří znalosti a názory, a to nejen pro ne-židy, ale i pro židy. Tito jich potřebují právě tak, ne-li více než ne-židé. Bude-li žid přinucen, aby věci viděl, jim rozuměl a projevil souhlas, zmizí největší část otázky v rozřešení vyššího společného porozumění.

Povzbudit ne-židy pro skutečnosti ve věci židovstva je pouze částí práce; nezbytnou úlohou je učinit také židy chápavými pro skutečnosti otázky. Prvním velkým úspěchem musí být, abychom učinili židy z pouhých obránců - a sice v obou případech pro stranické účely - na věcné soudce. Vyšetření nalezne židy i ne-židy v omylu, a cesta se uvolní, aby se dostalo slova vedení a moudrosti, byť i v celé otázce bylo by potřebí sebevíce moudrosti.

V tomto návrhu ke snášenlivosti spočívá ovšem nebezpečná klička. Snášenlivost vyžaduje především snášení pravdy. dnes se jí požaduje k potlačování pravdy. Snášenlivost může platit jen tenkrát, jestliže bylo dosaženo všeobecného souhlasu v tom, co má být snášeno. Nevědomost, útisk, umlčování, hraní na schovávanou - není snášenlivostí. Žid nebyl nikdy trpěn ve vyšším smyslu, protože nebyl nikdy pochopen. Pan Brisbane nepodporuje porozumění pro tento národ, tím že čte „prostě psanou“ knihu a vrhne-li několik židovských jmen do záplavy písmen! Je sám sobě dlužen, aby se této otázky uchopil, ať již veřejně použije svých výsledků nebo nikoliv.

Z hlediska novinářského je nemožné udržovat svět v běžném smyslu, třeba jen povrchně, aniž bychom všude nenarazili na vliv židů, a tisk obchází tuto skutečnost, když mluví o Rusech, Litevcích, Němcích a Angličanech. Toto maskování jmen je jedním z prvků, působících nejvíce zmatku v celém problému. Je zapotřebí jmen, která skutečné jmenují, je zapotřebí zjištění skutečné povahy, aby bylo lidstvo osvíceno.

Pan Brisbane by měl studovat tuto otázku pro světlo, jež by takové studium vrhalo na jiné věci, jimiž se on zakrývá. Podporoval by toto světlo, kdyby časem uveřejnil některé ze svých výsledků, protože taková uveřejnění by jej uvedla ve styk se všemi částmi židovstva, které nemůže poznat vždy ochotný vydavatel. Jistě byl zaplaven uznáními za svůj článek; byl by vykonal skutečnou osvětovou službu, kdyby byl obdržel několik měřic vyjádření protichůdných. Nedá se porovnat nic, co se mu dosud při-

hodilo, s tím, co by se stalo, kdyby byl uveřejnil jen jednu ze skutečností, které mohl objevit pomocí nezávislé podpory.

Když pan Brisbane psal o židech, bude míti, doufejme, otevřený zrak pro vyjádření jiných o témže tématu. Ve své látce ke čtení najde více poukazů k židům nežli dříve pozoroval. Některé dají se nalézt v příležitostných poznámkách a článcích jeho vlastního časopisu. Dříve nebo později naráží každý vážný badatel a každý poctivý spisovatel na stopu, která vede k židovské moci ve světě. „*Deaborn Independent*“ činí systematicky a obšírně jen to, co jiné publikace vykonaly úryvkovitě.

Na veřejném tisku Spojených států spočívá pravý strach před židy - strach, který je citelný a jemuž nutno jít na kloub. Nemýlíme-li se, také pan Brisbane pocítil toho strachu, třeba si toho nebyl snad ani vědom. Není to strach, aby se některé rase neublížilo - my všichni bychom měli pociťovat takovou počestnou starostlivost - nýbrž strach, aby se o židech neuveřejnilo nic jiného než neomezená chvála. Nezávislé přemýšlení přesvědčilo by jej, že americká žurnalistika stojí před úlohou, aby omezila tuto chválu ve prospěch uvážené kritiky.

8. Existuje pevný židovský světový program?

The Deaborn Independent, issue of 10 July 1920

Ve všech vysvětleních židovských vůdců, kteří mají slovo, kde chtějí objasnit protižidovskou náladu, udávají se tři důvody; jen tři, ne více:

- konfesionální předsudky,
- hospodářská závist,
- společenský odpor.

Ať to židé vědí nebo ne - každý ne-žid ví, že neexistuje z jeho strany žádný předsudek ve věci konfese, víry. Možná že existuje hospodářská závist, alespoň tak dalece, jak upoutává ostřejší pozornost všestranný úspěch židů. Několik židovských mluvčích hledí odvrátit pozornost tvrzením, že neexistuje ve finančnictví židovská převaha; tato loyalita pro svůj lid jde však příliš daleko. Světové finance JSOU pod židovskou vládou; jejich rozhodnutí a jejich plány jsou pro nás zákonem. Avšak finanční převaha jednoho národa není ještě dostatečným důvodem, aby byla předvedena před kolbiště lidového předsudku. Je-li onen národ chytřejším a schopnějším, vytrvalejším a pilnějším nás, je-li vybaven schopnostmi, které jsou nám jako nižší a těžkopádnější rase odepřeny, nedává to ještě práva k vyzývání tohoto národa, aby o sobě skládal účty. Hospodářská závist může vysvětlit něco z protižidovské nálady, nepostačuje však k vysvětlení přítomné židovské otázky; nanejvýše potud, že skryté důvody pro finanční židovskou převahu tvoří jedno podkapitolu celého problému. Pokud se týká posléze společenského odporu - je ve světě mnohem více nepříjemných ne-židů, než nepříjemných židů, prostě z důvodu, že existuje více ne-židů.

Nikdo z židovských mluvčích se nezmiňuje o politické příčině židovské otázky; nebo, dotknou-li se jí jednou, omezují a lokalizují ji. Neběží o patriotismus židů, ačkoliv i ten vzbuzuje ve všech zemích silnou pochybnost. Slýcháme o tom v Anglii, Francii, Německu, Polsku, Rusku a v Rumunsku, ba slýchá se o tom s hrůzou - ve Spojených státech. Byly napsány knihy, zprávy byly uveřejněny a rozšířeny, byly vydány obratné statistiky, aby se ukázalo, že židé vykonali svou povinnost k zemi, ve které bydlejí. Přes to zůstává skutečností, že i při těchto horlivých a dobře zaručených pokusech je opačný názor silnější, a dále se udržuje. Židé, kteří v osvobozeneckém vojsku vykonali svou povinnost, a to s upřímnou láskou a oddaností, nemohli smazat dojem, který způsobili ti, kteří své povinností nevykonali - u důstojníků, mužstva a civilistů.

Ale o to zde neběží, mluvíme-li o politickém prvku v židovské otázce. Není těžké rozumět, že židé smýšlejí méně hodnotně o národnostech světa, než ti, kteří je tvoří. Židovské dějiny jsou dějinami putování všemi národy. Pozorujeme-li současné židy, vidíme, že na naší planetě neexistuje rasa, která by žila na tolika místech a mezi tolika národy, jako židé. Mají jasnější světový smysl než každý jiný národ, protože svět byl jejich životní cestou. A smýšlejí-li ve světoměrných náhledech více než může národ nacionálně vymezený, pak musí být žid zproštěn viny, nemá-li vlastní národní věrnosti a sebevědomí v té míře, jako člověk domorodý; po staletí je světoobčanem. Může být korektní pod nějakým praporem pokud se týče chování, které se od něho požaduje jako od občana a spoluobyvatele; nevyhnutelně ale musí mít o praporech náhledy, které nemůže sdílet ten, kdo zná pouze jeden prapor.

Politický prvek spočívá ve skutečnosti, že židé tvoří národ uprostřed národů ostatních. Někteří z jejich mluvčích, obzvláště v Americe, to popírají; ale sám židovský duch vždy vinil že lži přehorlivost těchto mluvčích. Proč se tato skutečnost židovského národnostního odlučování od ne-židů tak tvrdošíjně popírá, není vždy jasné. Kdyby Izrael dospěl k názoru, že jeho světové poslání se nedá vyplnit prostředky zlatého telete, ukáže se snad jeho světoobčanství v ohledu na lidstvo a jeho neubývající národnostní uzavřenost v ohledu na něj samého jako silný a záslužný faktor, aby se utvořila lidská jednota, která je dnes ve vysoké míře znemožňována chováním židovstva jako celku. Svět neshledává závadným skutečnost, že židé tvoří národnost uprostřed národností, ale závadné jsou důsledky které jsou vyvozeny z tohoto nezměnitelného stavu. Národové se pokoušeli, slít židy s sebou v jeden celek; pokusy za týmž účelem byly konány i židy samými; ale zdá se, že osud je určil k věčnému národnostnímu odloučení. Jak židé, tak i ostatní lidstvo budou se muset s touto skutečností smířit, mělo by se v tom spatřovat slibné proroctví a všemi prostředky přispět k jeho splnění.

Theodor HERZL, jeden z nejvýznamějších židů, byl snad jedním z nejdále vidících veřejných zástupců novověku ve filosofickém prozkoumávání židovské podstaty. U něho nikdy nebylo pochybností o existenci židovského národa. Spíše ji hlásal při každé příležitosti. „Jsme jeden lid - jeden národ," praví. On poznal také zřejmě, že to, co nazýval židovskou otázkou, je politické povahy. Ve svém Úvodu k židovskému státu praví:

> *„Věřím, chápu antisemitismus, který je hrozně zamotaným hnutím. Pohlížím na něj že židovského stanoviska, avšak bez bázně a nenávisti. Věřím, poznávám, jaké prvky jsou v něm sprostého sportu, obyčejné obchodní závisti, zděděných předsudků, náboženské nesnášenlivosti a také domnělé sebeobrany. Věřím, že židovská otázka je právě tak málo sociální jako náboženskou otázkou, i když příležitostně nabývá té nebo oné formy. Je národnostní otázkou, která může být rozřešena jen tím, stane-li se politickou otázkou světovou, která musí být civilizovanými národy země společně projednána a kontrolována."*

Herzl nejenže prohlásil, že židé tvoří jeden národ, nýbrž řekl na otázku majora Evanse Gordona před královskou britskou komisí pro cizinecké přistěhovalectví v srpnu 1902:

> *„Chci dát své pojmové určení národu, a vy můžete k tomu přidat přídavné jméno ‚židovskému'. Dle mého názoru je národ dějinnou skupinou lidí znatelné koheze, která se drží pohromadě prostřednictvím společného nepřítele. To je dle mého soudu národ. Připojíte-li k tomu ‚židovský', máte to, co rozumím pod ‚židovským národem'".*

Ve svém líčení o působení tohoto židovského národa na ostatní lidstvo dr. Herzl napsal:

> *„Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revolučních stran. Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz."*

Tento názor, který je, jak se zdá, pravdivým, jelikož existoval nejdéle v židovském myšlení, je zastoupen také Lordem Eustace Percym, a je, jak se zdá, uznán také kanadským časopisem „Jewish Chronicle" a uveřejněn. Stojí za přečtení:

„Liberalismus a nacionalismus otevřely za hřmění trub brány ghet a poskytly židům občanskou rovnoprávnost. Žid vystoupil z gheta do západního světa, viděl jeho moc a jeho lesk, využitkoval ho a položil ruku právě na nervová centra jeho civilizace, vedl ji, dal jí směr, podmanil si ji - a odmítl pak nabídku... Mimo to - a to je pozoruhodné - je Evropa nacionalismu a liberalismu, vědeckého způsobu vládnutí a demokratické rovnosti snášenlivější k němu, nežli staré útisky a pronásledování despotismu... Při přibývající konsolidaci západních národů není dále možné, počítat s neomezenou snášenlivostí... Ve světě dokonale organizovaných, teritoriálních státních útvarů má žid pouze dvě útočiště: buď musí zbořit sloupy celých národnostních státních systémů nebo si musí sám stvořit teritoriální státní útvar. V této možnosti volby spočívá vysvětlení jak pro židovský bolševismus tak i pro sionismus; neboť především zdá se, že východní židovstvo potácí se nejistě sem a tam mezi oběma.“

„Zdá se, že ve Východní Evropě si rostou po boku bolševismus a sionismus, právě tak jako židovský vliv během 19. Století stmelil republikánské a socialistické myšlenky - až k mladoturecké revoluci před sotva více než pěti lety: ne proto, že žid se stará o pozitivní stránky radikálního světového názoru, ne proto, že baží po tom, aby se stal podílníkem na nežidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každý přítomný nežidovský vládní systém.“

To vše je pravdivé, a židovští myslitelé méně bojácného druhu uznávají to vždy pravdivým. Žid je nepřítelem nežidovského uspořádání věcí. Dá-li svým sklonům volný průchod, žid je oproti monarchii republikánem, oproti republice socialistou, oproti socialismu bolševikem.

Jaké jsou důvody pro tuto rozvratnou činnost? Předně naprostý nedostatek demokratického smýšlení. Žid je od přírody samopanovačným. Demokracie je dobrou pro ostatní lidstvo; ale žid tvoří, ať je kdekoliv, aristokracii buď toho nebo jiného druhu. Demokracie je pouze slovním nástrojem, jehož používají židovští agitátoři, aby se pozdvihli k všeobecné úrovni tam, kde byli pod ní stlačeni. Jakmile však bylo této úrovně dosaženo, začínají ihned jejich snahy po zvláštních výsadách, jakoby byli k tomu oprávnění - postup, pro který zůstane poslední mírová konference nejstrašnějším příkladem. Židé jsou dnes jediným národem, jehož zvláštní a neobyčejné výsady jsou vepsány ve světové mírové smlouvě. Avšak o tom jinde více.

Kromě několika mluvčích, kteří neurčují způsob myšlení u židů, nýbrž kteří jsou předesláni za tím účelem, aby ovlivnili nežidovské myšlení, nebude se nikdo odvažovat popírat, že sociálně a hospodářsky rozkladné prvky jsou všude na světě vedeny nejen židovskými nájemníky, nýbrž že jsou i jimi placeny. Tato skutečnost mohla být dost dlouho držena v nejistotě, díky energickému popírání toho židy a nedostatku v objasnění ze strany oněch publicistických zařízení, od nichž očekávalo čtenářstvo vysvětlení. Teď vycházejí však tyto skutečnosti na světlo. Herzlova slova se ukazují pravdivá: „Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revolučních stran.“ Tato slova byla poprvé anglicky uveřejněná v roce 1896, tedy před 24 lety.

Teď tedy pracují tyto snahy ve dvou směrech, v jednom, aby rozbouraly všechny nežidovské státy v celém světě; v druhém, aby zřídily židovský stát v Palestině. Poslední plán má nejlepší blahopřání celého světa, ale docela ne nejlepší blahopřání veškerého židovstva nebo aspoň většiny. Sionistická strana dělá o sobě mnoho hluku, je však ve skutečností nepatrnou menšinou. Může být označena sotva jinak než jako neobyčejně

ctižádostivá osídlovací snaha. Slouží nesporně jako velmi užitečná kulisa na veřejnosti, aby za ní mohly být uskutečněny tajné plány. Mezinárodní židé, vládcové vládních a peněžních mocností světa, se mohou sejít kdekoliv, v každé době, ve válce i v míru; tím že předstírají, že uvazují pouze o prostředcích a cestách, jak by otevřeli židům Palestinu, ujdou snad podezření, že jsou pohromadě pro jiný obchod. Spojenci a nepřátelé nežidovských, válku vedoucích národů, scházeli se tak nerušeně. Na jedné sionistické konferenci - šesté, v roce 1903 - byla poslední válka přesně předpovězena, byl udán její průběh a označeno předem postavení židů v mírové smlouvě.

To znamená, že ačkoliv existuje židovský nacionalismus, jeho omezení na stát, který se má zřídit v Palestině, není záměrem, zaměstnávajícím dnes celý židovský národ. Právě teď nechtějí židé naprosto do Palestiny, ani pro sionistické hnutí. Přijde-li čas k vystěhování se od nežidovských národů, stane se tak ze zcela jiných důvodů.

Donald A. Cameron, poslední britský generální konsul v Alexandrii, muž plný sympatii pro sionismus a citovaný často židovským tiskem, praví:

> *„Židovští přistěhovalci (do Palestiny) brzy se toho nabaží, aby se vzájemně obírali o tři procenta; jejich synové budou pospíchat po dráze nebo po parnících do Egypta, aby tam vydělali 10 procent... Žid, v Palestině sám na sebe odkázán, snědl by si vlasy z hlavy, rozbil by svůj stát na kusy.“*

Bezpochyby nepřišel ještě okamžik k vystěhování - alespoň ne důvod k němu.

Politická stránka židovské otázky, která zaměstnává nyní nejméně tři z velkých národů - Francii, Velkou Británii a Spojené státy - má co činit s organizací židovského národa. Musí tento národ vyčkávat, až bude v Palestině, aby měl svůj stát nebo je již nyní organizovaným státem? Ví o tom židovstvo? Má oproti ne-židům nějakou zahraniční politiku? Má nějakou správu, která tuto zahraniční politiku provádí? Má tento židovský stát, ať viditelný nebo neviditelný, existuje-li, nějakou hlavu? Má nějakou státní radu? A existuje-li něco z těchto věcí, kdo o tom ví?

Podle citu byla by první odpověď nežidovského ducha na všechny tyto otázky „ne“ - je to nežidovský způsob, odpovídat dle citu. Protože ne-žid nebyl vychován v tajemstvích nebo v neviditelném společenství, vyvozuje z toho beze všeho, že něco podobného nemůže vůbec existovat - když z žádného jiného důvodu, tedy alespoň proto, že mu podobné věci nevstoupily do cesty a nebyly mu oznámeny.

Takto zodpovězené otázky vyžadují však dalšího vysvětlení k úvahám, pochopitelným každému. Není-li žádného vědomého spolupůsobení židů ve světě, pak nemohou být vláda, které si dobyli a politika, kterou sledovali, pouhým výsledkem rozmyslných rozhodnutí, nýbrž musí být stejnou vlohou, která v nich všech působí stejným způsobem. Mohli bychom například říci: tím, že hnala Angličana touha po dobrodružství na moře, stal se světovým velkokolonizátorem. Nečinil si o tom promyšlených úvah, a nerozhodl se výslovně, že se stane kolonizátorem, nýbrž přirozený sklon jemu vrozeného ducha, jej vedl na tuto cestu. Je to však dostačujícím vysvětlením pro britskou světovou říši?

Zajisté, že pohání také židy jejich vnitřní sklony, aby kam přijdou, činili to, čím se před našimi zraky vyznamenávají. Ale vysvětluje to ony úzké vztahy, trvající mezi židy všech zemí, jejich světové konference, jejich úžasné předvádění neobyčejných událostí, které dopadají zdrcující silou na ostatní lidstvo a onen pečlivě připravený způsob, s

nímž se objevují v daném okamžiku v Paříži se světovým programem, provázeným souhlasem všech státu?

Zprvu podezřívali jen jednotlivci, pak tajná oddělení vládní, pak vidoucí lidé v národě - teď stále více a více masy - že židé jsou nejen národem, jenž se ostře od ostatních liší, jenž zvláštním způsobem není s to, aby se zřekl své národnosti jakýmkoliv prostředkem, kterého by oni sami nebo ostatní lidstvo chtělo k tomuto cíli použít - nýbrž, že tvoří také stát, že mají nejen národní sebevědomí, nýbrž že jsou také vědomě spojeni k společné ochraně a k společným účelům. Vzpomeňme jen určení pojmu židovstva Theodorem Herzlem, jako národa, stmeleného společným nepřítelem, a pak se tázejme, není-li nežidovské lidstvo tímto společným nepřítelem? Zůstane tento národ, který se cítí jako národ, proti této skutečnosti neorganizovaným? To by ostatně neodpovídalo známé židovské chytrosti. Když vidíme, jak jsou židé ve Spojených státech spojeni rozmanitými organizacemi, které tak obratně uspořádali, panuje všeobecná důvěra v jejich působení, stává se aspoň pochopitelným, že všechno to, co je možné učinit uvnitř jedné země, je možné učinit nebo již je učiněno, ve všech zemích, kde židé bydlí.

Buď jak buď Hermann Bernstein píše v „American Hebrew“ z 25. června 1920:

> *„Asi před rokem mi předložil jistý úředník ministerstva spravedlnosti opis rukopisu ‚židovské nebezpečí’ profesora Nila, a prosil mne ve věci tohoto spisu za dobrozdání. Řekl, že rukopis je překladem ruské knihy, vydané roku 1905, a později potlačené. Rukopis obsahoval, tuším, ‚Protokoly sionských mudrců’ a byl prý předčítán dr. Herzlem na tajné konferenci sionistického kongresu v Basileji. Řekl, že dle jeho mínění je spis asi dílem dr. Herzla... Pravil, že mnoho amerických senátorů, kteří jej četli, bylo poděšeno, když shledali, že před mnoha lety byl židy vypracován plán, který se nyní začíná uskutečňovat, a že bolševismus byl již před lety vyprojektován židy, kteří zamýšleli zničit svět.“*

Toto místo má pouze poukázat na skutečnost, že jistý úředník ministerstva spravedlnosti Spojených států předložil tento spis panu Bernsteinovi a pronesl o něm jisté své mínění, totiž „že spis je pravděpodobně dílem dr. Theodora Herzla“. A taktéž, že mnoho amerických senátorů bylo poděšeno, když zjistili souhlas mezi tím, co navrhovala publikace z roku 1905 a tím, co se ukázalo roku 1920. Tento případ je tím nápadnější, protože na něm byl účasten úředník vlády, která je dnes ve velké míře v rukou nebo pod vlivem židovských zájmů. Je velmi pravděpodobné, že byla činnost onoho úředníka, jakmile se stala známou, zastavena. Ale právě tak pravděpodobně nebylo zastaveno bádání přes všechny vydané a vyplněné rozkazy.

Vláda Spojených států přišla ovšem v této věci hodně pozdě. Aspoň čtyři jiné světové mocností ji předešly, jedna dokonce o mnoho let. Jeden opis Protokolů byl předán britskému muzeu a nese pečeť tohoto ústavu s datem „10. srpen 1906“. Záznamy samy pocházejí pravděpodobně z roku 1896 nebo z roku výroků dr. Herzla, shora uvedených. První sionistický kongres se sešel roku 1897.

Tento dokument byl nedávno v Anglii otevřen za průvodních okolností, které upoutaly k němu pozornost přes nešťastný titul, pod nímž vyšel. „Eyre and Spottiswoode“, úřední knihtiskárna britské vlády, vydala tento spis. To bylo stejné, jakoby jej vydala vláda. Oproti obvyklému křiku židovského tisku, prohlásily londýnské „*Times*“ v jednom přehledu všechny židovské protiútoky za „neuspokojivé“. „*Times*“ upozornily, co zde nyní nastane; že židovští obhájci ponechají text Protokolů stranou, za to však silně

zdůrazní jejich anonymitu. Dotknou-li se vůbec obsahu dokumentů, stane se tak formulí vždy se vracející: „Je to dílo zločince nebo šílence.“

Tyto Protokoly, bez jména autorova, objevující se tu a tam většinou v rukopisné formě, pracně ruka od ruky opisované, bez opory nějaké autority, která by se za ně postavila, pečlivě studované v tajných kancelářích vlád, žijí dále a vzrůstají jasnou přesvědčivou silou svého obsahu trvale ve vliv a sílu dojmu. Obdivuhodný výkon pro nějakého zločince nebo šílence. Jediný důkaz pravosti nese dokument V SOBĚ a na tuto vnitřně přesvědčivou sílu měla by se, jak také „*Times*“ soudí, obrátit všeobecná pozornost. Ale právě od ní odvrátit ji je veškerou židovskou snahou.

Tyto Protokoly vnucují přímo otázku: mají židé organizovaný světový systém? Co je jeho politikou? Jak je řízen? - Na tyto otázky je brán plný ohled v Protokolech, ať byl autorem kdokoliv, měl znamenitou znalost lidské povahy, dějin a státnického umění, vzbuzující ve své zářící všestrannosti úžas, ale také strašnou pro ty, proti nimž směřuje její moc. Spisovatelem nemohl být ani blázen ani mezinárodní zločinec, nýbrž spíše znamenitý, láskou k svému národu a víře prodchnutý duch, jsou-li vůbec tyto Protokoly dílem jednotlivcovým. Tento spis je příliš strašnou skutečností, aby byl výmyslem, příliš pevně založen, aby byl pouhým dílem myšlenek, příliš hlubokým ve své znalosti tajných pramenů života, aby mohl spočívat na podvodu.

Židovské útoky na něj obzvláště vytýkají to, že spis pochází z Ruska. To není správné. Přišel přes Rusko. Byl obsažen v ruské knize, vydané roku 1905 profesorem Nilem, jenž chtěl Protokoly vysvětlit události, zběhnuvší se tenkrát v Rusku. Toto uveřejnění a vysvětlení dalo knize ruský nátěr, což prospělo židovských plnomocníkům zde a v Anglii, protože se podařilo židovské propagandě zplodit v anglosaské mysli určité představy o Rusku a Rusech. Zajisté, že nejhorším podvodem, který kdy byl lidstvu pověšen na nos, je ten způsob, kterým židovští agenti předstírají obzvláště americkému lidu věci, týkající se charakteru a ducha pravého ruského lidu. Podkládání, že Protokoly jsou ruské, má tudíž pouze ten účel, aby byly učiněny nevěrohodnými.

Vnitřní stavba jasně ukazuje, že Protokoly nejsou psány Rusem, také ne zprvu v ruské řeči, a že nebyly sepsány pod vlivem ruských poměrů. Našly pouze cestu do Ruska a byly tam nejdříve uveřejněny. Byly nalezeny diplomatickými úředníky ve formě rukopisné ve všech dílech světa. Kde židovská moc mohla, tam je potlačila, někdy i trestnými prostředky.

Jejich houževnaté životní trvání nutí k přemýšlení. Židovští mluvčí vysvětlují věc tím, že Protokoly podporují antisemitskou náladu a že jsou za tím účelem uschovávány. Avšak ve Spojených státech neexistovala ani široce ani hluboce rozvětvená antisemitská nálada, která by tím mohla být podporována nebo která by byla chtivá lži, aby se tím udržela při životě. Rozšíření Protokolů ve Spojených státech se dá vysvětlit jenom tím, že propůjčují skutečnostem již dříve pozorovaným, více světla a zvýšeného významu; tyto vlastnosti opět jsou tak nápadné, že přikládají jinak neověřeným dokumentům jistou míru důležitosti. Pouhé lži nemají dlouhého života, jejich síla brzy vyprchá. Avšak Protokoly projevují více života než cokoliv; vnikly do vyšších míst než kdy před tím. Ony si též vynutily oproti sobě vážnější stanovisko než dříve.

Protokoly by nebyly zajímavějšími a cennějšími, kdyby snad nesly jméno Theodora Herzla. Jejich bezejmennost nezmenšuje jejich cenu právě tak jako vynechání značky malíře na obraze. Je lépe, že pramen Protokolů je neznám neboť i kdyby bylo přesně známé, že kolem roku 1896 skupina mezinárodních židů na jisté konferenci ve Francii

nebo ve Švýcarsku vytyčila světový dobyvačný program, zbývalo by ještě ukázat, že tento program byl více než pouhým rozmarem a že byl nesen a potvrzen také snahami k jeho naplnění. Protokoly jsou světovým programem, o tom není pochybnost. Čí je to program, je řečeno v Protokolech samých. Co by však bylo cennější pro vnější činnost, jeden nebo šest nebo dvacet podpisů - nebo pětadvacetiletý nepřetržitý řetěz námah, aby se tento program uskutečnil?

Nás, ostatní státy a národy nezajímá, sepsal-li tyto Protokoly „zločinec nebo šílenec“, nýbrž fakt, že tento program po svém sepsání našel prostředky a cesty, aby se ve svých nejdůležitějších podrobnostech uskutečnil. Dokument sám je poměrně nedůležitý; ale svrchovaně významný je celý stav věcí a okolností, k nimž upíná svou pozornost.

9. Dějinný základ židovské světovlády

The Deaborn Independent, issue of 17 July 1920

„Jsme jeden lid - jeden národ... Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem, poddůstojníky revoluční strany. Stoupneme-li, stoupá také naše strašná peněžní moc.“

Theodor Herzl: „Židovský stát“ str. 5. 23.

Počínajíc tímto uveřejněním byla u nás prolomena klatba ve věci židovské otázky a židovského světového mocenského programu. Dnes je možno vyslovit slovo „žid“ ve zcela vážných rozpacích bez bázně nebo zastrašení. Dosud to platilo jako zvláštní přednost samotných židovských publi cistů, a tito používali tohoto slova výhradně k dobře promyšlené a příznivé propagandě. Mohou odstranit z veřejných škol místa ze Shakespeara, protože tato vzbuzují u židů pohoršení, mohou se domáhat odstranění nějakého obrazu Sargentova z Bostonské knihovny, protože zobrazuje rozpadající se synagógu. Padne-li však z nežidovské strany poznámka, naznačující, že ne-žid přišel židovi na kloub, ozve se ihned prudká výtka zaujatosti.

Následek zjevil se u nás v zákazu řeči, který má málo sobě podobných v našich dějinách. Při jedné hostině užil nedávno jistý řečník slova „žid“ vzhledem k obchodům několika židovských bankéřů. Jeden židovský host vyskočil a chtěl vědět, považuje-li řečník za „americký mrav“, označovat jeho rasu takovýmto způsobem. Řečník odpověděl: „Ovšem.“, a sklidil za to souhlas posluchačů. V každé části země byly jazyky obchodníků podvázány po léta nenapsaným zákonem, že židé nesmějí být nikdy označováni jako židé.

Nikdo by nebyl mohl před rokem předpovědět, že časopis jako „Chicago Tribune“ se na tom, že je dobrou politikou pro časopis uveřejnit na první stránce v prvním sloupci vydavatelským právem chráněný článek o židovském světovládném programu, vytisknout v nadpisu slovo žid tučnými písmeny a ponechat toto slovo v samotném článku nezměněno. Nebo se to dělá, jako učinil jistý časopis na východě při témže předmětu: všude, kde ve článku přicházel výraz „mezinárodní žid“, byl retušován ve „finančníka“.

„Chicago Tribune“ přinesla tedy dne 19. června 1920 na první stránce v prvním sloupci kabelovou zprávu od svého zvláštního dopisovatele Johna Claytona pod nadpisem: „Trocký vede židovské radikály k světovému panství. Bolševismus pouze nástrojem záměrů.“ První věta zněla:

> *„V posledních dvou letech přinášejí zpravodajští důstojníci a členové různých tajných služeb dohodových zprávy o světovém revolučním hnutí mimo bolševismus. Zprvu popletli zprávy o těchto obou proudech, avšak nitky, které zachytili, opět se počínají více a více rozpřádat.“*

Jak bylo již dříve zjištěno, patří k tomu také naše zpravodajská služba, ačkoliv je možné mít za to, že vzhledem k židovskému vlivu nebyla tato pátrání prováděna s touž vytrvalostí jako v jiných případech. Přece však víme z židovských pramenů, neřkuli jiných, že ministerstvo spravedlnosti Spojených států jevilo po jistou dobu takový zájem, že zahájilo šetření.

Na hořejší větě je nejpozoruhodnějším, že dohodoví úředníci projevovali tento zájem po dvě léta, tedy jedná se skutečnost, kterou by si měli zapamatovat, oni jsou kdo tvrdí, že pramen celé věci dá se zjistit v Německém národu.

Proti vynoření se židovské otázky v americkém myslícím světě se ihned vystoupilo z židovské strany s tvrzením, že tu běží o zboží, dopravené z Německa, že antisemitská vlna, která se rozlila po Německu a vyčistila Německou vládu od přemocných židovských revolučních vlivů, je pouze kličkou, aby se uvalila vina na porážce Německa na židy. Právě nyní prohlašují američtí rabíni jednomyslně, jak prý dějiny ukazují, že následoval po každé veliké válce nový „útok“ na židy. Je ovšem nepopíratelnou skutečností, že každá nová válka otevírá národům oči k prohlédnutí moci, kterou působí mezinárodní židovští peněžní vládci na vedení války a dalo by se soudit, že taková skutečnost zasluhuje lépe odůvodněného vysvětlení než tak zvanou „předpojatost“. Jak dále ukazuje článek v „Tribune“ a jak potvrzují všechny skutečnosti, neomezuje se zájem o židovskou otázku pouze na Německo, ba není tam ani nejsilnějším. Právě ty „různé dohodové tajné služby“ byly v této věci nejčinnějšími.

Druhý odstavec rozlišuje dále mezi bolševismem a židovskou snahou po světovládě:

„Bolševismus pracuje k převratu přítomné společnosti a k mezinárodnímu sbratření rukodělných lidí jako světových vládců. Druhé hnutí pracuje k zřízení nové rasové světovlády. Pokud mohly sledovat průzkumy britské, francouzské a naší vlády stopu, vůdčími duchy tohoto druhého plánu jsou židovští radikálové.“

V článku jsou další zjištění:

„V řadách komunistických je jedna skupina této (druhé) strany, ale nezastavuje se zde. Pro její vůdce je komunismus pouze vedlejší věcí.“

(To připomíná výrok Lorda Eustace Percyho, otištěný v kanadské „Jewish Chronicle“: „Ne proto, že se žid stará o pozitivní stránku radikálního světového názoru, ne proto, že si přeje účastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž protože nenávidí každého stávajícího nežidovského systému vládního.“)

„Jsou schopni využít povstání islámu, nenávisti centrálních mocností proti Anglii, japonských zájmů na Indii a obchodních protiv mezi Amerikou a Anglií.“

„Takovým, jakým musí být každé hnutí světové revoluce, je i toto hnutí především protianglosaským.“

Organizace židovsko-radikálního světového hnutí je skoro v každé zemí ukončena.

„Snahy této židovsko-radikální strany nemají altruistického pozadí, nýbrž chtějí pouze osvobození své vlastní rasy.“

Nutno připustit, že to jsou skutečnosti dost znepokojující. Kdyby se našly v nějakém letáku bez zodpovědného spisovatele, průměrný čtenář by je zajisté nechal nepovšimnuty, jako hloupou věc; jak málo zná průměrný čtenář ony tajné vlivy, zasahující do jeho života a ovlivňující jeho osud. Ale ve velkém časopise musejí být jinak oceněny. Také „Tribuna“ nezůstala pouze na jednom článku. Dne 21. června 1920 vyšel úvodník „Světové neštěstí“. Tento měl zřejmě zabránit možným nedorozuměním stran účelu prvního článku. „Židovský ráz tohoto hnutí,“ tvrdí, „baží po nové rasové světovládě.“ „Tribuna“ k tomu dodává, že spolupůsobí-li židé jiných zemí snad z přirozených důvodů na tomto světovém neštěstí, židé Anglie a Spojených států jsou „nejhodnějšími

loyalisty a konzervativními nositeli nacionálních tradic“. Bylo by to krásné, kdyby tomu tak bylo. Snad je tomu tak u deseti z tisíce židů, kteří drží v rukou otěže všech vlád, a kteří se za posledních šest tragických let zabývali světovými záležitostmi způsobem, který musí být jednou objasněn. Je nešťastnou okolností, že všichni američtí a angličtí židé musí snést na nějaký čas stav neklidu, kterého by každý člověk rád je ušetřil, který se však zdá nevyhnutelným do té doby, až bude vyslovena celá pravda, a až židovská masa setřese ze sebe ty, kteří přijímají ještě dnes její nejhlubší uctivost.

Stojí za námahu podporovat protivy a podobnosti účinku, který vyvolává jmenované hnutí ke zřízení židovské světovlády ne-židů a židů. Židovští spisovatelé ji popírají bezvýhradně: „Vše je falešné, všechno je vymyšleno nepřáteli židů, aby byly vyvolány nenávist a vraždy!“

V té míře, v jaké se hromadí důkazy, mění se i jejich tón. Dobrá, řekneme, že by to byla pravda: „Bylo by se lze divit, kdyby tito nebozí, potlačovaní židé, svým utrpením skoro k šílenství dohnáni, snili o tom, jak porazit své nepřátele a zaujmout třeba místa státní moci?“

Ne-žid řekl by asi oproti skutkové podstatě: „Ano, to však jsou ruští židé. Do toho nám nic není. Američtí židé jsou bezvadní. Nikdy by se nepustili do něčeho podobného.“

Kdyby však nežidovský duch vnikl hlouběji do stavu, jak se věci mají, pak by musel připustit existenci jistého druhu převratného světového hnutí, jehož moc otřásla dokonce naší zemí, a že vedoucími duchy jsou revoluční židé. Dojde-li se k tomuto bodu, ukáže se buď ochota, souhlasit s teorií, že hnutí je podle původu, způsobu agitace, provedení a cíle skutečně židovské nebo vznikne teorie, že je sice hnutím nesporně světovým, ale pouze náhodně židovským. Tento konečný účinek na židy a ne-židy bude přiznáním, že vskutku existuje něco, co odpovídá uvedenému hnutí. Tak například „Christian Science Monitor“, jehož význam jako časopisu nebude nikdo popírat, praví v nedávném úvodníku o tomto předmětu:

> *„Přes to bylo by osudným omylem, domnívat se, že židovské nebezpečí již neexistuje, dáme-li mu jiné jméno a jinou atmosféru. Toto nebezpečí je také možné nazvat podle jedné z nejvznešenějších knih Starého Zákona ‚hrůzou v noci‘, protože vědomě nebo nevědomě míní profesor Nilus totéž, co chápe žalmista mocnostmi duchovního zla. Jinými slovy, pro toho, kdo rozumí znamením doby, je něčím nepopíratelným, že existuje tajná, mezinárodní politická organizace, která nepřetržitě pracuje prostřednictvím své psychologické kanceláře, zatímco lidstvo, místo aby bdělé, leží v hlubokém spánku“*

„Monitor“ varuje před předpojatostmi a před nevážností důkazů; je zcela na místě a přáním každého kdo se obírá tímto předmětem. Ale daleko častěji povstávají nesnáze z nevážností ke skutečnostem než k důkazům. Možno s určitostí říci, že většinou panují předsudky proti skutečnostem a v rozporu se skutečnostmi a nejsou jimi způsobeny. Nutno varovat před následujícími dvěma předsudky, chceme-li se zabývat blíže touto otázkou.

Předně, že židovský program světovlády je teprve mladšího původu. Při pouhém zmínění se o tomto programu, myslí ne-židé pravděpodobně, že byl sestaven teprve v posledním týdnu nebo poslední rok, v každém případě však v nejnovější době. Tomu tak nemusí naprosto být a tím méně je tomu tak při židovských věcech. Dá se lehce

nahlédnout, že kdyby měl být program sestaven teprve dnes, musel by být zcela odlišným od toho, který leží dnes před námi. Moderní program existuje také, ale nedá se co do rozsahu a důkladnosti srovnat s tím, který existuje již od dávné doby. Dokonalé ústavy neviditelných vlád nejsou tvorbami tajných schůzek spíše je to staletá nahromaděná práce a zkušenosti. Mimo to, třeba že moderní pokolení je nakloněno nevážit si takových plánů, je přece holou skutečností, že tyto plány existují již po staletí jako rasový ideál, vážný důvod pro jejich uctivé přijetí nebo zdatné provedení pro žijící pokolení. Žádná idea není hlouběji zakořeněna v židovstvu, než ta, že jsou vyvoleným národem a že jejich budoucnost má být skvělejší než jejich minulost. Velká část křesťanského světa uznává tento výrok, a možná že je i pravdivým, ale v jistém mravním světovém řádu nemůže být uplatněn metodami, jichž bylo a má být použito.

Avšak zmínka o vysokém stáří ideje o vyvoleném národě nás vede k myšlence, že by bylo pochopitelné, kdyby byl mezi všemi programy, které se kolem této idey vytvořily, aby přivodil její plné dějinné uskutečnění, také jeden starý, k němuž přispívají nejmoudřejší duchové Izraele svým nejlepším z hlavy a srdce, aby zajistili jeho úspěch. Že takový plán existuje, věřili mnozí, kteří hluboce vnikli do skrytých věcí světa, a že tento plán zažil někdy jistý druh kostýmní zkoušky na malém jevišti, bylo opět vírou mužů, jejichž vědění se nedá absolutně popřít.

A tak máme snad co činit s něčím, za co nejsou původně odpovědni nynější židé ani přední internacionalisté. Možná, že to přešlo na ně jako část jejich starého židovského dědictví. Kdyby to bylo moderním výtvorem a podle moderního způsobu rychle promyšleno a propojeno dohromady, dalo by se očekávat, že to právě tak rychle zmizí, jak bylo stvořeno.

Druhý předsudek, proti němuž se musíme ochránit, je, že každý jednotlivý žid, kterého potkáváme, zná tento program. S hlavní ideou konečného triumfu Izraele je obeznámen každý žid, který udržoval spojení se svým národem. Avšak o zvláštních plánech, trvajících od staletí ve výrazné formě ke zvětšení toho triumfu, ví průměrný žid právě tak málo, jako každý jiný - právě tak málo, jako věděl průměrný Němec o tajných plánech všeněmecké strany (lóže), jejíž ideje rozpoutaly a přivodily poslední válku. Průměrný žid není zasvěcen do plánů tajné skupiny, vyjímajíc pouze zvláště vybrané případy. Zajisté chápeme, že se žádnému židovi uskutečnění židovského triumfu neprotiví. A budou-li prostředky, jichž bude na konec použito trochu násilně, každý žid spatří v tom zajisté jen velice nedostatečnou odplatu na nežidovském lidstvu za utrpení, které toto prý způsobovalo po staletí synům Jakubovým.

Vyřadíme-li uvedené předsudky, dojdeme přece k nevyhnutelnému závěru, že trvá-li takový židovský světovládný program, musí existovat s vědomím a vydatnou pomocí jistého počtu individuí a že tyto skupiny individuí musí mít někde oficiální hlavu. U tohoto bodu se bude musit zastavit snad více badatelů, než u kteréhokoliv jiného. Pomyšlení na nějakého židovského světovládce zni příliš cize pro rozum, jenž není v neustálém styku s hlavní židovskou otázkou. A přece žádná rasa nesnese instinktivněji potíže ochotněji než židovská, žádná rasa nebaží a neváží si mocenského postavení jako tato. Teprve její vysoké oceňování mocenského postavení vysvětluje zvláštní průběh veškerého jejího jednání. Žid je v prvé řadě honcem po zlatě, protože až do tohoto okamžiku je zlato jemu jediný známý prostředek pro získání moci, židů, kteří si vydobyli význačných míst jiným způsobem, je poměrně málo. To není snad nějakým anti-

semitským povídáním: proslavený anglickožidovský lékař, dr. Barnard of Oven tvrdí totéž:

„Všechny ostatní prostředky společenského vyznamenání jsou židovi nepřístupné. A zajišťuje-li bohatství, jak on ví, společenské postavení, úctu a pozornost, má být za to kárán, snaží-li se dosáhnout bohatství, aby si jím koupil společenské postavení nebo společnost, sklánějící se tak ochotně před oltářem mamonu?“

Žid není proti králům, nýbrž pouze proti státním poměrům, které nepřipouštějí žádného židovského krále. Budoucí světový samovládce bude židovským králem, sedícím na trůně Davidově - v tom se shodují všechna proroctví a dokumenty světovládného programu.

Je v přítomné době takový král ve světě? Ne-li, jsou zde zajisté lidé, kteří by mohli krále zvolit. Již od předkřesťanské doby není židovský král, ale přibližně až do 11. století byla „knížata vyhnanství“, hlavy židů, roztroušených mezi národy. Byli a jsou dosud nazývání „exilarchy“, knížaty vyhnanství. V jejich družině byli mudrci izraelští; vydržovali dvůr a dávali zákony svému lidu. Žili tam, kde to činily čas a okolnosti nutným, v křesťanských nebo mohamedánských zemích. To jestli vzal ten úřad za své s posledním veřejně známý exilarchou nebo zmizel-li pouze z hladiny dějin, zřekli-li se ho úplně nebo trvá v jiné formě, jsou otevřené otázky. Že existují úřady pro židovskou světovou oprávněnost, je všeobecně známo. Že existují světové organizace židovské - tj. organizace uvnitř samotné velice silné obce židovského lidu - je právě tak známé, jako okolnost, že v určitých židovských jednáních na výboj i odboj panuje jednotnost na celém světě. Nic na situaci nebo názorech židů se nemůže jevit nesmyslným, pokud jde o existenci exilarchy v přítomné době, spíše by musela být tato myšlenka židům silnou útěchou.

Židovská encyklopedie poznamenává k tomu:

„Je podivné, že se ještě činí zmínka o exilarších v sabathském řádu aškenázského rituálu... Židé sephardského rituálu nepodrželi tohoto přežitého zařízení, s nímž se již nesetkáváme ani ve většině reformních synagóg devatenáctého století.“

Existuje tedy nějaký židovský Sanhedrin, vládnoucí nebo poradní korporace židovská, vykonávající naddozor nad věcmi svého národa po celém světě? židovský Sanhedrin byl nanejvýš zajímavým zařízením. Jeho původ a způsob jeho ústavy spočívají v temnotách. Sestával z 71 členů včetně předsedy a vykonával úlohu politického senátu. Nelze poznat pramen, z něhož Sanhedrin odvozoval svou vládní moc. Nebyla to volená korporace. Nebyl demokratický a neměl povahu nějakého zastupitelství. Nebyl odpovědný lidu. Ve všech těchto vlastnostech byl zcela a naprosto židovský. Sanhedrin byl zvolen knížetem nebo knězem ne proto, aby hájil lidové zájmy, nýbrž aby podporoval vladaře v jeho správních činnostech. Shromáždil se na rozkaz nebo byl stálý a povolával své členy. Jeho zřízení, zdá se, bylo téhož druhu, jako všeobecně známý systém, pomocí něhož se udržuje jedna aristokracie u vesla bez ohledu na politický vývoj národa. „*Židovská Encyklopedie*“ praví:

„Sanhedrin, čistě aristokratický ve svém charakteru, měl svou autoritu pravděpodobně sám ze sebe tím, že se skládal ze členů nejvlivnějších rodin šlechty a kněžstva.“

Tato korporace byla podporována druhou, podobnou, která spravovala náboženské zájmy lidu; její členové pocházeli asi ze tříd, které stály blíže lidovým masám.

Sanhedrin vykonával vládní moc nejen nad palestinskými židy, nýbrž i všude, kde roztroušení žili ve světě. Jako senát s bezprostřední politickou mocí přestal působit se zhroucením židovského státu roku 70, ale jsou známky jeho dalšího trvání až do čtvrtého století jakožto poradní korporace.

Roku 1806 bylo svoláno shromáždění notáblů, aby byla ukojena Napoleonova žádost po zodpovězení některých otázek ve věci židů, kteréžto shromáždění tvořili přední francouzští židé. Tyto svolal opět Sanhedrin, aby dosáhl svolení veškerého židovstva k odpovědím pro Napoleona. Tento sněm se konal dne 9.února 1807 v Paříži. Řídil se starými předepsanými formami, byl obeslán ze všech částí Evropy, aby tím dal plnou váhu židovstva eventuelním Napoleonovým smlouvám s francouzskými židy.

Po oznámení svého rozhodnutí, prohlásil Sanhedrin z roku 1807, že se úplně rovná starému Sanhedrinu, „zákonnému shromáždění“, vybavenému mocí k vynášení nařízení k podpoře blahobytu Izraele.

Vysvětlení těchto skutečností je takové: co činí židovští vůdcové v přítomné době, aby udrželi politiku a ústavu Izraele, neznamená nový směr, ani nové stanovisko a není žádným důkazem nového plánu. Při židovské zcelosti bylo by zcela přirozené, kdyby Sanhedrin ještě existoval... Zdá se, že Sanhedrin měl v čele deset mužů, kteří se v úctě povznesli nad ostatní členy; bylo by přirozené, kdyby se dnes židovští vůdcové seskupovali ve výbory, oddělené dle zemí a účelů.

Rok co rok konají se světová shromáždění nejvýznamnějších židů všech zemí. Scházejí se na zavolání, bez ohledu na cokoli jiného. Soudcové vysokých hodností od nejvyšších soudních dvorů různých zemí, mezinárodní finančníci, židovští řečníci „liberálního“ směru, kteří jsou také ne-židy váženi a jejichž slovo platí, političtí stratégové všech stran světa, shromaždují se, kdekoliv chtějí; jejich předměty jsou vždy jen tak dalece oznamovány, jak se jim zlíbí. Nedá se však předpokládat, že by všichni účastníci takovýchto schůzek byli také členy vnitřního kruhu. Listina vyslanců obyčejně vykazuje tucty jmen, s nimiž by nikdo nechtěl uvést v souvislost třeba Readinga nebo soudce Brandeise.

Sejde-li se moderní Sanhedrin - a bylo by to nejpřirozenější věcí světa, kdyby tak činil - schází se zajisté v uzavřeném kruhu osob, majících svolení židovské finanční, duchovní a mocenské aristokracie.

Mašinérie židovské světovlády je připravena k použití. Žid je přesvědčen, že má nejlepší náboženství, nejlepší mravnost, nejlepší výchovné metody, nejlepší společenské normy, nejlepší vládní ideál. Nemusí vystupovat z těch kruhů, které pokládá za nejlepší, chce-li vykonat něco k podpoře dobročinnosti nebo chce-li provést program, který se týká vnějšího světa.

Do této staré mašinérie, které používá mezinárodní žid při všech svých činech, nechává pouze z části nahlédnout ostatnímu světu. Existují schůzky finančních politických a intelektuálních hlavních vůdců židovstva. Tyto schůzky jsou ohlašovány pro ten nebo onen účel - někdy. Někdy koná se také schůze židů v některém světovém hlavním městě bez udání účelu. Přijdou do města, poradí se a odcestují.

Existuje-li všeobecně uznaná hlava Sanhedrinu je třeba ještě zjistit. Ale sotva může být pochybnost o existenci takzvané „vnější zahraniční politiky“, tj. určitého hlediska a plánů aktů oproti nežidovskému lidstvu. Žid cítí se uprostřed nepřátel, ale cítí se také

jako člen jednoho národa - „jediného národa“. Musí tudíž pěstovat vůči vnějšímu světu jistou politiku. Musí se zaměstnávat poměry kolem sebe a nemůže tak činit, aniž by přemýšlel o dalším vývoji. Toto přemýšlení musí v něm vzbudit rozhodnutí, aby ovlivnil tento vývoj ve svém zájmu.

Nějaká neviditelná židovská vláda, její postavení k nežidovskému lidstvu, její politika budoucnosti nejsou tak nesmyslné, jak by se na první pohled zdálo. Při zvláštním postavení židovstva je dokonce toto vše velmi přirozené. Postavení židů ve světě není takové, aby se mohli ukolébat do blažené dřímající spokojenosti; nutí je spíše k organizacím proti budoucím nepříjemným možnostem v programu, který obrátí tyto možností k užitku jejich rasy. Připuštění, že existuje Sanhedrin, světová korporace vedoucích židů všech zemí a dokonce že existuje exilarcha, viditelná a uznaná hlava Sanhedrinu jako tajuplný předchůdce budoucího světového aristokrata; ba i připuštění jistého světového programu - tak jako každá vláda má svou zahraniční politiku - nejsou naprosto věci protismyslné a nemožné. Taková zařízení vyplývají zcela přirozeně ze stavu věcí. Právě tak je přirozené, že je nezná každý jednotlivý žid, Sanhedrin byl vždy aristokracií, a byl by jí dnes také. Vysvětlují-li rabíni se svých kazatelen, že o tom nic nevědí, mluví snad pravdu. Na co se může spolehnout mezinárodní žid, je pravděpodobnost, že každý žid má vlastnost, aby přivedl svůj národ k moci a vážnosti. Třeba by to židovští vůdcové nižších stupňů sebeméně věděli, přece hledí s největší úctou a důvěrou právě na ty muže, kteří mají provést tyto programy, existují-li.

24. Protokol sionských mudrců říká o tom:

> *„Nyní chci pojednat o tom, jak mají vniknout kořeny domu Davidova až do nejhlubších vrstev země. Tato dynastie dokonce ještě dnes propůjčila moc našim mudrcům, vychovatelům a vůdcům všeho lidského myšlení, aby panovali nad světovými událostmi.“*

Považujeme-li to za spolehlivé - jak praví Protokol dále - znamenalo by to, že sice světovládce sám ještě neexistuje, že však dynastie nebo Davidova linie přenesla na mudrce sionské přípravné práce pro jeho příchod. O těchto mudrcích praví, že nejen připravují ty, kteří řídí záležitostí židovstva, nýbrž že utvářejí také lidské myšlení a tak jej ovlivňují, jak je příznivé pro plány. Byť by i sám program byl ukryt - jeho provádění nebo projevování se jeho provádění nemůže být utajeno. Proto bylo by možné, najít ve vnějším světě nitky, které, sledovány až ke svému východisku, rozestřely by program, jehož obsah, vztahující se k lidstvu, ať dobrý nebo zlý, zasloužil by, aby se stal známým široko daleko.

Následují kapitoly X. – XX. 1. dílu

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl, kapitola X. - XX.

Světový problém

Deaborn 1920

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

1. díl: Světový problém

Kapitola X. – XX.

Obsah: 1. sešit

Editorial 5
Předmluva 24
1. Židé podle charakteru a ve výdělečné činnosti 25
2. Jak se Německo chrání proti židům 33
3. Dějiny židů ve Spojených státech 38
4. Židovská otázka - skutečnost nebo domněnka? 44
5. Ujme se antisemitismus ve Spojených státech? 50
6. Židovská otázka proniká do časopisů 58
7. Artur Brisbane jde židovstvu na pomoc 62
8. Existuje pevný židovský světový program? 67
9. Dějinný základ židovské světovlády 74

Obsah: 2. sešit

10. Úvod k „Židovským protokolům“ 73
11. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů 78
12. Židovské protokoly se již částečně splňují 80
13. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“ 87
14. Předvídali židé válku? 94
15. Je židovský „kahal“ nynějším „sovětem“? 101
16. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství 108
17. Ovládá židovstvo světový tisk? 115
18. Čím se vysvětluje židovská politická moc? 123
19. Starožidovská pečeť na rudém Rusku 129
20. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu 135

ИЗДАТЕЛЬСТВО ОБЩЕСТВЕННАГО ДЕЯТЕЛЯ М. А. ГОРЧАКОВА
«ДОЛОЙ ЗЛО»

СІОНСКІЕ ПРОТОКОЛЫ

ПАРИЖЪ
1907.

1. DÍL:
SVĚTOVÝ PROBLÉM

X. Úvod k „Židovským protokolům“

The Deaborn Independent, issue of 24 July 1920

Od těch, kteří se raději zabývají teorií světové židovské moci než jejím přítomným působením ve světě, bývá nejčastěji připomínáno oněch 24 dokumentů, známých jako „Protokoly sionských mudrců“. Tyto Protokoly vzbudily v Evropě velkou pozornost a byly teprve nedávno příčinou silné bouře veřejného mínění v Anglii, oproti tomu ve Spojených státech byly projednávány jen v omezené míře. Jsou to ony dokumenty, pro než zahájil justiční department před rokem zkoumání a které byly v Londýně vydány úředními tiskaři britské vlády Eyrem a Spottiswoodem.

Kdo dal nejprve těmto dokumentům název „sionští mudrcové“, je neznámo. Bylo by možné z nich odstranit bez většího zkomolení poukaz na židovský prapůvod; a přece by zůstaly v platnosti všechny hlavní body programu k zotročení světa v tak nesmírném rozsahu, v jakém se to světu dosud nestalo. Přece by však odstraněním zmínky o židovském původu mohl vzniknout jistý počet rozporů, nevyskytujících se v nynější formě. Cíl, v Protokolech odhalený, je podkopat každý lidský řád a státní moc, aby se mohla zřídit nová světová vláda ve formě neomezené vládní moci. Tento plán nemohl vyjít z některé z panujících tříd, pevně třímajících plnou státní moc, nanejvýš snad od anarchistů. Ale tito nejsou vyznavači neomezené vlády jedincovy, nýbrž oné státní formy, po které oni baží. Je možné si představit spisovatele jako společnost francouzských revolucionářů - tak jak žili za časů revoluce - s oním pověstným vévodou z Orleansu jako vůdcem. Tito milovníci převratů zmizeli; avšak program obsažený v Protokolech vzrůstá neustále v naplnění, a to nejenom ve Francii, nýbrž v celé Evropě a obzvláště ve Spojených státech.

V nynější formě Protokolů, která pravděpodobně je jejich původní formou, nenajdeme žádný rozpor. Údaj židovského autorství má pro vnitřní spojitost celku velikou důležitost. Kdyby tyto Protokoly byly falzifikáty, za jaké je vydávají židovští mluvčí, byli by zajisté oni falzifikátoři neopomenuli zdůraznit židovský původ tak, že by při tom antisemitský účel byl lehce poznatelný. Avšak slovo „žid“ vyskytuje se v nich pouze dvakrát. Teprve když jsme pronikli hlouběji, než jak to činí průměrný čtenář oproti takovým látkám, setkáváme se s plánem k dosazení světového samovládce, a teprve pak se nám stává jasným, ze které linie má pocházet.

Ale žádný dokument Protokolů nezanechává pochybnosti, proti kterému národu plán směřuje. Nepotírá ani aristokracii ani kapitál, ani vlády jako takové. Jsou připraveny zcela určité možnosti pro zařazení aristokracie, kapitálu a vlády k provedení tohoto plánu. Je namířen proti lidstvu světa, označenému „nevěřící“. Častá zmínka o „nevěřících“ odstraňuje každou pochybnost o účelu dokumentů. Většina rozkladných „svobodomyslných“ nařízení směřuje k použití mas jako pomocníků, a to tak, že mají být nejprve degenerovány a uváděny v duševní zmatek, aby se z nich staly nástroje bez vůle. Má být dodána odvaha lidovým hnutím „svobodomyslného“ druhu, mají být

zasety a pěstovány všechny rozkladné nauky v náboženství, hospodářském životě, politice a domácnosti, aby byly rozeštvány lidské hodnoty, aby, až počne se uskutečňovat konečný plán, lidé toho ani nezpozorovali a byli mu podrobeni dříve, než vyjde podvod těchto nauk najevo.

V Protokolech není běžné rčení: „my židé chceme to učinit“, nýbrž: „nevěřící budou přinuceni myslit a konat to nebo ono“. S výjimkou několika míst v posledních Protokolech jediné rasově odlišující slovo je „nevěřící“. Například zní první takové uplatnění v 1. Protokolu takto:

„Cenné vlastnosti lidu - počestnost a otevřenost - jsou přímo obtíží v politice, protože vedou jistěji a bezpečněji ke zkáze, než nejsilnější nepřítel. Tyto vlastnosti jsou známkou politiky nevěřících; nesmíme se dát jimi vést.“

Pak:

„Na troskách dědičné šlechty jsme postavili aristokracii svých vzdělaných tříd a nade vším aristokracii peněz. Založili jsme základní zdi této nové aristokracie na zdech bohatství, které ovládáme a na vědě, která je vedena našimi mudrci.“

Dále:

„Vynutíme zvýšení mezd; které však budou pro dělníky bez užitku, neboť současně způsobíme stoupnutí cen nejnutnějších životních potřeb, tvrdíce při tom, že je to následek úpadku rolnictví a dobytkářství. Právě tak uměle podkopáme prameny výroby zboží tím, že našeptáme dělníkům anarchistické ideje a povzbudíme je k požitku alkoholu. Současně učiníme přípravy, abychom vyhnali nevěřící ze země“.

(Falzifikátor, který by měl antisemitismus za lubem; mohl by to snad napsat v posledních pěti letech. Ale tato slova byla tištěna nejméně před 14 lety, jak dokazuje opis, uložený roku 1906 v Britském museu; v Rusku byly tyto Protokoly v oběhu již o mnoho let dříve.)

Pak pokračuje dále:

„Aby nebyl skutečný stav věcí předčasně nevěřícími zpozorován, budeme jej maskovat líčenou snahou k blahu pracujících tříd a připravíme velké hospodářské principy, pro než bude prováděna prostřednictvím našich ekonomických teorií živá propaganda“.

Tato místa ukazují styl Protokolů, kde běží o zmíněné strany. „My“ jsme pisatelé a „nevěřící“ jsou ti, o nichž je psáno. To je zřetelně vyznačeno ve 14. Protokolu:

„V tomto rozdílu mezi nevěřícími a námi ve způsobu myšlení a úsudku je zřejmě patrná péče naší volby jako národa vyvoleného, jako vyšších lidských bytostí oproti nevěřícím, neboť tito nevěřící mají pouze instinktivního a zvířecího ducha. Pozorují, nemají však schopnost předvídat, a ničeho nenalézají (vyjma snad materiální věci). Z toho jasně vysvítá, že příroda vyhlédla nás, abychom svět opanovali a vedli.“

Bylo od pradávných dob metodou židů, rozlišovat lidstvo: sestávalo ze židů a nevěřících; každý, kdo nebyl židem, byl nevěřící.

Užívání slova „žid“ v Protokolech budiž objasněno tímto místem v 8. oddílu:

„Než budeme moci dát svým židovským bratřím bez nebezpečí zodpovědná vládní místa, svěříme je lidem, jejichž minulost a charakter jsou takového druhu, že mezi nimi a lidem leží propast.“

Zvyk předsunout „fronty nevěřících“, aby se zakryly známky židovského panství, uplatňuje se dnes ve finančním světě v rozšířené míře. Jakých pokroků bylo dosaženo od doby, kdy ona slova byla napsána, ukazuje událost v konventu v San Francisku, kde bylo proneseno jméno Brandeisovo jako kandidáta prezidentství. Z dobrých důvodu lze očekávat, že veřejné mínění se stále více bude smiřovat s myšlenkou obsažení nejvyšších státních úřadu židy - ve skutečnosti byl by to jen malý krok s ohledem na skutečně prováděný vliv v přítomné době. Není jediné úřední činnosti amerického prezidentství, ve které by židé nebyli vespolek v nejvyšší míře spolupůsobili. Skutečného zaujmutí tohoto místa není potřebí, aby jejich moc ještě vzrostla, nýbrž aby podporovalo jisté věci, přesně souběžně s plány, obsaženými v Protokolech.

Další bod, na nějž čtenář Protokolů narazí, je, že v nich naprosto chybí napomínací tón. Tyto Protokoly, které neslouží propagačním účelům, nenamáhají se povzbudit ctižádost nebo činorodost těch, jimž jsou určeny. Jsou chladné jako zákonná listina čistě dle skutečnosti jako statistická tabulka. Žádné rčení jako: „Vzbouříme se, bratři!“, žádný hysterický výkřik: „Zabte nevěřící!“ Byly-li tyto Protokoly sepsány židy a židům svěřeny, neobsahují-li zásady židovského světového programu, nebyly jistě určený pro buřiče, nýbrž pro zasvěcence vyššího stupně, pečlivě připravené a vyzkoušené.

Židovští znalci věci se tázali: „Je myslitelné, kdyby takový židovský program existoval, že by jej židé písemně složili a uveřejnili?“

Podle všeho tyto Protokoly byly pouze ústně oznámeny těmi, kteří je přednášeli. Jsou ve své známé formě asi poznámkami z přednášek, které si činili posluchači. Některé z nich jsou podrobné, jiné stručné. Od té doby, co jsou známy, vždy se o nich tvrdilo, že jsou poznámkami, danými židovským zájemcům asi ve Francii nebo ve Švýcarech. Pokus, podložit jím ruský původ, se stává bezvýsledným jejich způsobem nahlížení, zvukem doby a gramatickými znaky.

Tón Protokolů podporuje názor, že původní přednášky byly konány před studenty, neboť jejich účel je zřejmý: nehledět získat přijetí programu, nýbrž dát vysvětlení ve věci programu, jenž byl předveden jako již uskutečňovaný. Žádná výzva, aby se síly semkly nebo aby byly projeveny názory. Dokonce se jasně zdůrazňuje, že není přáním, aby byly vysloveny úvahy ani mínění.

(„Zatímco hlásáme nevěřícím svobodu, budeme svůj lid a své zplnomocněnce udržovat v neochvějné poslušnosti.“ „Rozvrh správy musí pocházeti z jednoho mozku... Proto můžeme snad poznat plán akce, ale nesmíme o něm debatovat, nechceme-li zničit jeho jednotný charakter... Inspirované dílo našeho vůdce nesmí tudíž být prozrazováno mase, která by je rozkouskovala, a to ani v omezeném množství.“)

Pozorujeme-li Protokoly co do zřejmého obsahu, objasní se nám, že v době, kdy se konaly tyto přednášky, nebyl program načrtnutý v těchto přednáškových poznámkách ničím novým; nic nepoukazuje na jeho mladší původ. Tón v něm je jakoby z nějakého náboženského odkazu, jakoby byl předáván obzvláště důvěryhodnými a zasvěcenými muži z pokolení na pokolení. Nenajdou se v něm příznaky nových myšlenkových pochodu nebo čerstvé nadšení, nýbrž jistý klid dlouho známých skutečností a dávno

vyzkoušené politiky. V Protokolech samých se vůbec nejméně dvakrát poukazuje na jejich stáří. V 1. Protokolu stojí:

„Již za starých časů, byli jsme prvními, kteří vrhli heslo ‚volnost, rovnost, bratrství' do mas. Tato slova byla od těch dob nesčíslněkrát opakována volebními papoušky, kteří se kupili ze všech stran okolo tohoto vnadidla a tím zničili blahobyt lidstva a pravou osobní svobodu... Zdánlivě chytří a rozumní nevěřící nerozuměli dvojsmyslu těchto slov, nerozuměli jejich vzájemného rozporu, neviděli, že v přírodě není rovnost..."

Druhý poukaz na dobu složení programu najdeme ve 13. Protokolu:

„Projednávání politických otázek nepřísluší nikomu jinému, než těm, kteří naší politiku vytyčili a vedli po mnohá století."

Nemohlo by se to vztahovat k tajnému židovskému Sanhedrinu, který se vždy doplňuje z určité židovské kasty z pokolení na pokolení?

Budiž opakováno: Zmínění autoři a vůdcové nemohou být žádnou kastou nyní panující, neboť celý obsah programu je přímo nepřátelský takové kastě. Nemůže se vztahovat k nějaké národně aristokratické skupině, jako například k Německým junkerům, neboť navržená metoda by zvláště takovou skupinu oloupila o její moc. Může se vztahovat pouze k národu, který, nemaje vlastní vlády, může všechno získat a nic ztratit a udržel se v rozpadlém světě neporušen. Tomuto odpovídá pouze jeden druh lidu.

Z tónu Protokolů vysvítá, že mluvčí sám nebažil po poctách. Dokument se vyznamenává naprostým nedostatkem osobní ctižádosti. Všechny plány, účely a očekávání ústí v jednom cíli: v budoucnosti Izraele; a této budoucnosti, zdá se, je možné dosáhnout jen pečlivým zničením jistých hlavních nežidovských idejí. Protokoly hovoří o tom, co bylo vykonáno, co se stalo za časů, kdy byly napsány a co zbývá ještě vykonat. Není známo něco podobného, co do úplnosti všech podrobností, hluboce založené plánovitosti, a hlubokého pochopení vnitřních pramenů lidského jednání. Jsou opravdu strašnými - ve svém mistrovském poznání tajností života, a právě tak strašnými svým plným vědomím této převahy v nich vyjádřené. Zasluhovaly by skutečně onoho posudku, vysloveného nedávno židy, totiž, že jsou dílem inspirovaného šílence, kdyby nebylo to, co je v Protokolech napsáno slovy, také vyjádřeno citelně ve snahách a činech života v přítomnosti.

Kritika ne-židů v Protokolech je spravedlivá. Nedá se ničeho popřít o vlastnostech nežidovského ducha a jeho snadném ovlivnění. I nejostřejší nežidovští myslitelé dali si pověsit na nos jako příčiny pokroku to, co bylo i průměrnému rozumu namluveno nejpotutelnější propagandou.

Zajisté, že se místy pozvedl nějaký myslitel a řekl, že:

- takzvaná věda není pravou vědou,
- takzvané ekonomické zákony konzervativců, právě tak jako radikálů, nejsou vůbec zákony, nýbrž umělými vynálezy.

Příležitostně také tvrdil bystřejší pozorovatel, že nynější přemíra hýření a nemírnosti se nedá vysvětlit vnitřní potřebou národů, nýbrž že je systematicky vydrážděna a lidstvu plánovitě vštěpována.

Jiní seznali také, že větší část toho, čemu se říká „veřejné mínění", je koupeným souhlasem a trikem, jenž nemá co činit s opravdovým veřejným duchovním stavem.

Rozplete-li se místy nějaká nitka - dav toho nepozoroval - nedostávalo se vytrvalého zkoumání a spolupráce těch, kteří se probudili, aby se přišlo všem těmto nitkám až na jejich počátek. Hlavní vysvětlení dojmu, vyvolaného Protokoly po několik desetiletí u mnohých vůdčích státníků je, že je z nich vidno, odkud pochází každé zbloudění a jakým účelům slouží. Skýtají vedoucí nit v moderním labyrintu. Je nejvyšší čas, aby se národové o tom dověděli.

Ať se přikládá Protokolům důkazná síla pokud se týče židů nebo ne, rozhodně skýtají materiál k vyučování o způsobu, jak masy jsou hnány jako ovce sem a tam, prostřednictvím vlivů, které nechápou. Možno skoro s určitostí mít za to, že budou-li teprve základní myšlenky Protokolů známy v nejširších kruzích a národy pochopeny, pozbude své platnosti ona kritika, kterou dosud tyto Protokoly právem vznášejí k nežidovskému ducha.

V dalších kapitolách budou tyto dokumenty přesněji prozkoumány a z jejich obsahu budou zodpovězeny otázky, které mohou vyplývat vzhledem k obsahu dokumentů. Ale dříve se vtírá otázka: lze očekávat, že povede program Protokolů k úspěšnému konci? Program je ve stadiu nejúspěšnějšího vyplňování. V mnohých svých nejdůležitějších odstavcích stal se již skutkem. Není však zapotřebí, aby to vzbuzovalo znepokojení nebo uleknutí, neboť hlavní zbraní proti tomuto programu - v jeho částech již provedených i nevyplněných - je plná veřejnost. Dejte lidem vědění. Metodou plánu, načrtnutého v Protokolech, je rozrušit a poplašit národy a vzbudit jejich vášně. Protijedem je osvícení národů. Osvěta zaplašuje předsudky. Aby se tak stalo, je v zájmu jak židovském, tak i nežidovském. Židovští spisovatelé tváří se často, jako by předsudky spočívaly pouze na jedné straně. Protokoly měly by být hojně rozšířeny i mezi židovským lidem, aby tento sám zabránil událostem, jež jeho jméno uvádějí v podezření.

XI. Židovský úsudek o lidské přirozenosti ne-židů

The Deaborn Independent, issue of 31 July 1920

„Ukončuje tento program naší nynější a budoucí činnost, chci vám přečíst zásady těchto teorií.“

16. Protokol

„Ve všem, co jsem vám dosud sděloval, snažil jsem se udat pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí a oněch důležitých událostí nejbližší budoucnosti, jimž se ženeme vstříc v proudu velkých krizí, při čemž vynechám tajné principy našich budoucích vztahů k nevěřícím a tajné principy našich finančních operací.“

22. Protokol

Protokoly, označované jako obrys židovského světového programu, obsahují čtyři hlavní díly. Tyto však nejsou zjevné z úvodu dokumentů, nýbrž v myšlenkovém rozčlenění. Je ještě pátý díl, v jehož tématu je vše uzavřeno, ale toto téma probíhá všemi Protokoly a je pouze tu a tam shrnuto v určité výrazy. Ony čtyři díly jsou nejsilnějšími větvemi, z nichž se rozbíhají hojné ratolesti.

- Nejdříve je vyložen židovský názor na lidskou přirozenost, čímž je míněna podstata ne-židů. Takový plán, jaký je obsažen v Protokolech, jistě nemohl být sepsán hlavou, která již předem nebudovala pravděpodobnost zdaru na jasném úsudku o prostotě a bídáctví lidské přirozenosti - tak se veskrze chápe v Protokolech nežidovská podstata.
- Za druhé podává se zde zpráva o tom, co se dosud stalo k uskutečnění plánu.
- Za třetí nalezneme tam úplný návod metod, které se mají použít, aby i nadále postupoval plán ke svému uskutečnění, metod, které již při malém ocenění lidské přirozenosti, na níž je celý plán založen, by prokázaly zdatné služby, i kdyby o nich dále nebylo zmínky.
- Za čtvrté, Protokoly vypočítávají některé úspěchy, docílené v době napsání. Jiných, tenkráte ještě nedocílených účelů, bylo mezitím dosaženo, neboť musíme mít na paměti, že mezi 1905 a 1920 bylo dost času, aby se použilo mnohých vlivů a aby mnohého se dosáhlo. Jak ukazuje druhý odstavec v čele této kapitoly, přednášející věděl, že nastanou události v proudu velkých krizí - vědění, dosvědčené také v hojné míře z židovských pramenů mimo Protokoly.

Kdyby, snad tato kniha svedla židovskou otázku do formy procesního vyšetřování, musela by si tato kapitola hledět získat čtenářovu důvěru tím, že by byla vypočítána nejprve řada skutečností, o kterých se děje zmínka v druhém bodě oněch čtyř hlavních dílů. Začneme-li na dalších stránkách židovskými úsudky o lidské přirozenosti, děje se tak proto, že se počítá s odporem čtenáře, zvláště je-li ne-židem. Známe židovský názor na lidskou přirozenost z hojných pramenů, a tento se kryje v každém směru s úsudky v Protokolech, zatímco stále trval židovský sebeklam, že lidský život je plný důstojnosti a ušlechtilosti. Osvětlíme-li tuto věc ze všech stran, naskytne se stěží pochybnost o

správnosti židovského názoru. A také ono hluboké opovržení vůči lidstvu, mluvící z Protokolů, je přece jen pravdivé, třeba že zní hořce lidské pýše a ješitnosti.

Při prozkoumávání Protokolů na význačných místech, kde je tento soud pronášen, najdeme skoro úplné filosofické probádání lidských pohnutek a vlastností. Na příklad v prvním Protokolu:

„Je třeba vědět, že lidé se zlými instinkty jsou četnější než lidé s pudy dobrými. Proto nedosáhneme nejlepších výsledků v jejich opanování akademickým dokazováním, nýbrž zastrašením a násilím.“

Každý baží po moci, každý by chtěl být pokud možno diktátorem a jen málo lidí by váhalo obětovat k dosažení svých cílů majetek druhých. Lidé v masách nebo lidské masy se dají vést vybranými mělkými vášněmi, míněními, zvyky, tradicemi a pocitovými pohnutkami a mají sklony k stranickým rozštěpením; to je skutečnost, stavící se do cesty každé vyšší společenské formě, i když tato spočívá na základě naprosto rozumném. Každé rozhodnutí mas závisí na náhodné nebo smluvené většině, vedoucí na základě nevědomosti o hlubších a skrytých silách politického života k nesmyslným rezolucím - a tyto nesou vzápětí anarchii.

„Chceme-li vypracovat účelný akční plán, musíme vzít zřetel ke sprostotě, váhavosti a nestálosti masy... Musíme mít na zřeteli, že síla mas je slepá, nerozumná, že je nakloněna poslouchat teď napravo, teď nalevo. Náš triumf se nám usnadnil tím, že při svém spojení s nezbytnou nám masou hráli jsme vždy na nejcitlivější struny lidského ducha, na bažení po výhodách, chtivostí a nenasytných materiálních lidských žádostech. Každá z těchto lidských slabostí postačí již sama o sobě, aby ochromila jakékoli šlechetnější hnutí a dala k dispozici vůli lidu těm, kteří si dovedou koupit jeho sílu.“

V 5. Protokolu dochází ostré pozorování lidské přirozenosti tohoto výrazu:

„Za všech dob zaměňovali národové, právě tak jako jednotlivci, slova za činy. Cítili se uspokojeni tím, co jim bylo ukázáno a zřídka si všímali, jde-li za slibem splnění.“ „Z tohoto důvodu zorganizujeme zdánlivá zařízení, jež budou rozvinovat ‚pokrok’ s nápadnou oddaností.“

V 11. Protokolu:

„Nevěřící jsou jako stádo ovcí.... Nebudou mít pro nic jiného zřetel, slíbíme-li jim veškerou uloupenou svobodu, až budou nepřátelé míru poraženi a až všechny strany uzavřou mír. Chceme snad mluvit o tom, jak dlouho budou muset čekat? Proč jsme si vytyčili tento program a vštípili jeho ideje hlavám nevěřících - aniž jsme jím dali možnost pozorovat jeho opačnou stranu - ne-li proto, abychom dosáhli oklikou toho, co by naší rozptýlené rase bylo přímou cestou nemožné?“

Pozorujeme též onen ostrovtipný úsudek o členech tajných společností. Jejich označení v Protokolech má sloužit k tomu, aby ukázali, jak lehce může být použito těchto tajných společností k podpoře židovského plánu:

„Obyčejně jsou to šplhouni, kariéristé a všeobecně řečeno, lidé bezcharakterní, kteří vstupují nejochotněji do tajných společností; a bude nám snadné vést je a vést jimi v pohyb mechanismus té zamýšlené mašinérie.“

(Další poznámky o tomto předmětu vynecháme, protože Protokoly zmiňují se o velice významném tajném řádu; jehož jmenování v tomto vztahu mohlo by vést k nedorozuměním, a jenž je vyhrazen podrobnému pojednání. Členy řádu bude však zajímat, uslyší-li, jak o něm soudí Protokoly, aby mohli srovnat jejich tvrzení se skutečnostmi):

„Nevěřící vstoupí do lóží ze zvědavosti nebo v naději, že se tím společensky pozvednou... Opatříme jim tento úspěch a využitkujeme tak jejich sebeklamu, pod kterým přijmou bez tušení naše sugesce... Nelze si ani představit, do jakého stupně nevědomé pustoty mohou být uvedeni i nejchytřejší nevěřící působením sebeklamů, a jak lehce mohou zmalomyslněti i při nejnepatrnější chybě, např. nedostaví-li se obvyklý souhlas, a jak hluboko se ponižují, jen aby ho opět dosáhli. Nevěřící jsou právě tak připraveni obětovat své plány populárnímu úspěchu, jako naši lidé jsou hotovi opovrhovat takovými úspěchy, aby provedli naše plány. Tato psychologická znalost ulehčuje úlohu, jak je vést.“

To je několik míst, ve kterých je přímo vysloven posudek lidské nebo nežidovské přirozenosti. Avšak i kdyby nebyl tak zjevně vysloven, dal by se lehce vyvodit z různých příkladů programu, jehož pomocí má být zlomena pospolitost a síla ne-židů.

Onen postup znamená rozklad. Rozčleňte národ ve strany a sekty a dosáhnete tím dvojího: najdete vždy hlouček lidí, kteří se uchopí každé jemu hozené ideje, a tyto různé skupiny budou se vzájemně potírat. Pisatelé Protokolů ukazují do podrobností, jak se to má provést. Ne jedna idea, ale množství idejí musí být roztroušené, a nesmí mezi panovat nimi žádný soulad. Není účelem, aby se lidé zaměstnávali v myšlenkách nějakou věcí, nýbrž různými věcmi tak, aby mezi nimi nemohla povstat shoda a jednota. Výsledkem takové práce bude všeobecná neshoda, obrovské znepokojení - a to bylo vlastně účelem cvičení.

Bude-li pak zlomena solidarita nežidovské společnosti - jméno „nežidovská společnost“ je úplně správným neboť lidská společnost je převážně nežidovská - může proniknout tento pevný klín nějaké druhé ideje, proti níž nemůže všeobecně zmatení ničeho namítati; zcela bez podezření k sídlu vlády. Jak každý ví, disciplinovaný hlouček dvaceti policistů nebo vojáků dokáže více, než podřadný tisícihlavý dav. Právě tak dokáže menšina zasvěcená do plánu, více než národ nebo svět, rozbitý v tisíceré protichůdné části a než by mohla dokázat kterákoli z těchto části: „Rozděl a panuj“ je vodítkem Protokolů.

Je hračkou rozštěpit lidskou společnost na základě ocenění lidské podstaty, vysvětlené v těchto dokumentech; hlavním znakem této podstaty je, přijímat sliby jako skutky. Nikdo nemůže o tom pochybovat, kdo přehlédne onu řadu snů, nápadů a teorií, které vždy zmítaly lidstvo, sem a tam. Čím fantastičtější a pestřejší je nějaká teorie, tím větší pozornost a počet přívrženců. Je tomu právě tak, jak Protokoly praví: lidská společnost se nestará ani o původ ani o následky teorií. Duch projevuje k nově vynořené teorii sklon považovat její zdání za podstatu. Proto se jeví vůči teorii zkušenost založená na pokusech skoro vždycky ve světle nového objevení.

Tak byla jedna teorie po druhé házena mezi masy, každá z nich byla konečně uznána za neproveditelnou a zavržena; výsledek však byl vždy podle programu: zavržením jedné teorie stala se společnost opět rozervanější než předtím; oproti svým parazitům se stala opět bezmocnější, ještě nejistější v způsobu hledání a nalézání svých vůdců. S neomylnou jistotou padá každá pospolitost za oběť teorii slibující štěstí, které tato pospolitost hledá; po nezdaru je pospolitost ponechána v ještě větším rozvratu. Není již

veřejné mínění. Všude nedůvěra a rozkol. Uprostřed všeobecného zmatku zpozorujeme, třeba nejasně, skupinu naprosto nerozštěpenou, která právě prostřednictvím všeobecného zmatku dosáhne všeho, co chce. V Protokolech ukážeme, že většina rozkladných teorií, kolujících světem, je původu židovského; že jediná skupina lidstva, která nezlomně zde stojí, která ví, kam jde a kráčí svou cestou nestarajíc se o osud lidské společnosti, je skupina židovská.

Nejnebezpečnější je, když nově nadhozená teorie je v přirozené spojitosti se zhrouceními, jakožto důsledků minulých teorií: říká se nám pak: „to jsou všechno známky pokroku“. Má-li to být pokrok, je to ten, který směřuje k rozkladu. Nikdo nemůže odůvodnit skutečný pokrok tím, že tam, kde naši otcové používali větrných a vodních kol, užíváme my motoru. Známkou pravého pokroku je odpověď na otázku: Jak působí ona kola na nás? Byla snad společnost vodních a větrných mlýnu lepší nebo horší než nynější? Byla snad ve svých zvycích a mravech jednotnější? Měla více úcty před zákonem, vytvářela vyšší a silnější charaktery?

Moderní teorie „kvasu“, podle níž ze všech nepokojů, změn a přehodnocení hodnot se vyvine lepší společnost, není podpořena jedinou viditelnou skutečností. Zřejmý účel této teorie je, dát něčemu evidentně špatnému nátěr něčeho dobrého. Teorie, které jsou příčinou rozkladu a ona teorie, která prohlašuje rozklad za dobrý a užitečný, pocházejí z téhož pramene. Naše celá národohospodářská věda, ať konzervativní nebo radikální, ať kapitalistická nebo anarchistická, je židovského původu. I toto ustanovení v Protokolech je potvrzeno skutečnostmi.

A vše je to vykonáno slovy, ne skutky. Slovní makléři světa, ti, kteří ve své práci proti světu stojícího mimo svoji třídu dávají platit slovům za činy, jsou bez pochyby onou skupinou židů, mezinárodních židů, o nichž se mluví v této knize; a jejichž světová chytrost a metody jsou obsaženy v Protokolech.

Následující místa nechť slouží jako příklady.

V 1. Protokolu stojí:

„Politická svoboda je ideou, nikoliv skutečností. Této ideje musí se umět použít, potřebujeme-li působivého vnadidla, abychom získali podporu lidí pro svou stranu, jakmile tato podnikla boj ke svržení strany, která je u vesla. Tato úloha se usnadní, je-li sám protivník nakažen ideou ‚svobody’ nebo tak zvaného liberalismu a pro tuto ideu se dobrovolně zřekne části své moci.“

Z 5. Protokolu:

„Aby bylo možné ovládnout veřejné mínění, je především třeba toto mínění zmást projednáním mnohých potírajících se názorů z nejrůznějších stran tak, že nevěřící zbloudí v labyrintu a na konec uznají, že bude nejlépe, nebudou-li mít vůbec žádný názor o politických otázkách, jejichž porozumění není dáno společnosti jako celku, nýbrž pouze panovníku vládnoucímu společnosti. To je prvním tajemstvím. Druhé záleží v rozmnožení a vystupňováni zklamání lidí v jejich zvycích, sklonech a způsobech života, takže se nikdo v chaosu nevyzná, čímž lidé pozbudou veškerého vzájemného porozumění. Tyto kroky poslouží nám k tomu, že způsobíme ve všech stranách různice, rozpoutáme všechny semknuté síly, stavějící se ještě proti nám a ochromíme každou osobní činorodost, která by se nějakým způsobem mohla protivit naší snaze.“

Z 13. Protokolu:

„... A je třeba, abyste si pamatovali, že hledáme souhlasu v té nebo oné otázce. Hlásáme vždy veřejně, že ve všech svých krocích jsme vedeni nadějí a přesvědčením, že tím sloužíme všeobecnému blahu. Abychom odvrátili obzvláště neklidné hlavy od zabývání se politickými otázkami, vytyčíme nové problémy, které zdánlivě souvisí s blahem lidu - problémy hospodářské. Tam ať se realizují podle chuti. Touto podmínkou naučíme je víře, že tyto nové problémy mají také politické vztahy."

„Abychom jim zabránili v jasném domýšlení něčeho až do konce, svedeme jejich pozornost na zábavy, hry, kratochvíle, rozčílení a veřejné domy. Tyto zájmy úplně odvážou jejich ducha od otázek, o než bychom s nimi museli jinak bojovat. Tím, že si lidé stále více a více odvyknou samostatnému myšlení, obrátí se na naší stranu, protože my sami jim ukážeme nové myšlenkové směry - ovšem pomocí osob, jejichž spojení s námi oni nepoznají."

V tomtéž Protokolu je vysloveno jasně nad jakoukoliv pochybnost, jaký účel má rozsévání „liberálních" teorií, jejichž hlavními zástupci jsou židovští spisovatelé, básníci, rabíni, společnosti a vlivy:

„Role liberálních snílků bude ihned dohrána, až bude jednou naše vláda u vesla. Do té doby prokáží nám dobré služby. Až do té doby budeme řídit i nadále myšlenky na veškeré uskutečnění fantastických, nových a takzvaných pokrokových teorií. Jistě se nám již podařilo v nejvyšší míře rozvrátit netušící hlavy nevěřících slovem ‚pokrok'!"

Zde tu leží před námi skutečně úplný program, jak duch lidstva zmásti, zbavit nervů a zploštit; a bylo by vskutku nemožné člověku, stojícímu stranou, pochopit to, kdyby zkušenost neukazovala, že před našima očima působí k jeho vyplnění síly, které musí být vysoko ceněny a lehce konstatovány.

Nedávno chtěl jeden přední časopis dokazovat nemožnost existence židovské skupiny panující ve společném světovém programu, a to s poukazem, že je židy možno nalézt jako vedoucí hlavy ve všech táborech veřejného života. Jsou prý židé v čele kapitalistů, dělnických svazů a dokonce i v čele organizací, jimž samotným jsou tyto svazy ještě příliš krotkými. V čele anglického a sovětského soudnictví stojí žid. Jak možné, aby zachovávali jednotu, zastávají-li nejrůznější mínění?

Všeobecná jednota a společný účet je stanoven v 9. Protokolu takto:

„Lidé všech směrů a nauk jsou v našich službách, zastánci monarchie, demokraté, socialisté, komunisté a jiní utopisté. Všechny tyto lidi postavili jsme my k dílu. Každý jednotlivec mezi nimi podkopává svým způsobem poslední zbytek autority, a pokouší se zničit každý přítomný pořádek. Všechny vlády byly těmito snahami otřeseny. Ale nedáme jim pokoje, dokud neuznají naší vrchní vládu."

Účinek „idejí" líčí 10. Protokol:

„Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organizací, změnil se celý jejich politický vzhled."

Základní názor těchto Protokolů oproti světu je, že se dá ideje použít jako nejúčinnějšího jedu. Spisovatelé těchto dokumentů nevěří ani v liberalismus, ani v demokracii, ale staví plány, jak tyto ideje nepřetržitě hlásat, aby pomocí nich rozbili lidské společ-

nosti, rozštěpili je v nepřátelské skupiny a zničili moc společných základních názorů jistým počtem mínění. „Ideový“ jed je jejich spolehlivou zbraní.

Plán takovéhoto použití idejí vztahuje se dokonce i k výchově:

„Výchovnými principy a teoriemi, jež v našich očích jsou falešné, jež však jsme vydali, svedli jsme mládež nevěřících, ohloupili jsme ji a znemravnili.“ (Prot. 9.)

A pokud se týče rodinného života:

„Tím, že jsme každému našeptali domněnku osobní důležitosti, zničíme vliv rodinného života a jeho vychovatelský význam mezi nevěřícími.“ (Prot. 10.)

A na jednom místě, jež by mohlo poskytnout přemýšlejícímu čtenáři látku k dlouhému hloubání a pozorování, stojí:

„Než uzraje čas, nechte je se bavit... Ať všechny životní teorie, jež jsme je přinutili považovat za požadavky vědy, hrají mezi nimi nejdůležitější roli. Za tím účelem vynasnažme se, abychom jím vštípili prostřednictvím svého tisku slepou důvěru v tyto teorie... Pozorujte úspěchy, k nimž jsme dopomohli darwinismu a nietzscheovské filosofii. Demoralizující účinek těchto nauk na ducha nevěřících nám musí být bezpodmínečně jasný.“ (Protokol 2.)

Že bylo rozštěpení a rozklad nežidovské společnosti v době, kdy Protokoly byly přednášeny, v příznivém postupu, vysvítá z každé jejich řádky. Neboť je třeba se upamatovat, že Protokoly nehledaly podporu pro nějaký naučený program, nýbrž hlásaly pokrok takového programu, který již „staletí stár“ a od „dávných dob“ se uskutečňuje. Obsahují řadu zjištění o tom, co se již stalo a vyhlídku na úkoly, jež nutno ještě vyplnit. Ničení lidské společností postupovalo r.1896 nebo kolem této doby, kdy byla tato orákule vyhlášena, navýsost uspokojivě.

Dlužno si povšimnout, že nikde není zřetelný účel vyhubit ne-židy, nýbrž podmanit je, zprvu neviditelné vládě, líčené v Protokolech, a konečně vládě Jednoho, jehož by neviditelné mocnosti dosadily jako světovládce pomocí politických změn, jimiž by byl utvořen úřad světového presidenta nebo světového autokrata. Ne-židé mají být podrobeni, nejprve, jak vidno, duchovně, pak hospodářsky. Nikde není zmínky o tom, že by měli být těmi, jež Protokoly nazývají židy, zbaveni svého života, nýbrž pouze své nezávislosti.

Jak dalece podařilo se rozštěpení lidských společností, když tyto Protokoly byly napsány, vysvítá z 5. Protokolu:

„Světová koalice ne-židů mohla by se někdy s námi měřit, ale jsme proti tomu chráněni hluboce zakořeněným, nevyhubitelným rozkolem mezi nimi. Rozněcováním náboženské a rasové nenávisti, kterou jsme živili v jejich srdcích po dvacet století, stvořili jsme nepřátelství mezi osobními a národními zájmy nevěřících.“

To je absolutně pravdivé, pokud se to týká bojů mezi ne-židy a v křesťanském světě. Viděli jsme přece ve svém vlastním národě, jak spočívá „nepřátelství mezi osobami a národními zájmy“ na pramenu všeho toho? A kdo - neboť to je ještě úžasnější - by byl přišel na to, že by se mohl jeden člověk nebo nějaká skupina lidí věnovat této úloze? Ale takto stojí v Protokolech:

„My jsme stvořili to nepřátelství - my chráníme se tak proti možnosti koalice nevěřících proti nám.“

Ať jsou tyto Protokoly původu židovského nebo ne, ať představují židovské zájmy nebo ne, právě takový je přítomný stav nežidovského lidstva.

Ale pracuje se k ještě hlubšímu rozštěpení a existují již známky, že vývoj je na postupu. Rusko poskytuje k tomu podívanou, jak nežidovská dolní třída je vedena židovskými vůdci proti nežidovské vyšší třídě! V prvním z Protokolů, kde jsou popsány účinky hospodářského systému založeného na spekulaci na lid, je řečeno, že

„Tento druh hospodářského šílenství... utvořil společnost a bude ji utvářet dále, bez ideálu, chladnou, bez srdce. Taková společnost, úplně odvrácena od pravé politiky a náboženství, je hnána pouze chtivostí po zlatě... Pak spodní třídy nevěřících půjdou za námi, ne z lásky k dobru, ani z chtivosti po majetku nýbrž pouze z nenávisti proti ‚privilegovaným třídám’ - spodní třídy nevěřících v boji proti našim sokům v moci, proti nevěřícím vzdělaných tříd. Spodní třídy nevěřících budou nás následovat proti nevěřícím vzdělaných tříd.“

Kdyby dnes tento boj vypukl, byli by vůdci nežidovských převratníků proti nežidovskému židé. Jsou již na místech vůdcovských, ne pouze v Rusku, nýbrž i ve Spojených státech.

XII. Židovské protokoly se již částečně splňují

The Deaborn Independent, issue of 7 August 1920

„Při nynějším otřesení veškeré autority, stane se naše moc neuchvatitelnější než kterákoli jiná, protože zůstane neviditelná, až vzroste k takové síle, že žádná lest ji nebude moci podkopat.“

(Protokol 1.)

„Pro naše účely je nezbytné, aby války pokud možno nepřinášely územní přírůstky. Tím dostane válka ráz ekonomický... Takovéto zacházení s věcmi přivede obě válčící strany pod kontrolu našich mezinárodních agentů s jejich miliony očí, jejichž obzor není hranicemi omezen. Pak naše mezinárodní práva vyřadí v užším smyslu práva národní a ovládnou vlády, jako tyto ovládají své poddané.“

(Protokol 1.)

Již jako pouhá literární zvláštnost by působily tyto takzvané „Protokoly sionských mudrců“ na základě své příšerné dokonalosti světového plánu, který obsahují, přímo magickou přitažlivostí. Ale ony v každém směru vyvracejí mínění, že jsou pouhým spisovatelským výrobkem; vyžadují, aby platily jako skutečné státnické umění a vine se jimi nit, jíž možné určit jejich charakter. Mimo plán budoucnosti zaznamenávají co již bylo vykonáno a co je vykonáváno. Postřehneme-li při přehledu světa nejen skutečnou situaci, ale i všeobecný směr, který Protokoly vykazují, nebude lze se divit, že zájem na nich, jako na pouhé literární zvláštnosti, ustoupí pocitu napjaté pozornosti která může lehce přejít ve zděšení.

Nechť poslouží několik řádek k tomu, abychom osvětlili přítomný stav uskutečňování, kterého již dosáhly cíle těchto dokumentů. Aby hlavní body padly čtenáři do oka, budou stěžejní slova vytknuta.

Čtěte v 9. Protokole:

„Ve skutečnosti již nejsou před námi překážky. Naše vrchní vláda má takové nadzákonné postavení, že může být nazvána silným a mocným slovem ‚diktatura’. S plným vědomím mohu říci, že v přítomné době jsme my zákonodárci. Vytváříme soudy a rozsudky. Panujeme s pevnou vůlí, majíce ve svých rukou zbytky kdysi silné, ale teď poddané strany.“

Z 8. kapitoly:

„Obklopíme svou vládu množstvím národohospodářů. Z toho důvodu je národohospodářství hlavní vědou, hlásanou židy. Obklopíme se skvělou družinou bankéřů, průmyslníků, kapitalistů a hlavně milionářů, protože ve skutečnosti se o všem rozhoduje mocí peněz.“

To jsou vysoké nároky, skoro příliš vysoké, a přece odpovídají jim uchopitelné skutečnosti. A přece tvoří teprve úvod k dalším nárokům, kterých se budou domáhat, aby je brzy proměnili ve skutečnost. Tak jako praví ono místo z 8. Protokolu, židovský živel baží po nadvládě v učitelských oblastech politického národohospodářství a skutečnost ukazuje úspěch. Jsou hlavními spisovateli oněch zdánlivých nauk, tlačících

masy k nemožným hospodářským cílům a opětně jsou oni hlavními spisovateli takových „všeobecně srozumitelných“ spisů, udržujících různé třídy v domnění, že národohospodářské teorie jsou národohospodářskými zákony. Ideje, teorie, jako prostředků k sociálnímu rozkladu používají jak akademičtí, tak i bolševičtí židé. Až toto vše bude jednou známo do posledních podrobností, změní se snad veřejné mínění o významu akademických a radikálních nauk.

Jak ukazuje místo z 9. Protokolu, dnes tvoří židovská světová moc vrchní vládu. Totéž slovo stojí v Protokolech a žádné jiné není tak význačným. Žádný národ nedosáhne všech svých cílů, ale židovská světová moc jich dosáhne, ačkoliv její nároky na rovnoprávnost s ne-židy přesahují tuto daleko. My „jsme zákonodárci“, praví Protokoly, a židovské vlivy mají mnohém větší podíl na zákonodárné machinaci, než by tušil někdo mimo ty, kdo jsou zasvěceni. V posledních deseti letech vládlo mezinárodní panství nebo skupina mezinárodních židů celým světem. Více než to: byli všemocní, aby zamezili uskutečnění spásných zákonů a kde prošel takový zákonný rozvrh a stal se zákonem, tam byl jejich vliv vykládán ve smyslu, který je učinil neúčinným pro svůj účel. To by se dalo osvětlit bohatou sbírkou skutečností.

Metody, kterých pomocí se to uskutečňuje, byly již dávno předvídány v programech, co v Protokolech je vše jen náčrtkově obsaženo. „My tvoříme soudy“, tak to tam zní, a na jiných místech je řeč o „našich soudcích“. Židovský soudní dvůr zasedá každý týden v jedné veřejné budově v New Yorku, a jiné soudy se tvoří všude k všeobecnému užitku a blahu tohoto národa, jeho mluvčí popírají, že by to byl zvláštní národ. V některých menších evropských státech je již proveden sionistický plán: židům, kteří tam mají občanské právo, je dána nad to ještě zvláštní židovská ústava a samovláda uprostřed toho státu, jehož ochrany se dožadují. Všude, kde se jen trochu mohly nerušeně vyvíjet židovské snahy, není výsledkem „amerikanizace“, „anglikanizace“, nýbrž neomezené zachování čistého židovství.

Při pozorování nároků v Protokolech dovídáme se dále (7. Protokol):

> *„Staráme se již odedávna o to, aby kněžstvo nevěřících - které by nám jinak mohlo být v cestě - upadlo do špatné pověsti, čímž znemožníme jeho poslání. Jeho vliv na lid mizí den ode dne - všude se hlásá svoboda svědomí. Podle toho je jen otázkou času, kdy nastane zhroucení křesťanského náboženství. S jinými náboženstvími budeme snáze hotovi, ale pojednání o této otázce není ještě zralé pro konečný výrok.“*

To bude snad mít zvláštní důležitost pro ty duchovní, kteří se snaží získat rabíny pro uskutečnění náboženského spojení jistého druhu. V takovém spolku by byl ovšem Kristus považován za židovského proroka; dobře smýšlejícího, ale úplně nepochopeného; kdyby se takový spolek ustavil, křesťanství by přestalo existovat jako zvláštní náboženská forma. Nejsilnější náboženské nepřátelství Protokolů, pokud je o tomto předmětu mluveno, směřuje proti katolické Církvi ve všeobecném smyslu a proti papežskému úřadu ve zvláštním smyslu.

Zvláštní odstavec v tomto Protokole pozvedá v židovské rase její zvláštní obratnost v umění urážet:

> *„Náš tisk bude prováděti ostrou kritiku státních a náboženských záležitostí a neschopnosti nevěřících. Užije přitom opovržlivých výrazů, hraničících s urážkou - což je uměním, s nímž je naše rasa dobře obeznámena.“*

Z 5. Protokolu:

„Pod naším vlivem je zmenšeno rozumné použití zákonů na nejmenší míru. Úcta před zákonem bude podkopána ‚liberálním' výkladem, který jsme vnesli do tohoto oboru. Soudy rozhodují dle naší vůle, i v nejdůležitějších případech, kde běží o základní právní výroky nebo politická rozhodnutí; správa nevěřících vidí je ve světle, ve kterém jim je ukazujeme prostřednictvím svých agentů, s nimiž zdánlivě nemáme co činit, prostřednictvím tiskových projevů nebo jiných kanálů. Zasili jsme do společnosti nevěřících rozbroj a svárlivost."

Ze 17: Protokolu:

„V takzvaných pokrokových zemích stvořili jsme nesmyslnou, hnusnou, dobrý vkus kazící literaturu. Až dosáhneme moci, ponecháme ji ještě krátkou dobu, aby vynikl tím ostřeji rozdíl mezi ní a ústními a písemnými projevy, které pak budeme vydávat."

Pokud se týče ovládnutí tisku, praví se ve 12. Protokolu:

„Dosáhli jsme v přítomné době již toho, že tisk dostává všechny zprávy pouze z několika agentur, kde se sbíhají zprávy ze všech dílů světa. Tyto agentury se pak stanou v každém směru našimi vlastními zařízeními a budou uveřejňovat jen to, co dovolíme."

O témže předmětu pojednává se v 7. Protokolu:

„Musíme přinutit vlády nevěřících, aby přijaly opatření, podporující náš široce založený plán, který se již blíží svému vítěznému zakončení. Musí trpět tlak uměle ovlivněného veřejného mínění, které bylo námi organizováno pomocí takzvané tiskové velmoci. S výjimkou několika málo bezvýznamných případů je tisk již úplně v našich rukou."

12. Protokol shrnuje věc takto:

„Docílili jsme ovládnutí ducha společnosti nevěřících do té míry, že všechny světové událost pozoruje barevnými brýlemi, jež jsme my mu nasadili. Není vlády, která by zamezila našemu přístupu k takzvaným ‚státním tajemstvím', vytvořeným neuvěřitelnou hloupostí - a jak tomu teprve bude, až se staneme osobou svého světovládce uznanými pány světa?"

Židovský národ je jediný, který zná tajemství všech ostatních národů. Žádný národ nedovede zachovat po delší dobu tajemství, které se týká přímo druhého, ale právě tak nezná žádný národ tajemství ostatních národů. Bylo by mnoho řečeno, kdybychom tvrdili, že mají mezinárodní židé tyto znalosti. Mnohé z toho je nejdůležitějším a majetnictví takových vědomostí nerozmnožuje bezprostředně jejich moci.

Rozhodující je však ta skutečnost, že mají přístup ke všem státním tajemstvím, že se mohou dozvědět, co se dozvědět chtějí; to by mohl dosvědčit mnohý tajný akt, kdyby mohl mluvit, kdyby chtěl. Jedinou skutečnou tajnou diplomacií je ta, která svěřuje takzvaná tajemství několika málo mužům, kteří jsou členy jedné rasy. Povrchní diplomatické kudrlinky, každé okázalé jednání s nímž se setkáváme v memoárech žoviálních starých pánů státnického umění, všechny ty smlouvy a dohody s nadutými tituly, jakoby skutečně něco znamenaly - jsou jen dětskou hračkou, srovnávány s diplomacií Judo-

vou a s jeho bezkonkurenčním uměním vybrat si nejtajnější vedení z každé vládnoucí vrstvy. Z těchto zjištěných skutečností nejsou vyňaty Spojené státy.

Snad není druhé vlády, která by byla židům tak k službám, jak v přítomné době naše vláda; tato mocnost dobyla ji za posledních pět nebo šest let.

Jak je vidět z 11. Protokolu, židé nepovažují své rozptýlení po celé zemi za neštěstí, nýbrž za božskou prozřetelnost, protože tím spíše může být uskutečněn plán světovlády:

„Bůh dal nám, svému vyvolenému národu, naše rozptýlení jako požehnání, a toto, jež se zdálo všem slabostí, bylo naší celou silou. Toto rozptýlení dovedlo nás až na práh světovlády.“

Cíle, tak jak jsou vysloveny v 9. Protokolu, zdají se příliš odvážné, aby se ze slov mohly stát činy; ale existuje jeden bod, kde slovo a čin se setkávají a souhlasí:

„Abychom předčasně nezničili zařízení nevěřících, položili jsme na ně svou rozhodující ruku a zničili jsme pohony jejich mechanismů. Byla dříve v přesném a správném pořádku, ale nahradili jsme je ‚liberální' desorganickou a stranickou správou. Získali jsme vliv na soudnictví, volební právo, tisk, osobní svobodu a - co je důležité - na výchovu a kulturu jako mezníky svobodného lidského bytí. Teoretickými a praktickými výchovnými metodami, které uznáváme jako falešné, ale které jsme však inspirovali, jsme svedli, ohloupili a znemravnili mládež nevěřících. Z platných zákonů vykonali jsme úžasné dílo v jeho účinku, bez nějaké zvláštní změny těchto zákonů, pouze tím, že jsme je odporujícími si výklady překroutili.“

Každý ví, že ačkoliv nebyl vzduch nikdy tak naplněn teoriemi o „svobodě“ a divokých vysvětleních „práv“ jako nyní, přece se děje nepřetržitě mrzačení „osobní svobody“. Namísto sociální svobody přivádí se lid prostřednictvím spousty socialistických frází pod státní poručenství dříve neznámé. „Veřejné zdravotnictví“ poskytuje jednu záminku, různé formy „veřejné bezpečnosti“ poskytují záminky jiné. Děti mohou si dnes sotva volně hrát vyjímajíc pod dozorem státních pořadatelů her, mezi nimiž shledáváme podivným způsobem nápadný počet židů. Silnice nejsou již volné jako dříve, zákony všeho druhu ořezávají i nejnevinnější lidské svobody. Zakořenila se nápadná snaha po šablonovitosti - každá šablona se vyvinula z na výsost učeného „principu“ - a podivno: pronikne-li badatel až k autoritativnímu středu těchto snah k zamknutí prvku lidového života, najdete židy v rozhodujících místech. Děti jsou lákány od „sociálního střediska“ rodiny k jiným „střediskům“ jsou odváděny (hovoříme pořád o nežidovských dětech, žádnému nežidovi by nebylo dovoleno, aby život židovských dětí tak ovlivňoval) svými vůdci v otcovském domě, v kostele a škole a vydány donucovacím „střediskům“ a „vědeckým hřištím“ pod vedením „vycvičených vůdců“ - toť postup, který naučí dítě, aby se nesvěřovalo vedení svého přirozeného okolí, nýbrž aby očekávalo vše od „státu“. Všechna tato opatření jsou zřízena podle světového plánu k ujařmení nežidů. Neděje-li se tak na základě tohoto světového plánu, bylo by zajímavé zjistit, proč dodávají se jako materiál k těmto experimentům právě nežidovské děti, a proč vůdci těchto děti jsou židé.

Nejlépe jsou židovské svobody chráněny ve Spojených státech. Ne-žid musí hledět, aby se sám vypořádal s vnějším světem, avšak každá židovská obec má své zvláštní ochránce, kteří nejrůznějšími způsoby - mezi nimiž nejsou právě na posledním místě

politické a obchodní výhružky - dovedou si zjednat zvláštní pozornost. Žádný ne-žid s všeobecně užitečným smýšlením nesklidil by díků, kdyby se chtěl starat o život židovských dětí; to obstarává židovská obec v každém městě sama. Nejtajnější ze všech obecných škol jsou židovské, jejichž místnosti jsou někdy i neznámé správám velkých měst. Žid je vždy horlivě pamětlivý, aby vykonával vliv na nežidovského ducha; usiluje předpisovat nežidovi, co si má myslit - obzvláště pokud se týká židů. Bez rozmyslu podrobuje svému vlivu myšlenkový svět v té míře, že pracuje konečně židovským záměrům do rukou, byť i třeba oklikou. Tato horlivost a houževnatost, která je nápadná každému, kdo byl jednou na ni upozorněn, je jen výraznou formou přesvědčení židova, že patří vyšší rase a že je schopen vést rasu nižší; tato poslední rasa zahrnuje celý nežidovský svět.

Každý vliv, který za dnešních dnů vede k lehkomyslnosti a lajdáctví nežidovské mládeže, vychází z nějakého židovského pramene. Vynalezli snad mladí lidé sami onen „sportovní oděv“, který působil tak škodlivě na mládež naší doby, že skoro všichni denní pisatelé cítili se nuceni nám poukázat? Tento styl pochází ze židovského konfekčního světa, kde umění netřímá žezlo a kde jistě nejsou směrodatné morální rozpaky. Film je zajímavým vývinem fotografie ve spojení s jevištěm - kdo však nese zodpovědnost za jeho výstřelky, činící z něho tak vážné mravní nebezpečí pro miliony lidí, že vyvolalo všeobecný rozruch a odsouzení? Kdo jsou ředitelé všech těch tingltanglů, dupáren a všech oněch nervy otřásajících zábavních míst po celém světě? Vezmeme všechny takto vyšnořené mladé muže a dívky s jejich obyčejným zevnějškem a nedostatkem citu zodpovědnosti - a můžeme jim dát, zevnitř i zevně, počínajíc jejich oděvem s nepravými klenoty a končíce chorobně vzrušenými ideami a nadějemi tutéž nálepku: „Židem udělán, sveden a vykořistěn.“ Tak tyto události osvětlují příšerným způsobem místo v Protokolech:

„Svedli jsme, ohloupili a znemravnili mládež nežidovskou prostřednictvím výchovy v principech a teoriích, jež sami uznáváme zřejmě falešnými.“

„Principy a teorie“ nezbytně nevyžadují vysoké nebo jen skrovné duševní schopnosti. Mladý hoch, trávící volný čas v kinech, přijímá tak své „principy a teorie“ právě tak, jako mladík z vyšších stavů je přijímá, poslouchaje výklad židovského „liberála“ o „pohlavní svobodě“, který tím provádí „kontrolu obyvatelstva“. Zlotřilost lpící na těchto „principech a teoriích“ nepochází z nežidovské rodiny nebo církve nebo z výhradně ne-židy provozovaného způsobu výdělečného, nýbrž z teorií, vlivů a způsobů výdělečných, v nichž převládají židé. Řada těchto obžalob mohla by být stanovena, ale budiž omezena raději na to, co mohou slušné oči všude pozorovat. Právě tak je možné pozorovat, že není hlavní obětí mládež židovská, nýbrž nežidovská. Je-li zlomek židovské mládeže zachvácen tímto jedem, neznamená zhola nic o porovnání se zpustošením mezi mládeží nežidovskou. Je příznačné, že ani židé, kteří mají z tohoto nervy zničujícího procesu ne-židů nádavkem ještě bohatý zisk, ani jejich synové a dcery nestanou se obětmi tohoto postupu. Židovská mládež projde tímto jedem pyšnější a čistší než masa nežidovské mládeže.

Mnohý otec a mnohá matka, mnohý nezkažený mladík se zdravými smysly, tisíce učitelů a spisovatelů se postavili proti přepychu. Mnohý finančník, který viděl, jak lid vydělává a vyhazuje své peníze, varoval před tímto počínáním. Právě tak poznali národohospodáři, jak spotřeboval přepychový průmysl lidi a materiál nutný pro stálý chod průmyslu životu potřebného, jak lidé vyráběli nicotnosti, místo aby raději lili ocel, jak

vyráběli jiné tretky, místo aby pracovali v hospodářství. Viděli, jak se promarňuje materiál na věcech, které byly zpracovány pouze pro prodej, ne pro spotřebu a tím že byly materiálie vzaty průmyslu, který se stará o životní potřeby - každý pozorovatel, který viděl toto bláznivé navykání si trestům a přepychu, pozdvihl svůj hlas proti tomu. Ale vyšlo se při tom, dle Protokolů z falešného konce. Lid kupuje sice tyto nesmyslné nicotnosti, nazvané luxusním zbožím, ale nevynalezl je. Ony ho dokonce omrzí, ale proud nespočitatelných hraček pluje dále, vždy něco nového se hodí mezi lid, vystrčí před jeho oči. Tatrmani vodí se po ulicích, aby se ukázalo, jak je to „plné stylu“. Časopisy přinášejí to slovem i obrazem, kina to předvádějí. Herci uvádějí tyto „novoty“ do módy - to vše vykonává nátlak, jakého se nikdy nepoužívá ve prospěch skutečně cenného předmětu.

Odkud to přichází? Jaká je to moc, jejíž dlouhá zkušenost a vědomý úmysl ji umožňují, aby zesprosťovala smysly a vkus lidu a nutila jej, aby nádavkem ještě vyhazoval většinu peněz? Proč je zde tento křečovitý luxus a tyto výstřednosti? Jak se mohlo stát, že ještě dříve nežli se objeví přepychové předměty a příležitosti k výstřednostem, objeví se chtivost po nich?

Kdyby tak jednou přemýšlel americký lid při pohledu na tyto bezcenné a drahé věci, kdyby šel až na jejich původ a až k příjemci nesmírných zisků z nich, a kdyby sledoval veškeré hnutí, zaplavující celý trh neužitečnostmi a nákladnostmi, a demoralizující tím celý nežidovský svět finančně, hospodářsky a sociálně - kdyby slovem mu bylo možné objasnit, že židovské finanční zájmy jsou nejen úzce spjaty s nejnižšími pudy v lidské podstatě, ale že s plným rozmyslem teprve budí a pěstují tyto pudy, vedlo by toto poznání, více než cokoli jiného, k ukončení plýtvání materiálem, prací, nežidovskými penězi, ke konci zpustošení ducha ne-židů a židovských duchovních darů a - co je nejvážnější - ke konci dosavadní úplné neužitečnosti Izraele pro svět.

Říkáme, že nežidovské obecenstvo - je obětí uměle vydrážděného obchodu z bezcennými věcmi. Viděli jste již, že by se židé stali obětí těchto prázdných tretek? Nosí nápadné šaty, avšak cena a hodnota se shodují. Nosí hodně veliké brilianty, ale ty jsou pravé. Žid nastane se obětí židovou; luxusní bláznovství a „zábavičky“ jsou pro lid; žid ví, jak to lid láká a zná bezcennost všech těchto věcí.

Nejvíce politováníhodným není finanční ztráta, ani atentáty na dobrý vkus, nýbrž skutečnost, že tyto pošetilé nežidovské masy jdou tak dobrovolně a vesele do sítě; považují změnu módy za právě tak nevyhnutelnou, jako příchod jara a nový útok na své příjmy považují za právě tak nutný a přirozený jako daně. Masy se domýšlejí, že při tom mají nějakou roli, zatímco jediná úloha, kterou při tom hrají, je placení a opět placení, když „nejnovější móda“ zastarala a vynořila se nová. Jsou zde lidé, kteří vědí dva roky předem, jaké budou módní pošetilosti a jiné bláhovosti pro lid, neboť oni je určují! Vše je pouhým obchodem, ovšem pro nežidovskou většinu znemravňujícím, avšak tím výnosnějším pro židovskou menšinu.

Na všechny tyto věci vrhá postranní světlo 6. Protokol; je to výtah z dalšího místa v Protokolu, zabývajícího se plány, pomocí kterých bylo by možné odvrátit zájem lidu od politických otázek, jak by mohl být průmysl ovlivněn nejistým vnikáním spekulace ve svém provozovacím způsobu, jak by se měl stát nepoctivým, a jak se má učinit lid bezradným a bezmocným proti tomuto vývoji. Luxus má být při tom nápomocen:

> *„Abychom zdevastovali výdělečný život ne-židů, vzbudíme v nich, jako dráždidlo k spekulaci, silnou touhu po přepychu.“*

A v 1. Protokolu:

„Nemůžeme dovolit svému lidu, aby k tomu dospěl. Nevěřící zhloupnuli v alkoholu.“

- a náhodou plynou také příjmy z alkoholických nápojů ve značných částkách do židovských kapes. Historie whiskového kruhu ve Spojených státech to dokáže. Dějinně se jeví celé protialkoholní hnutí jako boj mezi nežidovským a židovským kapitálem; díky většině ne-židů zvítězil onen (Prohibice, jak známo později ztroskotala, sami židé - několikaprocentní menšina - prováděli cca 50% nedovolené výroby a distribuce alkoholu v USA. red).

Zábavní podniky, hry, laciné módy, nepravé brilianty - toto a všechny ostatní obchody, vzkvétající následkem neviditelného tlaku na lid a zbavivší se všeho bezúčelného haraburdí za ceny, jež pohltily každé zlepšení příjmu, vše to dělo se pod vedením židovským.

Snad nejsou si vědomi své hluboké účasti na tomto hluboko zasahujícím znemravnění lidu; snad jim běží pouze o to, aby si lehce nadělali peněz. Snad je uvede někdy v úžas, srovnávají-li se hloupí ne-židé s židy za peníze chytrými, židy chytrými pro zisk a moudrými zlatem. Ať je tomu jakkoliv: před námi leží programový návrh, kterého pomocí mají být ne-židé s chladnou rozvahou zničení materiálně i duchovně. A na druhé straně vidíme, jak tentýž program se den ode dne uskutečňuje a sice většinou, neli zcela úplně, pod kontrolou členů jedné rasy.

XIII. Židovský plán nahradit lidskou společnost „ideami“

The Deaborn Independent, issue of 14 August 1920

Nyní musí být čtenářům jasné, že metody Protokolů pracují k úplnému zhroucení lidských společností. Je nutné, aby právě tyto metody byly poznány, chceme-li pochopit význam proudů a protiproudů, činících z naší přítomnosti beznadějný zmatek. Všichni, kteří zmalomyslněli množstvím hlasů a každodenních protichůdných teorií, naleznou klíč k ocenění těchto hlasů a k ocenění těchto teorií, poznají-li, že právě zmatek a zmalomyslnění jsou vytouženým cílem. Nejistota, nerozhodnost, beznadějnost a strach, chtivost s jakou jsou uchvacovány všechny nové sliby a nabídnuta řešení - tyto nálady mají být vyvolány podle plánů rozvržených v Protokolech. Všeobecná situace dokazuje účinek tohoto programu.

Tato metoda vyžaduje čas, a Protokoly prohlašují, že tato metoda potřebovala čas - dokonce staletí. Kdo se zahloubá do Protokolů, shledá, prvním stoletím počínajíc, tentýž program Protokolů v činnosti, jak je hlásán a prováděn židovskou rasou. Bylo třeba 1900 let, aby bylo dosaženo nynějšího stavu ujařmení Evropy - násilného ujařmení v některých zemích politického, ve všech hospodářského - ale v Americe potřeboval týž program pouze padesát let, aby dosáhl téhož úspěchu. Špatně chápané ideje liberalistické, mlhavé ideje o snášenlivosti, vše pocházející z evropských pramenů, které Protokoly úplně znečistily, byly přivedeny do falešného liberalismu a právě takové snášenlivosti, ve spolku s jinými moderními prostředky výrobců veřejného mínění - ujařmení veškerých našich zařízení a veřejného života, takže toto ujařmení uvádí evropského pozorovatele v úžas. Někteří z vynikajících badatelů - jež rádi zatracují židovští publicisté výrokem „antisemitů“ - dosáhli poznání v této věci ne z pozorování, učiněných v Evropě, nýbrž z rychlého a zřejmého vývoje amerických poměrů.

Židovské středisko síly a hlavní zástupci židovského programu jsou v Americe; hybná páka, která pracovala na mírové konferenci, aby posílila ještě židovskou moc nad Evropou, byla mocí Spojených států, nasazenou k podpoře silného židovského nátlaku. Tato spolupráce není mírovou konferencí ukončena.

Celá metoda Protokolů může být shrnuta v jediné slovo „rozklad“. Zničení všeho, co bylo vytvořené, zřízení dlouhého a beznadějného mezidobí, v němž se zhatí snahy obnovovací, pozvolné umdlení veřejného mínění a naděje, až ti, kteří stojí mimo chaos, vztáhnou svou klidnou, pevnou ruku, aby se chopili vlády - toť celá metoda.

Srovnáme-li úsudek o lidské přirozenosti v Protokolech se židovským tvrzením o dost pokročilém vyplňování světového programu, stanou se některé body této rozkladné propagandy již dost jasnými, ač ne všechny. O jiných bodech těchto metod bude pojednáno v této kapitole; později promluvíme o záměrech pro budoucnost, rozšiřujících se do nejvzdálenějšího okolí.

První útok směřuje proti kolektivním úmyslům, to je, proti skupinám idejí, udržujících na základě jisté shody větší svazy lidí v politické, rasové nebo náboženské či sociální jednotě. Nazývají to někdy „principy“, někdy „ideály“. Ať je jejich jméno jakékoliv: jsou neviditelnými pouty jednoty, společnou vírou a spojující silou ve svazech založených na jednotě a věrnosti.

Protokoly tvrdí, že proti těmto duchovním mocnostem směřuje první útok. Tomu odpovídá židovská propaganda po celém světě. Připravila se, aby otřásala takovými kolektivními přesvědčeními. „Otřásti“ ve vlastním smyslu neznamená zprvu nic zavrženíhodného nebo nečestného. Velký vliv každého kacířství, každého protestu proti přežitkům, spočívá na půvabu, jimž působí nové myšlenky na dobré a čestně smýšlející lidi. Vysvětlení oné pevné půdy, kterou nabylo v přítomnosti vše v jádru nepravé, podává okolnost, že zdánlivé pravdy bijí do očí, vzbuzují nadšení a jsou zdánlivě dobrými a správnými. Jen po dlouhé činností ve falešných ideách - vystupujících ve formách do očí bijících, vzbuzujících nadšení a zdánlivě mravných - projevují se špatné plody v protirozumových, rozkladných a od základu špatných činů a okolností.

Kdo sledoval stopu ideje svobody, jak se vyvinula v ruských dějinách, z jejího východiska filozofického (které mimochodem řečeno stvořil žid) až k jejímu přítomnému konečnému bodu (které vytyčil také žid), může zcela jasně poznat tento proces.

Protokoly tvrdí, že ne-židé nedovedou myslit, že jsou mezi ně vrhány lákavé ideje tak soustavně a trvale, že je tím skoro zničena jejich myslivá síla. Každý ne-žid je naštěstí schopen zkusit sám na sobě správnost tohoto tvrzení. Promyslí-li bystře ideje, jimiž je veden, zvláště ty, které se pohybují kolem střediska demokracie, shledá, že jeho duch je ovládán skupinou názorů, o jejichž původu a vnitřní ceně si ještě nikdy neskládal účty. Probírá-li pak tyto myšlenky dále, a shledá-li, že jsou neproveditelné, značí to, že „ještě jsme právě tak daleko nepokročili“. Vidí-li však potom, jak dostatečně „pokročilí“ převádějí tyto ideje v činy, zmocní se ho pojednou strach a úzkost; co se tu nazývá „pokrokem“, není přece ničím, než pokročilým zhoršením - zvláštní formou rozkladu. A přece byla každá z těchto jednotlivých idejí „dobrou, rozumnou, nádhernou, humánní“. Pronikaje trochu dále ne-žid spatří, že tyto ideje jsou nejvytrvaleji hlásány po světě. A konečně pozná také, kdo jsou hlasatelé.

Jak Protokoly zřetelně praví, bylo dosaženo jejich prvního vítězství nad zdravým veřejným míněním účinkem idejí, shrnutých kolem pojmu „demokracie“. „Idea“ je tudíž ta „demokracie“. A aby byla zbraní, musí taková idea běžet proti přirozenému životnímu směru; musí obsahovat teorii, neslučitelnou se životními skutečnostmi. A dále taková protiživotní teorie nemá vyhlídky, že by mohla zapustit kořeny a stát se rozhodující, nezdá-li se lidskému duchu rozumnou, nadšení vzbuzující a dobrou. Pravda zdá se často na první pohled protismyslnou, potlačující, ba i špatnou; ale má věcnou přednost: je pravdou; a co je na jejím základě vybudováno, nemůže nikdy podlehnout zmatku.

Tento první krok nepropůjčuje ještě vládu nad veřejným míněním, ale vede k ní. Je pozoruhodné, že tato sekta „jedu liberalismu“, jak praví Protokoly, vystupuje v těchto dokumentech v prvé řadě. Pak následuje to, co praví Protokoly:

„Abychom dosáhli vlády nad veřejným míněním, musíme je nejprve zmásti“.

Pravda zůstává jednou a touž a nedá se zmásti. Ale falešný, dotěrný liberalismus, rozhozený širokou setbou a zrající židovským pěstěním v Americe rychleji než kdekoliv jinde v Evropě - dá se lehce splést, způsobuje zmatek, protože je nepravdou. Je omylem, a omyl má tisícero forem. Vezmeme národ, stranu, město, spolek, do kterých byl zaset „jed liberalismu“ a budete moci rozštěpit tyto jednotky v tolik dílů, kolik je členů; stačí vrhnout mezi ně jisté odchylky původní ideje. Theodor Herzl, pra-žid, muž kterého zorné pole bylo větším než všech státníků, a kterého program kráčel souběžně s Protokoly, věděl to již před mnohými lety, když pravil, že přijde sionistický stát (krycí

jméno pro židovský stát) dříve, než by mohl přijít stát socialistický; věděl, jakými nespočetnými rozštěpeními byl spoután a zmrzačen „liberalismus“, jejž zasívali on a jeho předchůdci.

Vývojový postup, kterého obětí se stali všichni ne-židé, ale nikdy židé - nikdy židé! - je tento: předně se vybuduje „velkorysý“ ideál. Tato fráze objevuje se v každé židovské odmluvě proti veřejnému konání židů a jejich světového programu:

„Považovali jsme vás za příliš velkorysého člověka, abyste byl schopen takového smýšlení“.

„Pokládali jsme pana Takatak za příliš velkorysého, aby se domyslel něčeho takového o židech.“

„Soudili jsme, že ten a ten denní nebo týdenní časopis, je veden v příliš velkých rysech, než aby použil takového materiálu.“

Je to jakýmsi heslem pro duševní stav, jak jej židé chtějí vykazovat; stav jakési slité, snášenlivé pomatenosti, plný nesmyslných frázi o „svobodě“, působících uspávavě a omamně na ducha a mysl, aby pod jejich pláštěm prošlo všechno možné a i nemožné. Fráze a hesla, jsou nejspolehlivějšími zbraněmi židovství. (Za všech dob brali lidé slova za čin - prot. 5.) Protokoly veřejně doznávají, že frázím nepřináleží žádný obsah skutečnosti.

Nic nepřispělo více k tomu, aby byla vyráběna „velkorysost“ - duchovní stav, kterého plochost ukazuje nedostatek hloubky - než idea liberalismu, který židé stále slibují ne-židům a jímž se sami nikdy neřídí. Potřebujeme oddání se nového druhu životní skutečnosti a oddání se skutečnostem, tak jak jsou, jež nám umožňují, abychom vzdorovali všem frázím velkorysosti a měli poctivou netrpělivost proti všemu, vyjímajíc pravdu. Výrazy „velký“ a „úzký“ v běžném smyslu jsou lži. Liberál měl by více věřit, měl by být hlubokým a širokým ve své víře, aby si svého jména zasloužil; obyčejně však v nic nevěří: není vůbec liberálním, tj. svobodomyslným. Hledáme-li víru, pevně založenou víru, musíme ji hledat mezi lidmi, kterým se židé vysmívají jako „úzkoprsým“, „omezeným“. Židovská propaganda ve spojení s Protokoly potírá lidi, kteří postavili svou životní budovu na pevné základy; potřebujeme „velkorysých lidí“, kteří se rádi kroutí na povrchu a slouží tak neviditelnému plánu žádoucím způsobem. Tento druh lidí pokládá ovšem svou „velkorysost“ za znamení duševní převahy a nezávislosti.

Uvidíme, co z toho vyplývá. Člověk, dle svých vloh, nemůže postrádat víru. Nějakou dobu bude snad věřit ve „velkorysost“ a oddá se jí snad pod ostrým společenským nátlakem, vykonávaným ve prospěch tohoto smýšlení - lépe řečeno bezcharakternosti. Ale je příliš mělká; aby uspokojila prohlubující se život. Proto je člověku zapotřebí, aby něčemu věřil. Jako důkaz mějme nepopíratelnou sílu všech negativních druhů víry, kterých se přidržují právě ti, kdož se domýšlejí, že v nic nevěří. Někteří vnitřně svobodní a nezávislí mužové vnikají do oněch zakázaných věcí, dotýkajících se v nějakém vztahu židovských zájmů - a to jsou ti „úzkoprsí“ a „omezení“. Jiným je pohodlnější, pěstovat obory, jimiž vede hladká cesta bez jakýchkoli protikladů životního názorů a bez jakéhokoli nebezpečí, že by byli obvinění z „nesnášenlivosti“. Zkrátka používají všech svých sil k vnějšímu životu, jako to stojí psáno v Protokolech:

„Abychom odvrátili myšlenky a pozornost nevěřících, je třeba, aby jejich zájem byl uveden na průmysl a obchod.“

Je strašné vidět kolem sebe jistý počet lidí, kteří skutečně byli uvedeni v stav, kde věnují celý svůj život věcem druhého a třetího řádu, zatímco zírají plaše a zamítavě na vlastní životní otázky, určující ve skutečnosti lidstvo a na jejichž řešení závisí osud těchto lidí. Právě toto odvrácení se k materiální stránce poskytuje Protokolům a právě tak židovským zmocněncům nejsilnější útočný bod. „Velkorysost“ znamená dnes tolik, jako nedbání naprosto pravých životních otázek; klesá rychle k čistě materialistickému názoru. V tomto spodním kruhu života panuje rozbroj, vykonávající v přítomné době osudné ovlivňování světa.

Nejprve přijde zánik horních vrstev v průmyslu a obchodu.

„Aby bylo možné společnost nevěřících konečně ‚svobodou' rozložit a zničit, musí být průmysl postaven na spekulativní základ.“

Co to značí, je sotva třeba povědět: ponížení každého podniku na honbu za ziskem a zmizení poctivého výdělku do kapes spekulantů. To znamená, že vysoké umění hospodářského vedení se zvrhne v lupičskou soustavu; mravní zmatek podnikatelů a nebezpečné nepokoje mezi dělnictvem. Ale znamená to ještě více: rozpolcení nežidovské společnosti. Nejen rozštěpení mezi kapitálem a prací, nýbrž rozštěpení všech ne-židů ve všech oborech produkce. Nežidovští podnikatelé a továrníci nejsou „kapitalisty“ ve Spojených státech. Většina z nich musí si od kapitalistů vypůjčovat sumy, s nimiž pracuje; praví kapitalisté jsou židé, mezinárodní židé.

S židovským kapitálem na jedné straně nežidovského procesu, který je jako šroubový palec pro továrníky, a z druhé strany s židovskými agitátory, rýpaly a podvodníky, stojíme před situací, z níž musí mít světoví makléři Protokolového programu ohromnou radost.

„Měli bychom se obávat sjednocené síly inteligence ne-židů a slepé síly mas, ale proti této možnosti učinili jsme všechny přípravy tím, že jsme vztyčili zeď vzájemného nepřátelství mezi těmito oběma silami. Tak zůstane slepá síla mas naším opěrným bodem. My a pouze my budeme jejich vůdci. Samozřejmě použijeme jejich energie k provedení svých plánů.“ - Prot. 9.

Důkaz, že židé jsou nadmíru spokojení, spočívá v tom, že nejen nepodnikají nic, aby usnadnili všeobecnou situaci, nýbrž aby ji podle všech známek ještě zhoršovali. Znají celou metodu nedostatku zboží a vysokých cen; těchto metod bylo použito ve francouzské revoluci a v Rusku. I u nás existují pro to jisté příznaky.

Umělé sociální problémy jako duševní potrava v podobě lehkomyslné zábavy pro hodiny oddechu: to jsou židovské metody pro ne-židy a pod touto rouškou má být dokončeno dílo, vyjádřené nejpřiléhavěji heslem: „Rozděl a panuj“. Čteme:

„Abychom odvrátili příliš neklidné duchy od veřejného projednávání politických otázek, vypustíme nové problémy, které zdánlivě s oněmi stojí ve spojení: sociální problémy.“ Prot. 13.

Nemá nastat rozštěpení mezi smýšlením mas, které má výhradně na zřeteli hospodářské problémy a smýšlení stran, snažících se pěstovat výhradně politiku? A není skutečnost, že židé zaujímají v obou táborech silné postavení, v politice, aby ji udržovali reakcionářskou, a v kruzích dělnictva, aby je udržovali radikálními - a tím propast ještě zvětšovali? A což neexistuje toto rozštěpení pouze mezi ne-židy? Mezi židy

neexistuje žádným způsobem. Neboť, společnost je nežidovská a rozvratné živly jsou židovské.

Dále:

„Vnesli jsme do ústavy bludná, neuskutečnitelná lidská práva. Všechna tato tak zvaná ‚lidská práva' trvají jen v teorii a nedají se nikdy uvést do praxe. Proletář nemá z ústavy více, než žebrák z drobtů, který spadne s našeho stolu, jako odplatu za to, že volí naše agenty a pomáhá uplatnit naše opatření. Republikánská práva jsou pro chudého člověka pouze trpkým výsměchem, neboť útisk denní práce brání mu, aby jich použil. Současně je mu vzata vyhlídka na trvalý a určitý příjem závislostí na výlukách a stávkách, organizovaných podnikateli nebo jejich dělnickými soudruhy." - Prot. 3.

Poznámka o stávkách nechová nic hádankovitého pro toho, kdo studoval rozličné formy stávek v této zemi. Neboť:

„Vynutíme-li zvýšení mezd, bude to však pro dělníky bez užitku, ježto současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že dochází k poklesu orby a chovu dobytka. Podryjeme také uměle a hluboce prameny produkce zboží tím, že vštípíme dělníkům anarchistické ideje." - Prot. 6.

Konečně:

„Budeme se vydávat za osvoboditele pracujících tříd, kteří přišli, aby je zbavili útisku a přimějeme je k tomu, aby se připojili k našemu vojsku socialistů, anarchistů a komunistů, jimž opět poskytneme pod maskou principu všeobecného světového sbratření svou pomoc." - Prot. 3.

Opět „velkorysost"! V této souvislosti budiž vzpomenuto dříve uvedených slov Sira Eustace Percyho, jež si přivlastnili také židé:

„Ne, že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních principů, ne že si přeje účastenství na nežidovském nacionalismu nebo demokracii, nýbrž proto, že nenávidí každou nežidovskou vládu."

Spisovatel „Dobývajícího žida" praví:

„Je demokratem ve svých citech, ale ne ve své povaze. Hlásá-li všeobecné sbratření, chce, aby mu byla otevřena sociální brána, u mnohých oborů ještě zavřena; nepřeje si rovnost, nýbrž chce být pánem v sociálním světě, jakým již je v mnohých jiných kruzích. Mnohý ctihodný žid chce bezpochyby popírat správnost tohoto rozdílu; činí-li tak, tedy proto, poněvadž žil tak dlouho v atmosféře západní, že mu schází porozumění pro to, co se připravuje v lůně jeho východních rasových soudruhů."

Není proto těžké sledovat vývojové dějiny židovských liberalistických idejí od jejich původu až k jejich poslednímu doúčinkování v životě ne-židů. Vytoužené zmatení je zde. Zmatek charakterizuje dnes všechny lidské životní projevy. Lidé již nevědí, čeho by se měli držet v co věřit. Nejdříve jedno objasnění poměrů, pak zase jiné. Prostupuje se tak vzájemně spousta objasnění, která nic nevysvětlují, nýbrž ještě stupňují zmatek. I vlády zdají se ležet v poutech a podniknou-li někdy pátrání v jednom směru, jsou v této činností tajuplným způsobem brzděny. Také o situaci vlád je v Protokolech postaráno.

K tomu se druží ještě útoky na lidské tužby po náboženství. I tato poslední závora musí padnout dříve, než se bude moci rozvinout beze strachu násilí a loupež. Aby bylo docíleno této žádoucí situace, praví 4. Protokol:

„Z tohoto důvodu musíme podkopat víru, vymýtit z ducha nevěřících i principy o Bohu a duši a nahradit tyto ideje matematickými výpočty a materiálními tužbami. Když jsme oloupili masy o jejich víru v Boha, byla hozena veškerá autorita do stoky, kde se stala veřejným vlastnictvím a zmocnili jsme se jí.“ - Prot. 5.

„Již dávno jsme se postarali, abychom uvedli do špatné pověsti duchovenstvo nevěřících.“ - Prot.17.

„Až staneme se vládci, nebudeme trpět jiné náboženství mimo své, hlásající jednoho Boha, s nímž je spojen náš osud vyvoleného národa a kterým stal se náš osud totožným s osudem světa. Vynoří-li se časem ateizmus, pak, jako ‚přechod, který nebude rušit naše cíle’.“ - Prot.14.

Zdali „velkorysým“ toto poskytne látku k přemýšlení?

„Je pozoruhodné, jak byl proveden tento náboženský program v Rusku, kde Trocký - jak hlásal hlučně americký židovský tisk - byl prý bez vyznání a kde židovští komisaři říkali umírajícím Rusům, kteří se dožadovali kněze: ‚Odstranili jsme Všemohoucího’.“

Slečna Kateřina Dokuchievna vypravovala prý východnímu židovskému podpůrnému komitétu, že jsou ruské křesťanské chrámy vystaveny nejsprostšímu znesvěcení se strany bolševické, avšak ...

„...synagógy zůstávají nedotčeny, jim se nastane žádné příkoří.“

Všechny tyto formy útoku, jejichž cílem je zničení přirozených shromáždišť nežidovského duchovního života a podvržení jiných shromaždovacích míst nezdravého a rozkladného druhu, jsou podporovány luxusní propagandou. Přepych je jedním z vlivů, které nejvíce ničí nervy. Počínaje pohodlím vede přes změkčilost a ochablost k tělesné, duchovní a mravní zvrhlosti. Zpočátku je svůdným a končí ve vysilujících žádostech, plodících úplné zhroucení všech silných a zdravých životních sil. Bylo by zvláštní úlohou, studovat souvislost přepychu a znemravnělosti; jako příčina obou objevila by se jedna a tatáž síla.

Je-li nejbližším cílem zmatek, který hledí vyvolat všechny uvedené vlivy, je to příprava pro stav ještě beznadějnější; tím je vyčerpání. Snadno lze rozeznat, co to znamená. Vyčerpání je životu nebezpečným ohrožením těla lidu. To ukazují zřetelně nejnovější politické události a jejich účinky; leč o to se již nechce nikdo starat. Strany vydaly třeba svá prohlášení a volební kandidát své sliby - nikdo se o to nestaral. S válkou a jejím přepětím, počalo vyčerpání - a dokončilo je slovo „mír“ se svým všeobecným zmatkem. Lid již nevěří ničemu a očekává tím méně. Každá důvěra je ta tam, podobně jako veškerá odvaha a podnikavý duch. Nezdar všech snah, falešně vyhlašovaných jako „lidová hnutí“, byl tak důkladný, že většina ztratila i důvěru v úspěch umělých lidových hnutí.

O tom praví Protokoly:

„Všeobecné vysílení, způsobené sváry, nepřátelstvím, různicemi, hladem, zavlečením nákaz, zchudnutím, až nebudou nevěřící vidět jiné spásy, než zavolat na pomoc naše peníze a naší moc“. - Prot. 10.

„Vším tím nevěřící zmalátnět a vyčerpat do té míry, aby nám museli nabídnout mezinárodní autoritu. Touto vysajeme všechny ještě vládnoucí síly světové a utvoříme tak vrchní vládu. Musíme vést výchovu společnosti nevěřících tak, že jejich ruce klesnou slabostí a skleslostí ducha oproti každému podniku, který vyžaduje odvahu.“ - Prot. 5.

Židé nebyli ještě nikdy zmalátnělí nebo vyčerpaní. Nestáli ještě nikdy před nějakou „nemožností“. To je typickým znamením těch, kdož znají červenou nit v bludišti života. Ducha vyčerpává vše nejisté, stálé bloudění pod hybnými silami a vlivy, jejichž pramen je neznámý a jejichž cíle jsou nepochopitelné. Tápání v temnu unavuje. To činí ne-židé od staletí. Druzí, kteří mají jasný pojem o všem, co se kolem děje, tomuto vyčerpání nepodlehli. I pronásledování jsou snesitelná, víme-li proč, a židé veškerého světa vede i za každého času, kde a kdy se tato hodila do jejich plánu. Ne-židé trpěli židovskými pronásledováními více než židé sami; neboť když tím, zatímco židovstvo nastoupilo opět svůj staletí trvající pochod ke svému cíli, v nějž nezlomně věří a kterého dosáhne - to říkají ti; snad jsou i tito spoluzachváceni všeobecným vyčerpáním. Ať je tomu jakkoliv: Revoluce, jíž by bylo zapotřebí, aby provedla vražedný hmat, s nímž paktuje mezinárodní světový židovský systém, byla by pravděpodobně právě tak radikální, jakými byly a jsou židovské metody ke skrčení lidstva. Dost je těch, kteří pochybují, budou-li toho ne-židé schopni - snad nikoliv. Ať tedy vědí alespoň, kdo jsou jejich ujařmovatelé.

XIV. Předvídali židé válku?

The Deaborn Independent, issue of 21 August 1920

Dříve než přistoupíme k podrobnému studiu souvislostí mezi napsaným programem „Protokolů sionských mudrců“ a skutečným programem, tak jak se dá sledovat v životě národů, chceme vzít zřetel k oněm plánům, jejichž provedení v čase sepsání Protokolů patřilo ještě budoucnosti. Je třeba, aby bylo nám jasné, že to, co bylo v letech 1896 a 1906 budoucností, může být dnes již minulostí, že to, co bylo tenkrát připravováno, může být dnes již vyplněno. Vzpomeňme slov ve 22. Protokolu:

> *„Snažil jsem se odhalit pečlivě tajemství minulých a budoucích událostí, a ony důležité případy blízké budoucnosti, kterým spěcháme vstříc v proudu těžkých krizí.“*

Některé z těchto „důležitých případů“ již se staly a vrhají ostré světlo na otázku, zde projednávanou.

Jeden průkazný příklad poskytovala válka, kterou máme ještě všichni ve svěží paměti. Židovská kritika těchto článků hleděla vzbudit velkou pozornost tím, že na základě jednoho z článků, jenž pojednával o židovské otázce v Německu, snažila se zmást lid tvrzením, že tyto články nejsou než chytrou Německou poválečnou propagandou. Ve skutečnosti se věc má tak, že řada článků, které měly pojednávat o židovské otázce v různých zemích, musela být zprvu odložena, aby mohl být americký lid bez průtahů obeznámen s židovskou otázkou samotnou. Německo je dnes snad s výjimkou Spojených států, onou zemí světa, která stojí pod nejsilnějším židovským vlivem - zevnitř i navenek; důkazy toho mohly být podány v daleko přesvědčivější plnosti než ve 2. kapitole. (Ony důkazy byly ostatně popřeny zprvu židovskými mluvčími ve Spojených státech, později však připuštěny.) Od této doby veřejná nálada odstranila v Německu židy z větší části veřejných úřadů. Německá vůle snažila se všemi silami vložit politickou správu opět do německých rukou. Bylo tím Německo osvobozeno od židů? Naprosto ne. Neboť jejich zahnízdění bylo zavedeno dále a hlouběji, aby se omezilo pouze na provádění bezprostřední veřejné moci. Jejich vliv na hlavní průmysl, na finance a budoucnost Německa nepovolil ani částečně; tkví stále neochvějně.

Německo je zde uváděno ve spojení s židovskou otázkou ze zvláštního důvodu: Je známo, že odtamtud vyšlo poprvé zvolání po „anexích“ a to v době, kdy byla veškerá Německá válečná činnost a nálada pod židovským vlivem. „Anexe“ byl onen křik, který řval jednoho dne po celém světě. A ze Spojených států, které tenkrát nebyly vůbec účastníkem války, zaznělo volání zpět: „Žádné anexe!“ A tak se stala celá otázka světovou otázkou. Brzy národy zapomněly potoků krve, bitev, válečných zbohatlíků a jiných děsných skutečností, a pojednávají ještě pouze o předmětu, který patřil na konec a ne na začátek války - otázce „anexí“. Víme-li, kdo to byl, kdo určoval německé válečné cíle, a kdo současně byli hlavními rádci zahraniční politiky ve Spojených státech, stane se pro celý svět velice zajímavým vydané heslo „anexe“, ale nestane se ještě úplně průhledným.

Teprve když pročteme Protokoly, vyjasní se nám vše - a tyto údaje, známé nyní světu, pocházejí pravděpodobně z roku 1896. Že byly napsány nejpozději roku 1905 je naprosto nesporné.

Druhý Protokol se zabývá válkou; úvodní slova zní:

„Je nezbytné pro naše účely, aby nepřinášely války žádného územního zisku. Tím budou přesunuty války na hospodářskou kolej a národové pocítí sílu naší převahy v pomoci, které k tomu poskytujeme.“

Kdo pomyslel roku 1896 a 1905, že nové heslo „žádné anexe“ má být použito za války? Snad někdo z nás? Některý státník? Víme, že generální štáby se zabývaly plány a operacemi budoucí možné války. Víme, že státníci, kteří byli si vědomi své zodpovědnosti, pracovali na tom, aby zjednali rovnováhu zájmů, kterou se měly stát války velice nepravděpodobnými. Kdo vyřadil z boje všechny tyto dalekozraké a plánovité lidi jasným programem „žádné anexe“?

Naštěstí dávají nepopíratelné židovské prameny samy odpověď na tuto otázku. „American Jewish News“ z 19. září 1919 přinesly toto sdělení na úvodním místě:

„Když mluví proroci“
(článek od Litmana Rosenthala)

Před mnoha lety Nordau prorokoval Balfourův projev. Litman Rosenthal, jeho důvěrný přítel, o tom vypráví v poutavé vzpomínce (Článek začíná na str. 464):

„V sobotu, dni to po konci 6. kongresu, obdržel jsem od dr. Herzla telefonické vyzvání, abych jej navštívil.“

Tento údaj určuje dobu. 6. Sionistický kongres konal se v srpnu 1903 v Basileji. Článek pokračuje:

„Při vstupu do hotelové předsíně setkal jsem se s Herzlovou matkou, která mne přijala se svou obvyklou milou přívětivostí a tázala se mne, je-li nálada ruských sionistů již klidnější. ‚Proč právě ruských sionistů, paní Herzlová?', tázal jsem se, ‚proč se ptáte právě na tyto?'

‚Protože,' vysvětlovala, ‚můj syn má svrchovaný zájem o ruské sionisty. Vidí v nich kvintesenci, hlavní životní sílu, židovského národa.'“

Na 6. kongresu nabídla britská vláda (Herzl a jeho agenti zůstali ve styku s anglickou vládou - *Židovská Encyklopedie*, sv.12, str. 678) židům kolonii v Ugandě ve východní Africe. Herzl byl nakloněn nabídku přijmout, ne jako náhradu za Palestinu, nýbrž jako krok blíže k jejímu získání. Tento bod byl hlavním předmětem rozpravy mezi Herzlem a Litmanem Rosenthalem v Basilejském hotelu. Herzl praví dle onoho článku Rosenthalovi:

„‚Je rozdíl mezi konečným cílem a cestami kterými máme jíti, abychom tohoto cíle dosáhli.' Pojednou vstoupil Max Nordau - který se stal nástupcem Herzlovým na poslední Londýnské konferenci - a rozmluva s Rosenthalem se skončila.“

Nechť sleduje čtenář pozorně nejdůležitější část Rosenthalovy zprávy:

„Asi o měsíc později jel jsem obchodně do Francie. Na cestě do Lyonu zastavil jsem se v Paříži a navštívil jsem, jako obyčejně, naše sionistické přátele. Jeden z nich mi vypravoval, že týž večer má dr. Nordau podávat zprávu o 6. kongresu. Přirozeně jsem přerušil svou cestu, abych se mohl zúčastnit shromáždění a slyšel Nordauovu zprávu. Když jsme vstoupili večer do sálu, našli jsme jej přeplněný a

všichni očekávali velkého mistra Nordaua, který byl uvítán při vstupu bouřlivým jásotem. Aniž se staral o ovace, Nordau počal hned přednášet a pravil:

‚Vy všichni přicházíte sem s otázkou, která hoří ve vašich srdcích a kterou máte na rtech a skutečně je tato otázka veliká a velké životní důležitosti: chci ji zodpovědět. Co se chcete otázat, je: jak jsem mohl já - jako jeden z těch, kteří sepsali Basilejský program - jak jsem se mohl opovážit mluvit v zájmu anglického návrhu pokud běží o Ugandu; jak mohli jsme Herzl a já zradit svůj palestinský ideál. Zajisté, že jsme jej zradili a ho zapomněli. Ale poslyšte, co vám mám říci. Mluvil jsem ve prospěch, uvážil a přijal jsem návrh anglické vlády, návrh, který byl učiněn židovskému národu sionistickým kongresem, a mám k tomu důvody - avšak místo svých důvodů chci vám vyprávět raději jistou politickou historku jako podobenství.

Chtěl bych mluvit o době, dnes už skoro zapomenuté, o době, kdy se rozhodly evropské mocnosti vyslat loďstvo proti pevnosti sevastopolské. V té době nebylo ještě Itálie, spojeného království italského. Itálie byla ve skutečnosti jen malým knížectvím sardinským a velká, svobodná a sjednocená Itálie byla ještě snem, horoucím přáním, vzdáleným ideálem pro všechny italské vlastence. Vůdcové sardinští, kteří zabývali se myšlenkou svobodné a sjednocené Itálie a za ní bojovali, byli tři národní hrdinové: Garibaldi, Mazzini a Cavour.

Evropské mocnosti vyzvaly také Sardinii, aby se zúčastnila demonstrace před Sevastopolem a vyslala loďstvo k obležení pevnosti. Garibaldi a Mazzini nechtěli vyslat Anglii a Francii loďstvo na pomoc a řekli: naším programem, naším dílem, ke kterému jsme se zavázali, je svobodná a sjednocená Itálie. Co je nám do Sevastopolu? Sevastopol, není pro nás ničím a je třeba, abychom soustředili všechny své síly na svůj původní program, takže bychom mohli v brzku uskutečnit svůj ideál.

Avšak Cavour, tehdejší nejlepší, nejschopnější a nejbystřejší sardinský státník, naléhal na to, aby jeho země vyslala loďstvo a s ostatními mocnostmi oblehla Sevastopol a uplatnil svou vůli. Bude vás snad zajímat, zvíme-li, že pravá ruka Cavourova, jeho přítel a rádce, jeho sekretář Hartum byl židem a mluvilo se s rozhořčením o židovské zradě v kruzích, které stály v opozici k vládě. A na jednom shromáždění italských vlastenců volalo se rozčíleně po Cavourově rádci Hartumovi, jenž vyzván, aby obhájil svá nebezpečná a politická jednání. A on pravil: náš sen, náš boj, náš ideál, ideál, za který jsme zaplatili již krví a slzami, starostmi a zoufalstvím, životy svých synů a smrtelnou bázní svých matek, naše jediné přání a cíl je svobodná a sjednocená Itálie. Všechny prostředky jsou svaté, vedou-li k tomuto velikému a slavnému cíli. Cavour ví zcela dobře, že po bojích u Sevastopolu bude dříve nebo později konána mírová konference a že na této konferenci budou zastoupeny mocnosti, které se zúčastnily bojů. Sardinie nemá sice bezprostřední zájem o Sevastopol, ale pomůžeme-li nyní svým loďstvem, budeme sedět na budoucí mírové konferenci a požívat stejných práv jako ostatní mocnosti, a na této mírové konferenci bude Cavour proklamovat svobodnou a nezávislou, sjednocenou Itálii.

Tak se stane náš sen, pro nějž jsme trpěli a zemřeli, konečně nádhernou, šťastnou skutečností. A jestliže se mne tedy ještě jednou zeptáte, co má Sardinie co činit se Sevastopolem, chci vám přisunovat tato slova jako stupně jednoho

žebříku. Cavour, Sardinie, obležení Sevastopolu, budoucí evropská mírová konference, proklamace svobodné sjednocené Itálie.'

Celé shromáždění stálo pod kouzlem Nordauovy krásné, opravdu, poetické a nadšené řeči a jeho elegantní, hudební francouzština uchvátila posluchače radostí skoro smyslnou. Řečník odmlčel se na několik vteřin a obecenstvo úplně omámeno jeho skvělou řečí, tleskalo vášnivě na souhlas. Ale záhy Nordau prosil o klid a pokračoval:

‚Teď tedy nabídla velká, pokroková velmoc Anglie, po pogromech Kišinevských jako důkaz sympatie k našemu ubohému lidu, prostřednictvím sionistického kongresu židovskému národu nezávislou kolonii Ugandu. Avšak Uganda leží v Africe, a Afrika není Sionem a nikdy Sionem nebude, abych užil vlastních slov Herzlových. Ale Herzl dobře ví, že sionistická věc není tak cenná jako přátelské vztahy k mocnosti, jako je Anglie, a tím cennější, protože hlavní zájem Anglie směřuje k Orientu. Nikde není precedenční případ tak účinným jako v Anglii a proto je věcí na výsost důležitou, obdržíme-li z rukou Anglie kolonii a utvoříme tak precedenční případ ve svůj prospěch. Dříve nebo později musí být rozřešena orientální otázka a tato zahrnuje otázku palestinskou. Anglie, která formální politickou nótu zaslala sionistickému kongresu, který je vázán k Basilejskému programu - Anglie bude mít rozhodné slovo v konečném řešení orientální otázky a Herzl považoval za svou povinnost, aby pěstoval cenné vztahy k této velké a pokrokové moci. Herzl ví, že stojíme před hrozným otřesem celého světa. Snad brzy bude svolán jakýsi druh světového kongresu, a Anglie, tato velká, svobodná a mocná Anglie, bude pokračovat pak v díle započatém velkomyslnou nabídkou 6. kongresu. A otážete-li se mne nyní, co bude dělat Izrael v Ugandě, opakuji slova státníka, že Sardinie, použitá však pro nás případ a přizpůsobená našemu názoru. Řeknu vám slova, jako bych vám ukazoval příčky žebříku, který vede vždy výše a výše: Herzl, sionistický kongres, anglická nabídka Ugandy, budoucí světová válka, mírová konference, kde pomocí Anglie bude utvořena svobodná židovská Palestina.'

Jako by mocný hrom zaburácel, zasáhla nás tato slova, třásli jsme se všichni údivem a úctou, jako bychom byli u vidění. A v mém sluchu ozývala se slova našeho velikého bratra Achada Haama, který řekl před Nordauovou předmluvou na prvním kongresu: ‚Cítím, že mluvil k nám jeden z velkých, starých proroků, že sestoupila tato slova se svobodných hor Judeje a naše slova hořela v nás, když jsme slyšeli jeho slova, plná zázraků, moudrostí a vidění.'"

Nelze se ubránit údivu, že směl vůbec být tištěn tento článek Litmana Rosenthala. Ale byl tištěn teprve po Balfourově vyjádření o Palestině a nebyl by býval vůbec tištěn, kdyby židé nevěřili, že je část jejich programu splněna. Žid se neprozradí nikdy, dokud nemyslí, že vyhrál hru, teprve pak je mu uveřejnění lhostejné. Pouze židům byl roku 1903 sdělen „žebříkový program": Budoucí světová válka - mírová konference - židovská Palestina. Když se domnívali, že jsou na vrcholu žebříku, mohlo se o věci veřejně hovořit.

Podobné osvětlení podává svrhnutí ruského cara. Když se tato událost stala známou, vyvolala v New Yorku největší radost a ne-žid světové pověsti proslovil řeč, ve které chválil jistého žida vysoké nacionální vážnosti za to, že připravil svržení carovo penězi,

jimiž byla za rusko-japonské války v Japonsku mezi ruskými zajatci prováděna propaganda. Tato skutečnost byla prozrazena teprve po zdařilém úkladu. Nesmí ujít pozornosti, že posledními, kteří provedli závěrečný akt spiknutí, vrahy Mikuláše Romanoviče, jeho choti, jeho mladých dcer a nemocného careviče, bylo „pět sovětských delegátů“, všech pět židů. Co bylo počato americkým finančníkem, končilo sovětskými delegáty.

Předvídali mezinárodní židé roku 1903 válku? Rosenthalovo přiznání je proto jen zlomkem důkazu. A předvídali ji pouze? Bylo by dobře, kdyby bylo zůstalo jen u předvídání a kdyby se zde nepodávaly jako důkaz také poznatky o tom, že mezinárodní židé tuto válku přivodili.

Pro tento okamžik prosím čtenáře, aby podrželi na zřeteli dva body Rosenthalova článku: „Snad vás bude zajímat, zvíte-li, že pravou rukou Cavourovou, jeho přítelem a rádcem byl žid, jeho tajemník Hartum.“ Tak mluví dokonce i židovský tisk. Kdyby někdo prozkoumal seznam sekretářů mocných ve světě a učinil za jejich jmény poznámku: jeho sekretář - žid, zajisté by vydala židovská protipomlouvačná společnost ADL proti tomu protestní prohlášení. Podle židovského pravidla pro ne-židy platí naprosto to, co je židům po chuti. Kdyby se veřejně psalo o Hartumovi, byl by označen jako „Ital“.

Měli židovští tajemníci, kterých byl před válkou, za války a za mírové konference značný počet, menší schopnosti než Hartum? Nebylo žádných Hartumů v Anglii, Francii, Německu, ba dokonce v Rusku, (ve Spojených státech jejich bylo mnoho), kteří viděli „žebříkový program“? Zapomněl ho Max Nordau v roce 1914 a 1918, viděl-li jej zcela zřetelně roku 1903? Víme, že: „Židé předvídali na Basilejském kongresu nastávající světovou válku.“ Jak mohli znát, ale jistě ne později než roku 1905, politiku „žádné anexe“?

Přišla světová válka. Přišlo i heslo „žádné anexe“. Co tenkrát bylo v židovských světových programech budoucností, je teď minulostí.

V Protokolech nalezneme dva druhy vyjadřovací: „učinili jsme“ a „učiníme“. Mluví-li tajný vrchní mluvčí světového programu tohoto roku k svým zasvěceným rasovým druhům, bude muset na mnohých místech, kde mluvčí roku 1896 řekl „učiníme“, říci teď „učinili jsme“. Mnohé se splnilo.

„Budeme se vydávat za osvoboditele dělnické třídy“

- To se stalo a děje se ještě.

„Odvrátíme myšlenky nevěřících k průmyslu a obchodu.“

- To se také stalo.

„Utvoříme silnou centralizovanou správu, abychom měli pevně v rukou všechny státní síly.“

- Je snad všude uskutečněno.

„Postavíme se na svobodomyslnou stranu všech stran a hnutí a dodáme své řečníky.“

- Stalo se.

„Vynutíme zvýšení mezd a současně způsobíme stoupnutí cen všech nutných životních potřeb.“

- Stalo se.

„Podkopeme také základy produkce tím, že naočkujeme dělníkům anarchistické ideje.“

- Stalo se.

„Abychom docílili zotročení evropských vlád nevěřících, ukážeme jim svou moc zločiny a násilnostmi, to je hrůzovládou.“ - Prot. 7.

Kdo hledí na Rusko a zpřítomní si chování vedoucích ministrů anglických, francouzských a italských oproti sovětům, a „zotročení“ státníků stále spletitějšími poměry, čím více se jimi zabývají; kdo vidí Evropu, churavící válečnou ránou, jejíž hojení je úmyslně zamezováno - řekne: I to se uskutečnilo!

„Naše plány nezničí najednou všechna stávající zařízení. Pouze jejich použití bude změněné a jejich celá činnost bude upravena dle našich plánů.“

- To se stalo.

„Osedláme si tisk a budeme jej držet pevně na uzdě.“

- Stalo se. Uzda ve Spojených státech je pevně přitažena, o tom by mohl zpívat písničku mnohý skladatel.

„I kdyby chtěl někdo psát proti nám, nikdo mu neotiskne jeho články.“

- To se stalo větším dílem. Stalo se to v plné míře u tisku, který je pouhým obchodem.

„Jako pobídku ke spekulaci povzbudíme u nevěřících snahu po bujném, svůdném způsobu života.“

- Stalo se.

„Každému pokusu o odpor předejdeme tím, že jakoukoli zemi, která se opováží nám se protivit, zapleteme do války s jejími sousedy. Kdyby se měli všichni sousedé sjednotit tak, aby se obrátili společně proti nám, rozpoutáme světovou válku.“ (Protokol 7.)

Výraz „světová válka“ je týž, kterého užívá Nordau a Rosenthal. „Herzl ví,“ praví Nordau roku 1903, „že stojíme před strašným otřesem celého světa.“

„Je třeba, abychom způsobili v celé Evropě a jejím prostřednictvím v ostatních světadílech znepokojení, rozkol a vzájemné nepřátelství.“

- Stalo se.

„To má pro nás dvojí výhodu, neboť touto metodou získáme si úctu všech zemí, neboť budou soudit, že máme moc dle libosti vyvolávat nepořádek a nastolovat opět pořádek.“

- I to se stalo.

Řečník z roku 1896 mluvil pravdu, když hovořil o „důležitých událostech, do kterých se ženeme proudem těžkých krizí.“ Ukázalo se pokud možno pravdivým nejen heslo „žádné anexe“, jak tomu chtěly Protokoly, ale uzrála tím současně i řada dalších

plánů. Heslo „žádné anexe“, jako výraz politické mravnosti, je věcí o sobě: něčím jiným je hlásat „žádné anexe“, ježto se tím ...

„... stanou z válek věci čistě hospodářské a že národové poznají moc naší převahy na pomoci, které poskytujeme.“

Svět spatřoval v programu „žádné anexe“ výraz politické mravnosti; druhý program, který použil tohoto mravního názoru jen jako prostředku, zůstal ukryt.

Je třeba, aby se v této kapitole ještě pokračovalo. Nejprve se vnucuje otázka, zdali, po vyplnění programu Protokolů v tolika podrobnostech, nebyl svěřen mudrci jejich žákům nový Protokol, nějaké prodloužení žebříku, a má-li snad svět očekávat další odhalení. Mohlo by se, stát, že znalost židovských plánů, která je již teď dána, povede k probuzení národů, čímž bude zničen program, nyní platný a znemožněny jednou pro vždy eventuelní programy. Leč před Judou se vynořuje jasná hvězda.

XV. Je židovský „kahal“ nynějším „sovětem“?

The Deaborn Independent, issue of 28 August 1920

Sovět není ruským, nýbrž židovským zařízením. Také není moderním vynálezem ruských židů, novou politickou ideou Leninovou a Trockého: je původu starožidovského, je organizační formou, kterou si ustanovili židé po dobytí Palestiny Římany, aby si zachovali svůj odloučený rasový a národní život.

Moderní bolševismus, který byl nyní poznán jako pouhý obal dlouho zamýšlené rány, která měla nastolit vládu jedné rasy, přijal na sebe ihned vládní formu sovětskou, protože židé všech zemí, kteří spolupůsobili na ruském bolševismu, byli od pradávna školeni ve způsobu a stavbě sovětů.

Sovět objevuje se v „Protokolech“ pod jménem „Kahal“. V 17. Protokolu se praví:

> *„Již nyní jsou naši bratři povinni udat odpadlíky své vlastní rodiny nebo všechny jiné osoby, protivící se ‚kahalu’. Až přijde naše království, budou museti všichni poddaní sloužit státu stejným způsobem.“*

Každý, kdo je obeznámen s nynějším životem židů, ví co znamená denunciace odpadlíků. Tvrdost pronásledování, jemuž je vystaven žid přestoupivší ke křesťanství nebo syn nebo dcera pravověrné židovské rodiny, kteří si berou osobu nežidovskou, nemá u ostatního lidstva příkladu. Nedávno brala si mladá, vzdělaná židovka v jednom západním státě USA ne-žida, časopiseckého nakladatele. Od okamžiku, kdy oznámila svůj úmysl, bylo s ní jednáno jako s odpadlicí. Kdyby byla zemřela nejbídnější smrtí, kdyby se byla oddala nejnestoudnějšímu řemeslu, nemohly by být pocity pro takový osud opovržlivější. Byl za ní konán ponurý obřad pohřební a v den své svatby byla národem prohlášena za mrtvou.

Tento případ není ničím naprosto neobyčejným. Jedno z nejvýraznějších líčení najdeme v životě Spinozy, velkého filosofa, kterého židé za dnešních dnů rádi uvádějí jako ozdobu svého národa. Jeho studie přivedly jej k pochybnostem o mnohých rabínských dogmatech, oněch „lidských ustanoveních“, o nichž mluví Nový Zákon. Protože Spinoza byl již váženou osobností, byl na něm zkoušen velice užívaný židovský prostředek, podplacení. Měli bychom si rozmyslet užití slov: velice užívaný židovský prostředek, podplacení - kdyby bohužel nebyla pravdivá. (Nejsme nakloněni vyslovovat potupu z bídáctví. Ale židy psané židovské dějiny poskytují hory důkazů, že podplacení je nejspolehlivější a nejmilejší židovskou zbraní, a co se teď o tom dovídáme, potvrzuje jen, že tomu tak dosud je. Jistý židovský spisovatel, Jakub Izrael de Haan, holandský mluvčí v Jeruzalémě, zjistil nedávno, že podplatitelnost arabského tisku vzbuzuje dobrou naději na zmírnění arabské agitace proti židům. Praví:

> *„Mezi Araby je živá agitace proti nám, jež nazývají sionistickým nebezpečím. Avšak Arabové, a obzvláště arabské časopisy, jsou přístupné úplatkům. Při této slabosti prohrají v dlouhém závodění s námi.“*

Tak byla mladému Spinozovi nabídnuta roční suma 1.000 zlatých, pomlčí-li o svých přesvědčeních a ukáže se časem v synagóze. Odmítl s plným opovržením. Rozhodl se vydělávat si na živobytí broušením čoček pro optické přístroje. Na to byl vypuzen. Tento postup je líčen takto:

„Konečně nastal den vyobcování; nesmírné množství shromáždilo se, aby se zúčastnilo ponuré slavnosti. Počata mlčenlivým a slavným rozsvěcováním jistého počtu černých svící a otevřením stánku úmluvy, kde ležely knihy mojžíšovského Zákona. Tak byla roznícena fantazie věřících pro celou hrůzu scény. Vrchní rabín, starý přítel a učitel, nyní nejrozhořčenější nepřítel odsouzenců, měl pronést rozsudek. Stál zde, bolestí dojat, ale neoblomný; lid patřil na něho s očekáváním v očích. Vysoko nahoře stál kantor a zpíval hlasitými žalostnými zvuky slova zatracení; s jiné strany mísily se tyto tóny s pronikavými zvuky trubky. Nyní byly obráceny černé svíce, a tající vosk stékal, kapka za kapkou, do velké, krví naplněné nádoby.“

Lewes: Biografické dějiny filozofie

Pak přišlo konečné prokletí:

„Podle rozhodnutí andělů a svatých vylučujeme tě, Baruchu de Spinozo, proklínáme tě a zapuzujeme tě v souhlasu se staršinami a veškerou svatou obcí, v přítomností těchto svatých knih: při 613 přikázáních v nich obsažených, kletbou, kterou proklel Josua Jericho, kletbou, kterou vyslovil Elisa nad dětmi, a všemi kletbami, které stojí psány v knihách. Budiž proklet ve dne, budiž proklet v noci. Budiž proklet ve spánku a budiž proklet v bdění, budiž proklet při východu a budiž proklet při vstupu. Nechť mu Pán neodpustí, nechť rozpoutává se stále zloba a hněv Páně proti tomuto muži a vloží na něj všechny kletby, které stojí psány v knihách Zákona... A my nařizujeme, že nikdo nesmí s ním mluvit ani slovy úst, ani písma, ani mu prokazovat jakoukoliv přízeň, ani s ním bydlet pod jednou střechou, ani se k němu přiblížit na čtyři lokte, ani číst písmo jím napsané.“

Pollock: Život Spinozův

„Když byla vyslovena všechna tato hřmějící slova, byla pojednou všechna světla ponořena do krve, a zazněl výkřik náboženské hrůzy a prokletí ze všech úst; a v slavnostní tmě a k těmto slavnostním kletbám volali: Amen! Amen!“

Prof. J.K. Hosmer: Židé

To je vysvětlení ke kapitole „denunciace“, vrhající jasné světlo na tíhu, jež spočívá na židech, kteří by se chtěli veřejně postavit společensky nepřátelským ideám svého národa, ale netroufají a neodvažují se s ohledem na trest, který by je očekával.

Denunciace má se použít, jak rozkazuje prot. 17. proti každému, kdo projeví vzdor proti „kahalu“, nebo-li starému sovětskému židovskému systému.

Po zničení židovského státu Římany židé podrželi v patriarchovi, toto národní středisko bylo podrženo v osobě „knížete vyhnanství“ nebo exilarchy, což je úřad trvající patrně dosud, zastávaný, jak někteří věří, jistým americkým židem. Přes všechno ujišťování o opaku židé nepřestali být jedním národem, to je vědomě účelovou rasovou skupinou, lišící se ode všech ostatních, s účely a ideály, které jsou přísně židovské, od židů židům, na rozdíl od ostatního lidstva. Že tvoří jeden národ uprostřed národů, nejen vysvětlují zodpovědní židovští myslitelé, nýbrž výslovně zdůrazňují: jsou tudíž v úplném souzvuku se shledanými skutečnostmi. Žid chce nejen žít odloučeně od ostatního lidu, nýbrž on žije ve svém národu proti jiným národům a snaží se, aby žil pokud možno nejvíce pod svými vlastními zákony. V Novém Yorku židé dnes dosáhli zřízení

vlastního soudnictví k vyřízení svých záležitostí podle svých vlastních zákonů. To je přesně totéž jako princip sovětsko-kahalový.

Prvním stoletím počínajíc, jak možné číst v „*Židovské encyklopedii*“, byla „obec“, „shromáždění“ nebo „kahal“ střediskem židovského života. Tak tomu bylo již za dob babylónského vyhnanství. Naposledy objevil se kahal oficiálně na mírové konferenci, kde židé, v souhlase se svým světovým programem - jediným programem, který prošel s plným úspěchem a nezměněn mírovou konferenci - zajistili si právo na kahal pro záležitosti správní a kulturní, které bylo připojeno k tolika jiným výsadám v zemích, kde se pozastavovali lidé nad jejich dosavadní odloučeností.

Polská otázka je otázkou čistě židovskou, a nezdar Paderewského jako státníka byl pouhým následkem jeho postavení pod židovské vlivy. Rumunská otázka je taktéž otázkou židovskou a všichni Rumuni hovoří o Spojených státech jako „Židovské zemi“, protože se dozvěděli od svých politiků o silném tlaku, vykonávaném americkými židy proti jejich zemi, tlaku, který se vztahoval na skutečné rumunské životní podmínky a přinutil Rumunsko, aby podepsalo smlouvy právě tak pokořující jako byly ty, které kladlo Rakousko Srbsku a ze kterých povstala světová válka. Židovská otázka je patrná nad všemi silami, které vyvolaly válku, a nad všemi překážkami proti míru, které prožil svět.

Pod kahalem, nebo-li starým sovětem, žili židé pro sebe a vládli sobě tím, že vyjednávali se zemskou vládou jen prostřednictvím svých zástupců. Byl to komunismus ve výraznější formě, než v jaké kdy se objevil v Rusku. Výchova, zdravotnictví, dávky, rodinné záležitosti, vše stálo pod bezpodmínečným panstvím několika málo mužů, kteří tvořili vlastní úřad. Tento úřad nebyl - a to platí také o nynější židovské vládě rabínů - časově omezen, a úřad probíhal často v nepřerušeném následnictví mnohými pokoleními. Veškerý majetek byl společný; to ovšem nevadilo vůdcům, aby se stali bohatými. Tyto kahaly, nebo-li sověty, existovaly v Římě, ve Francii, v Holandsku, v Německu, v Rakousku, v Rusku, v Dánsku, v Itálii, v Rumunsku, v Turecku a v Anglii. Ve Spojených státech vyvinula se tato idea ve spojení se synagógou a národní i mezinárodní společností židovskou.

Kahal je tradiční židovskou politickou ústavní formou pro rozptýlení rasy mezi národy. Jeho mezinárodní charakter projevuje se ve vyšších úřadech; tyto vzrostly v té míře, jak se židé rozšířili po světě. *Židovská encyklopedie* jmenuje „radu tří zemí“, „radu čtyř zemí“ a „radu pěti zemí“, jež představovaly v dřívějších dobách mezinárodní spojení. Ale jako při všech takových zprávách, je v novější době těžké zřetelně nahlédnout do těchto zařízení. Poslední sionistický kongres v Londýně, kde byla patrně vyřízena mnohá záležitost - byť i nikoli ovšem ve veřejných schůzích - která se vztahovala na židy všech zemí, tento kongres mohl by být nazván „radou pětatřiceti zemí“, neboť delegáti přišli z nejvzdálenějších končin: z Japonska a Jižní Ameriky, z Persie a Nového Zélandu. Účelem světových úřadů bylo dát židům jednotný ráz a zprávy o jejich zasedáních zasahují do dalekých století.

Co povstalo v Rusku, není tudíž ničím novým. Je to vládní forma, vnucená nežidovskému Rusku židovskými revolucionáři, ve které je židovstvo školeno od nejrannějších časů svého styku s ostatním lidstvem. Sovětské Rusko nebylo by vůbec možné, kdyby 90 procent sovětských komisařů nebyli židé. Právě tak sovětské Maďarsko, nebýt Bély Khuna, tohoto velerudého, a jeho 24 komisařů, z nichž bylo 18 židů. Židé jsou jedinou národní skupinou vycvičenou ve zřizování a spravování kahalu - sovětu.

Telegram *United Presse* z 12. srpna 1920 vrhá světlo na vnitřní příbuznost sovětského systému a židovských duševních vloh. Telegram vypráví o polských městech a vesnicích, obsazených při postupu bolševických sil:

„Místní židovské obce zřídily prý již sovětské a komunistické správy.“

Přirozeně. To je v nápadném rozporu s tím, co stále se povídá v tisku o utrpení židů pod sovětskou vládou a o jejich ošklivostí nad rudými. To však, čeho se nejčastěji dočítáme ve velkých časopisech, je čistou a prostou židovskou fintou - zprávy očitých svědků si naprosto odporují. Člen americké „pomocné akce“ oznamuje, že pomocná akce bývá v Polsku často zmařena, protože židovští majetníci domů požadují neslýchané nájemné za své místnosti. Jiný konstatuje, že ačkoliv se zvýšilo jízdné na drahách desateronásobně v okresech, kde panuje hlad, nejlepší a nejvýše tarifované vlaky používají výhradně židé. O své cestě Maďarskem nemají již peněz, ale židé je mají.

„Vždyť američtí židé si oškliví Trockého a sovětismus.“

- slyšíme někdy namítat. Skutečně? Na straně 9. amerického časopisu „*Židovský svět*“ z 30. července 1920 spatřujeme psaní s podpisem Mrs. Samuel Rush. Jeho nadpis zní: „Stydíme se opravdu za Trockého?“ Několik vět z tohoto psaní zní:

„Slyšela jsem nedávno více stížností od nakladatelů židovských časopisů, že je nyní žid vykřičen jako radikální. Právě tak jen prolejeme slzy nad touto rasovou zvrhlostí - nutno, abychom přece poněkud uvažovali: Trocký byl vždy líčen jako vzdělaný člověk, který studoval světové hospodářství, jako mocný činný vůdce a myslitel, jenž jistě bude stát v dějinách jako jeden z velkých mužů, které naše rasa dala světu. Málo kdo mezi námi ještě pochybuje, že za těmi nesmysly, které se píší o Rusku, stojí velká pravda, že Rusko trvá v onom nevyrovnaném stavu, jejž vždy doprovází znovubudování. Za zdánlivým nepořádkem tkví plán, a ze zhroucení povstane pořádek. Nebude to žádná země utopií, ale vláda tak dobrá, jak ji mohou zbudovat oni nesporně vysocí duševní praktičtí idealisté, stavějící na Rusku s tím nutně nedokonalým lidským materiálem, s nímž musejí pracovat.

A jeden z vůdců je Lev Trocký - je třeba, abychom se opravdu za něj styděli?“

Nesporně nestydí se tato dáma za Trockého - Bronsteina. Nebo vezměte soudce Harry Fishera z Chicaga. Zatímco bral plat za svůj soudcovský úřad, Fisher cestoval ve službách židovské pomocné akce po světě. Brzy po svém odcestování změnil plány a přistál v Rusku. Ve více rozmluvách tvrdil, že směl do Ruska jen s podmínkou, že se nebude starat o politické věci. Stejná podmínka mu nebyla asi dána při jeho návratu do Spojených států, neboť vystupuje zřejmě jako zastánce úplných obchodních vztahů s ruskou sovětskou vládou. Podle chicagské „Tribune“ praví souhrnem:

„Nutno ponechat Rusko samo sobě. Bude vhodné opět navázat obchodní styky s Ruskem. Bolševická vláda má pevné základy. Zatímco existuje jen 700 tisíc členů komunistické strany, stojí sedláci, čítající asi 100 milionů, semknutí za vládou Leninovou.“

Mezi sovětskými plány, za nimiž prý stojí semknuto sto milionů sedláků, jsou také další - je to obzvláště zajímavé vzhledem ke skutečnosti, že soudce Fisher je soudcem u chicagského soudního dvora.

Vypravuje:

„Před jistou dobou se rozšiřovalo, že jsou ruské ženy národním majetkem. To není pravda, ale lehkost, s jakou se provádějí sňatky a rozvody, je příznivá rychlé změně. Každý, kdo chce vstoupit v manželský stav, jde na radnici, jak bychom to my nazvali, a záznamům pro sňatky. Chuť ke sňatkům je veliká. Potřebují-li dva lidé nutně oděvů a potravy, smluví se někdy, že se vezmou na jeden den. Druhého dne jsou opět na radnici a k záznamům. Tentokrát zanesou jejich jména do knihy rozvodů. To vše, čeho je potřebí, aby se mohli rozejít, a měli k tomu ještě dobrý oběd.“

Soudce Fisher z Chicaga, který se vrátil z pomocné akce ze zahraničí, je očividně také jedním z těch, kteří se nestydí za Trockého.

Také Max Pine, mnoholetý sekretář spojeného hebrejského obchodu v New Yorku, byl v sovětském Rusku jako „dělnický zástupce“. Také on vypravoval mnoho dobrého o sovětech, mezi jiným i nápadný rozpor, že se totiž židům v Rusku, i těm kteří nejsou bolševiky, daří velice dobře!

Slyšeli jsme výroky tří osob z velice různých životních kruhů, ale každá projevovala přirozenou zálibu v kahalu nebo sovětu, obdiv nad jeho metodami a zřejmou blahovůlí pro jeho vládce. Neboť sovětský systém je nejdokonalejší formou vlády libovůle a sňatkové zákony sovětského Ruska jsou v plném souladu s programem Protokolů:

„Zničíme vliv rodinného života nevěřících“.

Zdaří-li se sovětu-kahalu ruskému úplně podkopat ruský rodinný život, je velice sporné. Sovětský systém má tutéž slabost jako Protokoly: je to mravní zpustlost, šířící se jako rakovina, až se sama zničí pomocí zařízení, které přepadla.

Spatřováno ve světle Protokolů, dnešní Rusko jistě nepředstavuje židovský stát, najisto však židovskými bojovými silami dobytý stát nežidovský. V Protokolech se udávají tři stupně postupu. První je tajné zničení státní jednoty rozšířením svůdných a rozkladných idejí. K této práci bývá použito také nežidovských agitátorů. Když tyto ideje dostatečně působily, aby zničily společnost a přivodily krizi, vynoří se - jako v Německu - síly, působící dosud v skrytu, náhle na povrch, uchopí uzdu a řídí převrat. To se stalo v Německu bezprostředně po zhroucení, které následovalo po příměří, ale Němci poznali již před tím vliv židů na všechna střední místa říšská - a tak netrvalo dlouho, a židé museli opět zmizet z viditelných politických míst. Také v Rusku vrhli se židé okamžitě na vládní moc a podařilo se jim v ní se udržet. Tento postup začal nátlakem Kerenského-Krebse na cara, aby složil korunu a trvá dále pod Trockým, kterého vojska sedí Evropě na hrdle.

Ale dobytí země, jak se o ně pokusili v Německu, a jak se jim podařilo v Rusku, není ještě konečným cílem programovým. Je to pouze začátek otevřeného a veřejného průběhu. Kahal-sovět má namířeno na úplné zhroucení společnosti, na úplné rozdrobení každé spolupráce a každého spojení, na absolutní vládu v každém malém okrese předepsaným způsobem, až celá zem leží bezmocně poražena v rozptýlených sutinách. Tento postup zahrnuje v sobě také rozklad průmyslového života, jakož i rekrutování ne-židů do vojska a všeobecné zničení mravnosti a pořádku. Toť Protokolový program ve své poslední fázi, dříve než počne znovubudování, které učiní z dobyté země židovský stát. Svět nezažil dosud tuto poslední fázi, jež nenastala dosud ani v Rusku, ale až se ruský lid vzpamatuje že svého omámení, do něhož byl stržen, k této fázi nedojde. Židovské hlasy sice halasně prohlašují, že sovětské Rusko je na pevných základech. Ale rozho-

dující hlas o konci má Rusko, a to dosud nepromluvilo. Již dnes třese se lidstvo před probuzením skutečného Ruska a před strašnou odplatou na sovětech.

Program Protokolů stál ve francouzské revoluci těsně před vítězstvím, ale její mravní zdivočelost ji sama zničila. V Rusku dospěl program konečnému úspěchu o krok blíže, ale i tam ztroskotá o svůj výsměch mravnímu zákonu. V této době popírá se židovská otázka v Rusku a Polsku, a síla židovských bojových sil je podporována největší měrou Spojenými Státy americkými. Pak se nelze divit, nazývají-li malé východoevropské státy, bojující o svůj život proti židovským osidlům, naší zemi „zemi židů".

„Ukážeme svoji moc státu," praví Protokoly. *„Abychom dokázali zotročení nevěreckých vlád svým prostřednictvím, ukážeme jedné z nich svoji moc násilnostmi, to je hrůzovládou." - Prot. 7.*

Jeden nežidovský stát evropský po druhém musel stáhnout svá vojska z Ruska. Jeden vedoucí ministr po druhém v Evropě dal si svázat v ruské otázce ruce. A nyní musí přihlížet, jak malému Polsku, právě druhé zemi na listině sovětských obětí, hrozí nejtěžší pomsta za to, že se opovážilo bránit svou nezávislost proti židovské moci. Rusko muselo trpce pykat od židů za svůj pokus o nezávislost; na řadě teď je Polsko. Požár má zachvátit celý svět, jak doufají židé východní Evropy a mnozí američtí židé.

Kdyby panující světoví židé chtěli osvobození ruského národa, kdyby chtěli mít udušen sžírající plamen bolševický, a kdyby chtěli učinit konec židovské účasti na všech revolučních hnutích země, dokázali by to v jednom týdnu. Co se dnes odehrává, děje se s vědomím a vůlí židovských světových mocností. Není dnes přání, aby se hnutí odbourávalo, jak je zapuštěno v značné míře u amerického židovstva. Je to program „ukázat jednomu státu svou moc", a jeho se uposlechne. Toto „ukázání" má však své dvě stránky: ukazuje sice moc, ukazuje však také národ, vykonávající tuto moc, a snad jednou bude si tento národ přát, aby byl nikdy po ní netoužil, aby ji byl nikdy nedosáhl a nepoužil.

Kdo by chtěl přezkoumat bystrost úsudku lidských základních vloh, jak je vyjádřen v Protokolech, nechť pozoruje někdy účinek bolševismu na svou vlastní osobu. Jistě existuje jistý druh obdivu ve všech vrstvách amerických ne-židů pro onu ránu, kterou zasadili Lenin a Trocký na základně tak masivní. Její odvaha, její schopnost udržet se navzdory tolika odporným silám, nalezla nedobrovolné uznání.

Při tom srovnejme místo z 10. Protokolu:

„Masa pociťuje obzvláštní úcty a lásky k politickému géniovi moci, a řekla o všech věcech, rázně provedených: ‚Sprostě, ale obratně provedeno! Finta, ale pěkně hraná. Nestoudné, ale velkolepé!' Počítáme s tím, že použijeme všech národů k založení díla námi zamýšleného. Zprvu musíme si zajistit službu odvážných a nebojácných agentů, kteří odstraní všechny překážky na naší cestě. Provedeme-li svůj státní převrat, řekneme lidu: ‚Vše šlo špatně, všichni trpěli. Odstraníme vaše utrpení: nacionalismus, zemské hranice, rozdílnou měnu. Ovšem můžete si o nás utvořit svobodný úsudek, ale bylo by nespravedlivé, kdybyste tak učinili dříve, než jste nám dali příležitost, abychom vám ukázali, co chceme a můžeme'."

Chytře vymyšlené, a tak se také dosud vždy postupovalo. Ale nevyhnutelně musí zasáhnout silný protitlak. Praví původcové a pravé úmysly hnutí, skrývajícího se za

bolševismem, vyjdou na světlo. Pak lidstvo rozdrtí světový program v okamžiku, kdy tento se domníval, že stojí bezprostředně před vítězstvím.

Ruský kahalový sovětský systém vrhne na tento světový program jasnější světlo, než učinily dřívější pokusy. Pět pokolení vidělo francouzskou revoluci v jejím bludném osvětlení, které ji dovedli dát lidé. Nyní víme, že to nebylo dílo francouzského národa, nýbrž zlomyslný čin menšiny, která chtěla vnutit francouzskému národu tentýž plán, který zaměstnává nyní nás. A právě francouzský národ porazil konečně takzvanou francouzskou revoluci. Ale od té doby nemůže se Francie zbavit židovské vlády jako výsledku onoho převratu dobře organizované menšiny.

Ruská revoluce nepřejde do světových dějin s nimbem stejně romantickým. Svět ví, co je v ní; brzy se dozví, čími penězi a čím duchem byla prováděna a dokončena a z kterého světadílu přišel hlavní podnět. Ruská revoluce je původu rasového, ne politického nebo hospodářského. Pod svým prolhaným socialismem a pod prázdnými frázemi o „sbratření lidstva“ se skrývá ostře vymezený plán snahy po rasové světovládě, která hledí rozšlapat zdravý rozum a společný zájem umravněného lidstva.

O původu sionských Protokolů podává zprávu pařížský časopis „La vieille France“:

> *„Spis, uveřejněný pod jménem ‚Tajemství sionských mudrců’ v roce 1905 pochází z pera rabbího Ashera Ginsberga, zvaného Achad Haam. V hebrejské řeči jej sepsal v devadesátých letech minulého století v Oděse pro tajný spolek jím založený, B’ ne Mosne. Roku 1897 byl tento spis přeložen do francouzštiny a přednesen na sionistickém kongresu v Basileji. Opis francouzského překladu dostal se již roku 1897 prostřednictvím šéfa zahraniční ruské policie Raskovského do rukou ruského ministerstva vnitra. Profesor Nilus pořídil ruský překlad, který odevzdal veřejnosti roku 1905 ve druhém vydání své knihy ‚Velké v malém a Antikrist jako nejbližší možnost’.“*

Jeden exemplář této knihy je v britském muzeu v Londýně s přírůstkovou značkou z 10. srpna 1906.

XVI. Jak se dotýká židovská otázka polnohospodářství

The Dearborn Independent, issue of 4 September 1920

Každý zná židovskou pozemkovou lichvu - tato však netvoří pouze jediný židovský „pozemkový program“. Následkem židovské spekulace v pozemkovém majetku se v posledních patnácti letech úplně změnil charakter amerických měst a ve východních městech bylo zjištěno, že nedávné neslýchané a vyděračské zvýšení nájmů bylo z větší části dílem židovských majitelů domů. Guvernér jednoho z našich nejdůležitějších obecenství nebyl nakloněn výnosu, který by byl upravil nájmy. Jeho váhavost byla podporována velice ostrým nátlakem, který byl na něho vykonáván prostřednictvím nejzávažnějších židovských zájmů v jeho státu i ve státech sousedních. Konečně rozhodl se přece podepsat tento výnos a dát mu zákonnou moc a to na základě osobních dotazů a pátrání svých úředníků. Ve stech případů bylo totiž zjištěno, že bylo mezi židovskými domácími běžnou praxí, přenést týž pozemek po řadě na všechny členy rodiny a každá změna majitele byla pak pohnutkou k novému zvýšení nájmu. Oči lidí byly různým způsobem otevřeny pro židovskou otázku. Právě líčený postup dal státnímu guvernérovi prohlédnout.

Zatím však není to zvláštní vlastnost pouze židovských majitelů domu; i nežidovští domácí použili téže finty. Ale domovní majetek je židovskou doménou; žid je domácím pánem Ameriky. Všichni pachtýři a nájemníci američtí, vyjma na Západě, mohou to potvrdit.

Také není domovní majetek naprosto ničím zavrženíhodným, pokud není antisociálním a antiamerickým. Zde vězí však háček. Mnohá z nejstarších a posvěcených míst amerikanismu na Východě ztratila úplně svůj vlastní charakter vpádem ne „cizinců“, nýbrž židů.

Čím více dovídáme se o tomto vpádu, tím více musíme nedůvěřovat číslům udávaných židy o židovském obyvatelstvu ve Spojených státech.

- Kdo věděl, že jediná národnost, bránící vládě Spojených států v kladení otázek o přistěhovatelství, jakož i o příjmové statistice, je národnost židovská?
- Kdo věděl, že chce-li vláda se Spojených států dozvědět něco o židech, je nucena obrátit se k statistikám, které obdrží svůj materiál od židů?

Tvrdí-li některý národ, že není - jak to činí židé - zvláštním národem a nemá zvláštní národní statistiku, kterou by mohla učinit přístupnou vládě na úřední požádání - proč jedná pak jako zvláštní národ a vede své vlastní záznamy? židé Spojených států, právě tak jako židé všech evropských zemí, jsou národem pro sebe, s vlastní vládou, politikou a úředním spojením; a vláda Spojených států vyjednává s židovskou vládou v Americe prostřednictvím zvolených židů - o tom netřeba pochybovat.

Pohled na rychlou změnu tak mnohých amerických měst ve všech dílech země vede k přesvědčení, že židovské statistiky, vedené židy a určené pro informování ne-židů, představují skutečnosti úplně falešné, a toto přesvědčení zesílí ještě zkušeností, že statistiky vyhotovené židy pro nežidovské účely jsou velmi rozdílné od statistik, určených pro židovský svět vnitřně.

Záliba v domovním majetku dá se vysvětlit sklonem židů k spekulaci a jak známo, stal se pozemkový majetek hlavním oborem spekulace, třeba že je to zavrženíhodné a

hanebné. Nemůžeme odsoudit židy, stanou-li se majiteli domů, byť i nejvýznamnějšími; netřeba je příkřeji odsuzovat než jejich nežidovské spoluviníky pro zneužití, které prováděli v tomto řemesle. Je to však věcí americkou, aby se nestala města, o nichž se učí naše mládež ze školních knih, že je má považovat za rodiště svobody a vysoké hrady Američanství, finančně a politicky semitskými městy a dodávkovými okresy pro světový bolševismus.

Donedávna se žid nestaral o venkov. To je příznačné. Žid není rolník. Byly vydány značné částky, aby jím byl učiněn, ale produktivní hospodářství nemělo dosud pro něho žádného půvabu a nemá ho dosud. Váží si pozemku, který dodává zlato z dolu a který vynáší rentu. Země, poskytující pouze brambory a pšenici, ho nezajímala ještě nikdy.

Otázka půdy byla sice v zemích jako Polsko a Rumunsko převážně židovskou. Ale žádný zákon proti židovskému nabytí půdy jí v nemohl těchto zemích účinně zamezit, aby nevykořistila celé provincie. Ne, že by židé bažili najmout si půdu. Dávali přednost najímání pachtýřů. Zastíráním a nežidovskými zadáky dovedli vždy dosáhnout rozhodování o půdě a nad půdou, a ovládáním sedláků mohli uspořádat poměry tak, jak se jim hodilo. To také činili. Tak vypadá tedy židovská otázka v těchto zemích. Získání půdy ne pro hospodářské účely, nýbrž proto, aby zabavili v zemích, provozujících hospodářství, hlavní prameny blahobytu a aby oddělili masy od jejich přirozených, domácích vůdců.

V zemích, kde existuje usedlá nebo duchovní šlechta, v níž lid spatřuje své vůdcovství, program židovstva sledoval vždy dvojí účel: odstranit vůdcovství tím, že se zmocní půdy. To přináší jeden užitek: přihlédneme-li však k provedení plánu, vychází vždy ještě něco jiného než zisk. Rafinovanou stránkou židovského plánu světovlády je, že jeho provedení nevyžaduje obětí jako jiné plány, nýbrž že v každém oddílu svého provádění přináší velký užitek - čím větší je jeho průběžný úspěch, tím jistější je také vyhlídka na dosažení cíle.

V Americe nebyla aristokracie při dobytí země, kterou by bylo třeba vypudit. Židovská činnost ve Spojených státech se až donedávna omezila na kontrolu plodin po žních; židovské zájmy nesměřují tak řečeno k honbě na kožešinová zvířata, nýbrž k obchodu s kožešinami.

Hovoříme-li právě o kožešinách: věc jeví se opravdu směšnou, sledujeme-li, jak se někdy utváří. Za války bylo natropeno mnoho hluku o Německém ovládnutí amerického kožešinového trhu. A skutečně byl americký kožešinový trh ovládán z Německa; ale ne Němci, nýbrž židy! Pak bylo zase horlivě pečováno, aby tento „německý“ obchod byl uchopen, vyvlastněn a převeden na Američany. Američané, kteří tento obchod koupili, byli židé! Skutečné majetkové poměry se nikdy nevyměnily; zisky nacházejí cestu před tím, jak po tom do kapes „mezinárodních“. Ale kožešiny byly jen příkladem. Židovský zájem nesměřuje k tomu, aby sklidil zrní, nýbrž aby s tímto zrním obchodoval. Co Spojené státy nutně potřebují, je příručka „Židovského finančníka“, aby mohl lid vyhledávat v té knížce, čte-li: ten a ten způsobil závěru obilí nebo vázanost obilí. Tito finančníci, kteří si přivlastnili blahobyt, vyrobený Američany a kteří nutí nyní americké spotřebitele, aby platili a platili a zase platili, mohli své dílo volně a otevřeně provésti při úplné slepotě amerického čtenáře novin. Neboť, podávají-li americké časopisy věrohodné zprávy, že tento muž je Ital, onen Polák, třetí Angličan, nikdy neřeknou, že čtvrtý je židem. V každém městě, ať malém nebo velkém, je pohotově

židovská organizace, aby tomu zabránila, a to se děje násilnými prostředky, kopajícími hroby americkému ideálu svobody.

Tak náležel před nedávnem plán ve Spojených státech prostě v teorii, aby zboží bylo zachyceno přesně v bodu své cesty od výrobce k spotřebiteli, kde bylo možno z něho vytlouci nejvyšší zisk a docíleno jeho ovládání. Lid neplatil svými penězi za užitečné a potřebné služby, nýbrž za zabavení zboží zprostředkovatelem!

Teď povstal nový výdělečný druh ve Spojených státech. Židovských milionů používá se teď k získání nesmírných ploch americké půdy. Dříve spokojili se „kontrolováním" bavlny, jako se kontroluje denní chléb, ale teď směřuje snaha k tomu, aby získali bavlníkovou půdu. Operace se pečlivě tají, skoro výhradně jsou nastrkováni nežidovští zadáci; kdo však sleduje stopu všemi falešnými a slepými uličkami, naráží nakonec na mezinárodního žida, kterého trůn stojí v Londýně.

Mnoho židů psalo časopisu „*Deaborn Independent*", že nevědí nic o židovsko-rasových plánech světovlády. Můžeme jim to rádi a ochotně věřit. Jediným účelem tohoto časopisu je, aby o tom byli zpraveni. Ale jistě každý žid pociťuje zadostiučinění v postupném hnutí svého národa k moci. Na tento pocit spoléhá naprosto mezinárodní žid, a protože tento pocit je všeobecně rozšířen, je mezinárodnímu programu zajištěna nejvyšší míra úspěchu za nejnepatrnějšího nebezpečí nezdaru. Židovskou státní formou není lidovláda, nýbrž vláda libovůle. Ovšem že průměrný lid o tom nic neví. Proč však laje nežidovi, který mu to chce říci? Neuzavře-li se žid úmyslně proti důkazům tohoto spisu, nalezne ve svém vlastním vedení dost potvrzení hlavních důkazů a bude pak snáze schopen spolupůsobit na řešení židovské otázky.

S obdivem pro chápání redaktorských povinností některými lidmi, četl „*Deaborn Independent*" některé přetisky svých článků. Překlady jsou houfně rozšířeny hlavně v řeči „jiddisch" mezi židy, kteří anglicky nerozumějí, a tyto články nejen že nesouhlasí s originálem, nýbrž obsahují i celé statě, které vůbec nejsou v originálu obsaženy. Bojí se snad, že by mohl tyto články číst průměrný žid? Ti, kdož chtějí utvořit základnu pro řešení židovské otázky v Americe, nepřejí si nic jiného, než aby každý žid ve Spojených státech poznal tyto články dopodrobna. Již dlouho byl žid svými vůdci klamán.

Existuje tedy jasná a dost daleko dospělá snaha, dostat do rukou bavlníkové pozemky Spojených států. Prvním krokem bylo tlačení tržní ceny těchto pozemků pokud možno hluboko. Tento nátlak byl proveden jistými bankami, které omezily úvěr pěstitelů bavlny. Říká se jim, že jim bude úvěr odepřen, zvětší-li osevnou plochu pro bavlnu. Sázení bavlny má klesnout, zatímco mají stoupat její ceny; užitek neměli farmáři, nýbrž ti, kteří měli bavlnu v ruce od prvního trhu až ke spotřebiteli. Výnosnost bavlnářského pěstování byla snížena, zatímco se stala spekulace s bavlnou tím výnosnější. Obecenstvo muselo dát peníze, za něž židovští vládcové koupili půdu. Zkrátka, stalo se výnosnějším prodávat bavlníkové pozemky než bavlnu.

Tato zjištění omezují se úmyslně na obchod s bavlníkovými pozemky. Židovští finančníci v New Yorku a Londýně mohli by podat vysvětlení, i kdyby o tom nic nevěděli židovští časopisečtí nakladatelé a rabíni. O tomto vývoji dávno věděly jisté obchodnické třídy, někteří museli je dokonce podporovat pod tak zvaným tlakem poměrů, ale nemohli si vysvětlit význam tohoto vývoje. Teprve před nedávnem vysvětlil se význam mnohých událostí význačnějším nežidovským kupcům Spojených států. Mnoho k tomu přispěla válka, která jim otevřela oči.

Jako Protokoly, známé zvláštní dokumenty, se svým pevným sevřením všech životních prvků, nepřehlédly ani pozemky ani půdu. Pozemkový program je obsažen v 6. Protokolu, jednom z nejkratších, který uvedeme zde v plném rozsahu, abychom ukázali jeho vztah k dřívějším údajům:

„Brzy počneme zřizovat obrovské monopoly, obrovské nádrže jmění, na nichž budou závislými až do jistého stupně i velké majetky nevěřících, takže se zhroutí v den, který bude následovat po politické katastrofě, právě tak jako státní úvěr. Zde přítomní ekonomové musí pečlivě uvážit význam tohoto plánu. Všemi prostředky musíme postavit do pravého světla význam své vrchní vlády a vydávat ji za ochránkyni a dobrodějku všech, kdož se nám dobrovolně podrobí.

Aristokracie nevěřících, jako politická moc, je odstraněna. K ní nemusíme již brát zřetele. Jako vlastnice půdy je nám však potud obtížnou, protože je tím ve svém živobytí nezávislou; proto je třeba, abychom ji oloupili v každém případě o majetek půdy. Nejlepším prostředkem k tomu je zvýšení daní a hypotéčního zadlužení. Tato opatření uvedou pozemkový majetek v bezpodmínečnou závislost. Nemohouce udržovat svůj život malými dědictvími, aristokraté zmizí brzy mezi nevěřícími.

Současně musí být důrazně podporován obchod a průmysl a zvláště spekulace jakožto činnost, která má působit jako protiváha proti samostatnému průmyslu. Bez spekulace prospíval by průmysl přírůstkem soukromého kapitálu a zlepšení stavu polnohospodářství tím, že by osvobodily pozemek a půdu od zadlužení u hypotéčních bank. Průmysl musí zbavit zemi jak dělníků tak i kapitálu, aby ve spojení se spekulací svedl peníze veškerého světa do našich rukou a tím stlačil nevěřící do řad proletariátu. Pak musí se před námi sklonit, aby mohli vůbec žít.

Abychom zničili každý zdravý výdělečný život nevěřících, musíme jako dráždidlo spekulace stupňovat u nich touhu po všem možném druhu přepychu. Vynutíme stoupnutí mezd; tyto budou však pro dělníky bez užitku, protože způsobíme současné stoupnutí cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že je to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka. Dále podkopeme hluboko a uměle pramen tvořivé práce tím, že naočkujeme dělníkům anarchistické ideje a povzbudíme je k požívání alkoholu. Současně se postaráme, aby všechny duchovní síly nevěřících byly ze země vypuzeny.

Aby skutečný stav věcí nebyl včas nevěřícími poznán, budeme jej maskovat zdánlivými snahami ve prospěch pracujících tříd a rozvineme velké hospodářské boje o principy, pro něž se provádí živá propaganda prostřednictvím našich hospodářských teoretiků.“

Ale tím ještě není program vyplněn, jde dále. Židovstvo bude trpět i monarchy, pokud je bude potřebovat. Bezpochyby to bude anglický trůn; který musí být opuštěn jako poslední; neboť cítí-li se anglické vědomí na jedné straně poctěno tím, že je patronem židovstva, aby se stalo spoludědicem požehnání, které z toho plyne, bude zde z druhé strany dle židovského názoru velice příznivá okolnost k použití této světové říše k podpoře židovských účelů. Ruka ruku myje a toto společenství potrvá tak dlouho, až Juda bude připraven, aby přepadl a porazil Británii, což může učinit skoro každým okamžikem. Jsou známky, že Británie stojí před početím této poslední úlohy.

Základní a trvalé prvky v Protokolu jsou však pozemek a půda, židé a ne-židé. Je potřebí trochy vysvětlení k tvrzení, že ne-židé patří k trvalým prvkům židovského plánu. Protokoly nemají totiž na zřeteli hubení ne-židů; domáhají se však spíše nežidovského světa, ovládaného židy - židé jako páni, ne-židé jako dřevorubci a nosiči vody - politika, známá každému čtenáři Starého zákona jako typicky židovská, jež vždy byla a je příčinou božího soudu nad Izraelem.

Pozorujme tedy pozemkový program:

„Majetníci půdy jsou nám na obtíž,..., pokud jsou svým živobytím nezávislí“.

To je hlavní věta Protokolů. Nevadí, jsou-li majetníci nežidovskou aristokracií, polskými sedláky nebo severoamerickými farmáři - majetek půdy činí nezávislým. každá forma nezávislosti je však vítězství světového programu na újmu, jdouc ve světě skutečností tak obsáhle proti jeho uskutečnění.

Pozornost není obrácena k rolníkům, obyvatelům venkova, ani pachtýřům nebo rolnickému lidu venkovskému, nýbrž k majitelům půdy - k této třídě, protože je nezávislá ve svém živobytí. V dějinách Spojených států nebyla doba, kdy farmář mohl zdánlivě snáze nabýt půdy, jako nyní. Hypotéky patří skoro do říše pohádek. Všude, kde to chcete slyšet, říká se nám, že farmáři „bohatnou“.

A přece ještě nikdy nebylo tolik opuštěných farem.

„Proto v každém případě musíme je oloupit o jejich pozemek a půdu.“

Ale jak?

„Nejlepší prostředek, jak toho dosáhnout, jsou daně a hypotéční zadlužení.“

Vysoké daně při nabytí půdy a nutnost vypůjčit si peníze na její obdělávání.

„Tato opatření uvrhnou zemi v bezpodmínečnou závislost.“

Chceme slyšet od farmářů Spojených států, děje-li se tento vývoj či ne. Později bude nutno ukázat, že vždy, kdykoliv se lidé pokoušejí opatřit za přiměřený úrok farmářům peníze nebo ulehčit tíži hypotéčního zadlužení, zasáhne židovský finanční vliv, aby tomu zabránil, nebo, kde se to nepodaří, aby dílo alespoň pokud možno znesnadnil.

Rozmnožením finančních obtíží farmářů na jedné straně, a přitažlivostí průmyslu na straně druhé, se již uskutečnila značná část programu. V Protokolu je to takto vyjádřeno:

„Průmysl musí zabavit půdu jak dělníků tak i kapitálu.“

Stalo se to? Ve Spojených státech určitě. Farmář může obtížněji sehnat peníze než kdokoli jiný a dělníky nemůže vůbec dostat. Jaký je výsledek obou těchto vlivů, z nichž jeden působí na hospodářství, druhý na města? Týž v Protokolu zamýšlený: Zvýšené mzdy, jež přesto mají malou kupní sílu:

„Současně způsobíme zvýšení cen všech nutných životních potřeb pod záminkou, že je to následek poklesu zemědělství a chovu dobytka.“

Žid, který sepsal tyto Protokoly, byl finančníkem, národohospodářem a filozofem prvního řádu, rozuměl svému oboru. Židovská činnost ve výdělečném životě ukazuje, že vůle a možnost jsou v souladu. Jak účelně působil tento 6. Protokol - před očima každého, kdo dovedl vidět - a jak působí ještě ve veškerém lidském konání a provozování.

Farmáři Spojených států se počali úplně a účinně odpoutávat od velkých finančních mocností. Velikou farmářovou předností je, že je jako majitel půdy ve svých životních potřebách nezávislým. Půda jej živí, ať se to líbí mezinárodním židovským finančníkům nebo ne. Jeho postavení je nedobytné, pokud svítí slunce a mění se roční počasí. Proto se muselo stát něco, co by otřáslo touto kvetoucí nezávislostí. Činili mu při braní úvěru větší potíže než komukoli jinému. Dělníci byli lákáni z venkova do města. Obdělávání půdy označeno jako „zpátečnické“, takže synové se styděli za otcovskou práci. Obilní syndikáty, pracující proti farmářům, jsou pod židovským vedením. Srovnáme-li, co se dnes děje v polnohospodářství s tím, co o tom stojí psáno v Protokolech, je pro farmáře Spojených států na čase, aby se o tuto otázku zajímali.

Každý, kdo se vážně pokouší objasnit ne-židům židovskou otázku, dozví se brzy, že zmate nežidovské chápání. Ne-židé nejsou s to, aby sledovali vůdčí nit dlouhými, bludnými a temnými cestami. Propracovaná dokonalost židovského programu, pádnost podrobností, unavuje jejich ducha.

Tato okolnost více než sama smělost programu skrývá v sobě nebezpečí, že program se splní.

Duševní těžkopádnost je nejsilnějším spojencem židovského světového programu.

Ne-žid koná obyčejně něco z jednoho důvodu; žid činí často totéž ze tří nebo čtyř důvodů. Ne-žid může třeba chápat, proč je snahou židovských finančníků dostat půdu do své moci, aby tím zabránili nezávislosti polnohospodářství, která by se jim mohla stát obtížnou. Tyto důvody jsou naprosto jasné. Existuje však ještě druhý důvod. Nalezneme jej ve 12. Protokolu. Nemá nic jiného na zřeteli, než aby v oné vysoké hře, která se odehrává, pustil město a venkov proti sobě. Úplné ovládání měst průmyslovou pákou, venkova pak pákou zadlužování, umožňuje skrytému hráči říci jednou venkovu, že města kladou ten a ten nespravedlivý požadavek, aby pak byli měšťáci podrážděni tvrzením o sedlácích, že mají tu a tu nespravedlivou žádost. Tím se ničí přirozená pospolitost mezi venkovem a městem a obě strany jsou štvány proti sobě.

Všimněme si jasnosti a smělosti a současně chladné jistoty, s jakou byl plán vymyšlen:

> *„Naše výpočty sahají daleko, hlavně ve venkovských okrscích. Tam je nutno vzbudit a stupňovat zájmy a snahy směřující proti měšťákům, a tyto denuncujeme opět, venkovanům jako ctižádostivé snahy, směřující proti nezávislost provincií. Ovšem že pramen toho všeho je jeden a týž: pochází od nás. Je třeba, dříve než dosáhneme úplné moci, řídit věci tak, že čas od času se města cítí ohrožena zdánlivými panovačnými snahami venkovských okresů; tyto panovačné snahy jsou opět umělým dílem našich agentů.“*

Zde je udána předehra: pustit město a venkov proti sobě, aby spiklenci nakonec viděli, kdo z obou se osvědčí způsobilejším, aby pomohl uskutečnit židovský plán. V Rusku byly učiněny oba pokusy. Starý režim, který vládl ještě v městech, byl přinucen, aby svou moc složil, poněvadž prý tak chtějí sedláci. Když pak měli bolševici města v rukou, podrobili si sedláky tvrzením, že města tomu chtějí. Města poslouchala venkov a teď venkov poslouchá města.

Kdo se setká s nějakým pokusem o odloučení měst od venkova, nechť uváží hořejší odstavec z 12. Protokolů. Jed již působí. Neříká se nám, že zákaz alkoholu byl vnucen

zálesáckým okresům? Což neslyšíme neustále, že vysoké životní výdaje pocházejí z přemrštěných zisků farmářských? - Zisků, kterých farmář nikdy nedocílil!

Tento program světovlády mohl by utržit tlustou bouli, kdyby se města a venkov pokusily o sblížení, ne pomocí prostředníků, kteří se k tomu sami nabídnou, nýbrž přímou cestou. Města a venkov jsou oddalovány umělými nedorozuměními a z trhliny, stále se rozšiřující, vystupuje stín světového programu: Obraťte, farmáři, své zraky přes hlavy nežidovských nastrčenců a přes body hlavního obchodu k opravdovým strůjcům v pozadí.

XVII. Ovládá židovstvo světový tisk?

The Deaborn Independent, issue of 11 September 1920

Účel těchto vývodů je dvojí: zjistit, co říkají Protokoly o vztazích mezi tiskem a světovým programem a uvést do studia židovského vlivu na tisk. Židovská rasa měla vždy jasný pojem o výhodě, která se dá získat z novinek. Byl to jeden z jejich mocenských živitelů v evropském obchodu od nejrannějších časů. Být předem zpraven, vědět co přijde dříve, nežli ne-židé, mezi nimiž žili, bylo zvláštní předností židů, umožněnou úzkým stykem mezi daleko roztroušenými skupinami a obcemi. Od začátku byli židé nejzručnějšími donašeči zpráv. Byli vynálezci zpravodajského dopisu.

To však neříká, že židé byli předchůdci nebo jen kmotry moderního tisku. Nebylo jejich úmyslem, rozšiřovat mezi lidem zprávy, nýbrž záleželo jim spíše na tom, aby je podrželi pro sebe jako zvláštní tajnou výhodu. Politické, hospodářské a obchodní novinky, které se šířily Evropou od židovské obce k židovské obci s nepoměrnou rychlostí, byly společným majetkem, z něhož čerpala každá obec, podávající dále všem ostatním, co se událo, ať již běželo o válku, obchod, nové události nebo cokoliv jiného. Po staletí byli židé nejlépe informovaným evropským národem. Ze svých tajných pramenů u dvorů a státních kanceláří, od privilegovaných židů, kteří byli všude zahnízděni v příznivých postaveních, celá rasa dostávala zprávy o světových událostech. Všude byli vydržováni vyzvědači. Daleko venku, v Jižní Americe, žili židé jako přední stráže evropských obchodních zájmů. Země byla vyšpehovaná v zájmu jejich rasy, tak jako například naše planeta stojí pod bdělými zraky židovských agentů - většinou ne-židů - ve věci objevení nových nalezišť zlata.

Zajímavým a historickým příkladem židovského umění novinek je životní dráha Nathana Rothschilda. Tento zbudoval všechny svoje plány na domněnce, že Napoleon, který tenkrát žil ve vyhnanství na Elbě, bude konečně vyřazen z evropských politických obchodů. Proti očekávání Napoleon se vrátil a zdálo se, že za těchto sto dní jeho vlády v roce 1815 zhroutí se celá Rothschildova finanční budova. Tento finančník horečně podporoval Prusko a Anglii a když došlo k bitvě u Waterloo, nebyl nikdo tak zúčastněn na jejím konci jako on. Byl mužem, který nesnesl pohled na krev, osobně zbabělým, a každá známka násilnosti jej porazila, ale jeho zájem na bitvě, na níž závisel jeho osud a jmění byl tak přemocný, že pospíchal do Belgie sledovat postup britských vojsk a když bitva začala, schoval se v bezpečném koutku v Hougemontu, odkud sledoval po celý den střídavé bitevní štěstí. Právě ve chvíli, když Napoleon podnikl poslední zoufalý útok, byl úsudek Rothschildův pevný. Řekl později, že v tomto okamžiku zvolal: „Dům Rothschildův vyhrál bitvu.“ Spěchal z bitevního pole, jel na koni v největším trysku do Bruselu, aniž promluvil slova k zvědavým lidem, které potkal na cestě. Najal si koně za nejvyšší cenu a spěchal do Ostende. Tam zuřila prudká bouře a žádný lodník nechtěl se odvážit přeplavby do Anglie. Rothschild sám, strachuje se jinak před každým nebezpečím, zapomněl při vyhlídce na Fondském tržišti svůj strach. Nabízel 500, 800, konečně 1000 franků tomu, kdo jej převeze. Nikdo se neodvážil. Konečně se nabídl jeden námořník, že se pokusí, zaplatí-li Rothschild jeho ženě 2000 franků do rukou. Polomrtví dosáhli oba anglického pobřeží, ale Rothschild bez zastávky objednal si spěšné spojení a pádil do Londýna. (Podle jiných verzí tam nebyl Rothschild osobně, ale měl tam špióna, který mu přinesl zprávu do Anglie. Pozn. red.) Na této cestě nebylo

šetřen bič ani ostruhy. Tenkrát nebyl telegraf, ani rychlá spojení. Anglie byla rozčílena, docházely nepříznivé pověsti. Z rána dne 20. června 1815, když se objevil Rothschild na svém obvyklém místě v burze, Anglie nevěděla nic o tom, co jemu bylo známo. Byl bledý a zhroucený. Jeho vzezření svedlo ostatní návštěvníky burzovní k víře, že dostal špatné zprávy z fronty. Pak viděli, jak klidně prodal své cenné papíry. Jakže - Rothschild pouští papíry? Kursy klesly, pravá panika zmocnila se jobberů, trh byl zaplaven státními půjčkami - a vše, co bylo nabízeno, skoupili Rothschildovi agenti! Tak tomu bylo dne 20. a ještě 21. června. Druhého dne při obchodní uzávěrce byly Rothschildovy truhly nacpány cennými papíry. Večer přibyl do Londýna kurýr se zprávou, že Wellington zvítězil a Napoleon že je na útěku. Ale Nathan Rothschild shrábnul 40 milionů a lidé, od nichž koupil, byli o stejně tolik chudší. Vše následkem jedné novinky!

Znalci ve Wall Streetu ve Washingtonu dají občas najevo, že v době od 1914 až 1918 lidé Rothschildovy rasy dovedli ocenit novinky s týmž úspěchem, zisk přinášejícím. A nejen lidé Rothschildovy rasy, nýbrž i někteří jejich nežidovští nastrčenci.

Mimo význam, spočívající ve věci samé osvětluje tuto Rothschildovskou historii též okolnost, že zatímco byli židé horlivými sběrateli skutečností, nebyli žádnými publicisty: používali zpráv pro vlastní účely, ale nerozšiřovali je. Kdyby to bylo bývalo záviselo na jejich vlivu, nebyl by se nikdy vyvinul veřejný tisk. Protože Francie neměla mimo Paříž žádného tisku, stala se možnou francouzská revoluce. Lid venku byl udržován v nejistotě, protože nebylo žádné spolehlivé výměny zpráv. Sama Paříž dozvěděla se o útoku na Bastilu teprve příštího dne. Kde není veřejného zpravodajství, dobudou menšiny snadno vlády - jak dokazuje židovsko-bolševická revoluce v Rusku.

Jedním z nejnebezpečnějších vývojů přítomnosti je nedůvěra obecenstva k tisku. Kdyby přišel den, kdy by bylo zapotřebí rychlých spolehlivých a autoritativních zpráv pro všechen lid v zájmu veřejné bezpečnosti a společného jednání, ocitne se ve stavu bezmocného ochromení, nenabude-li nové důvěry v denní tisk. Ne-li z jiného důvodu, tedy aspoň proto, že svobodný tisk byl by ochranou proti vládě menšiny, měla by být odstraněna všechna omezení svobodného zpravodajského styku mezi různými částmi země.

Protože však je zde tisk, jenž je větším dílem anglosaským výtvorem, je to moc, kterou nelze brát na lehkou váhu, a zde je bod, kde se tiskem zabývá světový program a židovská snaha o vládu. Protokoly, které nepřehlédnou nic, podávají ve věci tisku pevný plán. Hojnost látky, o níž dokumenty pojednávají, je rozdělena na dva oddíly: „co jsme učinili“ a „co učiníme“.

Již ve 2. Protokolu je zmínka o tisku. Je příznačné, že se to děje v témže programu, ve kterém bylo vydáno 20 let před světovou válkou heslo „žádné anexe“, a v němž se prohlašuje, že nežidovská knížata si smějí ještě nějakou chvilku hrát s lidem, zatímco se židovská moc organizuje za jejich trůny; v témže Protokolu, kde je čítán darwinismus, marxismus a nietscheismus mezi nauky nejvíce demoralizující z těch, kterých se zmocnil židovský vliv. Zvláštní tvrzení, ale neméně zvláštní než to, co potom se stalo skutečností. Ve 2. Protokolu stojí:

„V rukou moderních vlád spočívá moc, která tvoří určitou náladu lidu, tisk. Jeho úkolem musí být: sdělovat údajná přání a žádosti, oznamovat stížnosti z lidu a působit nespokojenost. Triumf svobody slova patří tisku. Ale vlády jsou neschopné, aby použily správně této moci, a ona padla do našich rukou. Jí získali

jsme svůj vliv a sami jsme zůstali v temnu. Díky moci tisku jsme nahromadili hory zlata, ačkoli to stálo proudy krve a slz.“

V témže Protokolu je označen „náš tisk“ jako pomocná osa, jejímž využitím byly roztrušovány ony

„Světové názory, jež jsme jim (ne-židům) vštípili jako požadavky vědecké“.

„Za tím účelem vynasnažme se našeptat slepou důvěru v ony teorie pomocí svého tisku.“

Pak následuje tvrzení, že darwinismus, marxismus a nietzschismus se osvědčily jako ony tři podvratné teorie z oboru přírodních věd, národohospodářství a mravnosti.

Ve 13. Protokolu se tvrdí, že moci tisku se používá k podkopání úcty před každým vyšším řádem:

„Drzí žurnalisté a odvážní pisatelé hanopisů útočí denně na vyšší úředníky vládní. Toto ponižování veškeré autority připravuje konečný pád všech státních zařízení, až vše bude roztříštěno ranami bezuzdné masy.“

V Protokolu líčí se účast tisku k podpoře světového programu takto:

„Musíme přinutit vlády nevěřících, aby přijaly opatření, sloužící k tomu, aby přivedly náš dalekosáhlý plán blíže k jeho vítěznému cíli; vlády musí trpět nátlak vydrážděného veřejného mínění námi vytvořeného pomocí takzvané velmoci tiskové. Až na malé bezvýznamné výjimky je tisk již v našich rukou.“

Dvakrát domáhají se tedy nároků na ovládnutí tisku: „Padl do našich rukou“, praví se ve druhém, „je již v našich rukou“, v 7. Protokolu. Ve druhém se líčí tisk jako podporovatel podvratných, přírodovědeckých, národohospodářských a filozofických teorií, zatímco se dle sedmého Protokolu používá tisk k tomu, aby byly vlády nuceny pod nátlakem uměle vydrážděného „veřejného mínění“ trpět opatření, „přivádějící náš dalekosáhlý plán k vítěznému zakončení“.

Musí být připojeno slovo vysvětlení k tvrzení 2. Protokolu:

„Díky jemu (tisku) jsme nahromadili hory zlata, ačkoli to stálo potoky krve a slz.“

Toto tvrzení dá se potvrdit mnohým způsobem: „Ačkoliv nás to stalo proudy krve a slz“, je přiznáním, jimž dostávají se Protokoly do jasného světla, osvětlujícího zvláštním způsobem současné tvrzení:

„Již z ohledu na nevýslovné utrpení východních židů za světové války nemohla světová židovská finanční moc tuto válku chtít.“

Protokoly veřejně uznávají, že také židé mohou trpět při zařizování světovlády, ale utěšuje je myšlenka; že padnou jako vojáci za spásu Izraele. Smrt jednoho žida, říká se nám, je před bohem cennější než smrt tisíce „gójů“ - jedno z milých pojmenování nežidů.

Vztah k nahromadění zlata je jasný. Při zpravodajství nejde jen o novou držbu novinek a zisků, kterých se tím bezprostředně dociluje, nýbrž také o užitek, kterého se dosáhne jejich zamlčením nebo uveřejněním pro plány židovského mezinárodního finančníka. Rothschildové kupovali časopisecké nakladatele právě tak, jako kupovali vysoké politiky. Jako důvod ke každému podniku, do něhož se pustili, zajistili si přede-

vším mlčení nebo hlasité doporučení časopisů. Ať ve věcech války nebo míru nebo ve věci odstranění vlád, které smýšlely nepřátelsky se židovskými finančními a politickými plány; ať v odhalení nebo zapuzení nežidovských nastrčenců, kterých se chtěli židovští páni zbavit nebo postupné výrobě „budoucích slavných mužů“, vyhlédnutých pro určité zamýšlené dílo.Ve všech těchto a podobných věcech má tisk svůj pořádný podíl na konečných úspěších mezinárodního spiknutí.

Všechny podrobnosti předcházejícího odstavce lze doložit příklady, které se odehrály ve Spojených státech za posledních 15 let.

12. Protokol obsahuje úplný plán ovládnutí tisku od přítomné doby až po čas, kdy bude dosažena židovská světovláda. Prosíme čtenáře, aby pozorně a přemýšleje, sledoval tento hluboce a široce založený plán. Dejte pozor také na onu radost a pýchu, že odjakživa nebylo trpěno žádné uveřejnění o židovské otázce, které nebylo vhod židovské moci.

„Jakou roli hraje vlastně tisk? Slouží k tomu, aby rozdmýchal vášně sobeckých současníků, jak toho vyžadují naše zájmy. Tisk je mělký, prolhaný a nestydatý; mnozí ani nechápou, jakým účelům slouží.“

V tom se projevuje týž stupeň opovržení jako v již projednávaném ocenění lidské povahy.

Nuže, přejdeme k plánu ovládnutí tisku:

1. *„Osedláme a podržíme uzdu zkrátka. Totéž učiníme s jinými tiskovými výrobky; neboť jaký by mělo účel, nepřipustit časopiseckých útoků a zůstat vystavení kritice pomocí letáků a knih?“*
2. *„Žádné sdělení nedojde k lidu, pokud neprošlo naší censurou. Pro přítomnost dosáhli jsme toho až po ten stupeň, že veškeré zprávy procházejí několika agenturami, do nichž se sbíhají ze všech částí světa.“*

Zvláštní osvětlení padá na první větu tímto židovským výrokem o britském programu ve věci Palestiny:

„Toto prohlášení zaslal zahraniční úřad lordu Walteru Rothschildovi... Velkým částem židovského národa se bude zdát, že přišlo neočekávaně; avšak ty, kteří byli činní v sionistických kruzích, to nepřekvapilo. Slovní uspořádání tohoto prohlášení pocházelo ze zahraničního úřadu, ale text jeho byl přezkoušen v amerických a britských sionistických kancelářích. Britské prohlášení je sestaveno ve formě, v jaké si jej přáli sionisté.“

3. *„Literatura a žurnalistika jsou dvě výchovné mocnosti, a proto naše vláda uvede většinu časopisů a novin do svého vlastnictví. Ponecháme-li deset z nich v soukromých rukách, založíme třicet vlastních atd. Obecenstvo o tom nesmí nic tušit; proto budou všechny námi ovlivněné časopisy a noviny zastupovat navenek nejprotichůdnější názory a snahy, získají tímto způsobem důvěry a přivábí naše nic netušící protivníky, které tím způsobem dostaneme do pasti, kde budou učiněni neškodnými.“*

Tento plán je zajímavý hlavně vzhledem k obranné válce, kterou nyní tolik používají mnohé židovské časopisy. Třeba jen pozorovat časopisy, které jsou židovským majetkem nebo stojí pod židovským vlivem: jak různé jsou jejich politické názory a jak

rozcházejí se jejich mínění. Zajisté - „na venek“, jak praví 12. Protokol; avšak jednotnost trvající pod povrchem, nebude možno nikdy snadno nalézt.

Myšlenku, dát tajným účelům bludnou zdánlivou formu, nacházíme všude v Protokolech nejen pokud se týče tisku, nýbrž i v jiných poměrech. Ve 12. Protokolu však je zřetelně odhalena tato myšlenka ve věci tiskové, jak ukáží další řádky:

Aby byl spisovatel přinucen, napsat tak obsáhlé práce, že je nikdo nečte, je o takové spisy postaráno daní, která „při knihách o méně než 30 stranách má mít dvojnásobnou výši.“ Čím delší článek, tím méně je čten, tak říkají Protokoly. Avšak:

„Co uveřejníme sami, abychom utvořili veřejné mínění, bude laciné a daleko rozšířené. Daň udusí čistě literární ctižádostivost; na druhé straně strach před trestem učiní tyto spisovatele nám povolnými. I kdyby se ještě našel někdo, kdo by chtěl proti nám psát, nikdo by mu jeho spisy nevytiskl.“

(Mnohý americký spisovatel mohl by o tom zpívat svou písničku.)

„Před přijetím spisů do tisku musí si opatřit nakladatel nebo tiskař nejprve úřední povolení. A tak budeme vědět předem, jaké útoky jsou připraveny proti nám a zmaříme je tím, že uveřejníme již předem příslušné protivyjádření.“

Tak vypadá dnes situace. Vědí předem, co má přijít a hledí předem odzbrojit útok.

Budou upraveny tři stupně žurnalismu: nalézáme je nejen v Protokolech, nýbrž každý den všude kolem nás.

„První místo zaujmou orgány čistě úředního charakteru. Ony budou vždy bdít nad našimi zájmy, jejich vliv proto bude poměrně malý. Na druhém místě budou stát poloúřední orgány, jejichž úkolem je obsloužit lhostejné a vlažné lidi. Na třetí místo budou postaveny charaktery zdánlivě opoziční. Nejméně jeden musí zaujmout stanovisko zřetelně opoziční. Naši praví protivníci budou považovat tuto zdánlivou opozici za příbuznou svému smýšlení a odkryjí nám tak své karty.

Pamatujte si: mezi orgány, které nás napadají, najdou se i takové, které byly námi založeny, ale budou vždy napadat jen body, které chceme sami změnit nebo odstranit.

Naše časopisy budou zastupovat velmi různé názory: aristokratické, republikánské, ba i anarchistické, ovšem jen tak dlouho, pokud ještě trvá nějaká ústava. Blázni kteří věří, že vyslovují názory svých stranických listů, budou ve skutečnosti papouškovat názory naše nebo takové věci, které jim chceme ponechat k myšlení.

Náš tisk bude však pouze povrchně kritizovat nebo potírat naše vývody, aniž by jím šel na kloub, povede jen zdánlivou vojnu proti úředním novinám, čímž dá nám příležitost, abychom se v odpovědi mohli vyjádřit obšírněji než v prvním vývodu. To bude upraveno podle naší potřeby.

Takové útoky upevní v lidu víru ve svobodu tisku a dají našim agentům příležitost, prohlásit ‚opoziční’ listy za třtiny větrem se klátící, protože nedovedly uvést žádné závažné důvody proti našim nařízením.“

Tak by tomu bylo, kdyby všechny listy byly pod židovským vlivem. V případě těchto článků zdají se však role vyměněny; tentokrát selhal židovský tisk úplně v tom, aby vyvrátil skutečnostmi nebo důkazy naše vývody.

„Bude-li třeba, rozšíříme ideje ve třetí třídě svého tisku jako tykadla, abychom je pak v poloúředním tisku s rozhodností zamítli.“

„Vážné protivníky lehce odbudeme, protože nebudou mít k dispozici tiskové orgány.“

„Jako záminku k potlačení nějakého odhalení upozorníme na znepokojení veřejného mínění bez vážných důvodů.“

Toť záminka, které se již příležitostně použilo, při čemž ovšem scházela státní moc, aby provedla takové potlačení. Zatím se však podařilo židovskému vlivu ve Spojených státech potlačit skoro vše, co se židům nelíbilo.

Do jaké míry ovládá židovský vliv časopisy Spojených států?

Pokud běží o samotné užití slova „žid“, nevykazuje tento vliv skoro žádnou mezeru. Nakladatel, který použije tohoto slova, pocítí brzy vliv židů. Vyhledají jej, a řeknou mu - jako opak k tomu, čemu učí žida - že slovo žid značí člena náboženského vyznání a ne člena rasy, a že použije-li se tohoto slova ve veřejných výrocích u někoho, že je to právě tak zavrženíhodné, jako kdyby se v podobných případech zřetelně mluvilo o „baptistovi“, „katolíkovi“ nebo „protestantovi“. Židovi ovšem říkají jeho vůdcové vždy, že je bez ohledu na náboženství nebo rod, silou své krve příslušníkem své rasy. Stránky by se mohly vyplnit dotyčnými výroky vysoce směrodatných židů. Co však říkají židovi jeho vůdcové a co říká nakladateli židovský výbor, který jej navštíví, je dvojí a odporuje si. Židovský tisk může halasně do světa hlásat, že profesor N. nebo soudce O. nebo senátor P. jsou židé; řekne-li však totéž nežidovský časopis, dostane návštěvu rozhořčeného a vyhrožujícího výboru.

Jistý americký časopis přinesl jako pouhou novinku výtah z jednoho takového židovského článku. Druhého dne vypadl jistý počet inzerátů nedostatkem příkazů. Dotazem se zjistilo, že firmy, které časopis bojkotovaly, byly vesměs židovské a důvodem k tomu byl onen nevinný článek. Jak se dále ukázalo, byl přijímatel inzerátů, který jinak odevzdával inzeráty těchto firem, taktéž žid, který zastával úřad v tajném židovském spolku, na základě čehož kontroloval výhradně časopisy ve věci zpráv, týkajících se židovstva. Tento pak vyjednával s nakladatelem. Pak přišlo kroutlivé odvolání nakladatele, které vyznělo ke chvále židů. List dostal opět své inzeráty a zůstává pouze otázka, bylo-li toto jednání nakladatele správné či nikoli. Pocítil sice moc židovstva, ale použitá taktika byla špatná; byla mu tím dána jistá opěra, že může konstatovat židovský okruh moci.

Tím nechceme dávat každému nakladateli rady, aby podnikl odhalovací tažení proti tajné moci: to je věcí osobního rozhodnutí. Ale každý nakladatel se dostane do okolností, kdy vidí jisté věci; nuž, pak ať je také vidí, pamatuje si je a zpracuje aspoň vnitřně.

Snad každý časopis přijme židovské námitky na podobné články. Někde bohužel nalétly na lživá tvrzení. Některé otevřely své sloupce proti propagandě, pocházející ze židovské strany. Potud je to vše v pořádku. Ale nežidovský zájem při tom si všímá pramálo židovské otázky, dokonce i v případech, kdy vydavatel dobře pochopil celou otázku. Průměrný vydavatel měl by zde v každém případě dobrou příležitost pozorovat, co se u nás děje.

Kdyby byla uveřejněna listina židovských majitelů, akcionářů a jiných časopiseckých zájemníků, zajisté by se neminula účinkem. Ale přece by nevysvětlila rozsáhlé ovládnutí tisku, jak je lze u nás pozorovat. Nebylo by ovšem „vhodným“ v tomto

vztahu vypočítávat některé časopisy se židovskými majiteli ve Spojených státech, protože tito jsou úctyhodnými sluhy obecného blaha.

Vlastní majitelství časopisů často mnoho neprozrazuje. Vlastnictví časopisectví není vždy totožným s ovládáním časopisů.

Chceme-li vědět, kdo vykonává určující vliv na časopis, je zapotřebí, abychom znali jeho syndikát a zájmy, dále společenské vztahy hlavních redakčních vůdců; pak inzertní agenty, zprostředkující spoustu židovských anoncí a konečně směr jejich strany nebo jejich politickou nezávislost. Ovládání tisku židy není pouze věcí peněžní; záleží spíše v tom, aby se čtenářům jisté věci zamlčely nebo aby bylo čtenářstvo o jistých věcech přesvědčeno.

Nahlédneme v „*Židovské encyklopedii*“ do seznamu několika novin, které se odvážily naříznout židovskou otázku - a pak zanikly. Když starý baron Moses Montefiore řekl v Krakově:

> *„O čem žvaníte? Pokud nemáme v rukou tisk celého světa, potud je marné vše, co podnikáte. Musíme ovládnout noviny veškerého světa nebo aspoň podrobit svému vlivu, abychom národy oslepili nebo klamali“*

Věděl, co říká. „Oslepením“ myslí, aby národové neviděli židy, a „klamáním“ chtěl říci, že národové mají spatřovat v jistých světových událostech něco určitého, zatímco tyto ve skutečnosti znamenají něco zcela jiného. Lidu se ukazují náhodné souvislosti, ale ne to, co se odehrává za kulisami. Lid nedozví se, proč se vlastně sběhly jisté události, které zasáhly jeho životní nervy. Ale toto „proč“ je zcela dobře známo v jistých kruzích, jejichž zpravodajství není nikdy tištěné, ba ani psané.

Početní zjištění prostoru, kterým disponují židé k uveřejňování věcí, jež chtějí mít vytištěny, otevřelo by mnohému oči. Židovstvo je malý národ, který potřebuje více veřejné pozornosti, než deset nejdůležitějších evropských států, a to pozornost takového druhu, jakou si přeje!

Celá věc, týkající se rozšíření vlády nad tiskem, dala by se znázornit na mapě Spojených států pomocí barevných jehel, které by ukazovaly počet novin v židovských rukou nebo prokazatelně židy ovlivněných a počet židovských žurnalistů, určujících v různých částech země směr myšlení většiny Američanů. Židovský žurnalista, který seje nepokoj a kterého literární ctižádostí je udržovat ve svých čtenářích stav kvasícího vzrušení, kterého vtip je špinavý a kterého životní názor je negací - právě tak jako židovský pisatel románu a novel, pozdvihující svůj národ do nebes, zatímco současně seje tajně do sociálního a hospodářského života ne-židů sémě rozkladu: tito všichni musí být počítáni k agentům světového programu, kteří mají a chtějí přivést lidskou společnost pomocí „idejí“ ke zhroucení. Je nápadné jejich množství a obratnost, s níž dovedou zastřít své úmysly ve svých dílech. Místy se stalo ve Spojených státech nedávno možným, aby bylo slovo „žid“ uvedeno jako nadpis k článku a pak židovskému výboru, který se druhý den ohlásil, oznámeno, že naše země je dosud svobodná. Jistý počet časopisů nechal klidně dojít k zkoušce takovýchto drzých židovských vlivů ve svých obcích a odmítl je.

Redaktor, který může posloužit skutečnostmi, nemá se čeho obávat. Ten však, který jednou povolí, bude na sobě stále více a více pociťovat nátlak. Muž, hájící odvážně a čestně své místo, pozná brzy něco, co není všeobecně známé, totiž, že za hřmotným vystupováním vězí dobrý díl podvodu a že zlomení řetězu na jednom místě je pociťováno v celém systému jako rána.

Ničeho se neobává mezinárodní žid, než pravdy nebo jen zmínky o pravdě, o něm a o jeho plánech.

A tak ať se stane skálou útočiště a obrany trvalé základní zdivo pro ne-židy a židy - PRAVDA.

XVIII. Čím se vysvětluje židovská politická moc?

The Deaborn Independent, issue of 18 September 1920

Až dosud bylo při vysvětlování Protokolů málo řečeno o politickém programu v nich obsaženém.

Vítězství světového programu má být dosaženo:

- Finanční vládou nad světem. Tato již je zajištěna především nesmírným zadlužením států kapitalistickou vládou nad průmysly - nikoli však způsobenou podnikateli a řediteli.
- Politickou vládou, kterou lze lehce dokázat situaci všech civilizovaných zemích přítomnosti.
- Židovským vlivem na Východě, vykonávaným neustále před očima zaslepených národů.
- Zploštěním všeobecného duchovního života prostřednictvím rafinovaného systému rozptýlení a radovánek, jež by se daly shrnout ve slově „povyk“.
- Rozsetím rozkladných idejí se setbou pravého pokroku, nýbrž hospodářských klamných obrazů a podvratným smýšlením.

Tyto hlavní prostředky představují postupové cesty, z nichž žádná není v Protokolech přehlédnuta.

Dříve, než uslyšíme, co říkají Protokoly o volbě a kontrole politiků a úředníků pro řízení států, podáme k objasnění názory, které tyto dokumenty vyjadřují o jiných částech politiky. To snad bude zajímat zmocněnce, kteří se ve všech svých prohlášeních nikdy nedotknou obsahu Protokolů, zvědí-li, že daleko je vzdáleno zastávat se snad monarchistických vládních forem, zastupují vždy pouze neomezený a nezodpovědný „liberalismus“. Mocnosti, vězící za Protokoly, zdají se tomu pevně důvěřovat, že mohou činit s lidem, co se jim zachce, když se mu jednou namluvilo, že má „vládu lidu“.

Protokoly dávají přednost časté změně: milují volby, časté ústavní změny, časté změny lidových zástupců. Tak praví se v 1. Protokolu:

> *„Nejasný pojem svobody umožnil nám přesvědčit masy, že vláda je pouze obchodvedoucím pro vlastního pána země, a že tento obchodvedoucí může být vyměněn jako pár rukavic. Častá změna lidových zástupců postavila nám tyto k dispozici a učinila z nich zrůdy pro naše účely.“*

Toto využití změn opakuje se opět ve 4. Protokolu, který popisuje vývoj republiky:

> *„Každá republika kráčí po několika stupních vývojových: první stupeň je bezesmyslné řádění, podobně řádění nemocného horečkou, který se hází ze strany na stranu. Druhý je poblouznění lidu, plodící anarchii a vedoucí nevyhnutelně k despotismu - ne k onomu spravedlivému, otevřenému a naprosto zodpovědnosti plnému despotismu, nýbrž k neviditelnému a nezodpovědnému despotismu, který není méně tíživě pociťován a je prováděn tajnou organizací. Takováto vláda libovůle může jednat tím nerozvážněji, protože se kryje za maskou svých agentů, její změna není na škodu naší tajné moci, naopak ještě jí prospívá, protože tak častá*

změna zbavuje organizaci závazků proplýtvat své prostředky odměnami za dlouholeté služby.“

Tato „změna“ státních zřízenců není ve Spojených státech neznámá. Jeden bývalý senátor mohl by dosvědčit, kdyby věděl kdo tu změnu přivodil. Byla doba, kdy byl nástrojem onoho žida, který jej navštěvoval v senátních klubech. Jeho hladký jazyk činil zajímavým a jasným každý důvod, jimž chtělo židovstvo vystoupit proti vládním úmyslům. Oklikami se dostalo senátorovi uznání z velice vysokého místa, uznání silně kovové příchuti. Přišel okamžik, kdy bylo žádoucno senátora setřásti. Písemný důkaz jeho „uznání“ nalezl cestu ze skrytu na veřejnost; jistý časopis, který se vždy osvědčil jako povolný orgán amerického židovstva, věc odhalil a ostatní dokončilo rozhořčené obecenstvo. Aby byl odpraven, musel být sám odhalen; pak musel zahájit činnost časopis - to vše by se nebylo stalo, kdyby tomu nebyli chtěli dárci senátorovy odměny.

Ve 14. Protokolu se líčí, jak konečně ztratí nežidovští národové naději na zlepšování situace nepřetržitou změnou vlády a proto s radostí přijmou slib stálosti, k němuž pak Protokoloví lidé otevřou vyhlídku:

„Masy se tak nabaží nepřetržitých změn ve vládě - změn, které jsme sami způsobili mezi nevěřícími, kdy jsme podkopávali jejich státní zřízení - že od nás přijmou vše.“

Úředník, zabývající se kriticky snahami z židovské strany, změní u nás brzy své místo. Takovýchto lidí je teď asi ve Spojených státech skoro malá armáda. Mnozí z nich ani nevědí, jak k věci došlo. Jiní přemýšlejí o tom, proč se jejich vlastenecké zprávy vypracované podle předpisů naprosto ztratily v mrazivém mlčení a proč museli za to pykat ztrátou místa.

Protokol 5. obsahuje podivná tvrzení. Zde několik otázek:

„Protestuje-li dnes některá vláda proti nám, děje se tak pouze pro formu: vždyť stojí pod naší kontrolou a činí tak z našeho nařízení, neboť její antisemitismus je nutný, mají-li být naší spodní bratři udržováni v pořádku. Nechci to dále rozvádět, protože to bylo již předmětem častých našich rozhovorů.“

Toto učení o užitečnosti antisemitismu a o přání, aby byl pěstován tam, kde ještě není, je obsaženo ve slovech starších a nových židovských vůdců.

„Skutečně nemáme žádné další překážky v cestě: naše vrchní vláda stojí tak vysoko nad zákonem, že ji můžeme označit výrazným a silným jménem ‚DIKTATURA’. S dobrým svědomím mohu říci, že nyní jsme my zákonodárci.“

Dále se tvrdí:

„De facto odstranili jsme již každou vládu, mimo svoji, ačkoliv de jure ponecháváme ještě některé existovat.“

Stav věcí je jasný: Vlády existují ještě pod svými starými jmény, a vykonávají ještě nad svými národy státní moc; avšak vrchní vláda má nesporný vliv nad nimi všemi ve věcech, spadajících do oblastí mezinárodních záměrů židů. 8. Protokol ukazuje, jak se to má provést:

„Pro přítomnost a na tak dlouho, než budeme moci svěřit svým židovským bratřím zodpovědná vládní místa, svěříme je lidem, jejichž minulost a charakter jsou takové; že utvářejí mezi nimi a lidem propast, lidem, kterým, kdyby neupo-

slechli naše rozkazy, hrozí soud nebo klatba; tak jsou nuceni chránit naše zájmy do posledního dechu.“

O stranických penězích říká 9. Protokol:

„Rozštěpení stran učinilo nám tyto všechny do té míry povolnými, pokud je potřebí peněz k provedení nějakého stranického boje a my ty peníze máme.“

Často byla kladena otázka o původu stranických fondů. Nikdo však dosud nepronikl až k jejich mezinárodním pramenům.

Ve Spojených státech měli jsme za posledních pěti let skoro dokonale zežidovštělou správu všeho válečného příspěvnictví amerického národa. Činnost ústavní vlády se v této době omezovala na uvolňování peněz. Avšak správa válečné obchodní stránky vládla uvnitř vlády a tato vnitřně vrchní vláda byla židovská.

Nyní se lidé často táží, proč tomu tak bylo. První odpověď zní: Židé, jimž byla bezprostředně svěřena různá místa obchodní válečné správy, byli prý právě znalci, nejlepší odborníci, jaké bylo lze najít. Na otázku, proč tak značný díl zahraniční politiky Spojených států je závislý na radách jisté židovské skupinky, odpovědělo se taktéž: Jsou prý lidmi, kteří si vědí rady, nikdo prý neví tolik jako oni; vždyť prý mají úředníci zvolení národem právo přijmout nejlepší a nejobratnější rady, jaké lze nalézt.

Dobrá, nechť platí vysvětlení, že ve Spojených státech pouze jedině židé byli shledáni schopnými překonat všechny objevivší se problémy s mistrovskou lehkostí. Protože na tomto místě nemá být hovořeno o válce, budiž zde pouze konstatován fakt, že válečná vláda byla čistokrevně židovská. Snad vrhne na tento předmět světlo 2. Protokol:

„Úředníci, které si vybereme pro jejich povolnost z masy národní nejsou vzděláni k vládnutí a proto budou lehce sloužit jako sedláci v šachové hře, kterou hrají naší učení a nadaní rádcové - specialisté, vychovaní již od mládí, aby se zabývali světovými záležitostmi. Víme, že naši specialisté získali potřebné znalosti k vládnutí.“

Nežidovský úředník, nemající předběžného vzdělání, musí přirozeně dostat pomoc. A kdo se může lépe hodit, než ten, kdo se nabízí ku pomoci? Masám bylo vštípeno, aby nedůvěřovaly státním úředníkům, kteří mají v politice a vládě opravdovou zkušenost. To činí ovšem sta věcí dvojnásobně lehčím těm, jejichž specialistou je poskytovat pomoc. A právě oni zájemci, jejichž zájmům především tito slouží, ocitnou se opět v nejkrásnějším světle!

Především však to, co mají říci Protokoly o politické kapitole světového programu, nezasluhuje tak velkého zájmu, jako volba a kontrola hlavy státu. Celý plán o tom stojí v 10. Protokolu. Že spisovatelé mají při tom pravděpodobně na zřeteli volbu francouzského presidenta, dodává plánu pouze místního zbarvení - dá se použít všude a dosahuje dokonce jinde teprve svého plného významu.

10. Protokol uvádí k hlavnímu předmětu: kreslí vývoj státních kormidelníků od samovládce až k presidentovi a států od monarchie až k republice. Řeč tohoto místa je obzvláště povznášející, stojí však přece ještě daleko za tónem současné židovské literatury, hýřící pocity mocenského vědomí. Jak odporné je celé to tváření, tak cenné je vidět, v jakém světle spatřuje družina Protokolového programu ne-židy a jejich hodnostáře. Je třeba mít přitom na zřeteli, že židovským ideálem není president, nýbrž kníže, král. Rusko-židovští studenti táhli roku 1918 zpívaje ulicemi:

„Dali jsme vám boha a nyní vám dáme také krále.“

Nová palestinská vlajka, vlající nyní bez překážek, nese jako vůbec každá synagóga vrchnostenské znamení židovského krále. Je židovskou nadějí, že trůn Davidův bude opět postaven, jak se podle všech známek také stane. Žádná z těchto snah nemá být ani v nejmenším nepříznivě kritizována, ani snad jinak pozorována, než se sympatickou úctou, ale nutno jí použít ke srovnání se zjevným opovržením oproti nežidovským prezidentům a státním zřízením.

K prezidentskému tématu praví 10. Protokol:

„Pak stal se možným počátek republikánské doby a místo jednoho panovníka nastrčili jsme pitvorný obraz prezidenta, vybraného z masy... Tak jsme založili podkop pod národ nebo přesněji, pod státy nevěřících.“

S úžasem a podivem čteme, že lidé s jistou „minulostí“ mají mít přednost při kandidatuře na prezidentské místo. Že tací lidé byli prezidenty v různých zemích, včetně Spojených států, je nepochybné. V některých případech byl všeobecně znám onen nečestný čin, který tvořil skvrnu minulosti; v jiných případech zahalili jej v mlčení a bludné pověsti. V nejméně jednom případě věděla o tom klika mužů, kteří zatímco chránili špatnou pověst svého kandidáta před veřejným odhalením, dali si od něho za tuto milostivou službu bohatě zaplatit. Mužové s ne zcela bezúhonnou minulostí nejsou ničím neobyčejným; často neznepokojuje tak jejich minulost, jako starost o odhalení a v závislosti na veřejném úsudku upadají tito mužové obyčejně do jiného otroctví, do otroctví politických a finančních vytahovačů zátek.

„Přivodíme zvolení presidentů jejichž minulost obsahuje skrytou temnou aféru, nějakou ‚Panamu’: tito se pak stanou poslušnými vykonavateli našich rozkazů ze strachu před odhalením a z přirozeného přání, aby požívali dále předností, příjmů a hodností, spojených s prezidentským místem.“

Použití slova „Panama“ poukazuje na špinavé záležitosti, odehravší se ve francouzských kruzích při financování zamýšlené stavby panamského průplavu v prostředních letech minulého století. Kdyby byla bývala právě nynější forma Protokolů pořízena později, mohly se tyto Protokoly vztahovat k záležitosti Marconiho v Anglii - kdyby si to v tomto případě nebyly rozmyslely, neboť při tom byli zúčastněni také lidé, kteří nebyli ne-židy. Herzl, onen velký židovský vůdce sionistů, užívá výrazu „Panama“ také v „Židovském státu“. Při zmínce o financování Palestiny praví, že společnost židů „bude dbát na to, aby se podnik nestal Panamou, nýbrž vítězstvím.“ Že se týž výraz objevuje u Herzla a v Protokolech, je pozoruhodný ; neboť někdo, kdo píše dnes pro širší obecenstvo, neužil by slova „Panama“, pokud běží o minulost nějakého muže, protože by mu již více nerozumělo.

Právě zvyklost, považovat se povinovaným někomu, činí počestnému spisovateli obzvláště naléhavým říci úplnou pravdu o lidech, ucházejících se o veřejné úřady. Nestačí říci o takovém kandidátu: „Počal jako chudý hoch a končil jako hotový člověk.“ Jak k tomu přišel? Jak se vysvětluje vzrůst jeho jmění? Někdy vede červená nit až do rodinného života kandidátova. Tak víme např. o jednom, který pomohl druhému z úzkých, když se oženil s jeho zkompromitovanou ženu, za což obdržel kulatou sumu. Jiný se dostal do úzkých příliš přátelskými styky k ženě třetího. Z této mrzuté situace jej osvobodilo mazané zasáhnutí vlivných přátel, kterým se pak ovšem cítil pro vždy

zavázán. Je zvláštní, že převládá, alespoň v „amerických aférách“ ženská nota; v našich vyšších postaveních vyskytuje se častěji než kterákoli jiná, častěji než „nota peněžní“.

V evropských zemích, kde takovéto povážlivé styky s ženami nejsou tak závažnými, musí být nalezeny u mužů, stojících pod kontrolou veřejnosti, jiné temné body.

Toto celé téma je navýsost odporné, leč pravda má často chirurgické úkoly a zde máme co činit právě s jedním. Sledujeme-li například shromáždění tak světově rozhodující jako byla mírová konference, vezmeme-li na mušku obzvláště muže, kteří nejsilněji podléhají židovským vlivům, a probudíme-li přesně jejich minulost, můžeme skorem bez obtíží určit okamžik, kdy se ocitli v oné osudné situaci, která jim přinesla sice pomíjející výhody, ale učinila z nich nevyhnutelně otroky minulosti, skryté před veřejností. Podivná činohra, v níž je vidět vedoucí státníky anglosaské rasy hustě obklopené a stále ovlivněné knížaty semitské rasy, dá se vysvětlit pouze znalostí temných bodů oněch mužů a slovy Protokolů:

„Přivodíme volbu prezidentů, jejichž minulost obsahuje skrytou temnou aféru.“

Kde vychází zjevně najevo tato židovská vláda nad státníky, možné s určitostí mít za to, že tato rasa je jedinou strážkyní tohoto tajemství. Kdyby nastala nutnost, stane se těm, kterým jsou tyto věci známy, národní povinností, aby je uveřejnili, ne proto, aby zničili dobrou pověst někoho, nýbrž aby pro všechny časy pranýřovali takovou bídnou zvyklost. Židovští žurnalisté říkají nám, že židé nevystupují jako politická jednotka. Proto prý nemají také politický vliv. Nad to jsou prý mezi sebou příliš nesjednoceni, aby mohli být vedeni jedním směrem.

Jen tak došlo k tomu, že běží-li o otázku pro něco, vyjadřuje se židovskému společenství názorů většiny a mínění menšiny - pravděpodobně obyčejně nepatrné menšiny. Avšak jedná-li se o otázce proti něčemu, je židovské společenství vždy zajedno. Tuto skutečnost dokáže každý rozvážný politik. V politickém životě to může každý o sobě zkusit veřejným prohlášením, že se nedá ovlivnit židy, ani kýmkoliv jiným. Použije-li v tomto výroku slova žid, nemusí již číst nic o židovské solidaritě: brzy ji pocítí.

Toto židovské souručenství nemůže ovšem dosáhnout při vlastním odhlasování všeho co chce, politická síla židů nespočívá v počtu hlasů, nýbrž v jejich vlivu na předáky vlád. Židé, politická menšina, pokud běží o hlasy, v posledních pěti letech panovali, pokud běží o vliv, politickou většinou; honosili se tím. Známky jejich vlády jsou všude viditelné.

Hlavním znakem vůči židům v politickém životě a v tisku je STRACH. Je tak veliký, že nikdo neodvažuje se hovořit někde o židech, jako se mluví o Arménech, Němcích, Rusech nebo Indech. Čím je tento strach než důkazem, že židovská moc a její nemilosrdnost v provádění jsou známé? Možná, že není antisemitismus, jak mnozí židovští žurnalisté tvrdí, ničím jiným, než nejvyšším strachem. Hrůzou před něčím neznámým. Bezpříkladný pohled na domněle nebohý názor, který je bohatším všech ostatních, pohled na nepatrnou menšinu, která je mocnější než všichni ostatní, může vykouzlit strašidla v jejich vzrušené obrazotvornosti.

Je příznačné, že ti, kdož se vydávají za povolané zástupce židovské, nenamítají nic proti této bázni; přejí si dokonce, aby trvala - aby byla vždy pečlivě odhadnuta a vždy, byť i nenápadně, aby byla udržována; je uměním, jemuž dobře rozumějí. Jakmile však je ohrožena rovnováha, objeví se současně i její slabá stránka. Zkouší se to nejprve s

vyhrožováním a doufá se, že se tím bázeň opět dostaví. Selže-li však i vyhrožování, spustí se nářek nad „antisemitismem“.

Bylo by zvláštní, kdyby židé nechtěli vidět, že nejnižší druh antisemitismu spočívá právě na této bázni, kterou očkují VĚDOMĚ a s vůlí svému okolí. Z toho povstává proti židům nenávist nejhoršího druhu. Normálně umravněný člověk bude se vyhýbat vštěpování bázně jako čemukoliv jinému; jen nízká rasa může mít v tom zálibu a těžit z toho.

Byl by již velký krok učiněn, kdyby se lidé osvobodili o této bázně z židovstva. Avšak právě tento osvobozovací postup potírají židovští mluvčí a žurnalisté; nazývají jej „antisemitismem“, kterým ovšem naprosto není; je spíše jediným vývojem, který zabraňuje antisemitismu. Tento vývoj se uskutečňuje v několika stupních: nutno ukázat židovskou moc v celém jejím rozsahu. Proti tomu zdvihá se ovšem velmi tuhý židovský odpor - tak velký, že jeho vyvrácení je nemožné.

Pak je třeba vysvětlit tuto existující moc. Dá se vysvětlit pouze židovskou vládychtivostí nebo dobře promyšleným programem, jimž se řídí židé na své cestě k moci. Vysvětlením této metody je zlo již z polovice odstraněno. Žid není nadčlověk. Je chytrý, vytrvalým, jeho životní názor mu dovoluje, aby vykonal mnoho, čeho se jiní zaleknou. Ale za stejných podmínek není nadčlověkem. Yankee se mu více než vyrovná, avšak Yankee se kloní svými vlohami k zachovávání pravidel hry. Dozví-li se konečně lidé, jakými prostředky se tato moc získává, dozví-li se například, jak se židé ve Spojených státech zmocnili politické vlády, pak židé ztratí při takovém odhalení metody této moci svůj nimbus a věc se objeví jako hodně špinavý obchod.

Zasluhuje-li metoda, uvedená v Protokolech, povšimnutí nebo ne, závisí na tom, je-li potvrzena skutečnými přítomnými událostmi. A tomu tak je, obě věci spolu souhlasí. Bylo by ovšem výhodnějším pro žida, kdyby se jeho stopa nedala nalézt ani v psaném, ani v činném programu; ale stopa v jeho činném programu je zde, a žid jedná nelogicky, obžalovává-li někoho jiného místo sama sebe. Nedokazujeme naprosto nic proti skutečnostem, spíláme-li tomu, kdo je zjistil. Uznáváme, že žid je chytrý, ale přeci není dost chytrý, aby mohl skrýt stopy své činnosti.

I on má své slabé místo, z něhož lze konečně odhalit veškeré jeho konání. A měl by se snad obávat nějakého odhalení, kdyby bylo to, co se odhalí, dobré a správné? Slabým místem židovského programu však je to, že je NAPROSTÝM BEZPRÁVÍM. Ať jsou úspěchy židovstva sebevětší, nejsou tak velké, aby jim lidstvo nemohlo poručit, aby se zastavily; lidstvo je právě nyní v tomto velkém obranném hnutí a existují-li ještě proroci mezi židy, měli by ukázat svému národu jinou cestu.

Důkaz a strach před odhalením světového programu budou znamenat odstranění znepokojujícího živlu, který představují židé mezi svými národy hostitelů.

XIX. Starožidovská pečeť na rudém Rusku

The Deaborn Independent, issue of 25 September 1920

„Ve světě dokonale organizovaných státních jednotek má lid pouze dvě možnosti úspěchu: buď musí zbořit pilíře celého národního státního systému nebo musí založit vlastní nezávislý stát... Zdá se, že ve východní Evropě prospívá bolševismus po boku sionismu... Ne proto, že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne proto, že by se chtěl zúčastnit nežidovského nacionalismu a nežidovské demokracie, nýbrž proto, že nenávidí každou nežidovskou státní formu.“

Sir Eustace Percy

Chceme-li se dozvědět, co zamýšlejí a čeho chtějí dosáhnout židovští vůdcové Spojených států a jiných zemí, nesmíme dbát jejich slov, určených pro ne-židy, nýbrž těch slov, která jsou určena pro jejich vlastní národ. Pokládá-li se žid za vyvoleného k ovládání světa a cítí-li se jako článek národa a rasy, která se ostře liší od všech ostatních národů a ras, pohlíží-li na nežidovské lidstvo jako na své právoplatné pracovní pole, jež smí vykořistit podle jeho mravně méněcenných zákonů, pokud mu to dovolují vůči svému vlastnímu národu, zná-li zásady Protokolů a provádí je činně - na tyto otázky může být nalezena spolehlivá odpověď jen ve slovech, která pronášejí židovští vůdcové k židům.

Známá židovská jména vyskytující se nejčastěji v tisku, nám neukazují snad veškeré židovské mluvčí, nýbrž jen vybranou skupinu - zástupce oddělení pro propagandu ve formě darů pro křesťanské dobročinné účely, někdy také zástupce „literárních“ názorů na náboženské, sociální a politické otázky. Ať již vystoupí v jakékoli formě - je jisté, že vlastní činnost židovského vůdcovství probíhá vždy pod maskou skutků, na něž se obracejí zraky nežidovského uznání.

Posudky a zjištění podané v tomto spisu, se opírají vždy o jednoznačné důkazy a potvrzení z úst samotných židovských vůdců. Útočí-li tedy židé na tato zjištění, pak útočí na něco, za čímž sami stojí. To je zcela pochopitelné, protože jistě věří, že naše šetření přece ještě nepronikla až k bodu, který se žid snaží před světem trvale skrýt.

Nejdůrazněji se potírá tvrzení, že bolševismus, ať v Rusku nebo ve Spojených státech, je židovský. Toto zalhávání náleží k nejzřetelnějším příkladům drzé dvojjazyčnosti. Oproti ne-židům se popírá židovský charakter bolševismu; avšak v lůně a v tichu židovských obcí nebo v úkrytu za židovským dialektem nebo ve skrýši židovsko-nacionálního tisku najdeme pyšné přiznání - vlastnímu národu! - že bolševismus je židovský.

Aby židovská propaganda unikla děsivě vážné obžalobě z vražd, mravních zpustošení, loupeží, trestuhodných zavinění smrtí hladem s nejodpornějšími frázemi v nynějším Rusku, které nelze v celé hrůze popsat ani pochopit, upíná se tato na dvě stébla slámy: jednou se tvrdí, že Kerenský, který stál v čele bolševického vpádu, není židem.

Leč není silnějšího důkazu pro židovský charakter bolševismu nad hlasitě prohlašované židovské tvrzení, že alespoň dva z vůdců převratu nejsou prý židé. Je zajisté mrzuté, přít se mezi sty židovskými bolševiky právě o dva - a kromě toho nemění na národnosti Kerenského pouhé popření zhola nic. Jeho jméno je Kirbis. Jeho otec byl žid

a jeho matka židovka. Kirbis, jeho otec, zemřel a jeho matka si vzala Rusa jménem Kerenský, kterého jméno hoch přijal. Mezi radikály, kteří jej používali jako svého zástupce mezi mocnými, kteří jej přiměli, aby zatloukl první hřeb do rakve Ruska, mezi vojáky, kteří pod ním bojovali, nikdo nepochyboval o jeho židovském původu a charakteru.

„Avšak Lenin“, říkají židovští zmocněnci, „Lenin, hlava, mozek bolševického celku - Lenin je ne-žid!“

Možná, ale proč nechává své děti mluvit „jiddisch“? Proč vydává své proklamace v židovském žargonu? Proč odstranil křesťanskou neděli a zavedl židovský sabbath? Vysvětlení pro to může být, že si vzal židovku. Druhým vysvětlením je, že on sám je přece židem. Jisté je, že není ruským šlechticem, jak se vždy tvrdí. Co on sám o tom tvrdí, je lež.

Nikdo ještě nepochyboval o národnosti Lva Trockého - je žid a jmenuje se správně Lejba Bronštejn. Od jisté doby říká se ne-židům, že Trocký sám řekl, že nepatří vůbec žádnému vyznání. Možná, že je tomu tak. Ale něčemu musí náležet; proč tedy udělali z ruských křesťanských kostelů stáje, jatky a taneční sály, zatímco židovské synagógy zůstaly nedotčeny? Proč museli křesťanští duchovní vykonávat trestné práce, zatímco rabíni zůstávali ve svých úřadech neobtěžováni? Snad nepatří Trocký žádné konfesi, přece je však žid. Není to snad nežidovská tvrdohlavost, která trvá na tom, že Trocký je žid; je považován za žida všemi židovskými autoritami.

Mohlo by se nám vytknout, že opakujeme příliš často věci všeobecně známé. Avšak dnes existuje ještě nespočetné množství lidí, kteří nevědí, co je bolševismus a proto je nutno znovu zdůraznit význačné body i za cenu nebezpečí jednotvárnosti; nad to není účelem pouze vysvětlit situaci v Rusku, nýbrž vytyčit také varovné znamení před tím, co se děje ve Spojených státech.

Bolševická otázka ukázala dle stavu v pozdním létě roku 1920, když byla propašována poslední zpráva na jistá státní místa, úplnou nadvládu židovstva. Tato situace změnila se od té doby zcela nepatrně. Abychom ukázali poměr, podáme několik ukázek. Nesmí se snad mít za to, že nežidovští členové vlády jsou Rusové. Jen velmi málo Rusů má v přítomné době co mluvit do věcí své otčiny. Takzvaná diktatura proletariátu, do níž proletariát nemá nejmenšího práva mluvit, je ruskou jen v tom smyslu, že byla zřízena v Rusku; není ruskou, ani nevyšla z ruského lidu, ani neexistuje pro ruský lid. Bolševismus je mezinárodním programem protokolů, který se má uskutečnit v každé zemi prostřednictvím jisté menšiny; události v Rusku jsou generální zkouškou.

Židovské panství v Rusku:	počet členů	počet židů	židé v %
Rada lidových komisařů	22	17	77
Válečná komise	43	33	77
Zahraniční komisariát	16	13	81
Finanční komisariát	36	24	80
Justiční komisariát	21	20	95
Komisariát pro vyučování	53	42	79
Komisariát pro sociální akci	6	6	100
Komisariát práce	8	7	88
Vyslanci bolševického Červeného kříže	8	8	100

Venkovští komisaři	23	21	91
Žurnalisté (nejvýznamnější)	41	41	100

To jsou poučná čísla. Židovský podíl neklesá v žádném případě pod 75 procent (je zajímavé, že nejmenší počet židů je ve válečném komisariátu.) Avšak ve výborech, které jsou v bezprostředním styku s masou, ve výborech pro zemskou obranu a pro propagandu, židé zaujímají doslova všechna místa.

Vzpomeňme, co říkají Protokoly o vládě nad tiskem, vzpomeňme, co řekl o tom baron Montefiore a pak pohlédněme na vládní žurnalisty. Tento výbor má 41 členů a všech 41 jsou židé. Pouze židovským perům je svěřena bolševická propaganda.

A pak „zástupci Červeného kříže“, kteří nejsou ničím, než rudými podvratnými agenty ve jmenovaných městech - jsou to vesměs židé.

Komisariát pro sociální pomocnou akci, na němž závisí život a smrt desetitisíců, sestává že 6 členů a těchto šest jsou židé.

Z 53 členů komisariátu pro veřejné vyučování je označeno 11 jako ne-židé. Jací jsou to ne-židé, se neříká. Jsou snad ne-židy jako Lenin, kterého mateřštinou je židovský žargon. V každém případě tato skutečnost vrhá na jejich chování případně světlo, že bolševici převzali všechny hebrejské školy, vedou je nezměněné dále a nařizují, aby se učilo starohebrejsky. Starohebrejština je pomocným prostředkem k hlubším tajemstvím světového programu.

A ruské děti?

„Tyto děti,“ - praví šlechetní židovští vychovatelé, *„naučíme šesti věcem. Vymeteme z jejich hlav pavučiny. Naučí se pravdě o nás.“*

Co tím mínili, vzpírá se pero opakovat. Když se Maďarsko osvobodilo od rudého bolševismu Bely Khuna, byli zabiti také nevinní židé, a židé mají snad pravdu, nazývají-li „bílou hrůzou“ tyto události, které šly v zápětí zhroucení jejich pokusu, provést ruskou tragédii také v Maďarsku. Avšak po ruce je zdrcující průkazný materiál, že nic nepřispělo tak k bílé hrůze jako zoufalství a vztek rodičů, jejichž děti byly za krátké židovsko-bolševické vlády z přinucení vláčeny stokami špíny.

To američtí židé neradi slýchají. Jejich odpor mohl by jim sloužit ke cti, kdyby se hned v zápětí nestavěli na ochranu lidí, kteří to vše způsobili. Jak známo, nestojí stud křesťanské ženské mládeže před židovskými mladíky a muži tak vysoko jak u židovských panen; pak bylo by příjemné dozvědět se, že všichni židé zatracují, co se dělo v Rusku a Maďarsku pod pojmem „výchova“. Protože však hlavní vlivy, vedoucí dnes k mravní zkáze nežidovské mládeže v Americe, pocházejí od židů a protože nad to stojí v Protokolech, že jedním z bojových cílů je „znemravnit mládež nevěřících“, není skutečně věc odbyta, dovedou-li židé na tuto skutečnost odpovědět jen nadávkami a lhaním.

Hlavní obžaloba nesměřuje proti komunistické hospodářské metodě; ani proti podvodu a beznadějnému svádění lidu. Nikoliv, směřuje proti ZVÍŘECÍMU SVINSTVU, KTERÉ VE VŠEM PRORAZÍ; ZDE TÁHNE SE OSTRÁ ČÁRA MEZI NEŽIDOVSKÝM A ŽIDOVSKÝM CHÁPÁNÍM MRAVNOSTI. O strašné ukrutnosti, spojené s touto věcí, nechceme zde hovořit, podáváme pouze to vysvětlení, které se projevuje v židovském tisku: „Je možné, že se žid nevědomky MSTÍ za staletí trvající utrpení!“

Vrhají nám zpět tuto otázku: „Jak možné však dokázat, že toto vše je pravdivé?“

Tento důkaz je podán senátem Spojených států a vytištěn v jedné zprávě výboru pro soudnictví. Nechceme u něho dlouho prodlévat, uvádějíce raději svědectví židovská než nežidovská. Chtěj nechtěj musíme uvést něco z té zprávy, protože zde běží o úřední důkaz.

Dr. George A. Simons, duchovní, který byl z nařízení jedné americké církevní obce v Petrohradě v době, kdy propukla bolševická hrůzovláda, byl toho svědkem. Podáváme část jeho údajů:

„Stovky agitátorů, kteří přišli z nejspodnějších východních čtvrtí newyorských bylo v družině Trockého-Bronsteina... Mnozí z nás byli hned zpočátku překvapeni nápadným židovským vlivem v tomto podniku, a brzy se ukázalo, že více než polovina agitátorů v tak zvaném bolševickém hnutí byli židé.“

Senátor Nelson:

„Hebrejci?“

Dr. Simons:

„Byli to Hebrejci, odpadlí židé. Nechci říkat nic proti židům. Nemám sympatii pro antisemitské hnutí, nikdy jsem je neměl a nikdy je mít nebudu... Ale mým pevným přesvědčením je, že bolševická věc je židovská a že jeden z jejích základů je třeba hledat ve východní čtvrti New Yorku.“

Senátor Nelson:

„Přišel Trocký v onom létě z New Yorku do Ruska?“

Dr. Simons:

„Ano.“

Dále dr. Simons vypovídá:

„V prosinci 1918... Bylo za předsednictví člověka, který se nazýval Apfelbaum, z 388 členů pouze 16 skutečných Rusů, všichni ostatní byli židé s výjimkou snad jednoho, černocha z Ameriky, který se nazývá profesor Gordon... 265 členů této severní komunistické vlády, která zasedá ve starém Smolenském ústavě, přišlo ze spodní východní čtvrti newyorské... Chtěl bych se ještě zmínit o tom, že, když dosáhli bolševici vlády, byl celý Petrohrad okamžitě zaplaven záplavou proklamací a transparentů v židovské řeči. Bylo zcela zřetelně vidět, že se hebrejština má stát jednou z hlavních řečí Ruska, praví Rusové se přirozeně nechovali obzvláště přívětivě.“

William Chapin Huntigton, obchodní atache při vyslanectví Spojených států v Petrohradě, dosvědčuje:

„Vůdcové hnutí jsou dle mého úsudku ze dvou třetin židé... Bolševici jsou internacionalisté a jim byly zvláštní ruské národní ideály lhostejné.“

William W. Welch, zřízenec národní městské banky, vypovídá:

„V Rusku je všeobecně známo, že tři čtvrtiny bolševických vůdců jsou židé... Bylo několik - ne mnoho, ale několik - pravých Rusů; pravým Rusem míním člověka rusky narozeného a ne ruského ‚žida’.“

Roger E. Simmons, obchodní znalec při obchodním departementu Spojených států, vypovídá totéž. Taktéž jeden vážený, anonymní svědek, kterého jméno s dovolením výboru nebylo Protokolováno.

Britská bílá kniha „Rusko“ č.1. „Sbírka zpráv o ruském bolševismu, předaná parlamentu jeho Veličenstva, duben 1919“. Obsahuje spoustu stejných výpovědí z mnohých pramenů, vesměs od očitých svědků.

Ve vysoce váženém časopise „Asie“, únor-březen 1920 je článek, obsahující mezi jinými důležitými sděleními toto:

„Ve všech bolševických institucích jsou náčelníky židé. Pomocný komisař pro elementární vyučování Grunberg umí sotva rusky. Židé mají úspěch ve všem a dosáhnou svých cílů. Dovedou dosáhnout úplného podrobení a udržet jej. Jsou však pyšní a opovržliví oproti každému, a to proti nim popuzuje lid...“

„V přítomné době panuje mezi židy silné nacionální náboženské hnutí. Věří, že se blíží doba panství Vyvoleného národa na zemi. Spjali mezi sebou judaismus a světovou revoluci. Spatřují v šíření revoluce naplnění Písma ‚Učiním-li i konec všem národům, mezi něž jsem tě rozptýlil, nechci učinit tobě konec.’“

Židovské mínění se ohledně bolševismu silně různilo. Nejprve byl pozdraven s nadšením. V oné první době nového režimu nebylo zatajováno nic mimo židovský podíl na věci. Objevila se veřejná shromáždění, rozmluvy, zvláštní články s množstvím velmi cenných a pravdivých sdělení. Ani se nepokoušeli o zatajení jmen.

Pak přišla doba, kdy zachvátila lidstvo hrůza z událostí v Rusku - a na okamžik panovalo ticho v Judovi. Jedno nebo dvě křečovitá popření. Pak nová záplava obdivu. Tento trvá dosud v židovstvu, ale na straně obrácené k ne-židům, ukazuje se velice zarmoucené vzezření a hovoří se o „pronásledování“. Byli jsme připraveni, že jednoho dne bude osvětlování bolševismu nazváno „pronásledováním žida“.

V „*Americkém Hebrejci*“ z 10. září 1920 objevil se článek, který nejen že přiznává a vysvětluje podíl, který mají židé na nynějších nepokojích a na světovém vzbouření, nýbrž který tento podíl také ospravedlňuje a to zvláštním způsobem uvedeným viz výše. Spisovatel v něm praví, že

„Žid rozvinul organizovaný kapitalismus i s jeho nejúčinnějším nástrojem, bankovním systémem.“

Vůči četným židovským zalhávacím pokusům o této hospodářské skutečnosti působí toto přiznání blahodárně.

„Z nejpronikavějších jevů této vážně doby je židovská vzpoura proti kapitalistickému pořádku, který si vymyslel sám jeho duch a jeho vlastní ruka.“

Je-li tomu tak - proč podporuje židovský „organizovaný kapitalismus se svým nejúčinnějším prostředkem, bankovním systémem“, tuto vzpouru?!

„Tento čin (ruský převrat), určený k tomu, aby byl v dějinách označen jako převyšující výsledek světové války, byl v širokém rozsahu dílem židovského myšlení, židovské nespokojenosti a židovské vůle k znovuvybudování.“

„Tento rychlý vývoj ruské revoluce ze své ničivé fáze a její vstup do fáze znovubudovací je viditelným výrazem tvořivého charakteru ducha židovské nespokojenosti.“

(Nejprve nutno podat důkaz, že fáze znovubudovací začala. Tvrzení tohoto článků má pouze čistě propagační účel. Protokoly mají ovšem jakýsi plán k znovubudování).

Prosíme, aby byly další řádky pečlivě čteny:

„Co dokázal židovský idealismus a židovská nespokojenost tak mocně v Rusku, hledí též historické vlastnosti židovského ducha a srdce způsobit i v jiných zemích.“

Co způsobil „Židovský idealismus“ v Rusku? S jakými mocenskými prostředky? Proč nacházíme vždy pohromadě „Židovský idealismus“ a „ducha židovské nespokojenosti“? Čteme-li Protokoly, vše se nám objasní. Židovský idealismus je zničením nežidovských států a společností a zřízením jediné židovské státní a společenské formy.

Nebylo tomu tak v Rusku? židovské proklamace na rozích, starohebrejština ve školách, sabbath místo neděle a rabíni nedotčeni, zatímco křesťanští duchovní museli mést ulice! Skutečně: na výsost „mocné“ skutky: vraždy, loupeže, zlodějství a vyhladovění! Pisatel článku v „American Hebrew“ zajisté vybreptal více, nežli chtěl: nazývá toto vroucí spojení idealismu s nespokojeností „historickými vlastnostmi židovského ducha“.

Ale není to ještě vše: Tyto rasové dědičné vlohy, jež probudily v Rusku rudou hrůzu a působí tam ještě dnes, připraví jiným zemím dle autorova názoru týž osud. To jsme také my předem věděli. Rozdíl je jen ten: řeknou-li to ne-židé, jsou zasypání nejpustšími pohanami. Teď říká však totéž židovský spisovatel ve vůdčím židovském listu. Jako by se omlouval podotýká k tomu:

„Bylo přirozené, že nespokojenost se projevila i v jiných částech světa přemírou snah a hojností vytyčených cílů.“

Jaká nespokojenost? židovská - přirozeně. A s čím jsou nespokojeni? S vládní formou, která není židovskou. A v čem spočívaly ony snahy a vytyčování cílů? Aby přišla i na Spojené státy bolševická revoluce. „Hojnost?“ Nikoliv, bylo jen málo, ale jasných, určitých cílů - jenže si vyhlédly nepravou zemi.

Teď vídáme u nás v newyorských ulicích ruské bolševiky, jak zašantročují zlatá cigaretová pouzdra, která ukradli ruským rodinám a rodinné skvosty, snubní prsteny, které uloupili ruským ženám. BOLŠEVISMUS SE NEVYDAŘIL DÁLE, NEŽ K IDEÁLU VŠECH LICHVÁŘŮ SE ZÁSTAVAMI A LUPIČŮ. Ale nebude dlouho trvat, kdy Amerika bude přijímat rozkazy v židovském žargonu nebo kdy americké ženy budou muset přenechat své šperky „vyvolenému národu“.

Přes souvislost mezi americkým Hebrejcem, ruským bolševismem a Protokoly mají židovští pisatelé článků odvahu říci, že jen pomatenci mohou odhalit nějakou spojitost.

Nikoliv, jen slepci nemají a nechtějí nic vidět.

XX. Židovské svědectví ve prospěch bolševismu

The Deaborn Independent, issue of 2 October 1920

„Z hospodářského chaosu stvořil židovský duch nespokojeností organizovaný kapitalismus s jeho účinným nástrojem, bankovnictvím...
Má Amerika zahrnout židy, jako carské Rusko, hořkou a bezdůvodnou výtkou, že jsou pouze ničiteli a vtlačit je tak do postavení nesmiřitelného nepřítele? Nebo použije Amerika židovské síly právě tak tvořivě, jako to učinila se silami každé jiné rasy?... Na tuto otázku musí odpovědět americký národ.“

Z jednoho článků „Amerického Hebrejce“ z 10. září 1920.

Americký národ dá odpověď a tato dopadne proti ničivému duchu židů, kteří nedají se nikdy uspokojit. Je dobře známo, že vše, co způsobil „Židovský idealismus a židovská nespokojenost“ v Rusku, je zamýšleno i ve Spojených státech. Proč neřekl pisatel článku v „*Americkém Hebrejci*“ místo „v ostatních zemích“ přímo zřetelně „ve Spojených státech“?

„Židovský idealismus a nespokojenost“ nejsou namířeny proti kapitalismu, tento stojí spíše ve službách tohoto smýšlení; jediná státní forma, proti níž je namířeno židovské snažení, je každá nežidovská státní forma; jediný kapitál, na který útočí, je nežidovský.

Lord Eustace Percy, který, posuzujeme-li jeho časté uvádění svých slov v židovském tisku, má souhlas židovské inteligence, vyřizuje první bod. O židovském sklonu k podvratným hnutím praví:

„Ve Východní Evropě zdá se, že sionismus a bolševismus vyvíjejí se spolu souběžně, právě tak, jako židovský vliv vytvářel republikánské a socialistické ideje za celého 19. století až třeba k mladoturecké revoluci v Cařihradě... Ne že by se žid staral o pozitivní stránku radikálních teorií, ne že by toužil, zúčastnit se nežidovského nacionalismu nebo nežidovské demokracie, nýbrž že nemůže než nenávidět každé stávající nežidovské státní formy.“

Toto vysvětlení uhodilo na pravém místě. V Rusku poskytl záminku car, v Německu císař, v Anglii irská otázka; v četných jihoamerických revolucích, v nichž měli židé vždy prsty, nebylo teprve zapotřebí udávat zvláštní důvod. Ve Spojených státech je to „kapitalistická třída“, avšak vždy a všude je hybnou silou nenávist proti každé nežidovské státní formě dle doznání jejich vlastních mluvčích. Žid věří, že svět mu patří právem a směřuje tedy k tomu, aby shromaždoval svůj majetek; nejrychlejší cestou k tomu je zničení všech řádů pomocí převratů, zničení, které se umožní teprve dlouhým a lstivě založeným tažením rozkladných a ničivých idejí.

Pokud běží o druhý bod, bude moci každý čtenář potvrdit tuto skutečnost z vlastní zkušenosti. Vzpomeňme jen jmen těch kapitalistů, kteří byli vydáváni na pospas veřejnému opovržení v židovsky ovlivněném tisku Spojených států, vzpomeňme karikatur v Hearstově tisku - byly tam snad karikatury Seligmannovy, Kahnovy, Warburgovy, Schiffovy, Kuhnovy, Lobovy a jiného druhu? Neboť tito jsou židovští bankéři a na ty

se nikdy neútočí. Z časopiseckých denunciací známá jména patří jen nežidovským průmyslníkům a bankovním vůdcům, především Morganovi a Rockefellerovi.

Jak je všeobecně známo, neutrpěli židovští Rothschildové za francouzské komuny (v zimě 1871) škodu ani za haléř, zatímco jiní zámožní lidé měli velké ztráty na majetku. Právě tytéž vztahy jsou mezi židovskými finančníky a nebezpečnějšími židovskými podvratníky ve Spojených státech, takže při kterékoliv události jsou vyloučeny jakékoliv ztráty prvých. Pod pláštíkem ruských zmatků židovští finančníci využitkovali lidské bídy, aby se zmocnili všech přírodních pokladů veřejného majetku městských obcí a bolševická vláda dává k tomu své požehnání; nazývá to - modifikovaným komunismem! - U bolševismu v Rusku se s tím dosud neshledáváme. Jako světová válka, nachází bolševismus uspokojující vysvětlení pouze v odpovědi na otázku, kdo má z toho největší užitek - využitkování obou událostí je právě v plném proudu. Terčem všech podvratných mocností je nežidovský majetek, žádný jiný. „BOHATSTVÍ VEŠKERÉHO SVĚTA PATŘÍ NÁM“, je nevysloveným heslem každého židovského ničivého díla ve světě.

Po jistou dobu se pokoušeli odvrátit pozornost od Ruska poplašnými zprávami o situaci židů v Polsku. Mnohé známky nasvědčují tomu, že protipolská propaganda byla pouhou maskou pro nesmírné přistěhovalectví židů do Spojených států. Copak to mnozí čtenáři nevědí? Nekonečný proud navýsost nevítaných přistěhovalců proudí den co den do Spojených států, desetitisíce téhož národa, kterého existence tvoří problém a ohrožení evropských vlád. Polská propaganda a přistěhovalectví jdou tedy ruku v ruce a vláda Spojených států dostává od židovského kruhu ve Washingtonu ujištění, že je vše klidné (ovšem, lidé jsou tak klidní a bezstarostní, jak jen si může přát židovský kruh!), a přece ruský problém vyžaduje vysvětlení. Židovské vysvětlení je takové: židé jsou otci kapitalismu. Tento se špatně osvědčil, nyní chtějí židovští původcové své vlastní dílo zničit. To učinili v Rusku. Teď ať tedy americký národ laskavě dovolí, aby jeho židovští dobrodinci vykonali totéž dílo i v Americe.

Toť nejnovější vysvětlení, jež - opětně typicky židovské - je spojeno s návrhem Spojeným státům a s výhrůžkou! Odmítne-li Amerika židovstvu tuto službu z lásky, bude toto „zatlačeno do postavení nesmiřitelného nepřítele“.

Avšak židé vůbec nezničili kapitalismus v Rusku. Učiní-li Lenin a Trocký svou poklonu na rozloučenou a stáhnou-li se zpět pod ochranu židovských kapitalistů světa, ukáže se, že je zničen pouze nežidovský nebo ruský kapitál, za to však nastoupí na trůn kapitalismus židovský.

Jak stojí věci? Úřední tiskopisy Spojených států obsahují tento dopis. Pozorujte datum, židovského bankéře a židovská jména:

Stockholm, 21. 9.1917

Panu Raphaelovi Scholanovi.

Milý soudruhu! Bankovní dům M. Warburg otevřel na základě telegramu předsedy Rýnsko-westfaslkého syndikátu konto pro podnik soudruha Trockého. Zmocněnec, pravděpodobně Kestrov, dostal munici a organizoval její transport současně s penězi... jimiž byla vyplacena částka požadovaná soudruhem Trockým.

Bratrské pozdravy! Furstenberg

Dlouho před tím dodal americký židovský finančník (Jakub Schiff) částku, jejíž pomocí byla rozšiřována revoluční propaganda mezi tisíci ruských válečných zajatců v japonských zajateckých táborech.

Aby bylo bolševické hnutí vysvětlené, říkává se někdy, že bylo financováno Německem, o kteréžto tvrzení se opírala válečná propaganda ve Spojených státech. Část peněz přišla skutečně z Německa. Ale právě tak přišel jedna část ze Spojených států. Je plnou pravdou, že židovské finančnictví všech zemí bylo interesováno na židovský světový program pod tím nebo oním nacionálním jménem - dohoda sváděla vinu na Německé, Němci na Dohodu, avšak národové byli drženi v nevědomosti o pravých zadácích.

Jistý francouzský úředník zjistil, že jeden židovský bankéř sám přispěl dvěma miliony.

Než Trocký opustil Spojené státy, aby provedl svou úlohu v Rusku, byl na požádání Spojených států propuštěn z vazby v kanadském Halifaxu - každý přece ví, kdo tvořil válečnou vládu Spojených států.

Shrneme-li všechny skutečnosti, vyjde jako nezbytný závěr, že: BOLŠEVICKÁ REVOLUCE BYLA PEČLIVĚ PŘIPRAVENÝM PODNIKEM ZE STRANY MEZINÁRODNÍHO ŽIDOVSKÉHO FINANČNICTVÍ.

Podle toho lehce poznáme, proč chce táž mocnost vnést bolševismus také do Spojených států. Pravý boj nevede se zde mezi kapitálem a prací, nýbrž mezi židovským a nežidovským kapitálem. Přitom stojí vůdcové socialističtí, vůdcové komunističtí a vůdcové dělničtí skoro jednomyslně na straně židovských kapitalistů. Na které kapitalisty vůdcové dělnictva útočí nejostřeji? Nikdy nenalezneme mezi postiženými židovských jména.

A nyní přistupme k vlastnímu židovskému svědectví o židovské povaze bolševismu.

„*Židovská Kronika*“ v Londýně řekla roku 1919:

> *„Veliký význam má skutečnost bolševismu samotného, skutečnost, že tolik židů je bolševiky, skutečnost, že ideály bolševismu v mnohých bodech souhlasí s nejvyšším ideálem judaismu.“*

V témže listě roku 1920 stojí zpráva o řeči Izraela Zangwilla, známého židovského spisovatele, v níž tento uštědřuje nadšenou chválu rase, která dala světu „takového Beakonsfielda, Readinga, Montagu, Klotze, Kurta Eisnera, Trockého“.

Pan Zangwill jmenuje ve svém vysokém nadšení židy, kteří byli a jsou členy britské vlády, jedním dechem s židy v bavorské a ruské bolševické vládě. Jaký je v tom rozdíl? Tito všichni jsou židy a všichni slouží „rase“ k užitku a ke cti.

Rabín J. L. Magnes řekl, dle časopiseckých zpráv, ve své řeči v New Yorku 1919:

> *„Věnuje-li žid svého ducha, svou oddanost věci dělnické a věci nemajetných a vyděděných, vyniká jeho radikální smýšlení až na kořen věci. V Německu stává se Marxem a Lasallem, Haasem a Eduardem Bernsteinem; v Rakousku Viktorem Adlerem a Bedrichem Adlerem; v Rusku Trockým. Zpřítomněme si na okamžik situaci v Rusku a v Německu. Revoluce uvolnila tvořivé síly a hle, jak velký zástup židů tu byl ihned pohotově. Sociální revolucionáři a menševici, většinoví a menšinoví socialisté, ať se již nazývají jakkoliv. Židy najdeme mezi nejvážnějšími vůdci a mezi nejvytříbenějšími hnacími silami všech těchto revolučních stran.“*

Ve Spojených státech jsou židé právě tak četnými členy revolučních svazů jako v Rusku; zde i tam „jsou ihned pohotově“.

Bernhard Lagare, spisovatel, který vydal spis o antisemitismu, praví:

„Žid zúčastňuje se jich potud, pokud je židem nebo přesněji, protože zůstává židem. To znamená: Židovský duch je ve své podstatě revolučním a ať vědomě nebo nevědomě, žid je podvratník.“

V žádné jiné zemi nebylo by potřebí zabývat se tou měrou zalháváním hmatatelných skutečností jako ve Spojených státech. Zde žili jsme pod takovým strachem, abychom nepronesli zmínky „žid“ nebo co s ní souvisí, že by nám mohly být odepřeny nejznámější skutečnosti - skutečnosti, které by nám byly již poskytly výhled do židovského písemnictví. Byla to skoro dojemná činohra, jak američtí posluchači navštěvovali přednášky o ruské situaci a jak opouštěli sál zmatení a překvapení, že Ruská situace je zcela neruská, protože každý přednášející ve Spojených státech považoval za politicky chytré aby neužil slova „žid“, neboť - židům se podařilo ovládnout i řečnické tribuny.

Nejen židovské literární veličiny všeobecně uznávají židovskou zálibu v revolucích a její zodpovědnost za situaci v Rusku zvláště, nýbrž i menší lidičky mají o věci zcela jasnou představu. Žid, spolupůsobící uprostřed revoluce, je si vědom, že podporuje nějakým způsobem zájmy Izraele. Snad je špatným židem ve smyslu synagógy, ale je dost židem, aby rád učinil to, co může zvýšit slávu Izraele. Rasa je v židovstvu silnější než náboženství.

Ruský list „*Vzhůru do Moskvy*“ praví v září 1919:

„Nemělo by se zapomenout, že židovský národ, který byl po staletí utiskován králi a pány, je vlastně proletariátem, vlastní internacionálou, nemající otčiny.“

Pan Coham píše v časopise „*Komunist*“ v dubnu 1919:

„Bez přehánění možno říci, že velký ruský sociální převrat byl skutečně proveden židovskýma rukama. Byly by dovedly tupé, potlačené masy ruských dělníků a sedláků svrhnout ze sebe jařmo buržoazie? Nikoliv, byli to právě židé, kteří přivedli ruský proletariát k červánkům internacionály, a nejen vedli, nýbrž i ještě teď vedou sovětskou věc, spočívající v jejich spolehlivých rukách. Můžeme být klidní, dokud vrchní velení rudé armády je v rukou továryšče Trockého. Nejsou sice žádní židovští prostí vojíni v řadách rudé armády, avšak v komitétech a sovětských organizacích a jako komisaři vedou židé udatné masy ruského proletariátu k vítězství. Ne bez důvodu židé nabývají při volbách do všech sovětských institucí převážné většiny...“

„Symbol židovstva, který po staletí bojoval proti kapitalismu (!), se stal také symbolem ruského proletariátu, jak již udává přijetí pěticípé rudé hvězdy, která, jak známo, v dřívějších dobách byla symbolem sionismu a židovstva. Pod tímto znakem přijde vítězství, pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie... Slzy, které židovstvo prolilo, vypotí tato opět jako kapky krve.“

Toto vyznání, spíše vyznavačská pýcha, je zvláště pozoruhodné proto, že nevykazuje mezery. Židé, praví Cohan, vedou ruské masy - jež by se byly nikdy samy sebou nepozdvihly, jež vědí pouze, že jistá menšina, jako dříve carova, zaujímá nyní vládní místa. Židé nejsou, jak prohlašuje Cohan, v Rudé armádě, nejsou v žádném případě

tam, kde se skutečně bojuje: to kryje se přesně s údaji Protokolů. Vojevůdcovské umění světového programu záleží v zabíjení ne-židů prostřednictvím ne-židů.

Ve světové válce se zabilo vzájemně tolik ne-židů, jako je židů ve světě. Bylo to velké vítězství pro Izrael; jeho slzy museli zaplatit národové krví! židé řídí bitvy z bezpečného stanoviště, jak naprosto případně praví pan Cohan. Podivuhodná je pouze jeho upřímnost.

Pokud běží o tak zvané volby, při nichž jsou židé vždy jednohlasně zvoleni, existují podrobnější a bezvadnější vysvětlení: ti, kteří hlasují proti židovským kandidátům, byli prohlášeni za „nepřátele revoluce“ a popraveni. Několik poprav postačilo a volby vyzněly jednohlasně.

Zvláště poučnou je zpráva Cohanova o významu rudé hvězdy, pěticípého znaku bolševismu: „Symbol židovstva se tak stal symbolem ruského proletariátu.“ Hvězda Davidova, židovský národní znak, je šesticípá hvězda, utvořená ze dvou trojúhelníků, z nichž jeden spočívá na svém hrotu. Bez základny podobá se známému znaku svobodných zednářů z kružítka a uhelníku. Tuto hvězdu Davidovu viděl prý židovský návštěvník v Palestině velice zřídka na hrobě padlých britských vojáků, kteří dobyli Palestiny; nejčastěji prý se tam najde dřevěný křesťanský kříž. Dle novějších zpráv urážejí prý tyto kříže nové vládce v Palestině, protože padají příliš do očí při návštěvě židovské university. Jako v sovětském Rusku, tak i v Palestině nepoložilo mnoho židů svého života za svou věc: pro to byl zde dostatek ne-židů.

Protože je žid vynikajícím mistrem v umění tajných znamení, není jistě bez úmyslu, že bolševická hvězda má o hrot méně než hvězda Davidova. Nutno totiž splnit ještě jeden bod světového programu, totiž nastoupení trůnu „naším vůdcem“. Přijde-li tento světový samovládce, pro něhož je přistřižen celý program, bude k hvězdě přidán i hrot šestý. Pět hrotů hvězdy, zdánlivě zajištěných, jsou burza, tisk, pairství, Palestina a proletariát. Šestým hrotem bude kníže izraelské.

Cit vzpírá se vyslovit to nebo pouze věřit, ale pan Cohan to zjišťuje a revoluce, obzvláště od dob francouzské revoluce, potvrzuje, že:

„...pod tímto znamením přijde smrt příživnické buržoazie“ a že „vypotí židovské slzy ve způsobu krvavé oběti.“

Touto „buržoazií“ jsou, jak praví Protokoly, vždy ne-židé.

Obvyklým opačným tvrzením proti nepopíratelné skutečnosti židovské povahy ruské revoluce je, že židé musejí v Rusku trpět.

„Jak můžeme přispěti nějakému hnutí, jimž trpí náš vlastní národ?“ - namítají ne-židům.

Nuže, je jisté nezvratně: židé podporují toto hnutí. V tomto okamžiku dostává bolševická vláda od židovských finančníků v Evropě peníze a když z Evropy, tož samozřejmě i od mezinárodních bankéřů z Ameriky. Toť je zjištěnou skutečností.

Další námitkou je: ruští židé ani zdaleka netrpí v té míře, jak nám vyprávějí židovští zmocněnci. Dle vlastního židovského doznání postavili se při prvním pochodu bolševiků Polskem polští židé ihned radostně na stranu dobyvatelů a podporovali je. Američtí židé vysvětlují věc takto: Od zahájení bolševické vlády v Rusku se značně zlepšila situace židů a proto zaujali polští židé přátelské stanovisko k bolševikům. Skutečně: situace ruských židů je dobrá. Důvod pro to je: oni MAJÍ Rusko. Tam jim patří vše.

Druhý důvod je: ruští židé jsou jediní, kterým se tam dostává pomoci a podpory - skutečnost, která všeobecně uchází pozornosti. Pouze židům v Rusku zasílají se odevšad peníze a potraviny. Tímto způsobem současně podporuje židovský svět bolševismus. Jsou-li tedy židovská utrpení tak veliká*), jak je líčí židovští mluvčí, jak strašnými musí

---

*) O tom, jak tehdy ve Spojených státech sionisté srdceryvně bědovali nad „vražedným pronásledováním židů“ kdesi ve východní Evropě, svědčí např. **článek z Amerického Hebrejce z r. 1919**: „Ukřižování židů musí být zastaveno“. Autorem je Martin H. Glynn, bývalý guvernér státu New York. V článku (*The American Hebrew, October 31, 1919*) stojí:

*„Přes moře nás volá **šest milionů** žen a mužů o pomoc, a osm set tisíc malých dětí volá po chlebu.*

*Tyto děti, tito muži a ženy jsou naši spolučlenové lidského rodu s tímtéž právem na život, jaké máme my, se stejnou citlivostí na zimní chlad, se stejným sklonem zemřít ve spárech hladu. Uvnitř nich přebývají neomezené možnosti k rozvoji lidské rasy, které přirozeně přebývají v **šesti milionech** lidských bytostí. Nemůžeme být jejich opatrovníky, ale měli bychom být jejich pomocníky.*

*Tváří v tvář smrti, ve smrtelném zápasu s hladem, není místo pro bláznivé rozlišování víry a fyzické rozlišování rasy. V této katastrofě, kdy vede krutý a neúprosný osud **šest milionů** lidských bytostí do hrobu, by mohly jen nejidealističtější výzvy lidské povahy rozhoupat srdce a pohnout rukou.*

***Šest milionů** mužů a žen umírá z nedostatku životně důležitých prostředků; osm set tisíc malých dětí volá po chlebu. A tento osud není důsledkem žádné jejich vlastní chyby, žádného porušení lidských ani Božích zákonů; ale strašlivé tyranie války a **fanatické touhy po židovské krvi**.*

*V tomto hrozivém **holocaustu** lidského života jsou zapomenuty delikátnosti filozofických rozdílů, zapomenuty jsou odlišné historické interpretace; a rozhodnutí pomoci bezmocným, poskytnout útočiště nemajícím domov, obléct nahé a nakrmit hladové **se stává náboženstvím, před jehož oltářem se může klanět muž každé rasy** a žena každé víry může...*

...v nás všech rukou Boží, a muži a ženy, kteří mohou, ale nebudou naslouchat pláči hladovějících, kteří mohou, ale nebudou věnovat pozornost nářku umírajících; kteří mohou, ale vyhnou se pomoci skupině těch, kteří sami zničili 77. divizi. Bylo jich tam 14 000 a v Argonne Forest se zmocnili 54 německých zbraní. To ukazuje, že židovští hoši ze Spojených států bojovali u Argonne jako Jošua proti Amalekitům... (atd.)“

Tento „***holokaust***“ a „***6 milionů***“ v r. 1919 nám říká, že sionisté se chystali kolonizovat Palestinu již po první světové válce, na základě tzv. Balfourovy deklarace z r. **1917**, jež jménem V. Británie, která ještě neměla nad Palestinou oficiální mandát od UN (!!!), slibovala soukromníkovi Rothschildovi Palestinu výměnou za to, že sionisté dosáhnou vtažení Spojených států do 1. světové války. Sám Churchill veřejně zdůrazňoval vliv sionistů na výsledek 1. světové války. Sionisté dodnes prohlašují „Balfourovu deklaraci“ za „právní základ“ státu Izrael.

Proč se opakoval zase „***holokaust***“ a zase „***6 milionů***“ znovu za 25 let? **Židovská Tóra** prorokuje, že než se Židé „vrátí do zaslíbené země“, proběhne **6-ti milionový holocaust**. Tóra volala po **očistě „*vyvolených*“ duší skrze oběť šesti milionů v „hořících pecích“**, aby tak byl nečistým duším znemožněn návrat do zaslíbené země. Toto je skutečný původ šestimilionového mýtu. Nikdo nemůže zpochybnit to, že bez „*holokaustu*“ a „*6 milionů*“ by po 2. světové válce Izrael nemohl být založen. Po nezdaru sionistů koncem 20. let byl starozákonní náboženský mýtus, jako podmínka pro uchvácení Palestiny, obnoven v další jimi vyvolané světové válce, která byla pokračování první světové války – to bylo určeno ve Versailles.

být teprve útrapy Rusů. Neboť jim neposílá nikdo potraviny a peníze. Tyto zásilky do Ruska mají význam daně, kterou bolševismus uložil světu. Rozhodně všechno svědčí, že situace židů v Rusku je dobrá. Jim tam patří vše.

Druhá otázka, vypočtena na svedení k omylu, zní: „Jak mohou podporovat židovští kapitalisté bolševismus, je-li tento protikapitalistický?“

Bolševismus je antikapitalistický pouze proti majetku nežidovskému. Židovští finančníci, kteří zůstali v Rusku, stali se bolševikům velice užitečnými. Další líčení pochází od očitého svědka:

> *„Nesporně je tento bankovní komisař židem, volíce elegantní, s vázankou dle nejnovější módy a v moderním kabátě. Židem je tento okrskový komisař, dřívější peněžní makléř se zcela buržoazním podbradkem; a opět židem je tento berní inspektor: dovede vysávat dokonale buržoazii.“*

Tito židovští agenti jsou tam ještě. Jiní agenti působí mezi ruskými běženci a odebírají jim jejich statky pomocí hypotéčních půjček. Až bude vytažena opona, ukáže se, že většina nejcennějších statků přešla navýsost „zákonným“ způsobem do židovských rukou.

To je jedna odpověď na otázku, proč podporují židovští kapitalisté bolševismus. **RUDÁ REVOLUCE JE NEJVĚTŠÍM SPEKULAČNÍM ČINEM, V CELÝCH LIDSKÝCH DĚJINÁCH. SOUČASNĚ JE POVZNESENÍM IZRAELE, NESMÍRNOU POMSTOU PROTI SPRAVEDLIVÉMU POŘÁDKU, KTERÝ ŽIDÉ POVAŽUJÍ VŽDY, KDE MOHOU, ZA SKUTEČNÉ NEBO DOMNĚLÉ BEZPRÁVÍ**. Židovský kapitalismus ví tedy přesně co činí. Co při tom získal?

- Dobyl velkou cennou říši - bez válečných výloh.
- Ukázal znovu světu domnělou nepostradatelnost zlata. Židovská moc spočívá na podvodu, že zlato rovná se bohatství. Úmyslnou nejapností v bolševickém peněžním systému dal si bezmyšlenkovitý svět namluvit ještě pevněji, že zlato je nezbytné, a tento blud propůjčuje židovskému kapitalismu zvýšenou moc nad nežidovským světem. Kdyby byl bolševismus poctivě protikapitalistickým, mohl zasadit židovskému kapitalismu smrtelnou ránu. Avšak zlato sedí ještě stále na trůně. Znič me

---

A tak je dnes „*holokaust 6 milionů*“ z r. 1919 vymazán z oficiální historie (popřen!) a skoro celý svět musí bědovat nad „*holokaustem 6 milionů*“ z let 40-tých… Co na tom, že podle sčítání obyvatelstva - a to i z údajů poskytnutých čelními židovskými organizacemi - je toto číslo 20x nadhodnoceno (sionistická holohoaxní mašinérie byla spuštěna až po r. 1967):

- World Almanac, 1936, str. 748 - světová židovská populace = 15.753.633 („Židé se zahrnují podle ‚rasy‘ a ne nutně podle náboženského vyznání“)
- World Almanac, **1938**, str. 510 - světová židovská populace = **15.748.091** z toho 240.000 v Německu.
- Americká židovská komise při Synagogské radě, **1939**, - světová židovská populace = **15.600.000**
- World Almanac, 1940, str. 129 - světová židovská populace = 15.319.359
- World Almanac, 1941, str. 510 - světová židovská populace = 15.748.,091
- World Almanac, 1942, str. 849 - světová židovská populace = 15.192.089
- World Almanac, **1947,** str. 748 - světová židovská populace = **15.690.000**
- World Almanac, 1949, str. 289 - světová židovská populace = 15.713.638.

blud, že zlato je nezbytné - a židovští mezinárodní velmoži zlata sedí opuštění na hromádce neužitečného kovu.

- Ukázal světu svou moc. Protokol 7. Praví: „*Abychom dokázali zotročení evropských vlád svým prostřednictvím, jedné z nich svoji moc ukážeme násilnostmi, hrůzovládou*.“ To zažila Evropa, a Evropa se třese. To značí pro židovské kapitalisty velký zisk. *)
- Neméně vydatným ziskem je bitevní praxe v umění revolučním, jak nás poučilo Rusko. Žáci této Rudé školy se nyní vrátí do Spojených států. Zacházení s revolucemi stalo se vědou dle pokynů Protokolů.

Končíme slovy rabbího Magnesa:

HLEĎTE, JAK VELKÝ ZÁSTUP ŽIDŮ STÁL IHNED POHOTOVĚ ! Tento k službám ochotný zástup rozmnožil se nyní o mnohé členy.

Konec 1. dílu

*) Ukázka z knihy „Vzpomínky“ Arona Simanoviče, který tam píše, že **Lev D. Trockij** (vlastním jménem **Lejba Bronštejn**), když se v režii mezinárodních židovských bankéřů připravoval na likvidaci veliké říše - Ruska, na toto téma řekl:

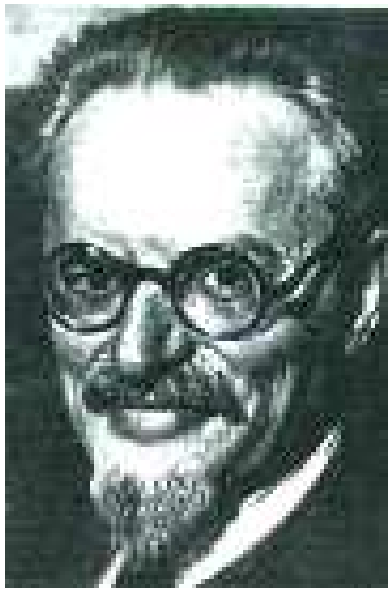

„Musíme ho (Rusko) změnit na poušť obývanou bílými negry, kterým zabezpečíme takovou Tyranii, o jaké se nikdy nesnilo ani těm největším despotům Východu. Rozdíl bude jen v tom, že tato Tyranie nebude zprava, ale zleva a nebude bílá, ale rudá.

V pravém slova smyslu bude rudá, protože se při tom prolijí takové potoky krve, před kterými zůstanou v šoku a zblednou všechny kapitalistické války. Největší bankéři zpoza oceánu budou pracovat v úzkém kontaktu s námi.

Pokud my zvítězíme v revoluci, rozdrtíme Rusko na jeden velký hřbitov a na jeho hrobech upevníme moc sionismu, který se stane tak silným, že před ním poklekne na kolena celý svět. My jim ukážeme, co to je skutečná moc. Cestou teroru a krvavých lázní ruskou inteligenci dovedeme do úplného zničení, do idiotismu, do zvířecího postavení.“

Henry Ford

MEZINÁRODNÍ ŽID

2. díl

Židé ve Spojených státech amerických

Deaborn 1920

Henry Ford:
MEZINÁRODNÍ ŽID
2. díl:
Židé ve Spojených státech amerických

Obsah:

1. Židé skrývají ve Spojených státech své množství a svou moc 5
2. Jsou židé národ? 8
3. Židé proti ne-židům v newyorském finančnictví 11
4. Nárůst židovské peněžní moci 16
5. Americký Disraeli: nad-žid 20
6. Ovládání divadla 26
7. První židovský divadelní trust 29
8. Židovská stránka problému kinoprůmyslu 31
9. Židovská převaha ve filmovém průmyslu 35
10. New York pod kahalem 38
11. Požadovaná „práva“ 42
12. Světový řád B'nai B'rith 47
13. Jak Disraeli líčí židy 50
14. Jistá státní hlava se musela pokořit 55
15. Příběh nezávislého novinářského nakladatele 59
16. Morgenthauova zpráva o Polsku 62
17. Spoutání Polska mírovou konferencí 68
18. Přítomný stav židovské otázky 72
19. O současné americké hudební tvorbě 76
20. Bolševická pařeniště ve Spojených státech 77
21. Vlastní doznání vůdce řádu B'nai B'rith 81
22. Kuhn, Loeb & Co., New York M.M.Warburg & Co., Hamburk ... 84
23. Americký peněžní hlad pod židovskou finanční kontrolou 90

THE INTERNATIONAL JEW

THE WORLD'S FOREMOST PROBLEM

Being a Reprint of a Series of Articles Appearing in The Dearborn Independent from May 22 to October 2, 1920

NOVEMBER, 1920

2. DÍL:

ŽIDÉ VE SPOJENÝCH STÁTECH AMERICKÝCH

Výňatek z předmluvy k americkému vydání

První svazek se zabýval hlavně židovským světovým programem. Druhý svazek podává doklady, objasňující a potvrzující tento program. Hory látky jsou po ruce. Je tudíž naší metodou srovnat skutečnosti, které může dennodenně pozorovat každý člověk, s programem, abychom viděli, jestli si vzájemně odpovídají. Zbude pak dost času k rozhodnutí o pravosti „Protokolů“, bude-li ukázána souběžnost mezi nimi a židovským počínáním.

Dosavadním odhalením se nedostalo odpovědi. Byly sice učiněny denunciace a zkomoleniny, avšak žádná vyvrácení. Je oblíbenou námitkou židovských mluvčích a spisovatelů, že tvrzení o židech lze použít stejně pro každou jinou rasu a že žádná rasa nemohla by vyvrátit taková tvrzení skutečnostmi. Avšak: taková tvrzení nejsou činěna proti jiným rasám - a jak by mohla? Kdyby byla činěna na příklad proti Maďarům, Polákům, Čechům. Rumunům, Italům, Angličanům, Skotům. Irčanům, Rusům nebo Syřanům žijícím v Americe - nedalo by se jim čelit?... Musela by padnout, protože by nebylo možné podat o nich důkazy. Pověst a doslechy, podobně jako nadávky a předsudky, nedokazují nic. Jsou-li zjištění obsažená v této knize, falešná, bylo by možné je vyvrátit. Není-li mezi programem jak je obsažen v „Protokolech“ a mezi programem, jak je prováděn židovskými vůdci, žádné souběžnosti, muselo by to být dokázáno. Dosud to nebylo dokázáno, protože tato souběžnost existuje a protože o tom židovští vůdcové vědí.

1. Židé skrývají ve Spojených státech své množství a svou moc

The Deaborn Independent, issue of 9 October 1920

Kolik je židů ve Spojených státech? Nikdo to neví. Čísla o tom jsou známa výhradně židovským vrchnostem. Vláda Spojených států může podávat statistiky skoro o všech věcech, vztahujících se k obyvatelstvu. Jakmile se však pokouší zjišťovat systematicky přistěhovalecké a usedlé židy, zakročuje židovská vedlejší vláda ve Washingtonu a zabrání tomu. Tak se tomu děje více než 20 let; dosud se osvědčila vedlejší vláda jako silnější.

Nynější přírůstek židovského přistěhovalectví znepokojuje veřejnou pozornost. Poprvé v dějinách Spojených států zaujímá celý národ stanovisko k této otázce. Zprávy z Evropy hlásí nesmírné hromadění židů v určitých střediscích. Staví se tam velká baráková ležení. Jistý počet vycvičených lidí odešel tam ze Spojených států na rozkaz tajných židovských společností, aby „uspořádal pasové záležitosti“. Přistěhovalectví do

Spojených států stalo se zvláštním židovským obchodem. Z některých evropských zemí nebývá v přítomné době připouštěn žádný nežidovský státní příslušník. Z Německa, Ruska, Polska na příklad mohou dokonce i jednotlivé osoby docílit přistěhovaleckého povolení s největší obtíží. Avšak z týchž zemí přichází sem na tisíce židů, ve zřejmém porušování zákonů a přihlášek v zájmu veřejného zdravotnictví. Podobá se to přeskupení milionového vojska, jež, vykonavší v Evropě svou povinnost, je převáděno nyní do Ameriky.

Když se stalo zřejmé, že toto přestěhování se dělo pomocí židovských svazů, zašuměl - poprvé - americkým časopiseckým lesem tón znepokojení - tento vývoj byl přece jen příliš nápadný, než aby se byl mohl dále přehlížet. Také úředníkům přistěhovaleckého úřadu na ostrově Ellis se stala nápadnou silná změna v povaze přistěhovaleckého proudu:

Sestával pouze z židů. Skuteční Ukrajinci, Rusové, Němci nebyli sem vpuštěni, zato však tamní židé jsou ze všech ostatních zemí. Proč tato přednost?

Nepřicházeli jako běženci před hladem a pronásledováním, nýbrž tak samozřejmě, jakoby byli zvláště pozvanými hosty. Tak jako na oné straně byly „uspořádány“ pasové záležitosti, tak i zde je již vstup „uspořádán“. Na místo amerických státních úředníků vycházejí vstříc zřízenci tajných židovských společností, a židovští přistěhovalci shledávají židovský naddozor právě tak mocným a rozsáhlým jako v Rusku. Jaký div, že se okamžitě cítí jako doma. Vždyť ne bez důvodu nazývá se Amerika malými evropskými národy „Židovskou“.

Zvláštní organizace je činná, aby obcházela nařízení proti vpouštění známých revolučních židů. Evropští židé nesou v sobě ducha převratného; jsou revolucionáři v Itálii, Německu, Rusku, Polsku. Oni jsou ve Spojených státech vůdci rudých a mezinárodních dělnických organizací. Přijde-li Hebrejec, známý jako takový revolucionář, na ostrov Ellis, je úřady zadržen. Okamžitě letí telegramy všemi směry poslancům, časopisům, státním a obecním úředníkům a rozhodným tónem požadují ujmutí se pana X na ostrově Ellis. Bez průtahů zaručují se tito pánové ve svých telegramech do Washingtonu za bezvadný charakter dotyčného pána a žádají jeho okamžité propuštění. Někdy zúčastní se toho obchodu také takzvané ruské vyslanectví.

Nechybí ani přívěsek sentimentálního pláštíku na tento masový vpád:

„Tito nebozí prchají před útiskem a pronásledováním“.[*)]

Světelné obrazy ukazují skupiny žen a dětí zoufalého vzezření; na těchto světelných obrazech neukazují se však typy mladých židovských revolucionářů, právě tak hotových vyplenit Spojené státy, jako to učinili v Rusku.

Tento jev má své předchůdce. Tito předchůdci dali podnět v Anglii roku 1902 k důkladnému bádání „britskou královskou komisí pro přistěhovalectví cizinecké“. Před ní učinil sionistický vůdce Theodor Herzl některá pozoruhodná přiznání, jak pro žida nejsou žádné překážky, které by nedovedl obejít nebo prolomit. Byl tázán ne jeho názor o přistěhovaleckých omezeních ve Spojených státech (mezi jiným i průkaz peněžního minima), která již tenkrát platila, vyjádřil se takto:

[*)] Viz poznámka ve 2. sešitu 1. dílu na str. 140.

„Je přece tak snadným obejít takováto omezení. Semkne-li se například malá společnost, půjčí každému přistěhovalci potřebný peníz. Tento se jím vykáže, je vpuštěn, a vrátí jej pak“.

Mnoho je také řečeno tím, co k tomu pak dodává:

„Francouzské přísloví říká - Toto zvíře je velice zlé; brání se, útočíme-li na ně. Útočí-li se na židy, budou se bránit; mohli bychom zažít něco podobného vnitřním nepokojům.“

Že se dobře vyznal v ceně a charakteru svých rasových soudruhů, ukazuje jeho projev na jiném místě:

„Amerika, ve které židé, jakmile dosáhnou určitého množství, stanou se nepokojů a břemenem pro tuto zem.“

Před rokem 1880 znamenal záznam „narozen v Rusku“, že dotyčný je Rus. Pro příští dobu však platí zjištění jistého úředníka:

„Z Ruska přišlo do Spojených států tolik Hebrejců, že všeobecně značí ‚narozen v Rusku’ právě tolik jako ‚ruský žid’.

Dle údajů téhož úředníka přišlo za deset let 666.561 židů z Ruska, vedle toho také Poláci, Finové, Němci a Litevci. Statistika těchto přistěhovalců pod názvem „Rusové“ vedla by tudíž naprosto v omyl a byla by bezcenná. Zjištění rasy by se při tom ztratilo. Proto statistický úřad žádal po Kongresu zmocnění, aby mohl určovat obyvatelstvo jak co do rasy, tak i co do rodné země. Roku 1909 byla tato věc projednávána v jednom senátním výboru. Senátoři La Follete a Lodge uznali správnost a nutnost sčítání na základě rasové příslušnosti, senátor Guggenheim a Simon Wolf - nanejvýše zajímavá osobnost, jež dovedla udržovat nejužší styk se všemi presidenty, od Lincolna až po Wilsona - si to nepřáli. Z těchto okolností vysvítá:

- židé se brání každému ustanovení, které by omezovalo jejich přistěhovalectví do některé země,
- brání se po svém přistěhování každému zjišťování své rasy.

Místo toho pokoušejí se vštípit úřadům názor, že netvoří obce rasové, nýbrž náboženskou obec, zatímco mezi sebou uplatňují toto rasové stanovisko. Židovská vůle byla uplatněna. ve spojených státech není statistika o židech. V seznamech se rozeznávají severní a jižní Italové, moravští a čeští Slované, Skotové a Angličané, američtí a evropští Španělé, západní Indové a Mexičané; celkem 46 rozdílů dle ras - židé se zvlášť nevedou. Výbor přiznal se k tomu v protokolové větě:

„Pokud výbor mohl zjistit; je účelnější rozlišovat v cizině narozené lidi dle rasy nebo národnosti než podle rodné země - s jednou výjimkou.“

Pokus, uchopit s vědeckou přesností rasové složení ve Spojených státech ztroskotal. Statistiky poskytují přesné zprávy, kolik je v zemí Francouzů, Poláků, Afričanů atd.; na otázku, kolik je židů? - mlčí. Odpověď mohli by dát nanejvýše úředníci nebo zástupci židovských vlád ve Spojených státech.

2. Jsou židé národ?

The Deaborn Independent, issue of 16 October 1920

„Chci vám připomenout, co míním slovem národ, a vy můžete připojit přívlastek ‚židovský'. Národ je, dle mého náhledu, dějinnou skupinou lidí neomylného souhlasu, udržovanou pohromadě společným nepřítelem. Připojte k tomu slovo ‚židovským' a máte, co míním židovských národem."

Theodor Herzl

„Chceme zjistit, že my židé jsme zvláštním národem, kterého příslušníkem je bezpodmínečně každý žid, ať má jakékoliv bydliště, jakékoliv povolání nebo jakoukoliv víru."

Louis Brandeis

Další výroky objasní, co si žid sám myslí o sobě, pokud se týká rasy, náboženství, státního občanství[1]:

Rabín Morris Joseph, Londýn:

„Izrael je velkým národem... Žádná pouhá sekta nebo náboženská obec nemohla by oprávněně nést toto jméno... Popírat židovskou národnost značí popírat existenci židů."

(Izrael jeden národ)

Arthur Lewis:

„Praví-li někteří židé, že spatřují v židech náboženskou sektu, jako katolíky nebo protestanty, neopisují tím přesně své city a postavení... Dá-li se žid pokřtít nebo se upřímně obrátí na křesťanství - což však nutně není totéž (!) - bude málo těch, kteří jej nebudou potom považovat za žida. Jeho krev, jeho temperament a jeho duševní zvláštnost zůstanou nezměněny."

(Židé jeden národ)

Advokát Bertram B.Benas:

„Židovská podstata je národní."

(Sionismus, národně židovské hnutí)

Leon Simon:

„Myšlenka, že židé jsou náboženskou sektou jako katolíci a protestanti, je omyl."

(Studie o židovském nacionalismu)

Prof. Graetz:

„Dějiny židů, i když ztratili židovský stát, mají ještě národnostní povahu; nejsou pouhými dějinami víry nebo církve."

Moses Hess:

„Židovské náboženství je především židovským patriotismem... Rozluštění problému spočívá ve skutečnosti, že židé jsou více než pouhými přívrženci jistého

[1] O mýtu „židovského národa" viz Editorial: Pozn. ke gramatice.

náboženství: jsou rasovým bratrstvem, národem... Žid patří ke své rase a tudíž k židovstvu, přes skutečnost, že on nebo jeho předkové odpadli od víry.“

(Řím a Jerusalem)

Všichni tito spisovatelé - a jejich počet by se dal libovolně rozmnožit mezi starými i mezi novými - tvrdí souhlasně, byť i nepopírali židovského náboženského společenství, že žid, ať chce nebo nechce, je členem jednoho národa. Mnozí jdou dále a nazývají tuto sounáležitost rasovou. Výrazu „rasa“ je používáno předními židovskými spisovateli výhradně, zatímco se jiní spokojují pojmem „národ“. Je souhlasným židovským míněním, že: židé jsou zvláštním národem, rozdílným od ostatních ras charakteristickými tělesnými a duchovními znaky; mají jak národní dějiny, tak i národní život a záměry.

V příštích výročích vystupuje do popředí souhrn rasy a národnosti, tak jako ve výročích předcházejících spojení národností s náboženstvím.

Brandeis, vůdce sionistů a soudce u nejvyššího soudního dvora Spojených států:

„Není popřením národnostní skutečnosti, řekne-li se, že židé nejsou absolutně čistou rasou. V oněch třech tisících letech našeho dějinného vývoje došlo přirozeně k přimísení cizí krve. Ale sňatky s ne-židy vedly jen k tomu, aby byli mnozí odpoutáni od židovského společenství, ne však, aby je rozmnožili. Proto je dnes procento cizí krve v židovstvu velice nízké. Pravděpodobně žádná z důležitých evropských ras není právě tak čistá.“

Arthur Lewis:

„Židé byli nejprve národem, mají však, více než většina národů, prvek národnostní ve zvýšené míře - prvek rasový... Na židovi je snáze vidět, že je židem, než na Angličanu jeho anglosaství.“

(Židé jeden národ)

Moses Hess:

„Židovský nos nedá se přeformovat, černé, vlnité vlasy židovské nezjasní se křtem, jeho kučer nelze vytrvalým česáním uhladit. Židovská rasa je prastarou rasou, která si zachovala přes nepřetržité změny okolí svou zvláštnost; židovský typ podržel svou čistotu staletími.“

Jessie E. Sampter v „Průvodci k sionismu“:

„Toto břemeno bylo ve cti snášeno, částečně díky znamenitému vedení mužů jako Louis Brandeis, Julián W. Mark, rabín Stephan S. Wilse, díky oddané obrovské práci ve výborech, práci sionistů pyšných na minulost jako: Jakob de Haas, Louis Lipsky, Henriette Szold, a částečně díky probuzenému rasovému vědomí masy amerických židů.“

Disraeli používá u židů ve své krátké Předmluvě k pátému vydání „Coningsby“ čtyřikrát výrazu „rasa“. Sám byl pyšný na to, že je rasovým židem, ačkoliv byl pokřtěn.

Dr. Cyrus Adler píše v Předmluvě k *„Židovské Encyklopedii*“:

„Protože toto dílo pojednává o židech jako o rase, bylo nemožné vyloučit ty, kteří k této rase patří, nehledíc k jejich konfesionální příslušnosti.“

Tyto skutečnosti nepřipouštějí pochybností o dvojjazyčnosti židovských politických vůdců, kteří, místo aby se přiznali poctivě k židovskému problému, snaží se uvést zmatenými údaji ne-židy v omyl.

Takzvaní reformní židé by mohli poukázat na to, že uvedení svědkové jsou většinou sionisty. To je možné; je i velice pravděpodobné, že jsou dva židovské programy ve světě: jeden pro židy a jeden pro ne-židy. Aby bylo jasné, který je pravý, je třeba zjistit, podle kterého se židé řídí: je to program sionistický. Byl uznán Spojenci, mírovou konferencí, nyní Svazem národů. To by se nebylo stalo, kdyby vlády nebyly bývaly přesvědčené, že tak poslouchají rozkazů skutečných knížat Judy. A tito zastávají rasovou a národnostní zvláštnost židovskou.

Idea, že židé tvoří jeden národ je - mezi nimi - nejzřejmější. CÍTÍ SE národností, jíž nepatří pouze minulost, nýbrž i budoucnost. Ještě více: cítí se nejen národem, nýbrž i NADNÁRODEM. Na základě nepopíratelných židovských svědectví je možno jít dokonce ještě o krok dál a říci: Budoucí formou židovského národa bude království.

Israel Friedlander dokazuje rasovou a národnostní odloučenost židovstva od nejstarších dob a podává o ní mezi jiným dva příklady z dějin. Předně Samaritány, „kteří podle rasy byli položidy a toužili po tom, aby se stali úplnými židy - náboženstvím“, byli však odmítnuti židy, „kteří úzkostlivě dbali, aby ochránili svou rasovou čistotu“.

Za druhé podle knihy Esra, deskový požadavek předků a rozluka smíšených sňatků. Dle Friedlandera byla v pobiblických dobách „ještě více zdůrazněna židovská rasová odluka“.

„Přestoupení k židovství nebylo nikdy, jako u jiných náboženských obcí, pouhou otázkou víry. Velice zřídka bývali získáváni proselyté; byli-li v nejkrajnějším případě připuštěni, dálo se tak pouze se zřetelným určením, že se musí vzdát své rasové zvláštnosti.“

„Pro přítomné zkoumání postačí, víme-li,“ praví Friedlander, „že židé se vždy cítili jako zvláštní, od ostatního lidstva ostře se lišící rasa. Kdo ze strany židovské popírá rasové určení židovstva na minulosti, nezná buď skutečnosti židovských dějin nebo je líčí úmyslně falešně.“

Na budoucí židovskou politickou moc narážel Moses Hess, když psal - roku 1862! - v knize „Řím a Jeruzalém“:

„Žádná národnost by neměla být lhostejná vůči skutečnosti, že v nastávajícím evropském osvobozeneckém boji může jiný národ být přítelem nebo nepřítelem.“

Míní se tím zřejmě pod pláštíkem „politická svoboda“ provozování emancipace židů a „demokratizace“ států, aby se staly zralými pro židovstvo.

Sir Samuel Montagu, britský žid, určený za palestinského guvernéra, používá často výraz „znovuzřízení židovského království“.

Achad Ha-Am, který co nejrozhodněji vypracoval a rozvinul židovskou ideu tak, jak vždy existovala, a kterého vliv nesmí být podceňován, byť i bylo jeho jméno málo známé mezi ne-židy, zastává se zvláště důrazně zvláštního postavení židů jako nadnároda. Leon Simon podává přesný názor velkého mistra takto:

„Ač je židovské myšlení seznámené s ideou nadčlověka, nejběžnější a nejvýznačnější použití této ideje nesmí se vztahovat k jednotlivci, nýbrž spíše k národu - k Izraeli, jako nadnárodu nebo vyvolenému národu.“

Moses Hess:

„V pohraničních zemích mezi Orientem a Okcidentem, v Rusku, v Polsku a Rakousku žijí miliony našich bratří, kteří vroucně věří ve znovuzřízení židovského království, kteří prosí za ně vášnivě ve svých denních motlitbách.“

Podle těchto úsudků s různých stran a dob již nemůže být pochybnost o tom, jak a co žid o sobě myslí: pokládá se za příslušníka židovského národa, jsa s ním spjat krevními pouty, které nemůže rozvázat žádná změna víry, cítí se dědicem minulosti tohoto lidu, bojovníkem za jeho politickou budoucnost. Patří jedné rase a jednomu národu; touží proto po království na zemi, které má vládnout nade všemi říšemi, s Jeruzalémem jako hlavním světovým městem.

Výtka náboženského předsudku se dotýká vždy citlivého místa příslušníků civilizovaných národů. V jasném poznání této okolnosti zdůrazňují židovští mluvčí, obracejíce se k ne-židům, vždy obzvláště význačně bod náboženského předsudku. Bude tudíž úlevou něžným a neobeznámeným myslím, zvědí-li, že židovští zmocněnci sami veřejně připouštějí, že židovské obavy nemají nikdy původ v jejich náboženství, že nejsou pronásledováni pro své náboženství. Pokus, krýt židy štítem jejich náboženství, je nepoctivost - se ohledem ke skutečnosti a k jejich vlastnímu přiznání.

I kdyby chyběly tyto doklady z židovských úst a per, zůstal by přece ještě jeden nepopíratelný důkaz židovského rasového a národnostního souručenství: bezpodmínečné zastání se všech židů jednoho žida při každé příležitosti. Zabýváme-li se kriticky židovskými kapitalisty, ihned pozvednou se na obranu židé i z nejnižších tříd. Mluv o Rothschildovi, a revoluční žid ghetta pocítí tuto kritickou úvahu jako osobní urážku a bude hlučně protestovat. Poukažme na některého žida, zneužívajícího svého státního úřadu výhradně k užitku svých rasových soudruhů a ke škodě všeobecných zájmů - ihned spěchají mu ku pomoci socialističtí a vládě nepřátelští židé. Většina jich snad ztratila živou souvislost s naukami a zvyky svého náboženství, ale svou národnostní soudržností ukazují, co je jejich pravým náboženstvím.

3. Židé proti ne-židům v newyorském finančnictví

The Deaborn Independent, issue of 13 November 1920

Židovský problém ve Spojených státech je v podstatě městské povahy. Je příznačné pro židy, že se scházejí ne tam, kde je země volná nebo kde se dobývají suroviny, nýbrž tam, kde žije pohromadě největší množství lidí. To je nutno mít na zřeteli vzhledem k židovské stížnosti, že jsou všude vylučováni - a přece táhnou převážně tam, kde jsou nejméně vítáni. Nejčastější vysvětlení je takové: spočívá v jejich podstatě žíti z jiných lidí a na jiných lidech; ne z půdy, ne ze zpracování surovin k životní potřebě, nýbrž bezprostředně z lidí. Nechť jiní obdělávají půdu, nechť se jiní trápí v řemesle a živnosti: žid dává přednost tomu, že si přisvojuje plody jejich práce. Tento příživnický sklon tedy musí spočívat v jeho podstatě.

V žádném městě Spojených států nelze studovat s takovým úspěchem židovský problém jako v New Yorku. Zde žije více židů než v celé Palestině. Obecní registratura židovského obecního úřadu (kahalu) udává počet židů asi na 1.528.000. Nejbližší největší židovská obec - varšavská, čítá 300-330.000 členů, tedy pětinu newyorských. Odhaduje-li se počet všech židů na 14 milionů, žije každý desátý žid v New Yorku.

Jako skupina obyvatelstva židé tohoto města projevují více moci, než na kterémkoliv jiném místě křesťanského letopočtu, vyjma přítomné Rusko. Židovský převrat v Rusku

byl připraven a vyzbrojen z New Yorku. Současná ruská vláda byla skoro úplně dodána že spodních východních newyorských částí. Newyorské ghetto již dávno překročilo hranice své městské části. Brownsville, Brooklyn je jedno židovské město, s vlastní mluvou, tiskem a divadly. I horní východní část je již větším dílem židovským ghettem. Bohatý západ a střední městská část severně od Ústředního parku jsou židovské.

S výjimkou velkého obchodního domu a několika malých krámků veškeré obchody jsou v židovských rukách. Pánské a dámské oděvy, prádlo, koželužství, veškerý obchod potravinami jsou židovským monopolem. Právnický stav je převážně židovský. Z 27 tisíc časopiseckých prodejen, obstarávajících rozdělení četby města, je kolem 25 tisíc v židovských rukách. Jen 360 synagóg stojí ve východní částí města.

Newyorský kahal je mocnou organizací; počet jeho členů není přesně známý. Možno jej nazvat židovskou městskou vládou. Podle zjištění tehdejšího policejního presidenta byl kahal zřízen roku 1908, podle tehdejšího policejního presidenta něhož dodávalo 600 tisíc hlav čítající židovské obyvatelstvo polovinu všech zločinců města. Státní úřady se musejí obraceti na kahal ve všech věcech, které se týkají židovského živlu. Jeho moc je velice značná, a jeho působení sahá daleko.

Všeobecně se věří, že Tammany Hall ovládá newyorský politický život. Avšak lidé nevědí, že Tammany ovládají židé.

Držení moci není důvod k pohoršení; běží o to, jak se jí používá nebo zneužívá. Nejde-li o zneužití, možno dokonce držení moci doporučit. Kdyby se židé proudící do New Yorku stali Američany, a kdyby se neustále nesnažili znetvořit Američanství, kdyby pomáhali upevňovat zásady a dobré tradice země a ne jedny zfalšovat a druhé odstraňovat - musel by být úsudek o nich příznivý.

Chceme-li zjistit stupeň židovské moci, nesmíme se omezit na ghetto, ani na obchodní čtvrti. Jsou ještě širší a vyšší oblasti činností.

Na Wall-Streetu je židovský živel hojný a mocný, jak se dá očekávat od rasy, která od nejrannějších časů hrála důležitou roli ve všech finančních světových záležitostech. Tím však není řečeno, že v americkém finančním životě převládá židovský vliv. Hrozil se stát jednoho dne převládajícím, avšak americký finanční svět si dal pozor na mezinárodní židovské finančníky a zkřížil jejich hráčské plány. Někdy se zdálo, jakoby se boj obracel ve prospěch židů, avšak v nastavších bojových přestávkách se ukázalo, že americké finančnictví uhájilo své postavení, třebaže jen v malém stupni. Tak byli sraženi Rothschildové jako průbojníci židovsko-mezinárodní peněžní moci na americkou půdu; nicméně dějiny jejich skryté ruky v americkém finančnictví a diplomacii jsou rozsáhlé. Avšak ani jejich finesy nezmohly nic proti solidní hodnotě amerického obchodního smyslu - ani ono americké „business“ dnes světově proslulé, kde tisíce židů v celém světě se vydávají za americké obchodníky, ačkoliv dovedou mluvit sotva anglicky - nýbrž americký obchodní duch, který se projevuje jako spojení americké důkladnosti a svědomitosti. Utrpěla-li pověst tohoto ducha, tož pouze proto, že se pod americkým štítem roztahovalo něco zcela jiného.

V newyorském finančním okrese je židovské finančnictví význačné v privátních bankovních obchodech, pracujících na rozdíl od velkých trustových ústavů a depozitních bank se svým vlastním kapitálem, to je kapitálem svých obchodních společníků a přátel.

Zásadně liší se židovský finanční obchod od nežidovského tím, že židovští bankéři jsou vesměs peněžními půjčovateli. Zajisté přebírají velké půjčky železničním společ-

nostem a průmyslovým podnikům od vlád a obcí; ale pouze potud, aby je ihned prodali dále. Vše je vypočteno na nejrychlejší obrat. Obecenstvo převezme papíry a židovský bankéř má opět své peníze doma. Zřídka má trvalý zájem na podnicích, jež financuje. Nežidovští bankéři považují obyčejně za svou povinnost zůstat ve styku s podnikem, který financovali, aby zajistili odběratelům a majitelům papíru řádné zpracování fondu; pokládají za svou povinnost přispívat k úspěchu vkladů, které spravují za své zákazníky. Židovský bankéř se stará především o uvolnění svého kapitálu. Má vždy k dispozici hotové peníze - toť podstatný předpoklad pro bohatého peněžního obchodníka. Dostaví-li se nevyhnutelně časy finančního napětí, vyzíská z potomní zvýšené ceny volného kapitálu tím větší profit.

Jeden z předních bankovních domů na Wall-Streetu je dům Kuhn, Loeb a Co. Hlavou této velké firmy byl zemřelý Jakub Schiff, společníky byli jeho syn Mortimer, Otto H. Kahn, Paul M. Warburg a jiní, kteří měli významnou účast na veřejném životě a na obrovských finančních obchodech. Jiné soukromé židovské bankovní domy jsou: Speyer a Co., J. A W. Seligmann a Co., bratři Lazardové, Ledenburg, Thalmenn a Co., Knauth, Nachod a Kuhne, Goldmann, Sachs a Co., a jiné, poměrně menšího významu. Tyto firmy požívají dobré pověsti pro svou finanční bezúhonnost. Jsou to opatrní finančníci, obratní ve svých podnicích, někdy znamenití v přípravách a provedení svých plánů. Židy zastoupená finanční moc na Wall-Streetu vykoná mocný vliv na průmysl; na mnohých trzích kovů má výhradní postavení. Velké kvetoucí makléřské firmy najdeme všude. Čím dále jdeme ve směru spekulativního podnikání, tím hojnější a činnější se stává židovský živel, zvláště v podnicích společností a v obchodu s naftovými a důlními ceninami.

Avšak nápadný je jeden jev: mezi prezidenty veřejných depozitních bank ve Wall-Streetu není jediný žid. Jediná ze všech těchto bank, a finančních společnosti, ohromných trustových společností, jejichž vlastní peníze vykazují se často na 400 milionů dolarů a které shrnuty činí mnoho miliard, nemá židovského ředitele nebo zřizovatele.

Proč je tomu tak? Proč se obklopily mocné bankéřské rodiny Wall-Streetu tak pečlivě nežidovskými společníky? Proč je vytyčena tak ostrá rozhraničující čára mezi členy židovské a nežidovské rasy na finančním poli, jež má v rukou peněžnictví veškeré země? Odpověď je dána bděloství silnějších a zdravějších finančních vůdců. Jen místy v ředitelstvích menších bankovních ústavů najdeme žida jako ředitele.

Snad se dá tento zjev vysvětlit také pouhým pocitovým chováním obecenstva. Zda právem či neprávem - obecenstvo nerado svěřuje své peníze bankovním ústavům pod židovským vedením. V některých okresech newyorských je několik bank místního rázu, které jsou židovsky vedeny. Avšak i židé dávají svá depozita raději do bank bez židovské hlavy. Možná také, že hrají v tom roli špatné zkušenosti, které získalo obecenstvo dříve u židovských bank. Více velkých bankovních úpadků učinilo je nedůvěrivými židovskému živlu. Ještě nebylo zapomenuto velkého úpadku Josefa G. Robina, vlastně Robinoviče. Pocházeje z Oděsy, zřídil vbrzku čtyři velké depozitní banky. Všechny učinily úpadek. Tento bankrot vzbudil velké vzrušení a přivodil nesčíslně ztráty. Případ Robinovičův osvětlil nejen pronikavé schopnosti a energii ruských židů, postavit na podvodu velké podniky, nýbrž i jejich nesvědomitost a padoušství při nezdaru. Životní dráha tohoto bankéře končila v kobce káznice.

Tak pociťuje obecenstvo uklidnění, že mužové, jimž je svěřena těžká úloha, správně založit a spravovat finanční prostředky Spojených států, obklopili se pevnou a trvanlivou nežidovskou zdí.

Zajímavou historii tvoří židovské úsilí pro dosažení vlády nad burzou. Byť i se zdál pokrok k tomuto cíli pomalý, jsou zde přece známky svědčící o tom, že konečně zvítězí známá nepřetržitá židovská houževnatost, předpokládající, že burzovní hra i v budoucnu bude lákat jako pramen bohatství.

Kdyby židé získali jistý vliv na burzu, dosáhli by tím moc odejmout veřejné bankovnictví z rukou nežidovské skupiny.

Jako v bankovním světě Wall-Streetu, tak i na burze panuje vlivem nepsaného zákona nevyslovený odpor proti židům.

Povstavší z malých začátků, byla založena newyorská burza roku 1818 asi v téže podobě, jakou má dnes. Bylo to soukromé společenství, jistý druh klubu komisionářů, a nemá práva veřejného spolku. Počet jejího členstva je omezen na 1100. Vně stojící může dosáhnout pouze dvěma cestami místa na burze: buď vykonavatelem závěti některého zemřelého člena nebo koupí od odstupujícího nebo upadlého člena. Takové místo stojí 100 tisíc dolarů. Správní výbor skládá se ze 40 členů. Dlouho žádný žid nepatřil tomuto výboru.

Meze, která brání hromadnému vniknutí židů, jsou: 1. Mlčky uzavřená dohoda a odpor nežidovských členů, který se dá sledovat až k zakladatelům burzy, 2. Omezení, obsažená v obchodní ústavě pro připouštění členů.

Avšak do oči bijící vlastností židovské rasy je její houževnatost. Čeho nedosáhne toto pokolení, vymůže příští. Dnes poražena, nemusí podlehnout zítra. Vítězové nad nimi zemřou a židovstvo neomylně kráčí svou cestou dále, nikdy nezapomíná a nikdy neodpouští, nikdy se neodchýlí od svého Starého cíle - světovlády v té nebo oné formě. Zdá-li se při platnosti nynějších nařízení nemožné, aby byl počet židovských burzovních členů rozmnožen - je skutečností, že se množí pomalu ale jistě. Jakým způsobem? Ve špatných časech, kdy klesá cena míst, židovští uchazeči nabídnou vyšší sazbu. Nebo některý člen musí vystoupit pro bankovní úpadek. Správce konkursu musí hledět burzovní místo zpeněžit pokud možné nejvýše. Také zde nabídne žid vždy nejvyšší cenu. Ještě jeden prostředek se nabízí, třebaže zákeřnického druhu. Spočívá ve změně jména nebo jen křtu. Zástěrkové jméno hraje v politice sebeukrytí velkou roli. V oznámeních, na kupeckých štítech, v novinářských nadpisech a časopiseckých článcích slouží jména jako Smith, Adams, Robins znamenitě k rozptýlení nedůvěry. Divadelní jeviště jsou zaplavena židovskými herci a herečkami, avšak jejich jména jsou vznešeně anglosaská. Mnohý ne-žid užasl by při bližším nahlédnutí, do jaké míry má být při bližším nahlédnutí, do jaké míry má obchodně co činit se židy, jejichž jména neprozrazují nic židovského. Tento systém jim vynesl také již několik členských míst na burze. Roku 1872 se čítalo na 1009 členů 60 židů. Za dnešní doby je jejich 276 přes nezměněné přísně přijímací podmínky. Dle těchto příznaků je jejich vláda nad burzou jen otázkou času - bude-li jejich počet stoupat v stejném tempu.

Naproti tomu přesahuje v newyorském finančním světě značný počet židovských spekulantů nežidovské. Spekulace a burzovní hra jsou pevně historicky zjištěny jako pronikavé znaky židovské rasy. Zatímco mnozí židé dávají přednost nežidovským bankovním firmám, velká masa sleduje ve spekulaci vůdce své rasy. V Evropě, kde je jejich peněžní moc již silněji upevněna a delšího trvání, zasáhne židy při spekulaci

zřídka nehoda. Někdy jsou zapleteni do spekulačních skandálů, ale zřídka v takovém, který by jim snad přinášel ztráty.

Opusťme oblast Wall-Streetu a jeho bank s jeho bankéřskou a makléřskou činností a odeberme se na tržiště Curb v Brodway; spatříme kvetoucí židovský jobberský obchod naftovými, důlními a akciovými ceninami; jsou tak četní, že dodávají této končině svůj ráz, jako by to byla čtvrť nějakého cizího města. Mnoho obchodů se sice provozuje pod nežidovským jménem, ale jen proto, protože si je žid vědom toho, že by se mohlo na něho v peněžních věcech pohlížet s nedůvěrou.

Dále pak v temnějších ulicích a polozastrčených kancelářích se setkáváme s četnými příslušníky židovské rasy, provozujícími své obchody ve všemožných pro burzu neschopných papírech. Jsou to praví příživníci Wall-Streetské končiny, praví marodéři!. Zabývají se podvodným obchodem a efekty s takovou horlivostí a takovou energií, kterou nic nedovede odradit. Jejich cílem je shrabovat peníze bez práce a bez protivýkonu, v čemž mají úžasné úspěchy. Je nepochopitelné, jak mohou mnozí z nich docílit touto cestou největšího jmění; právě tak je nepochopitelné stále vzrůstající množství neopatrných, neznalých a nich zlého netušících ne-židů, posílajících ze všech dílů Spojených států své peníze za bezcenné hadry papírové, jimiž obchodují židovští podvodníci. Je to bídácký obchod. Dokonce ani zchytralost nevězí za tímto ďábelským počínáním. Pracují prostřednictvím pošty nebo telefonu, vydávají „burzovní zprávy“, jejich pomocí se hledí zbavit svých shnilých papírů za ceny pokud možné hodně vysoké, pod záminkou nezištné rady pro ukládající hledače. Tyto burzovní zprávy jsou neškodné pro znalce, ale osudné pro desetitisíce nic netušících lidí bez vlastního úsudku.

Tento druh židovských podvodníků, pronásledovaných detektivy, stále hlídaných tajnou službou Spojených států, pranýřovaných novinami, poháněných k soudu a vrhaných do vězení, tento druh židů je nevyhubitelný. Jiní pociťovali by takovéto tresty po celý svůj život jako hanbu; tento typ setřese je jako žertovnou příhodu, asi jako námořník, spadnuvší přes palubu, setřásaje se smíchem vodu.

Jsou ještě temnější hlubiny, kde se provádí pouhé zlodějství a lupičství. Lidé tam přebývající, jsou náhončími nejnižšího druhů spekulantů. Zločinecké historky wall-streetské, dlouhá to a děsná řada, všechny se zvláštním rasovým a banditským nátěrem, vzbudily již často pozornost veškerého světa, ale jak tomu obyčejně bývá při reprodukci takovýchto historek v tisku, bývají vynechány body, které jedině mohly by celek objasnit!

Zmíněný mlčky prováděný odpor amerického finančního světa proti své semitské vládě je snad jedinou nežidovskou dohodovou formou v Americe. Je protismyslná americkému cítění, leč byla mu vnucena proti útočnému semitskému počínání jako obrana. V tomto tichém boji nepřevyšuje ještě židovský svaz nežidovského protivníka, boj stojí. Nahlédne-li se všeobecně, oč jde, bude snad navždy zastaven.

Boj živlů a nepřátelských pořádků proti kapitálu pod prolhaným heslem „pokrok a svoboda“ směřuje výhradně proti nežidovskému kapitálu. Finančníci, na než se útočí ve Spojených státech, jsou ne-židé. V Anglii je tomu právě tak. Čtenář novin ví, jaké nepřetržitě úsilí tam bylo vynakládáno, aby byly dráhy a doly přivedeny ke zhroucení řadou stávek. Co však neví, je, že železnice a doly jsou tam ještě v nežidovských rukách, a že stávky, rozdmýchávané bolševiky, jsou židovskou zbraní k rozrušení této formy nežidovského majetku, aby se mohl pak stát lehkou kořistí židů.

4. Nárůst židovské peněžní moci

The Deaborn Independent, issue of 20 November 1920

Židovské vysoké finančnictví přišlo poprvé ve styk se Spojenými státy skrze Rothschildy. Možno dokonce říci, že Spojené státy položily základ k Rothschildovskému jmění a sice, jak je tomu tak zhusta u židovského bohatství, válkami. Prvních 20 milionů dolarů, které Rothschild získal k volnému použití, tvořilo nákupní peníze pro hessenská vojska, nucená bojovat proti americkým koloniím.

Od tohoto prvního prostřednického navázání na věci americké dosáhli ještě často, byť vždy jen agenty, vliv na finance naší země. Žádný z Rothschildů se zde neusadil. Amschel zůstal ve Frankfurtu, Salomon se odebral do Vídně, Nathan Mayer do Londýna, Charles do Neapole, James do Paříže. Byli svého času skutečnými vrchními vojevůdci evropskými a jejich dynastie je vedena dále jejich potomky.

První židovský agent Rothschildů ve Spojených státech byl August Belmont; přišel sem roku 1827 a stal se při vypuknutí občanské války předsedou demokratického národního výboru. Belmontové se hlásili ke křesťanství a v New Yorku stojí dokonce belmontská pamětní kaple.

Moc Rothschildů dosáhla přílivem jiných bankéřských rodin takového zesílení, že celek se již nedá označit jménem jedné rodiny, nýbrž představuje rasovou mocnost. V tomto smyslu mluví se o židovsko-mezinárodní peněžní moci.

Zatím spadl částečně tajuplný závoj ze jména Rothschildova; hlas lidu nazývá válečné finančnictví zcela správně „krvavými penězi“ a mnoho obchodů, jejichž pomocí se vyšinuli peněžně mocní na skutečné panovníky národů, je nyní rozestřeno v plné nahotě na denním světle. Leč stará rothschildovská metoda zpletení židovských bank všech zemí dohromady byla podržena, protože se osvědčila. Vztahy newyorských firem k Frankfurtu, k Hamburku a k Drážďanům, jakož i k Londýnu a Paříži jsou lehce poznatelné již na štítech firem: tvoří jednotu.

K této vlastnosti mezinárodního finančníka se hodí židovští peněžníci obzvláště s ohledem na svůj „nedostatek národnostních nebo vlasteneckých iluzí“, jak praví jistý spisovatel. Pro mezinárodního finančníka znamenají válečné a mírové události mezi národy pouze změny na finančním světovém trhu.

Právě skončená válka byla, jak známo, několikrát odložena na žádost mezinárodních peněžníků. Kdyby byla vypukla dříve, mohlo se snad stát, že by bývaly některé státy, které měly být zataženy do války, zůstaly stranou. Proto bylo nutno aby mezinárodní finančníci častěji tlumili bojovný entusiasmus, rozdmýchaný jejich vlastní propagandou. Může snad být pravda, že Rothschild psal roku 1911 psaní německému císaři proti válce: 1911 bylo ještě brzy. V r. 1914 nenapsal již žádný dopis.

Je nesporná souvislost mezi židovsko-mezinárodním finančnictvím a válečnými a revolučními událostmi. Pro minulost je tato souvislost zcela zřejmá očividná a jasná; pro přítomnost platí neméně. Liga proti Napoleonovi byla například židovským dílem. Její hlavní stan byl v Holandsku. Když Napoleon vpadl do této země, byl hlavní stan přeložen do Frankfurtu nad Mohanem. Je pozoruhodné, kolik židovských mezinárodních peněžníků přišlo z tohoto města: Rothschildové, Schiffové, Speyerové - jmenujeme namátkou jen několik.

Tato mezinárodní spojení směřují nejen k ovládnutí čistého peněžního trhu, nýbrž i průmyslových odvětví, obzvláště úzce spjatých s finančním oborem. Jako pravidlo platí: Je-li dosaženo vlády, budou vytlačeny všechny nežidovské zájmy. „*Židovská Encyklopedie*“ píše o tom:

„Zřídka kdy byly židovské finanční zájmy spjaty s průmyslovými, vyjímajíc drahokamy a kovy. Tak kontrolují Rothschildové rtuť, Bratři Barnatové a Warner, Brett a Co. Diamanty, firmy Bratři Lewisohnové a Guggenheim měď a do jisté míry stříbro.“

K tomu třeba připojit ještě „kontrolu“ nad kořalkou, bezdrátovou telegrafií, divadlem, nad evropským a zčásti americkým tiskem a jiné.

„*Židovská Encyklopedie*“ pokračuje:

„Zatím působila zřetelná převaha židovských peněžníků v oboru státních půjček. To dálo se, jak již řečeno, v důsledku mezinárodních vztahů větších židovských firem.“

Proti nesmyslnému zalhávání židovského tisku budiž konstatováno, že ani židovské autority nepopírají bažení po mezinárodní peněžní vládě: tvrdí pouze, že toto bažení není dnes tak veliké jako bylo dříve.

„V posledních letech naučili se nežidovští peněžníci týmž kosmopolitním metodám a celkem je dnes kontrola v židovských rukou spíše menší než větší.“

(Žid. encyklopedie)

Pokud se týká Spojených států, je tomu tak. Před válkou byl stav židovských finančních firem ve Wall Streetu silnější než je dnes. Válka vytvořila poměry, které vrhly nové světlo na internacionalismus židovského finančnictví. Za doby americké neutrality bylo možné pozorovat rozsah zahraničních spojení jistých lidí a také až do jaké míry se řídily národní povinnosti mezinárodními peněžními obchody. Válka nutně vsadila veškerý nežidovský kapitál na jednu stranu proti jistým skupinám židovského kapitalismu, jež vsadily na obě strany. Rothschildovo napomenutí: „Nedávej všech svých vajec do jednoho koše“ stává se úplně jasným, vztahujeme-li je k národním a mezinárodním výkonům. Židovské finančnictví zachází stejně s politickými stranami a opozicemi, sází na obě a neztrácí tak nikdy. V důsledku téhož jednání tudíž židovské finančnictví neprohrává také žádnou válku. Stojící na obou stranách, musí vždy dosíci výherní stránky a jeho mírové podmínky budou takové, aby jimi byly uhrazeny zálohy jeho lidí na straně prohrávající. To byl význam a účel přílivu židů k mírové konferenci.

Mnohé židovské bankovní domy ve Wall Streetu byly dříve pobočními závody starých obchodů v Německu a Rakousku. Tyto mezinárodní firmy vypomohly si kapitálem a udržovaly i jinak úzké vztahy. Některé byly mezi sebou spojeny sňatky. Ale nejsilnější pouto bylo rasové. Většina z nich utrpěla za války těžké ztráty, protože jejich zámořští přátelé nevsadili na správnou stranu. Leč to platí jen jako zjev přechodný a brzy budou stát židovští finančníci pohotově, aby zahájili boj o úplnou finanční vládu ve Spojených státech. Zda s úspěchem, rozhodne budoucnost, avšak zdá se, že na všech židovských snahách po ovládání lpí zvláštní neblahá věc. Právě když má být vsazen poslední kamen do triumfální brány, přihodí se nějaká nehoda a budova se zhroutí. To opakovalo se v židovských dějinách již častokrát; židé to věděli a pátrali po vysvětlení. V mnohých případech skýtá „antisemitismus“ nejpřípadnější omluvu, ale ne vždy. I

tentokrát, kdy válečný požár osvětlil tak mnoho, co mohlo být dříve ukryto ve stínu, nazývá se probuzení všeobecné pozornosti antisemitismem a vysvětluje se tím, že po každé válce učinili žida kozlem za hříchy. Nevtírá se tu otázka: proč?

Heslo „antisemitismus“ nedostačuje k vysvětlení nezdaru židovských finančních mocností v jejich snaze po neomezené vládě v zemi, jako jsou Spojené státy. Antisemitismus nezasahuje ty, kteří jsou dobře ohrazeni za náspy své peněžní moci. Například mlčky prováděný odpor nežidovského finančního světa na Wall Streetu a odpor newyorské burzy nejsou „antisemitské“. Tento odpor nebrání židům v provozování jejich obchodů, obrací se pouze proti zjevnému programu neomezené vlády ne ve prospěch všeobecného blaha, nýbrž rasového sobectví.

Ještě před několika lety měl obchodní dům Khun, Loeb a Co. Dle všeobecného mínění vyhlídku na brzké zaujetí prvního místa jako emisní a půjčovní ústav. Mnoho důvodů svědčí o tom, mimo jiné skutečnost, že tato firma poskytovala peníze Harrimanovi v jeho boji o železnici proti J. Hillovi. A přece nesplnila tohoto očekávání. Nastaly nepředvídané příhody, jež se sice nedotýkaly obchodního tvoření firmy, zato však vystavily ji v jisté nefinanční věci světlu nežádoucí veřejnosti.

V domě Khun, Loeb a Co. dosáhla židovská peněžní moc stavu podobného zátopě. Hlavou firmy byl zemřelý Jakub Schiff, narozený ve Franfurktu nad Mohanem, kde byl jeho otec jedním z Rothschildových makléřů. Jeden společník, Otto Kahn, rodák mannheimský, byl záhy obchodně spojen se Speyery, kteří taktéž pocházeli z Franfurktu. Jiný společník, Felix Warburg, přiženil se do rodiny Jakuba Schiffa.

Výše než v této firmě židovské finančnictví nestouplo. Přece však v poslední době bylo podniknuto pobočí hnutí, jež snad přiblíží židovskou ctižádost více k cíli. Zastaveni na Wall Streetu, vrhli se židovští peněžníci na jiná americká, ba i zahraniční střediska, jejichž budoucí vliv na americké věci slibuje stát se značným. První pobočné hnutí cílí k střední a jižní Americe. Finanční podpora a rady, kterých se dostalo Mexiku v poslední době choulostivých vztahů ke Spojeným státům, pocházely od židovských finančních skupin. Zdá se, že pokus, dosáhnout vlivu na Japonsko, neskončil tak zcela hladce. Jak známo, Jakob Schiff podporoval peněžně Japonsko ve válce s Ruskem. To se dá vysvětlit: Byl to dobrý obchod a současně příležitost pomstít se na Rusku za špatné zacházení s židy. Schiff použil současně příležitost k seznámení ruských válečných zajatců v japonských táborech s názory, jež později vzrostly v bolševismus. Leč zdá se, že hlavním cílem bylo připojení vzrůstající japonské moci k řetězu židovských finančních područí jako nového článku. Židovské finančnictví zakotvilo již v Japonsku; zdá se však, že se v tomto směru zcela nesplnily naděje páně Schiffovy. Japonci vědí zřejmě více o „Židovském nebezpečí“, než Američané; mimo to jsou navýsost nedůvěřiví. Pojímali obchod přísně obchodně, což prý se panu Schiffovi velice nelíbilo. To je pozoruhodné v přítomné době a vzhledem k propagandě, která hledí stále vyvolávat třenice mezi Spojenými Státy a Japonskem.

Jižní Amerika je asi jejich příštím cílem. Židovstvo používá dvou prostředků, aby dosáhlo světovlády: peněz a lidí. Žádná vláda, žádná církev nedovedla by převést 250 tisíc, půl, ba celý milion lidí z jednoho světadílu do jiného, přeložit je, jako vojevůdce překládá své vojsko; židovstvo to dovede a provádí to nyní. Je to pouze otázka lodního prostoru. V Polsku - kde všemocná mírové konference nadiktovala do státní ústavy zvláštní židovské výsady, kde by tedy měli židé mít všechny důvody zůstat - se připravuje velké přesunutí v západním směru. Část mas je dirigována do Jižní Ameriky. Část

těch, kteří se přistěhovali do Spojených států, má být po jisté přípravné době taktéž přepravena na jih.

Jako druhý prostředek k světovládě bylo jmenováno vedení a význam zlata. Aniž bychom chtěli objasňovat účel, jedno je jisté: velké pohyb židovského lidu a židovského zlata se v přítomné době svádí do Jižní Ameriky. Vedle toho i doprava jiného materiálu, což znamená, použijeme-li k objasnění „Protokolů“, pouze zcela určitý záměr.

Příští pokus o zmocnění se celé Ameriky přijde snad z Jihu, kde židovská moc je již silnější, než dává tušit její počet, kde se stávají patrnými židovské revoluční pikle ve sporných událostech mezi různými státy.

Nejdříve musíme uvést pozornost zpět na New York a jeho finanční okresy. Ukázali jsme již záplavu židovské peněžní moci. Další známka židovského vlivu na americké finančnictví je pro tuto rasu méně lichotivá. Nemůže-li svou finanční působností stoupat výše, klesá do temných průlivů hlouběji, než kterákoliv jiná činnost finanční.

Bylo by špinavou historkou podávat zprávu o darebáctvích Robinů, Lamarů, Arnsteinů a jiných, kteří přispěli svým dílem k dlouhé řadě zločinců, jejichž bídácká činnost odehrávala se v temných koutech Wall Streetu. Hlavní bod těchto historek by spočíval v tom, že tento způsob zločinnosti je převážně židovský. Nemůžeme říci, že by s ním souhlasila židovská obec; za to však zachovávala tato a její vůdcové vždy mlčení vůči těmto finančním zločincům, místo aby jim dala pocítit své rozhořčení. Každý státní návladní zná slepou horlivost židů v obhajování každého příslušníka své rasy, bez ohledu na stupeň a tíhu jeho viny. Při vyšetřováních, konaných před několika lety, jejichž výsledek prokázal, že obchodně provozovaná neřest byla židy monopolizována, pomáhali sice také poctivě smýšlející židé. To však nemohlo zabránit, aby nebyl kladen nejprudší odpor uveřejnění této skutečnosti v tisku.

Nedávno byla země překvapena zprávou, že efekty a půjčky svobody v ceně 12 milionů dolarů se ztratily plánovitě provedenou krádeží banditů z Wall Streetu. Vyšetřováním vyšlo najevo: Cenné papíry, jimiž se obchodovalo mezi burzou a bankovními závody, byly donášeny spolehlivě mladými posly (mesenger boys), kteří často nosili ceniny o 250.000 dolarech, pokladna od pokladny. Tato frekvence odehrávala se v prostorově úzce omezené bankovní čtvrti Wall Streetské. V lete 1918 byli tito mesenger boys povoláni k vojenské službě. Museli být přijati jiní poslové. Brzy se ukázaly znepokojující zjevy. Posel za poslem zmizel tajuplným způsobem, nikdy již se o něm neslyšelo. Byla učiněna všechna bezpečnostní opatření. Poslové museli chodit po dvou, hlídky byly všude rozestavěny, nejzkušenější detektivové přibráni - poslové mizeli stejně jako dříve. Tak tomu bylo až do jara 1920. Částky do té doby zmizelé, činily 12 milionů dolarů. Konečně se zdařila některá zatčení. Z přiznání vyšla najevo existence daleko rozvětvené židovské loupežnické bandy. Sestávala z jistého počtu zámožných židů ve spolku s řemeslnými židovskými zločinci. Tento generální štáb používal mladých, hlavně z Ruska přistěhovalých židů, kteří se ucházeli pod prostými anglosaskými jmény o místa poslů ve Wall Streetu, aby pak zmizeli se svěřenými hodnotami. Tyto byly pak náčelníky v jiných městech podloudně prodávány dále.

Věc vyšla najevo skrze nežidovského posla - jehož peněžní tísně využitkovali, aby jej učinili spoluviníkem - ačkoliv mu hrozili smrtí. Jistý počet poslů se dostal do vězení, strůjci ušli trestu útěkem nebo pomocí mocných tajných vlivů. Chování se židovského tisku a židovského obyvatelstva vůči nim stojí ve znamení sympatie a obdivu. Proč by

ne? Obětmi těchto loupeží byli jen gójové a hlavní obětí nežidovský kapitalismus. Newyorský kahal přešel tento případ mlčením. Při úzké souvislosti všech živlů ve městě mohl tento případ vysvětlit společný pokus a mnohou jinak neobyčejnou událost. Rasový instinkt očividně chrání trestně stíhané rasové soudruhy, byť i zasloužili v hojné míře trest.

5. Americký Disraeli: nad-žid

The Deaborn Independent, issue of 27 November 1920

Válka snad na čas přerušila vztahy židovských bankovních domů ve Wall Streetu k jejich zámořským obchodním přátelům, avšak značně rozmnožila židovské bohatství ve Spojených státech. Dle židovského pramene je ve městě New Yorku ze sta válečných milionářů 73 židů; židovstvo vyšlo ve Spojených státech z války mocnější, než bylo dříve, jeho vzestup je znatelný v celém ostatním světě. Žid je prezidentem Svazu Národů , francouzský prezident je žid; právě jeden stál v čele komitétu pro zjištění otázky válečných dluhů - za jeho předsednictví se událo zmizení důležitých dokumentů.

Ve Francii, Německu a Anglii přibyla jejich finanční moc, jakož i vliv jejich podvratné propagandy.

Je zvláštní skutečností, že v zemích, které mohou být právem nazvány antisemitskými, spočívá ruka Judova tíživěji než kdekoliv jinde. Čím větší odpor je proti nim, tím větší je židovské mocenské rozvinutí. Německo je dnes antisemitské. Přes všechny námahy německého lidu osvobodit se z viditelné židovské moci, židovstvo zahnízdilo se ještě pevněji než dříve, nezasažitelno lidovou vůlí. Francie stává se postupně antisemitskou; se stoupáním tohoto proudu se objevuje židovský prezident. Rusko je až do kořene antisemitské a přece úpí pod židovskou tyranií. A v okamžiku - jak nás ujišťují mluvčí židovstva - kdy celým světem probíhá vlna antisemitismu - tímto slovem označuje se probuzení národů k vědomí své situace - žid se stává hlavou Svazu Národů, který by tvořil světovládu, kdyby Amerika k němu přistoupila. Nikdo neví správně proč, nikdo si to nedovede vysvětlit. Ani jeho schopností, ani vůle všeobecnosti neurčily ho k tomu, ale - žid je zde!

U nás ve Spojených státech máme za sebou čtyřletou židovskou vládu skoro právě tak absolutní, jako v Rusku. Tato věta zní nepravděpodobně, avšak pokulhává daleko ještě za zaručenými skutečnostmi. Tyto skutečnosti nepocházejí snad z doslechu, nejsou výrazem stranického úsudku; jsou výsledkem bádání zákonného úřadu a pro všechny časy jsou obsaženy v úředních Protokolech Spojených států.

V této době židé dokázali, že i bez Wall Streetu ovládají americký lid. Muž, který poslal tento důkaz, náleží však do Wall Streetu. Byl nazýván „prokonsulem Judy v Americe“, sám se prý označuje jako Disraeli Spojených států. Před jistým zvláštním výborem kongresu prohlásil: „Měl jsem ve válce pravděpodobně více moci, než kdokoliv jiný; to je bezpochyby pravdivé.“ Těmito slovy nepřeháněl: měl více moci - ne vždy a zcela zákonnou a ústavní moc - to přiznal. Vztahovala se na každý dům, všechny obchody, továrny, banky, železnice. Obsáhla armády a vlády! Moc, bezmezná a - nezodpovědná. Přinutila nežidovské obyvatelstvo, aby se dalo vysvléci tímto mužem a jeho pomocníky do košile a poskytlo jí vědomosti a tím i výhody, jaké nemohly vyvážit miliardy.

Sotva jeden mezi 50.000 Američany slyšel o něm před rokem 1917, a nebude jejich více, kteří o něm nyní vědí něco bližšího. Vynořil se z temnoty, která zůstala neosvětlena jakýmikoliv činy pro obecné blaho, aby zaujal panovnické místo nad národem ve stavu válečném. Ústavní vláda při něm měla málo práce mimo uvolňování peněz a výkon jeho nařízení. Domníval se však, že bylo možné se přes jeho hlavu obrátit na prezidenta Wilsona, o což se nepokusil žádný znalec poměrů.

Kdo je tento muž s tak neobyčejnou životní drahou, tak poučnou pro pohotovost Judy jak uchvacovat žezlo, když se domnívá, že tento čas přišel?

Jeho jméno je BERNARD M. BARUCH.

Syn lékaře, narodil se roku 1870, navštěvoval universitu v New Yorku a opustil ji v 19 letech. Za to použil „mnohých let“ zvláště k „ekonomickým studiím“. Bližšího o něm nemožno se dozvědět. Asi v 26 letech vstoupil jako společník k firmě Housma a Co., roku 1902 zase vystoupil, když dosáhnul místa v newyorské burze. O své obchodní praxi praví: „Neuzavíral jsem jiného obchodu, než pro sebe. Studoval jsem zařízení jistých výrob a fabrikací, a lidi v nich činných.“ Obchodoval v efektech a podnicích. Tyto nekupoval, aby v nich pracoval, nýbrž aby je opět prodával při vhodné příležitosti; žádný podnikatel, žádný kupec - čistě kapitalistický typ obchodníka. Zabýval se tabákovými továrnami, slévárnami, kaučukem, ocelí. „Byl jsem interesován na koncernech.“ Svou hlavní pozornost věnoval obchodu mědí. Tím dostal se do spojení s oběma monopolními firmami Guggenheimem a Lewisohnem. Význam tohoto spojení se ještě ukáže.

Již v mladých letech byl velmi zámožným, aniž bylo něco známo o nějakém velkém dědictví. Učinila-li jej válka ještě bohatším, nedá se s určitostí říci. Přátelé a nejbližší obchodní společníci zbohatli.

Vyhýbal se otázkám, jaká byla jeho vlastní a hlavní obchodní činnost bezprostředně před válkou: měl prý úmysl vzdálit se pokud možno obchodu. Proč? Aby připravoval ještě větší?! Jeho úmysl odejít do ústraní -

> *„... byl přerušen mým jmenováním členem poradního výboru (Advisory Commission), aniž bych byl měl před tím o tom tušení nebo aniž bych se byl o to ucházel.“*

Byl tedy objeven. - Proč? - Kým?

Jak se stalo, že právě žid byl jediným mužem, který byl k dispozici pro místo nejvyšší všemohoucnosti?

Tento poradní výbor se ustavil roku 1915, kdy země pokládala svou neutralitu ještě za samozřejmou. Tenkrát by byly pokusy nebo pouhá zmínka o zapletení Spojených států do války smetly přímluvce s obzoru.

V této době mírové vůle veškerého amerického lidu se ustavil poradní výbor - aby připravoval válku! - pod Wilsonem, který roku 1916 děkoval za své znovuzvolení lži, že chce uchránit zemi od války.

Odpovědi na otázky ve věci jeho známosti a osobního vztahu k prezidentovi jsou vyhýbavé. Neodpověděl, přestože vyjednával před svým jmenováním ve válečném poradním výboru naposledy s prezidentem. To je nápadné: rozmluva s prvním mužem republiky nemohla tak lehce vymizet z paměti, leč by se takové rozhovory týkaly obyčejných věci, což by znamenalo, že se konaly zhusta. - Ve vztahu k tomuto prohlásil:

„Ovšem že bylo dlužno pamatovat na mobilizaci průmyslu země, neboť lidé nebojují pouze svými armádami, je jim třeba také zbraní.“

„Věřil jsem, že válka přijde, dávno před tím, než přišla.“

To bylo roku 1915! Tenkrát, když americký národ pohlížel na válku jako divák a chtěl v této úloze setrvat - již tenkrát Baruch byl přesvědčen o zasáhnutí Ameriky do války, která vypukla o dva roky později, a připravoval ji! A vláda Wilsonova, která se zavázala, „nezatáhnout zemi do války“ již tenkrát se radila s Baruchem, který teprve vytvořil atmosféru pro válku! Kdo vzpomene na rok 1915 a připojí k obrazu dodatečné tahy, které mu tenkrát byly neznámé, totiž činnosti Baruchovy, uzná, že tenkrát nevěděl nic o nejdůležitějších událostech, třebaže četl velice pozorně denně své noviny.

Baruch věděl v roce 1915: „že budeme do války zapleteni“. Když si takto představoval vývoj, nastoupil „dlouhou cestu“.

„Na této cestě jsem cítil, že je třeba učinit něco pro průmyslovou mobilizaci a vymyslil jsem plán, jak byl potom proveden, když jsem se stal předsedou poradního výboru.“

Tento plán přednesl Wilsonovi, tento pozorně naslouchal a schválil jej. Wilson činil, co Baruch chtěl, a Baruch chtěl položit svou panovačnou ruku na veškerou americkou produkci, což se mu také podařilo. Podařilo se mu to dokonce úplněji než Leninovi v Rusku. Neboť ve Spojených státech neviděl národ nic, než vlasteneckou stránku; židovskou vládu nad sebou neviděl.

Byla dosazena „Rada národní obrany“ - roku 1915! Nebyl to ústavní sbor složený z Američanů, nýbrž samovolný výtvor s židem v popředí - a taktéž židé na všech důležitých místech. Patřilo mu šest státních sekretářů a podřízen mu byl „poradní výbor“ sedmi osob, z nichž byly tři židé; Baruch byl jedním z nich. Tento výbor měl opět pod sebou stovky zřízenců a mnoho podvýborů. Jedním z nich byla „Válečná průmyslová rada“. V této byl Baruch nejprve členem, pak neomezeným vládcem. Tato „Válečná průmyslová rada“ potlačila během času všechna ostatní zařízení a ovládala veškerý život Spojených států ve všech odvětvích. Baruch byl v tom strůjcem celku.

Proč to byl právě žid, který si získal a vykonával tuto absolutní všemohoucnost nad stomilionovým národem?

Všechna zařízení, vytvořená židy, měla přísně autokrativní povahu pod vývěsním štítem demokracie. Tak měl příležitost každý žid v čele některé válečné organizace, ať malý nebo velký, vycvičit se v úloze neomezené, rozkazy vydávající osobnosti.

V čem prožíval rozsah moci této „válečné průmyslové rady“?

Na otázku poslance Jefferise:

„Vy jste tedy určoval, co měl každý dostat?“,

- odpovědět Baruch:

„Tak jest, nepochybně. Převzal jsem zodpovědnost a konečné rozhodnutí spočívalo na mne - zdali nebo co má udržovat vojsko a námořnictvo, mají-li dostat železniční správu, spojenci to nebo ono nebo má-li generál Allenby dostat lokomotivy, či má-li se jich použít v Rusku nebo Francii.“

Toto sotva představitelné množství moci spočívalo v ruce jednoho muže:

„Tedy veškeré nitky moci sbíhaly se ve vašich rukou?“ tázal se Jefferis.

„Ano, měl jsem ve válce pravděpodobně více moci než snad kdokoliv jiný, to je naprostá pravda.“

A na jiném místě:

„Konečné rozhodnutí záviselo na mě.“

Mylný je názor, všeobecně rozšířený, že prezident Wilson jednal samovolně; tento názor přehlíží židovskou vládu, která stále radila prezidentovi ve všech věcech. Kdo jej nazývá autokratem, je slepý vůči neobyčejnému množství moci, kterou přenesl na členy židovské válečné rady. Nestaral se ani o ústavu ani o Kongres; vyřadil Senát, ba i členy kabinetu. Není však pravda, že nepřijal žádnou radu. Ani při vedení války ani při mírovém vyjednávání nejednal na vlastní pěst. Idea, přivést Ameriku do války nebyla jeho myšlenkou, právě tak způsob válčení a uzavření míru. Vzadu za ním stál Baruch; doprovázel jej do Paříže a opustil teprve s ním evropskou pevninu na lodi „George Washington“, když bylo vše odbyto tak, jak si přál Baruch a jeho lidé, kteří utvořili kolem Wilsona pevný kruh. Jediný žurnalista, který měl během války stálý přístup k prezidentovi, jeho oficiální hlásná trouba, byl žid David Laurence.

(Americké židovstvo stálo při demokratické straně, pokud se dalo ještě něco vytlouci z Wilsona, pak jej opustilo s rychlostí, s jakou krysy opouštějí tonoucí loď - a stalo se republikánským. Před posledními volbami tato strana prováděla živou propagandu pro vyšetření válečných výloh. Od té doby se o věci mlčí: ne nadarmo se židé hrnuli k republikánské straně.)

Jedno slovo označuje plně a důkladně Baruchův rozsah moci - DIKTATURA. On sám se vyslovil, že by to byla již v míru nejlepší vládní forma pro Spojené státy; snáze se ovšem dá provést v době válečné - z důvodu všeobecného vlasteneckého hnutí.

Válka stála Spojené státy třicet miliard dolarů, deset miliard z toho bylo poskytnuto Dohodě. Použití veškerých těchto peněz podléhalo uznání páně Baruchovu. On rozhodoval o:

- použití kapitálií v hospodářském životě,
- všech materiáliích,
- veškerém průmyslu, o jeho omezení, zastavení, rozšíření, znovuzakládání,
- použití lidí, buď pro bezprostřední nebo pomocnou službu válečnou,
- způsobu zaměstnání dělníků, o cenách a mzdách.

Organizace použití kapitálu náležela dle jména „Výboru pro použití kapitálu“; jeho předsedou byl žid Eugene Meyer jun. Také jeden neznámý, až byl objeven pro toto snad nejdůležitější místo. Každý, kdo potřeboval během války peníze pro hospodářské podniky, musel položit své otevřené karty před Meyera a Barucha. Tato organizace v rukou několika židů se tak stala nejdokonalejším vyzvědačským systémem, jaký si lze představit, a jaký kdy existoval v obchodním životě. Obnos 8 milionů dolarů, které potřebovalo město New York pro školní účely, byl zamítnut. Jistý židovský divadelní podnikatel dostal peníze a prostředky k novostavbě obrovského divadla. Ne-židům zamítli prostředky k produktivním účelům; po nějakém čase dostali židé povolení pro týž účel.

Byla to děsná moc, jaká neměla být nikdy svěřena jednomu muži, tím méně židovské klice.

Jak se mohlo přece stát, že na místech, kde bylo potřebí taktu a mlčenlivosti, stál právě žid - a sice vždy s neomezenou rozkazovací mocí?! Čím hlouběji vnikáme do problému, tím se stává záhadnějším.

V použití materiálií měl Baruch v celé řadě své osobní odborné znalosti. Jak je použil, na kterých průmyslových odvětvích byl za války osobně účasten, nevyšlo nikdy jasně najevo. Kde sám nebyl odborníkem, tam měl své poradce. Tak byl J. Rosenwald poradcem pro životní potřeby včetně oděvů; jeho zástupcem byl Eisenmann. Řídil opatřování stejnokrojů, určoval kvalitu a ceny látek továrníkům, většinou židům. Rozhodování o upotřebení mědi měl zřízenec měděného monopolisty Guggengeima a tato firma měla největší válečné dodávky mědi. Bez povolení „Válečné průmyslové rady"; to je Baruchovy, nemohl nikdo stavět dům v ceně přesahující 2.500 dolarů; nikdo nemohl obdržet sud cementu, ani nejmenší množství zinku.

Baruch zjistil, že stálo asi 350 průmyslových druhů pod jeho kontrolou a že tato kontrola uzavírala vpravdě veškeré suroviny světa.

„Měl jsem konečné rozhodování."

„Ze služebních důvodů jsem byl v každém z výborů; mým úkolem bylo ohlédnout se ve všem po pravém a udržovat se všemi spojení."

Určoval, kam má být posíláno uhlí, komu se směla prodávat ocel, kde se měly zřizovat průmyslové závody, anebo kde se zastavily. S kontrolou k tomu potřebných kapitálií měl současně v ruce veškeré suroviny. Tato kontrola byla halena do umělého výrazu „priorit"; jež představovaly, dle vlastních slov Baruchových, „největší moc ve válce".

Tím však stále není ještě popsán plný rozsah moci, kterou Baruch vykonával. Srdcem průmyslu je lidská síla. On panoval i nad ní. Zlý sen o trustu nad lidskou silou byl poprvé uskutečněn tímto jediným individuem:

„Dosadili jsme prioritu i pro lidskou sílu."

„My" značí zde vždy buď Barucha nebo „my židé", nikoho jiného.

Určil americkému válečnému sekretariátu třídy lidí, které měly být zařazeny do vojska.

„Stanovili jsme, aby méně důležité průmyslové závody byly zastaveny, a lidské síly takto uvolněné byly dodány vojsku."

Rozhodování o životě a smrti celých industrií a o statisících amerických dělníků měl tento jeden muž - žid. Určil ceny zboží a mzdy; ceny všech životních potřeb, bavlny, vlny a jiných surovin, pro 354 industrií - jednotné ceny.

73 ze sta válečných milionářů ze samotného New Yorku byli - jak židovské prameny potvrzují - židé.

A opět se vtírá otázka: Jak se dostal právě Baruch k této roli? Kdo mu ji přidělil? Čí nástroj byl? Ani jeho minulost, ani jeho dosud poznaná činnost nevysvětlují a neospravedlňují jeho postavení. Kdyby byl jedním z většího počtu odborníků, kteří by se přeskupili za vedení ústavních mocností země a národohospodářství, bylo by to vysvětlitelné. Nevysvětlitelným však zůstává, že on byl mužem, který se učinil ohniskem válečné rady a podřídil vlastní vládu svým diktátům.

Šel s Wilsonem do Paříže a zůstal tam až do 28. června jako „hospodářský odborník při mírové misi". Na otázku poslance Grahama:

„Radil jste se tam často s panem prezidentem?“

- zněla odpověď:

„Kdykoliv mne žádal o radu, poskytl jsem mu ji. Měl jsem také co činit s udobřovací náladou. Byl jsem úředním zástupcem v takzvaném hospodářském oddělení, jakož i v nejvyšší hospodářské radě pro suroviny.“

Graham:

„Seděl jste v radě s pány, kteří se radili o míru?“

Baruch:

„Ano, někdy...“

Graham:

„Tedy ve všech výborech mimo Radu pěti.“ (Nejvyšší instance).

Baruch:

„Často i v této.“

Židovský světový program byl jediný, který prošel ve Versailles bez jediného škrtu. Francouzi, kteří pozorovali s úžasem, jak se tisíce židů že všech světadílů hrnou do Paříže a spolupůsobí jako vyvolení poradcové státních hlav, nazvali mírovou konferenci „košer konferencí“. Zvláště v mírovém americkém poselství byl počet židů tak nápadný, že to vzbudilo všude pozornost. Angličan Dillon píše ve své knize „Vnitřní děj mírové konference“ toto:

„Mnohému čtenáři se to bude zdát podivným: je však nesporné, že značný počet vyslanců konference věřil ve skutečnost semitských vlivů na anglosaské národy.“

Líčí, že pro Wilsonovy návrhy ve věci tak zvaných „práv menšin“ byly směrodatné pouze židovské požadavky, že tato práva hluboce a těžce zasahovala do vrchnostenského práva států jimi postižených a že byla tato práva formulována židy, „... kteří byli shromážděni v Paříži, aby uplatnili svůj pečlivě promyšlený program, což se jim také plně zdařilo“.

Všechny tyto události ukazují zarážející shodu s řádky, které jsou obsaženy v sionistických Protokolech. Viz 1. svazek - Světový problém. Vyslanci států, podrobených těmto požadavkům, říkali:

„Od nynějška bude svět ovládán Anglosasy (Anglie a Amerika) a tito budou ovládáni svými židovskými živly.“

Ještě ke „kapitálu mědi“. Dle vlastní výpovědi „interesoval se“ Baruch o obchody mědí. Guggenheimové a Lewisonové jsou „měděnými králi“ světa. Před vypuknutím války Baruch „navštívil“ tyto pány. Za války rozdělili se o obchod; konkurence byla vyřazena, pan Baruch jako zástupce vlády ji o to prosil! Lewisonové - viceprezident jejich společnosti se nazýval Wolfson - dostali americký trh, Guggenheimové zahraniční. Vláda Spojených států sama koupila za války asi 600 milionů liber mědi. Vláda, to je Baruch, usnesla se vyjednávat o mědi pouze s Lewisonovou společností. Menší měďařské společnosti tudíž, chtěly-li se zbavit své mědi, musely se obrátit na své velkokonkurenty - na rozkaz vlády zastupované Eugenem Meyerem, který zastupoval Mr.

Barucha. Také E. Meyer byl značně „interesován“ o měď. Porady měďařských producentů v New Yorku se zúčastnili: Roseristamm, Vogelstein, J. Loeb; Wolfson, Drucker a E. Meyer; zástupci vojska a námořnictva nebyli přizváni. Ve Washingtonu byl u vlády společný zástupce Lewisonů a Guggenheimů Mr. Moschauer.

„Vládní“ výbor, který dosadil Baruch, aby vyjednával s měďařskými producenty sestával ze tří osob: těmito byli zřízenci firmy Guggenheim!

„Ano, ti měďařští velkoproducenti byli ve výboru. Zvolil jsem je, protože byli vynikajícími muži.“

Tak „vysvětlil“ Baruch toto zvláštní jednání. Židovský měďařský monopol byl na obou stranách Atlantického oceánu bez mezery.

Šuškalo se o tom všelicos. Musel se tudíž stát spásný čin. Lewisonové prohlásili, že by dodali vládě (prosím za pozornost!) jakékoli požadované množství mědi za každou ustanovenou cenu. Aby došlo ke shodě ve věci ceny, vzali jsme průměrnou cenu posledních let: 16 - 34 centů. V době vyjednávání se obchodovalo mědí s 32-35 centy za libru. Dostala tedy vláda svou měď za polovinu platné ceny? Tak bylo alespoň současnému světu hlasitě oznamováno a tento svět byl dojat, Baruch vyjádřil to takto:

„Nabídka ukázala, že bylo přáním, zříci se uplatňování vlastního prospěchu, pokud se týká potřeb vlády. Dejte nám co chcete - bylo stanoviskem producentů.“

Nejdříve obdržela vláda tolik mědi, kolik chtěla; cena - nezávazná. Nyní se opět radili, jakou cenu mají platit soukromníci; sjednotili se na 27 centech. Protože však (prosím opět za pozornost) Baruch postavil jako nejvyšší zákon jednotnou cenu pro všechno zboží, ať jsou kupci soukromníci nebo vláda, musela vláda z ohledu k tomuto principu zaplatit také 27 centů! Tato „malá změna“ však jaksi nedošla veřejné pozornosti.

Po ukončení války zadržela vláda 16,5 milionů liber mědi. Firma Lewison nasadila šlechetnosti korunu a odkoupila měď, kterou prodala za 27 centů, za - 15 centů!

Baruch je pouze příkladem židovského sepětí s veškerým válečným aparátem. Kdyby byli pouze židé schopni spravovat všechna důležitá místa - dobrá. Ne-li, jak se mohlo stát, že obsadili tak výhradně a systematicky veškerý kontrolní aparát? Toto je dějinnou skutečností - jak si ji máme vysvětlit?

6. Ovládání divadla

The Deaborn Independent, issue of 1 January 1921

Divadlo je odedávna hlavním prostředkem k vykonáváni vlivu na vkus a veřejné mínění. Je neúnavným spojencem, který rozšiřuje den za dnem všechny názory, které chtějí mužové za kulisami vštípit lidem. Není to náhodou: v Rusku, kde sotva mají něco jiného, bolševici podporují divadlo vedené v jejich smyslu; vědí, že jeho účinek v hnětení a utváření „veřejného mínění“ je právě tak silný a hluboký jako účinek tisku.

Že je divadlo pod židovským vlivem, je všeobecně známo. Každý cítí, že americký duch z něj vyprchal; za to do něj pronikla dusná orientální atmosféra.

Nejen vlastní jeviště, ale i kino - kterého aparát zabírá průmysl na pátém místě! - je úplně zežidovštělé. Přirozeným následkem je, že celá země se pozdvihuje proti zploš-

tělým a znemravňujícím účinkům, vycházejícím z těchto „chrámů umění“. Čeho se chopí žid, ať je to alkohol nebo divadelní obchod, okamžitě se vyvine v mravní (či lépe řečeno nemravní) problém.

Každého večera obětují statisíce lidí čas a peníze divadlu. Miliony lidí proudí do kin. To znamená, že den co den jsou podrobeny miliony Američanu židovskému názoru na život, lásku, práci a vstřebávají do sebe sotva zastřenou propagandu židů pro jejich cíle - což je postup, pro židovského maséra „veřejného mínění“ přímo ideální. Jeho jediným zármutkem je, že tím jeho veřejné poznání jako takového, mu budoucně ztíží poněkud jeho obchod.

Divadlo je židovské nejen ve vedení, nýbrž také v literární látce a v představení. Stále více a více kusů přichází na jeviště, jejichž spisovateli, režiséry a hlavními nebo vedlejšími interprety jsou židé. Nejsou to umělecká díla a nemají trvalý úspěch. To je zcela přirozené: židovský divadelní zájem nesměřuje k dobytí uměleckých úspěchů aby udržel na výši americkou scénu nebo aby připoutal význačné herce starého druhu. Naprosto ne: židovské zájmy jsou finančního a rasového druhu - aby vylákaly z nežidovských kapes peníze a nad to, aby zežidovštily vkus a smýšlení. Chlubivé články v časopisech skýtají pevný doklad, jak dalece jsou již tyto snahy korunovány úspěchem.

Až asi do roku 1885 bylo americké divadlo ještě v nežidovských rukou. Tenkrát se stal první židovský průlom. Změnou majitelů počal také úpadek scény jako uměleckého a morálního ústavu a byl uspíšen v té míře, v jaké se rozšiřoval židovský vliv. Význam tohoto vlivu je: vše bylo pečlivě a promyšleně odstraněno z amerického divadla - mimo méněcenné - a to postoupilo na první místo.

Velká doba amerického divadla minula. Velcí představitelé zemřeli, nenašli rovnocenné nástupce. Vysoký, šlechetný Duch z dřívějška již nebyl oblíben. „Shakespeare kazí obchod“, řekl jeden židovský ředitel. „Mravnůstkářství“ je jiný vtip, kterým se chce zesměšnit povznášející tendence staré scény. Oba tyto výroky mají být vsazeny jako náhrobní kameny na zaniklé divadelní umění.

Potřebovali bychom duchovní výše třinácti až osmnáctiletého chlapce, abychom chápali dnešní představení. Nutno prý potěšit „unaveného obchodníka“ - tím se odůvodňuje úplná nepřítomnost ducha. Vše je přistřiženo na duchovní stav a mysl bezcharakterních lidí, dávajících se nejsnáze zlákat režisérskými triky. Dává-li se tu a tam pěkný zdravý kus, vyhovuje se přání zanikajícího pokolení divadelních návštěvníků; přítomné pokolení divadelních návštěvníků je obmyšleno jinou stravou; představy charakteru s hlubším obsahem, než jej může pochopit dětská hlava, jsou vyňaty z oběhu. Komická opera stala se zrůdou zmatků světelných efektů a vykloubení údů; hudba, chlípné šílení. Senzační, hloupé a sprosté - to je heslem. Souložení je hlavním tématem. Výstavy nahého masa ve výstupech mámících smysly. Roje ženských těl - toť moderní umění za židovské režie.

V mnohých amerických městech projevuje se vzepření těch, kdož touží po pravém umění tím, že se zakládají ochotnická divadla. Dramatické umění, zahnané z veřejných jevišť, nalézá přístřeší v tisících divadelních a čtenářských spolcích. Protože nelze již spatřit dobré kusy, čtou se. Tak shromažďují se obce ctitelů pravého umění v malých dramatických kroužcích ve městech a na venkově, scházejí se ve stodolách a kostelích, ve školách a ve spolkových sálech.

Změny, které způsobil žid v divadle a které může potvrdit každý soudný návštěvník divadla z vlastní zkušenosti, jsou čtverého druhu:

Předně vypracovat mechanickou stránku, zatlačující lidskou hru a talent. Místo aby scéna podporovala, dostává vlastní, realistický význam. Velcí interpreti nepotřebovali scénických mašinérií. Samečkové a samičky, hrající role židovských kusů, jsou ztraceni bez scénického aparátu. Scéna utlačuje vkus. Žid ví: dobří herci stávají se stále vzácnějšími, protože židovská divadelní politika znamená smrt talentů; navíc oni také mnoho stojí. Proto vloží raději své peníze do dřeva, plátna, barvy látek a cetek. Tyto věci se nemohou také zardít studem a zlostí nad jeho ideály mazala a jeho zradou na umění.

Tak žid učinil z divadla chlípnou podívanou; za to vypověděl z něho všechny hlubší ideje. Kdo navštěvuje divadlo, může si snad později vzpomenout na název kusu, nikoli však na jeho obsah, ani na jména hlavních představitelů. Jedno ke druhému: zpátečnictví a zánik.

Za druhé: žid se může honosit, že dal orientální smyslnosti schopnosti pro jeviště. Coul za coulem stoupala špinavá vlna po zádech amerického divadla a zaplavuje nyní všechny scény. Najdeme v „lepších divadlech“ více nezahalené neslušnosti než dříve v nejobyčejnějších tingl-tanglech. V New Yorku, kde jsou židovští ředitelé četnější, než by mohli být kdy v Jeruzalémě, posunuje se vždy hranice divadelnických odvážlivostí do dále oblastí dřívějších nemožností. Nedávné vypravení „Afrodity“ znamenalo asi dobře promyšlený a připravený frontální útok na poslední baštu morální tradice - spisovatelem byl ovšem žid. Ani stopa po idejích; povrchní narážky, choulostivé situace, odvážnost výstupů byly plodem dlouholetého studia v umění svádět lidi. Volný prodej narkotických prostředků je zakázán, našeptávání zákeřného morálního jedu nikoliv.

Darebné kabarety a půlnoční zábavy jsou čistě židovským zbožím. Pařížské boulevardy a Montmartre nemají nic z oněch oplzlostí, které by nenašly napodobení v New Yorku. Paříž má však alespoň Comedie Francaise jako protiváhu proti té špíně; New York nemá ani té.

Kde by měli vážní dramatičtí spisovatele nejmenší vyhlídku v takovém bahně? Kde interpreti, hodní vážného a radostnějšího umění? Jeviště stojí ve znamení chóristek a statistek.

Dovolí-li se někdy přístup na jeviště poněkud vynikajícímu dramatikovi, tož pouze na krátkou dobu. Zatlačí jej elektrické světelné a barevné hry, cetkami sotva zahalená těla; a v knihách protloukají svůj život ti, kdo ještě nezapomněli, čím by mělo být divadlo ve skutečnosti.

Třetí řadou židovského ovládání amerického divadelnictví je objevení se systému „Star“. Poslední léta viděla množství těchto „hvězd“, které nikdy nevzešly, aby svítily, nýbrž které byly vysoko vyvěšeny na reklamních stěnách divadelních syndikátů, aby vštípily obecenstvu domněnku, že svítí tato mrkadla na nejhořejším nebi dramatického umění a dokonalosti: „Hvězdy“ ze včerejška, které již dnes jimi nejsou, byly buď ženskými oblíbenci ředitelů nebo zboží, vzaté z masy a postavené do výkladní skříně, aby vzbuzovalo dojem „novinek“. Zkrátka zatímco dříve dosahovali interpreti a interpretky slávy přízní obecenstva, určuje ji nyní reklama majitelů divadel. „Známka New York“, která často značí uměleckou nulu, není ničím, než přízní, v jaké se právě těší u lidí, kteří mají divadlo v moci. - Právě proti této „známce N.Y.“ vzpírá se ostatní země; hnutí ochotnických divadel ve střední a západní Americe je toho znamením!

Ve všech věcech vychází žid na rychlý úspěch; tento nezdá se mu dost rychlým zbořením nežidovského divadelního umění. Vytvářet umělce stojí čas. Reklama to takto

obstará, a jako dříve potulný trhač zubů přehlušil svou mosaznou trubkou bolestné výkřiky svých obětí, židovský ředitel odvrací pozornost od dramatické ubohosti tím, že hází na hlavy zaražených diváku konfety, krajky a cetky.

Tyto tři výsledky židovského ovládání divadla se dají vysvětlit společným čtvrtým důvodem: vše zčachrovat, vše proměnit v peníze, co vezme žid do rukou. Divadelní ohnisko se přesunulo z jeviště do pokladny. Je to vetešnická moudrost: „dej lidem co by rádi měli“, což se uplatnilo i u divadla od doby, kdy se ho žid zmocnil.

Kolem roku 1885 založili dva čilí židé v New Yorku divadelní agenturu a nabídli se, že odeberou ředitelům v St. Louis, Detroitu, Omaze a jinde starost o angažmá znamenitých herců pro příští herní období. Tato firma se nazývala Klaw a Elanger; první byl žid, který začal studovat práva, pak však odbočil k povolání divadelního agenta. Erlanger, taktéž židovský výrostek nepatrného vzdělání, ale se zkušenostmi v peněžních obchodech. Nevynalezli systém divadelních agentů, nýbrž vypůjčili si tuto ideu od pana Taylora, který zřídil jakýsi druh divadelní burzy, kde se scházeli herci a divadelní podnikatelé z venkova a kde mohli uzavřít angažmá.

Forma divadelních agentur je klíčem k problému rozpadu americké scény. Starý systém měl velkou přednost trvalého osobního styku mezi podnikatelem a jeho divadelní společností a dával geniálnímu herci čas a příležitost k přirozenému vzrůstu a uzrávání. Tenkrát nebylo ještě syndikátů a podnikatelé mohli nechat vystoupit svou společnost a své první síly na jevištích různých majitelů a využitkovat plně sezóny. Ke konci šli pak společně navenek. Oba, podnikatel a společnost, byli odkázáni na sebe, sdíleli radost i žal, dobré i špatné časy.

Agenturní obchod učinil všemu tomu konec.

7. První židovský divadelní trust

The Deaborn Independent, issue of 8 January 1921

Roli, kterou hrál „Moudrý Nathan“ na německých jevištích, zastával na anglosaských „Ben Hur“: Tento kus osvědčil se jako nejúčinnější divadelní dílo ve prospěch židovstva, byť i to ovšem nebylo úmyslem spisovatele Lew Wallace.

Zdá se skoro, jako by se spojily umění a osud proti tendenčním kusům, jinak se dá sotva vysvětlit neúspěch nezakrytě židomilských kusů. V žádné době mimo poslední nebyla silnější snaha vnutit divadlo ovládané židy do služby opěvování židů. Avšak všechny tyto pokusy, s jedinou výjimkou, přes nejhlučnější reklamu, příznivé novinářské kritiky a přízeň jistých úředních osob ztroskotaly. Dokonce i jistý počet židů ohradil se zjevně proti pokusu, používat jeviště jako propagačního místa, aby bylo židovstvo vychvalováno do neoprávněného významu a obliby. Židovské ovládání divadelnictví samo o sobě není důvodem ke stížnosti, jestliže jistí židé, jednotlivci nebo skupiny, dovedli vyrvat tento bohatý příjmový pramen dřívějšímu nežidovskému vlivu, je to snad věci obchodního nadání, jako v jiných oborech - obchod. Rozhodující otázkou však je, jakými prostředky bylo dobyto této vlády a jak a k čemu ji bylo použito.

Nejprve je známo, že dřívější nežidovští divadelní podnikatelé umírali chudí; viděli svou hlavní úlohu v tom, aby podporovali dobré umění a ne aby dělali dobré zisky. Moderní divadelní židé však naproti tomu chtějí bezměrně zbohatnout; dali divadlu ráz výhradně obchodního podnikání. A ztrustování divadel bylo již dokonáno, když průmyslové trusty ležely ještě v plenkách. Již roku 1896 divadelní trust kontroloval 37

divadel ve velkých městech. Hlavními muži byli Klaw a Elanger, Nixon a Zimmermann, kterého původ je sporný. K ním připojili se později Rich, Harris a Brookes, všichni tři židé. Svou kontrolou trust mohl svým hereckým společnostem zajistit dlouhou sezónu. Proti tomuto závodění, hlavně proti tomuto vytlačování, nemohly se udržet nezávislé společnosti. Jejich konec sloužil ještě dalšímu židovskému účelu: kinoprůmysl, podnik od počátku židovský, vystoupil na obzor. Zde nebylo teprve třeba vypichovat ne-židy, protože ti nebyli nikdy na věci zúčastněni. Do divadel, poražených trusty a prázdných, vtáhla kina - dvě mouchy jednou ranou.

Veškerý vývoj se nemohl odehrávat bez protiobrany. Udatní mužové a ženy že světa divadelního, novinářského a referentského, kladli odpor. Konce toho boje leží nasnadě. Počátkem tohoto století židovský trust opanoval pole. Učinil z umění pouhou peněžní věc, pracoval s mechanickou přesností dobře vedené továrny. Potlačil uměleckou iniciativu a odvahu, zardousil každou soutěž, vytlačoval neustále podnikatele a herce dobrého jména, vyloučil kusy odůvodněného významu a podporoval popularitu pochybných, obyčejně židovských veličin. Hleděl si naklonit divadelní kritiky a tisk. S dramatickými díly, s divadlem, s herci bylo zacházeno jako s továrním zbožím. Vše, co s ním souviselo, vzalo na sebe nízký obchodnický výraz.

Co to vše znamená? - Scéna je dnes hlavním vzdělávacím místem pro polovinu obyvatelstva. Co vidí a slyší mladý člověk a pojímá nevědomky jako vzdělávací prvky: společenské chování, mluvu, módu šatů, zvyky a mravy jiných národů, dokonce pojmy o právu a náboženství. Jeviště a kino poskytují masám názory na život a podstatu boháčů. Co je takto židy úmyslně ve falešných představách a předsudcích sneseno z divadla do lidu, nedá se přehlédnout. Často se lidé diví zmatení a zdivočení mladšího pokolení. Uvedená fakta mluví.

Někdy pronikla do veřejnosti ozvěna boje počestných divadelních kritiků proti úplatkářství, jindy proti jejich strhání židovským trustem. S počátku plný laskavosti vůči podnikatelům, hercům, divadelním spisovatelům a kritikům, tento trust ukázal své drápy, jakmile dosáhl moci. Obecenstvo a miliony proudily k němu - a o koho a o co se měl dále starat? Protivil-li se kritik jeho metodám nebo poukázal-li na méněcenný, surový a sprostý ráz prodávaného požitku, byl vyloučen z trustových divadel. Majitelé novin byli požádáni, aby je propustili ze své redakce. Často měla takováto přání úspěch, neboť za nimi kývala hrozba, že budou novinám odňata divadelní oznámení. Ještě v nejbližší minulosti trust vydal černé listiny nepohodlných kritiků, aby zamezil jejich umístění u novin.

Hlavní věcí nejsou již hry, nýbrž divadla. Z masy špinavých kusů vynikají sotva tři vyšší scény, přesto však v přítomné době se jen v New Yorku staví tucet nových divadel. Místa pronajímají se na hodiny. Peníze jsou duší všeho. Jeviště je pouze vnadidlem.

V říjnu 1920 stihla divadelní obchod velká pohroma. Ba i v New Yorku dopadla divadla tak špatně, jako nikdy za mnoho let. Více než 3 000 herců bylo bez zaměstnání. Uprostřed této krize dali rozhlásit divadelní spekulanti Schubertové - syrakusští židé, kteří se připravovali jako vrátní a prostřednictvím prýmkařského obchodu pro své postavení divadelních králů - že pouze v New Yorku by zřídili šest nových divadel a dali napsat čtyřicet divadelních kusů! Snad několik z nich má nějakou uměleckou cenu. O to se však Schubertové nestarají. Do uměleckého úspěchu jim nic není. Jejich úmys-

lem je dát nadělat tolik nových kusů, aby se zúročily jejich kapitálové vklady v divadlech a v pozemcích k nim patřících.

Dnes nelze již postřehnout odpor proti tomuto řádění. Dramatické kroužky a ochotnická divadla na venkově jsou jediným „antisemitským“ protihnutím.

8. Židovská stránka problému kinoprůmyslu

The Deaborn Independent, issue of 12 February 1921

Kdo sleduje tisk uzná, že otázka nemravných kusů nedochází klidu. Ve všech státech připravují se zákony o filmové cenzuře; proti ní staví se jen lidé mravně sešlí - přimlouvá se za ní část slušného obyvatelstva, probuzená nebezpečím. Za opozicí vězí vždy skrytý tlak židovských filmových firem.

Tento zjev zasluhuje nejvážnější pozornosti. Pozorováno samo o sobě, budilo by to zdání, jakoby jistý židovský živel byl obviněn z vědomé hrubé nemravnosti. Avšak to situaci ještě nevysvětluje. Ve Spojených státech stojí proti sobě dva názory: jeden panuje ve výrobě filmu, druhý vládne, možné-li to tak nazvat, ve veřejnosti. Jeden je orientálním ideálem: „Nemůžeš-li jít tak daleko, jak bys chtěl, jdi tak daleko, jak můžeš.“ Je nakloněn všemu, co je masem a jeho zobrazením, a je mu blaze dle jeho sklonu pod smyslnými vzruchy. Tento orientální názor se liší nesmírně od anglosaského, amerického názoru - a je si toho vědom. Tím se vysvětluje jeho odpor proti filmové cenzuře. Nelze tvrdit, že by filmoví továrníci židovského původu vědomě podporovali nízké, sprosté, a podle svého rasového sklonu; vědí však dobře, že jejich vkus a povaha se liší od převládajícího druhu amerického lidu. Kdyby byla nastolena cenzura, uplatnil by se patrně americký názor, čemuž právě chtějí zamezit. Mnozí z těchto továrníku ani nevědí, jak špinavá je jejich látka; je jim to zkrátka přirozené.

Snad žádnému jinému druhu zábavy se nedostalo tak jednomyslné kritiky jako filmovému oboru, protože všude, do hloubi každé rodiny, byla pociťována jeho oplzle svůdná a účinná síla. Jsou dobré filmy, tohoto tvrzení držíme se křečovitě, doufajíce, že se stanou záchranným žebříkem, po němž unikneme z žumpy, ve kterou se změnil nejrozšířenější druh veřejné zábavy.

Mužové a spolky, vědomí si své zodpovědnosti, pozdvihli hlasy svého odporu: marně. Dovolávání se mravního svědomí nevzbudí ozvěnu u těch, kterým bylo vysláno - tito si dávají záležet pouze na svých hmotných zájmech. Dle přítomného stavu věci je americký lid proti filmům stejně bezbranný jako proti každé jiné přemíře židovské mocenské snahy. Teprve, až se tento pocit mdloby stane všeobecným, je možné, aby povstal záchranný čin.

Tento stav se dosud stále zhoršoval. Filmy přetékají pohlavní špínou, překonávají se v zločineckých jednáních. K obhajobě uvádí se, že kinoprůmysl je na čtvrtém nebo pátém místě mezi největšími průmysly Spojených států a proto nesmí být znepokojován. Slušná veselohra vynáší snad 100 tisíc dolarů, úspěšný „pohlavní problém“ dává 250 až 500 tisíc dolarů výtěžku.

Jistý Dr. Empringham napsal nedávno:

> *„Zúčastnil jsem se schůze majitelů kin v New Yorku; byl jsem jediným křesťanem. Ostatních pět set byli židé.“*

Nemá smysl horovat proti filmovému zlu a při tom vědomě zavírat oči před hnací silou za ním. Nutno se rozhodnout pro změnu metody a směru boje. Dříve, dokud Spojené státy tvořily všeobecně árijskou jednotu ducha a svědomí, stačilo zlo veřejně jmenovat, aby bylo odstraněno. Tato zla byla jakýmsi vykolejováním, plodem mravního otupení nebo nedostatku dbalosti o sebe; veřejné pokárání probudilo mravní cítění toho, jenž byl pokárán - jako příslušník naší rasy mohl být vyhojen veřejnou důtkou nebo alespoň přiveden k zodpovědnému jednání. Tato metoda již nepůsobí, veřejné svědomí je odbyto. Lidé, vyrábějící morální špínu, jsou nepřístupni dovolávání se jejich svědomí; nevěří vůbec, že je to špína a že prokazují kuplířské služby nákaze lidského zvrhlictví. Nechápou vůbec onoho rozhořčení, prohlašují je za chorobné, za závist nebo - za antisemitismus. Současný filmový průmysl je špinavost a je židovský. Kdo jej potírá, „potírá židy“. Kdyby tito z vlastního popudu odmítli své nečisto živly, byli by ušetřeni poukazu na rasový živel.

Stav kinoprůmyslu ve Spojených státech je tento: devět desetin filmové výroby je v rukou deseti velkých továrních svazů v New Yorku a Los Angeles. Každý z nich disponuje jistým počtem podsvazů, prostírajících se po celé zeměkouli. Hlavní svazy ovládají světový trh. 85 ze sta je v židovských rukou. Mají nedotknutelnou centralistickou organizaci; tato rozděluje své výrobky desetitisícům majitelů kin. Většina těchto majitelů jsou židé nižšího druhu. Svobodné filmové továrny nemají takové střediska a musejí se obracet k volnému trhu.

Mnohý se bude divit, že není poptávka po dobrých filmech. Věc se má tak: tyto filmy se nedostanou vůbec k obecenstvu. Jedna známá filmová společnost s vynikajícími díly dramatického a výchovného obsahu byla nucena likvidovat, protože jí bylo nemožné dát svá díla předvádět. Měla malý, přechodný úspěch, když předala své filmy židovským obchodníkům k provozování, ale vždy měla proti sobě obrovskou a tichou moc oné semknuté opozice, evidentně bránící vstupu něčeho slušného a čisté radosti do divadelního světa.

Jak se věci utvářejí, dává se přednost špinavým filmům, protože jsou zhotoveny pečlivěji a ohlašovány většími reklamními prostředky. Nejnecudnější filmy si zajišťují diváctvo již tím, že v oznámeních poukazují na pojednávání o „morálních problémech“.

Všude jsou přátelé umění používající velkých prostředků, aby pozdvihli umělecký vkus, hlavně v hudbě; nepřijdou však nikdy na své útraty - nevydělají na tom. Zpotvoření veřejného vkusu zřejmě vynáší více. Tento obchod provozují lidé a společnosti, jimž je slovo „umění“ cizí. Tvrdí-li tito drze, poukazujíce na špatný vkus: obecenstvo přece požaduje to, co poskytujeme, dělá věc tím horší a je třeba použít tím důraznějších, bezodkladných a pronikavých léků. Také obchodníci kokainem mohli by pro svůj jed uplatnit poptávku po něm. Ale nikoho nenapadá spatřovat v tom polehčující okolnost pro kokainový obchod. Totéž platí o duševním jedu a viditelné špíně obyčejného biografu - touha po něm i její ukojení protiví se mravnímu zákonu.

Charles Lammle, jeden z prvních filmových továrníků, a hlava „Universal Film Company“ řekl v jednom kongresovém výboru, že poslal asi 22.000 majitelům biografu, kupujícím jeho filmy, oběžník: co si přejete? Očekával, že alespoň 95 ze sta vysloví se pro slušné filmy; ve skutečnosti však žádala více než polovina věcí pikantních, tedy neslušných. Pan Lammle, žid pocházející z Německa, zapomněl pouze zjistit, jaký podíl měli na těchto odpovědích jeho „souvěrci“.

Kdekoliv a jakmile se učiní pokus zadržet záplavu sprostoty, vylévající se denně na hlavy amerického lidu, vzniká ihned židovský odpor. Běží-li například o to, vzbudit smysl pro důstojnější oslavu neděle jako dne odpočinku - protivníky tohoto hnutí, nevolajícího po donucovacích zákonech, nýbrž chtějícího probudit svědomí, jsou židé, a tito ospravedlňují své jednání židovskými ohledy. Jsou-li filmy pohnány k zodpovědností před zdravé veřejné mínění, jsou jejich obhájci židé. Ve zmíněném kongresovém výboru nazývají se právníci radící filmovým svazům: Meyers, Ludwigh, Kohn, Feund a Rosenthal. Ba i jeden rabín byl pozván jako znalec a mluvil přímo znamenitě - okolo věci. Vypravoval, jak zpočátku bývali také židé zesměšňováni ve filmech:

„Organizovali jsme tedy společnost, nezávislý řád B'nai B'rith, největší to židovský světový bratrský řád. Tento organizoval tak zvanou ligu proti pomluvě (AntiDefamation-League) a tato liga k ochraně židovského jména se spojila i s některými lidmi katolické církve ve společnosti Pravdy a ve společnosti Svatého Jména a vyzvala všechny filmové továrníky, aby se neposmívali židovskému charakteru a židovskému náboženství a tím nás nezesměšňovali. Nenamítali bychom nic proti představování židovské povahy, nemůžeme však souhlasit s představováním karikatury. Když jsme takto projevili továrníkům své mínění, jmenovali jsme v každém městě výbor, který měl žádat úřady, aby zakázaly provozování filmů, směřujících k urážení židovského charakteru a židovských citů. Výsledkem bylo, že nebylo potřebí jediného zákazu, protože se již biografy takovými filmy nezabývají."

Dobrá. Proč však nedocházejí slechu neustálé námitky slušné Ameriky? Protože pocházejí pouze od ne-židů! Ovládají-li židé tak dokonale biografy, jak se chlubil onen rabín - proč se nestarají také o jejich slušnost?!

Bolavým místem v rabínském prohlášení je tvrzení, že židovské náboženství by bylo zesměšňováno. Bylo by zajímavé zvědět, kdy, kde, jak a kým se tak děje. Ve skutečnosti skrývá se za tímto tvrzením utajený a svádějící názor. Žid spatřuje urážlivé zasahování do svého náboženství v každé veřejné činnosti křesťanského rázu. Použil-li by například president Spojených států nebo guvernér některého států ve svátek díkuvzdání křesťanského obratu nebo zmínil-li by se o jménu Ježíšově, činili by židé proti němu námitky jako jednání pohoršlivému, urážejícímu jejich city. Nejen že by tak učinili - ale již tak učinili. Svazek dvacátý americko-židovské historické společnosti obsahuje tento telegram z Harrisburgu (Pennsylvanie) z 10. listopadu 1880:

„Důležitá změna nastala v proklamacích dne díkučinění. V poslední větě jsou změněna slova ‚křesťanská obec' ve ‚společnost svobodných lidí'."

Tato změna byla zavedena na základě stížností předních Izraelitů. Guvernér Hoyt prohlásil, že použil slova „křesťanská" ve smyslu „civilizovaná" a ne ve vlastním smyslu konfesionálním.

V častěji zmiňovaném kongresovém výboru bylo přečteno místo z dopisů jistého pana Pierre, zvláštního zástupce filmové společnosti Oliver Morosco, obchodního vedoucího filmové obchodní komory:

„Jak vy i já víme, komory daly vyjmout z oběhu film ‚Život Spasitelův', protože se domnívaly, že by mohl urážeti Hebrejce."

Podle toho je židovská citlivost paličatým a rozmazleným dítětem, takže ve skutečnosti se spor točí ne kolem údajné urážky židů, nýbrž kolem potlačovaných nežidovských práv. Židovští zmocněnci se ptají, aby vážnost situace smazali: jak mohou znamenat 3 miliony židů nebezpečí pro 110 milionový národ? A nežidovští nastrčenci to opakují s vyzývavou převahou. Na to by se dala položit protiotázka: Co znamená, zakáže-li se národu o 110 milionech, kteří jsou převážně vyznavači křesťanství, pohled na film „Život Spasitelův“, protože by mohl urazit židy? V tomto případě neběží o srovnávání čísel, nýbrž o skutečnost, že právě tak jako mají židé ruku na páce filmového průmyslu a bezpodmínečně určují, co obecenstvo má vidět a co ne, provádějí cenzuru i v jiných oborech.

Je však otázka, dovedl-li by židovský filmový továrník poskytnout něčeho lepšího, než podává dnes. Uváží-li se původ většiny z nich, musí být pokládána víra v dobrovolné zlepšení téměř za beznadějnou. Co ví žid o životě na venkově a o povaze sedlákově? Vidí jen hnojiště a tvrdé palice „agrárníků“ - a směje se jim. Jakou jinou představu Ameriky může mít, než představu obrovské jím dojené krávy? Právě tak bez porozumění stojí k domácímu životu Američanovu: nemůže vědět, co je americký rodinný život. Strůjci filmů snad nahlédli do vnitřních prostorů, zajisté však nikoli do ducha v nich vládnoucího. Jejich představy o něm se zakládají nejen na omylu, nýbrž vykonávají i na výsost nebezpečný vliv zvláště na cizince, kteří věří, že spatřují ve filmových obrazech skutečný americký život. Ale tyto obrazy jsou nebezpečné i pro masy, domnívající se, že to co vidí v biografu, je život „lepších tříd“. Srovnáme-li skutečnou životosprávu těchto kruhů s představou, vládnoucí o ní v lidu, pochopíme politické a sociální nebezpečí, vyráběné filmovými továrníky a jejich bludnými obrazy pro americkou společnost a stát. Zfalšování, zločinnost a pusté haraburdí tvoří spodní tóny většiny filmu.

Americký život je pro orientálního ducha bez půvabu a nudný. Jemu chybí smyslného vzrušení, plného pletichářství. Jeho ženy si stále a hystericky nezahrávají se „sexuálním motivem“. Má svůj význam ve vnitřních hodnotách: víře, naději a klidu. Ty jsou ovšem směšné a k smrti nudné orientálnímu nadšenci. V tom spočívá vlastní vysvětlení filmového morálního nezdaru: naprosto není americký a jeho strůjcové jsou vzhledem k své rase neschopní zobrazit americký život pravdivě v jeho rasové, mravní a idealistické snaživosti.

Nepomůže spínat rozhořčeně ruce nad filmovou hnilobou. To činí každý. Rozhořčení je všeobecné. Ženské kluby, učitelé, novinářští nakladatelé, policie, soudcové, duchovní, lékaři, rodiče - všichni vědí, co znamená kino. Neznají však podstatného: jejich rozhořčení a námitky zůstanou tak dlouho bezvýsledné, dokud nepochopí, že za biografem stojí lidé naprosto různých vloh rasových a mravních, kteří kašlou na nežidovské protesty.

Jak zmíněný rabín ukázal: židé provedli svou vůli u filmových výrobců, jakmile vyslovili své požadavky.

Čeho dosáhli ne-židé, dámské kluby, učitelé, duchovní, lékaři a rodiče dorůstajícího pokolení svými nářky a stížnostmi? Ničeho. A v dalším životě nechť dále spínají rozhořčeně své ruce - nedosáhnou zlepšení, nepohlédnou-li do očí oné nepříjemné rasové skutečnosti, že filmovnictví je židovské. Není již otázkou zda mravné či nemravné - ta je odbyta. Jde o správné jednání. Budou-li všichni vědět, kdo vykonává ten nepochopitelný vliv na biograf a co tento znamená, pozbude již otázka své beznadějné povahy.

9. Židovská převaha ve filmovém průmyslu

The Deaborn Independent, issue of 19 February 1921

V židovském duchu je stálý rozpor mezi touhou, zůstat nepoznán a „udělat si jméno“. Někdy odhadují přátelství dle hloubky mlčení o jejich židovském původu, jindy zvučícím vyzváněním veřejného uctívání. Nazvat někoho židem, může vynést dotyčnému v případě pranýřování název „antisemity“, v jiném případě chválu „přítele našeho lidu“.

Vidíme-li, jak miliony lidí se tlačí po celý den a večer u vchodu do biografu, nekonečná řada v každém koutu země; vtírá se otázka, kdo je tam láká, kdo působí na jich ducha a mysl v zatemněném prostoru a ve skutečnosti vede ona nesmírná množství citů a myšlenek vyvolávaných filmovou sugescí. Odpověď zní: filmový průmysl Spojených států a kanadský je pod výhradní finanční a duchovní kontrolou židovských továrníků veřejného mínění.

Nevynalezli umění pohyblivého světelného obrazu, nepřispěli takřka ničím k jeho mechanickému a technickému zlepšení; žádný z velkých umělců, spisovatelů nebo herců, kteří poskytli látku pro film, nepocházel z jejich řad. Ale podle pravidla, jimž židé jsou sběrateli smetany lidského tvoření, nepřipadl také užitek z filmu vynálezcům, nýbrž vykořisťovatelům.

Zběžný pohled ukáže nám lidi, kteří jsou směrodatní a udávají tón ve velkých filmových společnostech.

V čele „Famous Players“ stojí Adolf Zukor, maďarský žid. Nejdříve obchodník s kožešinami, který táhl dům od domu. Nesmírně bohatý. Vedoucí muž největšího průmyslu na pátém místě.

Hiram Abrams nazývá se šéf „United Artists Corporation“. Začal jako roznašeč novin, stal se podnikatelem biografu, v němž byly ukazovány oplzlé obrazy.

„Fox Film Corporation“ podléhá maďarskému židu Williamu Foxovi, původně Fuchsovi. I ten začal jako majitel biografu. Dříve pracoval v obchodě pro čištění oděvů. Určuje nyní, co si mají myslet miliony návštěvníků kin o jistých hlavních životních otázkách, jakým ideám a jakému smýšlení se mají přiklonit.

Marcus Loew, šéf „Metro Pictures Corporation“ přišel taktéž z biografu, ovládá nyní 68 filmových společností ve všech světadílech a vede osobně 105 biografů.

Karl Lammle vede „Universal Film Company“. Lammle je jméno jeho matky. Jmenuje se ve skutečnosti Julius Baruch, a je německý žid. Do roku 1906 byl majitelem konfekčního závodu.

Toť několik jmen uznaně vedoucích mužů. Sestoupíme-li až k nejzchátralejším kinům v nejodlehlejších městských končinách - spatřujeme filmový obchod venkoncem židovský. Jak jsme ukázali, byli tito velmožové dříve roznašeči novin, vetešníky, příručími, majitelé tingl-tanglů a ghettovým zbožím. Takový původ nechce být výtkou schopnému obchodníku. Ale nemůžeme od nich očekávat onoho pojmu o filmovém dramatu, který obsahuje umělecké a mravní prvky. Pan Lammle přiznal se zcela veřejně o své společnosti, že neklade váhu na to, aby si hrála na strážkyni ctnosti pro veřejné mravy a dobrý vkus.

Nejméně však je obecenstvu nápadná propagační stránka a účinek filmový; a přece je tento účinek děsný a nepřehledný. Malý majitel biografu je při tom takřka nevinen.

Kupuje svou látku jako obchodník svou zavařeninu. Nemá ani volbu, nýbrž musí vzíti, co dostane. Zemí prochází kinová nákaza. Někteří lidé chtějí mít denně dvě až tři „představení“. Dělníci, alespoň mladší, chodí pokud možno v poledne a večer do biografu - slabomyslné ženy běhají tam několikrát odpoledne a několikrát večer. Při největším vypětí všech sil by bylo nemožné ukojit tuto poptávku vždy novými díly alespoň částečné umělecké ceny, i kdyby měly vycházet každou hodinu ze spisovatelských zřídel jako teplé housky z pece.

Připravuje se zde úpadek pro filmové vládce: vzbudit chtivý hlad, vystupňovat jej k šílenství, a nemohou jej dále ukájeti.

Leč přikročme k propagandě a propagátorům. Nejprve existuje tichá dohoda, že židé nesmí se objevovat ve filmech, vyjma za okolností neobyčejně příznivých.

Sotva zastřená filmová propaganda směřuje především proti nežidovským náboženským obcím. Nikdy nevystoupí rabín na scéně, kromě zobrazení v postavě na výsost ctihodné, obklopen veškerou vznešeností svého povolání, pokud možno co nejdojemněji. Křesťanští duchovní, jak může potvrdit každý návštěvník biografu, jsou vystavováni všem druhům ponížení, počínajíc směšnou postavou až k obyčejnému zlosynu. Jako u mnohých skrytých vlivů v našem životě, odvoditelných od židovského původce, je i zde účel čistě židovský, aby bylo pokud možno nejvíce podkopáno každé úctyplné smýšlení o nežidovském duchovenstvu.

Katolické duchovenstvo postavilo se brzy na obranu proti tomuto zesměšňování svého úřadu a zmizelo také záhy potom z filmů. Avšak protestantský pastor objevuje se ještě jako huhňající, zažluklý licoměrník, jako pravá karikatura nepřátelská Kristu. Stále častěji vídáme duchovní oddané „volné lásce“. Pronášejí se ve filmech ospravedlňující slova ve věci jejich chování jako „všeobecné principy“ a zabíjejí se tím dvě mouchy jednou ranou: zlehčují se zástupci příslušného vyznání před diváky a současně se jim vštěpují oplzlé ideje.

Nikdy nesmí být zobrazován Hebrejec jako majitel bídných krejčovských dílen, tak zvaných „potíren“, byť i všechny potírny patřily židům; naproti tomu je možné udělat z křesťanského duchovního vše - počínajíc svůdcem nevinností a končíc lupičem pokladen. Žasneme, čteme-li v Protokolech:

„Svedli, ohloupili jsme a znemravnili nežidovskou mládež výchovnými zásadami a teoriemi, v našich očích zřejmě falešnými, které jsme jí však vštípili.“

„Ode dávna se staráme o to, aby byli uvedeni nežidovští duchovní do špatné pověsti.“

„Proto je zapotřebí podkopat náboženství, abychom vymýtili z nežidovských představ pravé zásady o Bohu a duši a nahradili tyto ideje matematickými formulkami a materiálními žádostmi.“

Při neustálém snižování duchovenských osobností si lze vybrat dvojí vysvětlení: buď běží o přirozený výraz ireligiózní povahy mysli nebo o promyšlenou starou podvratnou práci. Nic netuše rozhodnou se pro první možnost; zatím však je mnoho příznaků, které nelze přehlédnout a které nasvědčují druhému vysvětlení.

Dále slouží film, buď vědomě nebo z nedbalosti, jako stupeň a zkušební opatření pro jednání, ohrožující společnost. Revoluce nepřicházejí zčistajasna, nýbrž jsou soustavně připravovány. Výsledek nejnovějšího dějinného bádání je: revoluce nejsou náhodné

události, nýbrž pečlivě připravované akce menšin. Převrat není přirozenou vývojovou formou a přináší pravidelně neštěstí. Nikdy nebyly „lidové revoluce“. Revolucemi, které byly vždy osnovány podvratnými živly, vždy trpěly civilizace a svoboda.

Má-li však dojít k převratu, musí být také provedeny k němu předzkoušky. Zde platí: pouliční demonstrace, srocování před továrnami a vládními budovami, dovoz četby, která přesně udává, jak se to provedlo v Rusku a Maďarsku. Avšak lépe než cokoliv jiného mohou být provedeny tyto předzkoušky prostřednictvím filmu: to je vyučování názorů, které pochopí i nejtupější mozek - čím tupější, tím lépe. Normální lidé potřásají hlavou při pohledu na takové představení a říkají: „Tomu zkrátka nerozumíme“. Zcela správně: oni ne. Ale kdyby se dovedli vmyslet v duševní stav duchovně slabých a méněcenných lidí, pochopili by smysl. Jsou dvě duchovní vrstvy na zemi a na jedné z nich spočívá tíha duchovního zatemnění.

Řádní lidé jsou srozumění s preventivními opatřeními, pokud běží o zobrazování zločinu. Policie protestuje proti tomu, aby byla ve filmu předváděna technika zavraždění policistů ve všech podrobnostech. Taktéž obchodníci jsou proti tomu, že se denně na filmovém plátně udílí speciální vyučování ve vylupování pokladen. Přátelé veřejné mravnosti vzpírají se proti tomu, aby bylo svůdnické umění povyšováno na hlavní téma filmové, protože v tom vidí školu zla, která ponese trpké ovoce pro společnost.

Avšak tato škola pokračuje dále. Vše, co se dnes týče násilnického myšlení, bylo milionům vštípeno také filmy. Snad je to náhoda. Ale i náhody jsou skutečností.

Filmový systém má různé vývojové stupně. Jedním z nich je vzrůstající účast vážených nežidovských spisovatelů ve službě židovské propagandy. Jejich hlavní díla byla zfilmována. Často se brzy potom oznamuje, že připravují nové filmové drama. V mnoha případech je provedeno toto dílo v čistším oslavování židů. Ctižádost, ohled na dobré vztahy k filmovým vládcům a dobrý honorář přispívají k tomuto chování. Pod takovými vlivy není nesnadné považovat antisemitismus za hanbu. Kdo, jako spisovatelé, cítí potřebu idealizovat lidi a národy, může se nadchnout také pro židy. Věc má pouze jeden háček: kdo chce takto ujít antisemitismu, padne lehce do osidel služebníčkování židům a toto je právě tak nedůsledné jako ono.

Druhý stupeň je odstranění „Stars“. Má trojnásobnou výhodu. Obrovské gáže těchto hvězd se uspoří. Dále se bere návštěvníkům možnost, aby trvali na „vystupování“ takových stars. Také majitelé kin nemohou teď říci: „chci to nebo ono“. Protože není výběr ve hvězdách, nemohou již také volit; musejí vzíti, co dodává filmový průmysl.

To jsou některé skutečnosti o filmařství; ne všechny, ale každá je významná; ani jedna nesmí být přehlédnuta těmi, kdo se zevrubně zabývají divadelním vlivem. Mnozí postižení denními událostmi, kteří se nemohou ve věci vyznat, najdou v těchto skutečnostech klíč k mnohým věcem, jinak nevysvětlitelným.

10. New York pod kahalem

The Deaborn Independent, issue of 26 February 1921

Je židovstvo organizováno? Jde vědomě za programem, který je na jedné straně prosemitský a na druhé straně protilidský? Jak může vykonávat skupina, početně tak malá, tak velký vliv na ostatní lidstvo?

Jsou ovšem jisté nejasné úsudky na nežidovské straně o kmenovém souručenství, o daleko rozvětvené židovské organizaci a s ní spojených cílech, ale naprosto scházejí přesnější znalosti. Bude tudíž užitečné a poučné poznat jejich podstatu na nejdůležitější židovské organizaci Spojených států.

Jsou židovské lóže, spolky a společnosti, jejichž jména jsou na veřejnosti známá. Objevují se jako protiváha podobného seskupení nežidovského obyvatelstva. Leč nesmíme se u nich zastavovat. V nich a za nimi působí teprve vládnoucí středisko, vnitřní správa a vláda; jejich nařízení mají zákonnou sílu a jejich činnost je úředním výrazem židovské hromadné vůle.

Dvě těchto organizací, stejné pozoruhodně svým utajováním a svou mocí, jsou NEWYORSKÁ KEHILLAH a AMERICKÝ ŽIDOVSKÝ KOMITÉT (American Jewish Comittee A.J.C.). Slovem „utajování“ má být označena skutečnost, že přes značný počet příslušníků a přes to, že hluboce zasahují do amerického života, většina lidí sotva tuší jejich existenci a činnost. Kdyby mělo být hlasování mezi obyvateli New Yorku, kdo slyšel již něco o kehillah, zodpověděl by kladně sotva jeden ze sta. A přece je tato kehillah nejsilnějším faktorem v newyorském politickém životě, který ji úplně přetvořil. Užije-li se pojmu kehillah někdy v novinách, děje se tak pouze ve výrazech zcela neurčitých a trvá-li nějaké mínění o její existenci, je to názor, že je židovskou organizací jako jakákoliv jiná.

Newyorská kehillah má největší význam ze dvou důvodů: nejen že je dokonalým a skutečným příkladem „státu ve státě“, uprostřed největšího amerického města, nýbrž tvoří též svým obchodním výborem XII. distrikt amerického židovského komitétu. A tento je opět ohniskem prosemitské a protiamerické propagandy. Jinými slovy: židovská správa New Yorku tvoří podstatnou část židovské vlády ve Spojených státech.

Obě společnosti zahájily svou činnost skoro současně. Podle aktů kehillahy bylo bezprostřední příčinou její organizace uspořádání protestů proti tvrzení generála Binghama, tehdejšího newyorského policejního presidenta, že polovinu všech zločinů ve městě provedli židé. Vyšetřování vlády ve věci „obchodu s bílými otroky“ (obchod s děvčaty) vyneslo na světlo na výsost nepříznivý materiál proti židům a rozrušilo veřejné mínění. Proti tomu bylo třeba pracovat; brzy na to generál Bingham musel ustoupit z veřejného života; vysoce vážený časopis, který chtěl uveřejňovat výsledek šetření ve věci obchodu s děvčaty v řadě článků, byl přinucen, upustit od věci po prvním článku. To se stalo roku 1908. Americký židovský Komitét byl založen již roku 1906 !!

Slovo kehillah má týž význam jako „kahal“ a znamená tolik jako „obec, shromáždění“ také „správa“. Kahal je zvláštní vládní a správní židovská forma v diaspoře. Od doby, co se židé rozšířili po zemi, zřídili všude svou vlastní vládu a její orgány, bez ohledu na vlády, dosazené góji. Již v babylonském zajetí a ještě dnes ve východní Evropě tvoří kahal ochrannou moc, ve které zákonů věrný žid ctí svou vládu a pravo-

věrnost. Mírová konference výslovně připustila kahal pro Polsko a Rumunsko. V New Yorku má kahal svoje vlastní soudnictví, vydává zákony, vynáší rozsudky ve věcech sporných „provádí rozhodnutí, a židé dávají přednost těmto soudům před soudy zemskými.“ To se může ovšem dít jen po vzájemném všeobecném dorozumění.

Kehillah newyorská je největší a nejmocnější světová židovská organizace. V tomto městě spočívá - následkem nesmírného nepřetržitého přistěhovaleckého proudu - středisko židovské síly a moci. Toto město je pro židy tím, čím je Řím pro katolíky a Mekka pro Mohamedány. Proto dosahují také židovští přistěhovalci právě tak nerušeného vstupu do Spojených států jako do Palestiny.

Kehillah má stále připravenou případnou odpověď, že židé jsou mezi sebou rozštěpení a že nějaké společné semknuté vystoupení je nemožné. Toto „beznadějné rozštěpení“ je jedním z mnohých rčení, připravených pro nežidovskou veřejnost.

Jistý židovský spisovatel se nedávno pokoušel zesměšnit ideu, že židovští podnikatelé a dělníci nemají ani v nejmenším spolu co činit; počítal s neznalostí faktů o kehille. V této korporaci se shromažďují skutečně všechny skupiny a zájmy, stýkajíce se v ní jako židé. Kapitalista a bolševik, rabín a obchodvedoucí, stávkující dělník a podnikatel, proti němuž stávkuje - všichni se sjednocují pod praporem Judovým. Zaútočte na židovského kapitalistu a okamžitě mu na pomoc přispěchá židovský anarchista. Snad se právě nemilují, ale silnější je společné pouto: nenávist k ne-židům.

Kehillah je svazkem určeným spíše ke vzdoru než k ochraně před góji. Většina jejich členů je velice radikální politické povahy. Jsou to ony statisíce židů na východě města, kteří pečlivě připravovali a vyzbrojovali expedici, jež měla zřítit ruskou říši, a kteří dokonce i zvolili žida, stanoveného jako nástupce ruského cara. Přes tento základní charakter stojí v čele kehillahy mužové, jejichž jméno má vysoký zvuk u americké vlády, v soudnictví, v zákonodárství a ve finančnictví. Poskytuje velkolepý pohled na rasově upevněný národ s živou vírou v sebe a ve svou budoucnost s vyloučením všech různorodostí, semknutého v mocnou organizaci k materiální a náboženské podpoře své rasy a výlukou všeho ostatního. Kehillah rozdělila New York právě tak, jako Americký židovský Komitét rozdělit Spojené státy pro své účely. Město má 18 distriktů, které vždy obklopují 100 kehillahových obcí. Radové distriktu vedou správu v souhlase s nařízeními a hledisky, vydanými ústřední správou.

Každý žid v New Yorku patří jedné nebo více lóžím, tajným společnostem, spolkům, řádům, komitétům nebo svazům, jejichž účely a metody do sebe zasahují, takže stojí všechny veřejné záležitosti a každý oddíl newyorského života nejen pod bdělým okem, nýbrž i pod rychlým a působným zasáhnutím vnuceného zařízení, ověřeného zkušeností.

V zakládajícím shromáždění bylo zastoupeno 222 židovských spolků; asi po roce vyrostl počet organizací, kehiliaze podřízených na 688. Mezi tím byly tři svazy, které opět měly za sebou 450 spolků. V přítomné době je překročen počet 1000 organizací.

Abychom pochopili moc kehillahy, třeba si představit, že židovské obyvatelstvo New Yorku čítalo před třemi roky (1916) 1,5 milionů hlav; nyní je jejich počet značně vyšší - vláda Spojených států nemůže ovšem říci kolik.

Přelidnění židovských čtvrtí následkem přílivu rusko-polských židů, kteří nechtějí jít dál, vysvítá z faktu, že třetina newyorských židů, asi 570 tisíc osob, bydlí na jedné setině městské pozemkové plochy. Kdyby byly všechny domy tak hustě obydleny, mohl by New York hostit 95 milionů obyvatel, tedy skoro veškeré obyvatelstvo Spojených států.

Toto složení a utváření se obyvatelstva musí přinášet vzápětí události, které sotva najdou příklad v dějinách civilizace. Leč právě z těchto poměrů odvozuje se moc kehiliahy.

Když byl vyhlášen útočně zahrocený program kehiliahy, aby bylo z New Yorku vytvořené židovské město a tím ze Spojených států židovská země, přijali jej někteří z konzervativnějších živlů newyorského židovstva s obavou, že by si to americký národ nemusel dát líbit. Zda by to přijali Američané klidně, kdyby židé žádali, aby byly vánoční písně odstraněny že škol jako „Židy urážející“, aby z téhož důvodu nebyly stavěny vánoční stromky v policejních kancelářích, aby byly velikonoční svátky zrušeny a aby bylo všude protestováno proti názvu „křesťanský gentleman“ - vše proto, že to uráží židy? Jiní pochybovali, že by newyorská kehillah mohla vykonávat tutéž autoritu, založenou na násilí, jako kahaly Starého světa.

Obě obavy ukázaly se jako neodůvodněné: Američané neprotestovali a autorita kehillahy zůstala nedotčena již proto, že převážná většina newyorských židů žila již pod kahaly Starého světa, jejichž vážnost spočívala na donucení a násilí.

Program kehillahy záležel navenek v tom, že „chránil práva židů“. Nikdy nebyla dotčena práva židů v americe. Toto rčení není ničím jiným, než zastřením úmyslu útočit na nežidovská práva. S tímto heslem zahájila kehillah tažení - domorodé obyvatelstvo se podrobilo. New York je židovským městem; židovskými jsou vychovatelství, tisk a soudy. New York je odpovědí na otázku: „Jak může početně nepatrná skupina diktovat všem ostatním životní podmínky?“ Vše v New Yorku to ukazuje a dokazuje.

Přes to přese všechno vládne pocit pochybnosti o trvání tohoto mocenského postavení. Ti, kdož se ho zmocnili, učinili tak bezprávně. Ani právem většiny s vyššími schopnostmi, ani právem, kterého propůjčuje lepší používáni moci, nemají na něj nárok. Přivlastnili si jej s nestydatostí, když prohlásili boj proti ní za rasový předsudek. A na tomto základě se dosud udržovali; on vysvětluje také dosavadní americkou shovívavost v tomto oboru, ba i pocit nejistoty v jejich dosavadním postavení. Nikdo z Američanů se nedá obtížněji pohnout ke smýšlení a jednání, která pocházejí z rasového nebo náboženského předsudku. I tam, kde je v plném právu, je znepokojován pochybnostmi, není-li přece jen zaujat. To vysvětluje zdánlivý odpor k pouštění se do židovské otázky a přivádí Američany k tomu, že podepisují protesty proti „antisemitismu“, který ve skutečnosti není nic než protest proti faktům, židům nepohodlných. Nicméně byla by velkou chybou domněnka, že se Američané smířili se skutečností židovské převahy v kterémkoliv oboru. To neučinili. Židovský vrchní vliv ve věcech amerických je právě tak vzdálen zřícení, jako bolševické panství v Rusku; oba se mohou přes noc zhroutit. Právě vliv kehilly a amerického židovského komitétu uspíší pád. Židé mohou žít mezi námi, nikdy však nad nás a nad námi.

To vše je židu lépe známé, nežli ne-židu, neboť zná židovskou otázku lépe než kdokoliv jiný a ví zcela dobře, kdy rána trefila do černého. Američtí židé protestují nyní, prý proti „lžím“; byli by rádi, kdyby to byly lži. Ve skutečnosti žene je však strach před mocí pravdy k jejich hlučným protestům a vědí příliš dobře, že pravda bojuje proti nim. Otázka se netočí kolem násilného vyhnání nebo obrany, nýbrž kolem postavení židů na úplné denní světlo - neboť není mocnějšího nepřítele tmy nad světlo.

V kehillaze měli židé znamenitou příležitost ukázat, co dovedou a říci světu: „Vidíte, to vykonává žid k blahu města; má-li volnou ruku.“ Mají správu, policii a zdravotnictví, školní dozor, soudnictví, finance, tisk - samé prvky mocenské. A co dokazují při

tom všem? New York! Toto město je školním příkladem před očima celého světa, co židé dovedou, zmocní-li se vlády. Je nemyslitelné, aby i samotní židovští chvalořečníci mohli obhajovat zežidovštělý New York. Mohl by být učiněn pokus, zeslabit za zády význam kehillahy námitkou, že představuje pouze radikální živly, židy „odpadlé“. Oproti tomu svědčí další částečný seznam jejích vedoucích mužů:

Při hlavním shromáždění roku 1918 byli přítomni: Velkobankéř Jakob G. Schiff; Louis Marschall, advokát a prezident amerického židovského komitétu, častý host ve vládním sídle ve Washingotnu; Otto A. Rosalsky, soudce General Session Court; Adolf S. Ochs, majitel listů *New York Times*; Otto H. Kahn z bankovního domu Kuhn, Loeb a Co., a Benjamin Schlesinger, vrátivší se nedávno z Moskvy, kde měl konferenci s Leninem. Dále Josef Schlossberg, generální tajemník Spojených konfekčních dělníků amerických (177.000 členů); Max Pine, taktéž nedávný host bolševických vládců Ruska; David Pinski, Josef Barondess, vůdci dělníků. Příslušníci všech stavů. Mark, předseda válečné pojišťovací kanceláře ve vládě Spojených států a vůdce rudé skupiny v new-yorské východní části - ti všichni se setkávají jako Ýidé v kehillaze.

V ní jsou mimo jiné zastoupeny: Centrální konference amerických rabínů, řada reformovaných rabínů východu, nezávislí rady B’ nai B’ rith, B’ rith Solom, Volní synové Izraele, B’ rith Abraham, Spolek amerických sionistů, ortodoxní a reformní židé, „odpadlíci“, asimilovaní, bohatí, chudí, zákonů věrní a revoluční židé. Adolf Ochs z velkých „*New York Times*“ spolu s nejrozčilenějším vydavatelem některého židovského týdeníku, který křičí po krvi a násilí. Jakob Schiff, pobožný žid nejpřísnějšího směru a Otto H. Kahn, z téhož bankovního domu, pokřtěný - ti všichni, ze všech tříd, spojení v jednu dokonalou rasovou jednotu, jaké žádný jiný národ nedosáhl, všichni spojení „k ochraně židovských práv“. Ochrana, proti čemu, proti komu? Kdo ve Spojených státech chce upírat práv jiným? Američan má to vědět, neboť odjakživa zastával se těch, jejichž práva byla porušena a učiní tak vždy, ať se tak stane s kterékoli strany. Proto chce prostě vědět něco bližšího o těchto tak zvaných porušeních práv a znát viníky.

Jakých práv používá Američan, která by neměl žid? Proti komu a proti čemu jsou židé organizováni? Jaké důvody mají pro obžalobu „pronásledování“? Ani jediný, mimo vědomí židů samotných, že cesta, kterou nastoupili, musí narazit na překážku.

Rabbi Elias L. Salomon prohlásil:

> *„Není myslícího žida mimo Ameriku, kterého zrak by nebyl upjat na tuto zem. Svoboda, které požívají židé v Americe, není výsledkem emancipace koupené na účet národní sebevraždy, nýbrž přirozeným produktem americké civilizace.“*

Tak je tomu. Proč tedy ta „ochrana“? Jaká jsou práva, k jejichž ochraně byla organizována kehillah? Jaký účet mají v každém městě ony komitéty, čenichající v amerických záležitostech a pečující protesty, aby tyto záležitosti zůstávaly vždy v mezích židům příjemných?

Tyto otázky nebyly ještě nikdy zodpovězeny židovskými mluvčími. Ať sestaví zákon o právech, jak jim oni rozumějí. Budiž uvedené každé jednotlivé právo. Toho dosud neučinili. A proč ne? Protože používají v přemíře všech práv, která by mohli otevřeně a veřejně jmenovat, a proto práva, po nichž touží ve svém nitru nejsilněji, by nesměli předložit americké veřejnosti.

Zákonnou předlohou židovských práv, která snesou denní světlo, uvítal by americký národ s konstatováním a otázkou:

„Vždyť máte již všechny tyto dobré věci. co chcete ještě více?“

Tato otázka týká se celého židovského problému - CO CHTĚJÍ JEŠTĚ VÍCE ?!

11. Požadovaná „práva“

The Deaborn Independent, issue of 5 March 1921

Americký národ má větší zájem na kehillaze, než se domnívá. Tato je více než místním spolkem; je vzorem a hnací silou židovského společenského utváření, viditelnou formou židovské vlády a správy, ohniskem síly, uvádějící v pohyb všechny ty „protesty“ a „shromáždění davů“, tak často pořádaná po celé zemi; je konečně skladištěm zbraní pro podzemní moc, kterou dovedou vůdcové tak působivě upotřebit. Někdy je také „poutavou galerií“, v níž se rodí ničemné pověsti, zaplavující posléze zcela otevřeně jako lži. Úzkým spojením s americkým židovským komitétem - obchodvedoucí výbor newyorské kehillahy je současně XII. distriktním komitétem A. I: C. - newyorské židovstvo stává se hnací silou celé národně židovské mašinérie.

Tyto společnosti mají částečné cíle, které vytyčují veřejně, částečné opět takové, o nichž mlčí. O těch se dozvíme za zády ze zpráv o podniknutých pokusech a dosažených výsledcích.

Jako cíle pro své založení v roku 1906 Americký židovský Komitét (AJC) udává:

- Ochranu proti porušení občanských a náboženských práv židů celého světa.
- Zákonitou ochranu a účelnou pomocnou akci pro případ hrozícího nebo skutečného zmenšení nebo omezení těchto práv nebo pro případ rozdílného zacházení.
- Zajištění židovské rovnoprávnosti s ohledem na hospodářské, sociální nebo výchovné vztahy.
- Pomoc při pronásledování, podporu při neštěstích.

Toť program, proti němuž by se nedalo nic namítnout a který, kdyby neznamenal něco zcela jiného než co říká, a kdyby za ním nevězelo něco zcela jiného, byl by docela doporučeníhodný. Uvidíme.

Jak a kde působí A.Z.K. a kehillah spojenými silami, vypovídá akční program:

„Pokud je A.Z.K. národní organizací, má mít židovská obec (kehillah) v New Yorku sídlo a hlas, aby prováděla utvářející vliv na židovskou politiku v čele zemi. A.Z.K. má mít výhradní pravomoc ve všech otázkách národního nebo mezinárodního rázu, týkající se všeobecně židů.“

Kehillah jmenuje výkonný výbor o 25 členech, kteří vedou současně XII. okres A.Z.K. Oba jsou tudíž jedno a totéž. New York je hlavním městem amerického židovstva. To vrhá světlo na přímo křečovité snahy, aby současně z tohoto města byl učiněn prazdroj všech důležitých myšlenek, střed finančnictví, umění a politiky. Avšak v umění je dosažen vrchol - „Afrodita“, jejich politika je zežidovštělé bahno Tammany. Je třeba, aby všichni Američané věděli, že New York není jejich hlavním městem, že spojené státy začínají západně od tohoto města. Americký národ spatřuje v tomto pobřežním pruhu na východě místo bahna a horečky, kde vychází zápach ze všeho, co je vyrobené v oboru sprostých a rozkladných myšlenek. Je mylný názor, podle něhož je ještě tu a tam spatřován v tomto pelechu protiamerické propagandy, prožidovské hyste-

rie a duchovního penězokazectví obraz americké podstaty - New York je cizí provincií na okraji Spojených států.

Protože devět desetin amerických židů patří ke spolkům, podléhajícím A.Z.K., je při líčení souvislosti komitétu s kehillahou jejich vliv na židovský národ nedozírný. V každém městě a v každém městečku, v němž je sebemenší židovská obec; stojí vedoucí žid, ať již je to rabín, kupec nebo veřejný úředník, ve stálém styku s ústředím. O každé události v New Orleansu, Los Angeles nebo Kansasu, dozví se New York s telegrafickou rychlostí.

Navenek se tedy předstírají prý ohrožená „Židovská“ práva. Kdyby tato židovská práva nebyla ničím, než všeobecnými americkými právy, nebylo by zapotřebí, aby je hájili pouze židé; veškerá Amerika stála by na jejich straně. Avšak - židovská a americká práva nejsou totéž. Chování židovstva nutí k přesvědčení, že židovstvo považuje za své právo zežidovštit spojené státy.

Nejnebezpečnější naukou přítomnosti je, že Spojené státy nejsou ještě něčím hotovým, nýbrž že jsou ve stavu vznikání, že jsou beztvárnou masou, kterou smí každý kdo chce, podle své vůle hníst a utvářet. Tuto teorii dlužno mít na zřeteli, chceme-li správně chápat židovskou činnost u nás doma. Tato činnost činí z Ameriky útvar, který se již zdaleka nepodobá své původní zvláštnosti, a smazává všechny ideály a ideje, vytčené cíli, na nichž je založené americké obecné myšlení a společenství. Přiznáme-li platnost této teorie, končí se Američanství; nevychováváme Američany, nýbrž neutrály, a sice ve víře, že Amerika je zboží bez pána, dobrou kořistí pro fantasty a politické doktrináře. S touto teorií souvisí, že různé národnosti odmítají splynout s Američanstvím. Proč - skýtá-li se jim možnost přizpůsobit toto sobě?

Je na čase, uvést svoji velkodušnost do příslušných mezí, chceme-li, aby zůstala Amerika tím, čím byla a nechceme-li, aby se stala rájem židů a každé jiné rasy, kteří ji dají přednost před Palestinou.

Pokusme se nyní zjistit na skutečnostech, co míní A.Z.K. a kehillah skutečně „Židovskými právy“. V židovských zprávách z roku 5668 (1907-8) můžeme číst:

> *„Snad nejpozoruhodnějším činem minulého roku v Americe byl v mnohých krajinách požadavek úplného zesvětštění veřejných zařízení země, čímž třeba rozumět židovský požadavek úplných ústavních práv. Článek vrchního soudce Brewera, tvrdící, že tato země je křesťanská, byl více než jednou odmítnut a formálně vyvrácen dr. Friedenwaldem, Isaakem Hesslerem a rabínem Efraimem Frischem. Právnické a teoretické důvody byly podporovány prakticky daleko rozšířenou opozicí proti předčítání z bible a proti vánočním písním ve veřejných školách; tato opozice byla stanovena výslovně na centrální konferenci amerických rabínů.“*

Zde stojí v rozkladech z nesporného a oficiálně židovského rázu to, v čem spatřují židé část svých práv. V tuctech států a ve stech měst byl tento program činný, ovšem tak opatrně, že většina nevěděla, co za věcí vězí. V mnohých případech uplatnili židé svou vůli nátlakem na místě samém - obyčejně dlouhou dobu připravovanými volbami a zaručením úředních osob, jim pohodlných. V jiných případech se potázali se zlou. Toho použili opět, aby těm, kdo se jim protivili, „dali za vyučenou“ - bojkotem nebo přiměřeným stanoviskem místních bank nebo jinými prostředky, schopnými vyvolat „strach před židy“.

Je nutné, aby se američtí občané již smířili s myšlenkou, že je dobrým ústavním právem židů, měnit podle své vůle ráz mnohých zařízení, posvěcených časem a tradicí. Neučiní-li toho dobrovolně, pocítí židovské prostředky a zbraně, ještě ostřejší obvyklých. Aby bylo jasno oč běží, zde jsou uvedeny některé požadavky „práv“ kehillahy:

- Neomezené připuštění židovských přistěhovalců že všech dílů světa. Ať židé přicházejí z Ruska, Polska, Sýrie, Arábie nebo Maroka - musejí být vpuštěni, byť všichni ostatní měli by zůstat venku. Mimochodem: Skoro nerozlučitelným od požadavku židovských práv je požadavek „výjimek“. Ničím nedokazují židé své zvláštní národní a rasové postavení jasněji, než neustálou žádostí, aby s nimi bylo jinak a lépe zacházeno než s každým jiným národem a aby se jim dostalo předností, jakých požadovat nenapadlo by nikdy kteroukoli jinou národnost.
- Úřední uznání židovských náboženských zařízení městem, státem i ústřední vládou. Kehillah jde zde tak daleko, že požaduje pro židovské zřízence výplatu mzdy, nedostaví-li se do práce na svátek Jom Kippur, zatímco katolickým zřízencům upírá toto právo pro jejich zvláštní svátky - toť příklad „výjimky“.
- Potlačení všech poukazů na Krista městskými, státními a celostátními vládami, ve veřejných dokumentech a veřejných shromážděních. Zprávy zmiňují se o protestu jistého rabína proti guvernérovi států Arkansas, který použil ve své vyhlášce v den díkučinění „christologického výrazu“.
- Úřední uznání Sabbathu. Celý život Spojených států spočívá na uznání neděle jakožto dne svátečního a odpočinku. Více než deset let snaží se kehillah dát toto místo sobotě. Pokud schází úřední potvrzení tohoto židovského požadavku, do té doby je tím rušeno mnoho veřejných záležitostí, takže např. porotcové a jiní vzpírají se úřadovat v sobotu. Židovští advokáti jsou v sobotu obyčejně nemocní. Nikdo nenamítá nic proti tomu, aby židé slavili svůj Sabbath. Něco jiného však je, chtějí-li svůj Sabbath učinit svátkem ostatních a ještě k tomu s námitkou, že neděle je „christologickým projevem“.
- Oprávnění židů, aby směli mít v neděli otevřené své obchody, továrny, divadla, aby směli pracovat a provozovat obchod. Svěcení Sabbathu je naprosto chvályhodné, nezvrhne-li se v znesvěcení neděle. Nedělní zákony bývají židy často obcházeny a nedodržovány.
- Odstranění vánočních svátků na veřejných školách a na veřejných místech, v policejních kancelářích, zákaz veřejného vystavování vánočních stromků a veřejného zpívání vánočních písní - řada zpráv kehillahy může hlásit vítězství tohoto požadavku.
- Zbavení úřadu a soudní potrestání všech úředních osob, kritizujících židovskou rasu, byť ona kritika byla v obecném zájmu a oprávněná. Otto A. Rosatsky, soudce a člen kehillahy oznamuje, že se pokusí uplatnit zákon, podle něhož bude trestán každý, kdo bude kritizovat židovskou rasu! Vůdcové kehillahy veřejně odsuzují magistrátního úředníka Cornetta a žádají, aby byl obžalován, protože kritizoval židovstvo newyorského východu, pokud se týká přírůstku mladistvých židovských zločinců. Policejní president Bingham v New Yorku byl zbaven úřadu pro kritiku rusko-polského zločinectví.
- Zřízení Beth Dinů, tj. Židovských soudů, ve veřejných soudních budovách. Zprávy hlásí, že se zdařilo na více místech.

- Odstranění ze škol a univerzit všech knih, označených židy jako závadné!! Pokud se týká „Kupce Benátského“ a Lambových „Povídek ze Shakespeara“, bylo toho dosaženo skoro v celé zemi. V přítomné době se čistí v některých městech veřejné knihovny od knih, pojednávajících o židech tak, jací opravdu jsou. Všechny spisy, obsahující chválu židů smějí ovšem zůstat.
- Zákaz výrazu „křesťanský“ anebo obratu „stát, náboženství a národnost“ ve všech veřejných vyhláškách, jako omezování židovských práv a ponížení židů. Různí židovští státní úředníci byli Louisem Marschallem vypeskováni, protože nepokárali své podřízené za slovo, „křesťanský“ v uveřejněných provoláních k milodarům. V instrukční knize pro důstojnické čekatele stála věta: Ideální důstojník je křesťanským gentlemanem. Židé vymohli vynětí této knihy z oběhu. Podle zprávy kehillahy pro rok 1920 bylo řečeno, že mnohé velké newyorské časopisy ve svých výzvách ke kupeckým firmám k sbírání milodarů podržely slovo „křesťanský“. Byly varovány, omluvily se a slíbily budoucně pečlivou cenzuru. Slovo „žid“ ve stejných případech nebývá shledáno závadným. Tak vypadají takzvaná „Židovská práva“ ve skutečnosti.

A ještě více. Kehillah odsoudila používání slova „amerikanizovat“, protože by se jím mohlo rozumět „pokřesťanštit“; amerikanizování znamená prý dělání proselytů. Je obyčejným zjevem v New Yorku, že se židé tlačí do porotních lavic, před nimiž se projednávají židovské trestní případy. Židovští studenti práv, jimiž se město hemží, protloukají svou studijní dobu částečně nebo úplně pomocí porotní denní mzdy.

Dalším židovským právem je, že Assotiated Press přináší jen to, co si židé přejí a přesně v tónu, jaký předpisují. Ztratila-li tato kancelář v posledních letech na vážnosti, dá se to vysvětlit pocitem, že se příliš dostala do židovského vlivu. Vyjadřuje se umělým výrazem: „A.P. dává svým zprávám jisté newyorské zabarvení.“ Základní barva je z 85% židovská.

Dalo by se uvést nekonečně množství příkladů, že předstírání „Židovských práv“ není, než nic jiného, než zastírání systematického útoku na stará a pevně zakořeněná americká práva. Nikdy a nikde nebyla dotčena židovská náboženská práva. Tím nápadnější je, dovídáme-li se ze tří zpráv kehillahy a Amerického židovského Komitétu, jak značného rozsahu ve své činnosti nabývá přímá protikřesťanská ofenzíva. Činy vysvětlují slova. Dle nich židovstvo spatřuje ve svých „právech“ úlohu, aby vypudilo že svých očí a ze svých uší vše, co jakýmkoli způsobem připomíná křesťanství nebo jeho zakladatele Krista. Náboženská nesnášenlivost existuje - ovšem pouze na straně židovské. Tyto dříve řídké jevy, tyto útoky na americká práva vzrostly nyní od založení kehillahy a A.Z.K. na počtu a síle. Pod ochranou ideálu svobody poskytli jsme židům svobodu, aby útočili na svobody naše. Nad to někdy útočí takovou formou, že je obava o jisté křesťanské nauky.

„Dali jsme vám vašeho Spasitele: on vás učí, že máte milovat své nepřátele, proč nás tedy nemilujete?“

Jak oni smýšlejí o lásce k nepříteli, nechť dosvědčí několik málo skutečnosti, vyňatých z židovského kalendáře.

- 1912-13 kehillah spatřuje ve rčeních „křesťan má přednost“, „Židé se žádají, aby neobtěžovali“, „hrozivé množení se odstrkování židů“, a je pozoruhodné, že mnohé firmy, které rády pěstují obchodní styky s židy, vyjadřují tuto předpojatost.

- 1918-19. V jednom oznámení byli hledáni křesťanští tesaři pro barákové stavby. Na židovskou stížnost odpověděl válečný sekretář Baker, že zakázal dotyčným podnikatelům, vydávat takové urážlivé inzeráty.
- V jistém armádním rozkaze vojenským lékařům stala věta:

  „Cizí národy, zvláště židé, mají větší sklony stavět se nemocnými než domorodci.“

Předseda A.Z.K. Louis Marschall vyzval telegraficky generála lékaře, aby zakázal další užívání této věty, aby všechny dosud vydané rozkazy telegraficky odvolal, aby podal případně vysvětlení, aby z archívu Spojených států byly odstraněny podobně neodůvodněné výtky proti třem milionům občanům. President Wilson rozkázal, aby tato věta byla vypuštěna.

„Lodní rada“, úřední instituce, hledala inzerátem křesťanských kancelářských pomocníků. Louis Marschall žádal: Ne k potrestání, ale pro příklad a k provedení nutného postupu je nezbytné, aby po této urážce následovalo propuštění viníka z veřejné služby a veřejnosti aby byla oznámena příčina. Pozorujte tón, jakého předseda Amerického židovského Komitétu užívá ve styku s úřady. V židovských inzerátech je dovolené žádat si žida, křesťané však nesmějí veřejně hledat křesťany.

Často opakovaným požadavkem je zákaz čtení některých biblických míst, ba i Otčenáše ve veřejných školách. Židé chtějí mít v neděli své krámy otevřeny. Židovští žáci podávají žádost na odstranění Bible a křesťanských písní že škol. Naproti tomu požívá v New Yorku 200 tisíc židovských děti čistě židovského náboženského vyučování. Školní rada v Chicagu doporučuje, aby se škrtly vánoce ze seznamu svátků pro školy. Při veřejném stravování měla být rozdávána košer strava.

Každý požadavek se provádí obzvláště důrazně. 1913 směřovala židovská moc k tomu, aby zamezila Spojeným Státům změnu přistěhovaleckého zákona ve smyslu ochrany proti nepohodlným cizincům, zvláště bylo naléháno na odstranění pravidla, podle něhož se přistěhovalci musejí vykázat, že dovedou číst a psát.

Tak to jde dále, do nekonečna. Nikdo se nestará o židovské obyčeje: mají svůj vlastní kalendář, vlastní svátky, obřady; někdy se odlučují v ghettech, poslouchají vlastních zákonů jídla, porážejí dobytek způsobem, jaký nemůže žádný citlivý člověk schvalovat - vše to mohou provádět, aniž by byli obtěžováni, bez nejmenší otázky, jsou-li k tomu oprávněni. Pronásledovaným je dnes výhradně ne-žid. Má činit to, co chce žid: nečiní-li toho, uráží židovská práva. Židé byli by mohli provádět své kousky ještě dlouho, kdyby nepřepjali strunu. Nyní musí Američan uznat, že byla porušena americká práva a sice zneužitím jeho smyslu pro spravedlnost. Vidí: jedinou, skutečně provozovanou náboženskou nesnášenlivostí je dnes židovské zasahování do náboženských práv jiných a židovské odhodlání, vymýtit převážně křesťanský ráz Spojených států z veřejného života do poslední kapky. Každý pohled a každý zvuk něčeho křesťanského ruší židy v klidu a spokojenosti a proto je zašlapáván všemi politickými prostředky, kdekoli mohou. Kam věc posléze povede, ukázaly bolševické školní „reformy“ v Rusku a Maďarsku.

To není všechno: jsouce nespokojeni s vlastní svobodou a „zesvětštěním“ - rozuměj odkřesťanštěním veškerého veřejného zařízení - židé provádějí ještě třetí krok své činnosti: pozvednutí judaismu na uznaný a přednostní systém. Otčenáš a Shakespeare jsou že škol vyháněny, ale ve veřejných budovách usazují se židovské soudní dvory.

Rok 1918 přinesl snahu činit ze Sabbathu veřejně uznaný všeobecný svátek. Židé se vzpírali konat v sobotu porotní služby. Kupci, kteří měli v sobotu otevřené krámy, byli bojkotováni.

Roku 1919 bylo vymáháno stejné uznání pro židovské svátky: Židovští návštěvníci burzy navrhli, aby byla burza zavřena v den smíření. Rabíni žádali, aby se pokračovací školy nekonaly v pátek večer, jakožto v počátku Sabbathu.

Kdejaké hnutí proti židovstvu má průběh většinou velice mírný. Avšak studium židovských uveřejnění, knih, letáku, prohlášení a dokumentů, jakož i organizační práce židovské zde i v jiných zemích dokazují, že VŠUDE EXISTUJE NESMÍRNÁ MÍRA NENÁVISTI - PROTI NE-ŽIDŮM.

12. Světový řád B'nai B'rith

The Deaborn Independent, issue of 19 March 1921

Židovské organizace jsou četné a daleko rozšířené; všechny jsou skutečně mezinárodní, ať je to psáno v jejich stanovách nebo ne. Allience Izraelite Universelle může snad být označena jako světové středisko židovské politiky, s nimi má spojení každý svaz židovských společností v jednotlivých zemích.

Nezávislý řád B'nai B'rith, kterého počet členů dosáhl milionů, je povýtce internacionální. Rozdělil svět na 11 distriktů, v samotných Spojených státech je jejich sedm. Počet jeho lóží činil dle posledních zpráv 426 ve Spojených státech, Evropě, Asii a Africe. Ze čtyř členů výkonného výboru, nežijících ve Spojených státech, sídlí po jednom v Berlíně, Vídni, Bukurešti a Cařihrade.

Prohlédneme-li obchodvedoucí výbory židovských společností, stává se nám nápadným, jak ve všech důležitějších z nich jsou vždy tíž vedoucí mužové; několik jmen se stále vrací, ale nejen na těchto místech, ale i při vyšetřování v Senátu, na nejdůležitějších místech válečné správy Spojených států, a všude, kde zasahuje židovstvo do zahraniční politiky. Všechny nitky sbíhají se konečně v Americkém židovském Komitétu (A.I.C.) a ve výboru newyorské kehillahy. Mack, Brandeis, Warburgové, Schiffové, Morgenthau, Wolf, Kraus, Elkus, Straus, Louis Marschall - tato jména objevují se všude a vždy opět, ve všech důležitějších událostech.

Ve Spojených státech je 6100 židovských organizací, z nichž podle nejnovějších zpráv připadá na New York asi 4 000. To ukazuje, jak úzce a pevně jsou židé spojeni vzájemně všemožnými způsoby; nejsilnějším poutem je rasová jednotnost.

Nejznámější organizaci je řád B'nai B'rith. Jeho sídlem je Chicago a byl založen 1843. Jeho zakladateli byli většinou němečtí židé. B'nai B'rith znamená „Bratři úmluvy". První založení mimo Spojené státy se stalo roku 1885 v Berlíně, kde byla zřízena velkolóže č. 8., brzy po ní následovaly velkolóže v Rumunsku a Rakousku.

Řád chce vychovávat všude židy k vlastenectví. Jak například za války měla lóže č. 6. v Illinoisu posilnit lóži č. 8. v Německu v jejím vlasteneckém smýšlení, nelze snadno pochopit.

Řád se též pokoušel prosadit na politickém poli. Diplomatické dějiny Spojených států za posledních 70 roků jsou bohaté stopami B'nai B'rithu. Roku 1870 byl jmenován bratr Piescotto konsulem Spojených států v Bukurešti za zvláštním účelem „zlepšit stav židů, ukrutně pronásledovaných v Rumunsku". Tato „pronásledování" byla obra-

nou rumunských sedláků proti dvěma nejhorším nepřátelům - židovské kořalce a židovským pachtýřům. Toto jmenování stalo se „na návrhy, které podal řád; vyjednávání byla hlavně vedena bratrem Simonem Wolfem“.

Tento Simon Wolf byl po 50 let stálým a oficiálním zástupcem židovských věcí ve Washingtonu. Kdyby chtěl, mohl by napsat velice poučné pojednání o vztazích B’nai B’rithu k diplomatickým jmenováním. Navrhl státnímu sekretáři zahraničních věci Bryanovi, aby jmenoval žida vyslancem ve Španělsku, čímž by ukázal této zemi, že Spojené státy neschvalují vyhnání židů že Španělska v 15. století! židé nutili presidenta Hardinga, aby jmenoval žida vyslancem pro Německo a vyjádřil tak Němcům svou nelibost pro jejich ohrazení se proti židovskému ovládání financí, průmyslu a politiky. Tento názor na diplomatickou službu Spojených států jako na agenturu k podpoře židovských světových záležitostí trvá již dlouho a jeho výsledkem byla některá zvláštní jmenování, která vyvolala v zemi potřásání hlavou a podivení.

Zaslouží pozornost, že zatímco američtí židé obsadili východní diplomatická místa pokud možno četnými svými příslušníky, učinili britští židé totéž ve věci Persie, Indie a Palestiny. Tímto způsobem je celý střední východ pod židovským dohledem a dává se mohamedánskému světu na srozuměnou, že židé po ovládnutí bílé rasy se vracejí do své staré vlasti. Tento pokus o sblížení přívrženců Mojžíšových s věřícími Mohamedovými zaslouží plné pozornosti.

B’nai B’rithu patří hlavně nábožensky liberálnější židé a zajisté i velký počet těch, kteří rasově volněji smýšlejí. Není již mluvčím souhrnu židovských ideálů, nýbrž spíše střediskem jistých snah. Nestojí nad A.I.C. (Americký židovský Komitét), nýbrž je současně jakoby daleko sahajícím ramenem, vykonávajícím jeho příkazy. Dá se označit jako svobodné zednářství určené výhradně židům. To ukazuje na jeden nápadný zjev: žid považuje za své dobré právo, aby směl vstoupit do všech spolků a řádů; do svého vlastního připouští pouze židy. Tuto politiku jednostrannosti najdeme všude.

V čele činností B’nai B’rithu stojí činnosti „Ligy proti pomluvě“ (AntiDefamation-League). Tento vnitřní výbor v každé lóži vykonává potřebné vyzvědačské práce, aby udržoval velkolóže na výši doby, ovšem, co se týká židů. Při svém vyzývavém postupu „Liga proti pomluvě“ pracuje dle pečlivě vytyčených směrnic. Obyčejně je v každém městě hlavou ligy důležitá osobnost, která dovede vykonávat nátlak na tisk. Někdy je to majitel inzertní agentury, která řídí zadávání židovských inzerátů, takže jsou časopisy i v tomto směru již závislými. „Ligou proti pomluvě“ jsou inscenovány všechny bojkoty. Ona podává své protesty nejen hlasitě a veřejně, nýbrž používá i nátlakových prostředků, nevystupujících navenek. Je to velice bojovný spolek, kterého prostředky nejsou vždy naprosto diktovány rozumem a právem: mnohé čisté historky daly by se o tom vyprávěti.

Mezi nejvýznačnější úspěchy náleží odstranění slova „žid“ v nevychvalovaných spojeních. Dlouho nevěděli ne-židé, jak mají žida nazývat: zda hebrejcem nebo izraelitou nebo jinak - tak účinným byl strach, aby nenarazili. Následek toho byl, že ostatní národnosti musely vzít na sebe všechny ty špatné věci, které pocházely od židů, ale neměly být uznány jako takové. Nedávno stál před soudem žid pro vraždu své ženy; noviny jej nazývaly „malým drzým Angličanem“. Rusové a Poláci ve Spojených státech musejí to snášeti s rozhořčením, a často veřejně protestovat proti zneužívání jejich národnostního označení v policejních a novinářských zprávách - aby mohli židé za ním zmizet.

Jakmile některé noviny přidají slovo „žid“ ke jménu nějakého zločince, ihned se objeví „Liga proti pomluvám“ se svou námitkou. Stále se vracející odůvodnění je:

„Kdyby to byl baptista nebo episkopejec, nepodotýkalo by se to - proč právě u židů, když toto slovo je pouze náboženským označením?“

Kdyby toto odůvodnění nespočívalo na falešném podvržení, že slovo „žid“ - na což nikdo nepomyslí - je použito v konfesionálním smyslu, bylo by to správné. V praxi však znamená toto potlačení národnostní příslušnosti provinilého člověka velkou nespravedlnost oproti ostatním národnostem, které jsou zatěžovány židovskými špatnostmi. Pak znamená však toto odůvodnění omezování tiskové svobody a dává zmizet židům v propadlišti, kdykoli si toho přejí.

Toto chování B’nai B’rithu odnímá každou naději na sblížení nebo dokonce na smíření. Žádný jiný národ na světě není více nakloněn poctivému, mírnému uspořádání židovské otázky než národ americký: ale toto uspořádání nedá se provést odkřesťanštěním a zežidovštěním Spojených států. To však chce „Liga proti pomluvě“.

Jednou z nejúčinnějších kulis, za nimiž židovstvo skrývá své pravé úmysly, jsou shromáždění davů. Newyorská kehillah nebo, což je totéž, Americký židovský Komitét, může během 24 hodin vyvolat v každém městě shromáždění davu. Jsou to čistě mechanické bojové prostředky, ne aby byla židovská mínění volně pronesena, nýbrž aby se „veřejné mínění“ v jistém smyslu a směru ovlivnilo - divadelní práce.

Davovými shromážděními byla vláda přinucena, vypovědět Rusku obchodní smlouvu; ona přivodila pád zkoušek vzdělání přistěhovalců a každé omezení přistěhovalectví. Kdyby se byl snad president Harding opovážil propustit židovského úředníka nebo kdyby se byla statistická kancelář pokusila zjišťovat židy dle rasové příslušnosti, byla by hned zítra proti tomu protestovala davová shromáždění ve stovce větších městech.

Jak B’nai B’rith dospěl k tomu, že se zasadil celou svou mocí o odstranění Shakesperarova „Benátského kupce“ ze školní a univerzitní literatury, se nedá říci. Většinou dosáhl svého cíle - v listopadu roku 1919 mohla „Liga proti pomluvě“ hlásit, že je Shakespeare vyloučen ze 150 škol - ale k velké škodě židovského vlivu v každém směru. Ani vnějšího úspěchu nedosáhl B’nai B’rith ve svém pokusu odstranit obraz „Synagóga“ od Sargenta z uměleckého oddělení veřejné knihovny v Bostonu; mnoho bylo po celé zemi protestováno, ale obraz visí tam dosud.

O minulých vánocích bylo stěží možné dostat dopisnice, poukazující na vlastní smysl svátku; velikonocím se tak budoucně také stane - vše, co je křesťanské, je antisemitismem, a musí tudíž zmizet. Vždyť i rabín Coffee prohlásil Nový Zákon za největší antisemitskou knihu, jaká kdy existovala.

Veškerá agitace, od vymýcení Bible až k vymýcení Shakespeara, byla neobyčejným přehmatem a vyzní v nezdar, kterého následky židovstvo v budoucnost ještě pocítí.

13. Jak Disraeli líčí židy

The Deaborn Independent, issue of 18 December 1920

Je obvyklou stížností židů, že nejsou chápáni. Vždy jsou prý židé „podezříváni“ a „pronásledováni“. Kdyby ne-židé konečně úplně chápali židy, kdyby se například církve osvobodily od omylu, že dnešní židé jsou židy Starého Zákona a kdyby ne-židé věděli, co je psáno v Talmudu, šlo by zajisté nežidovské „podezřívání“ trochu hlouběji a důkladněji.

Pádu Ruska předcházelo - židovským tiskem a židovskou diplomatickou službou dlouho připravované - soustavné zkreslování ruské národní povahy. Za židovského vedení bylo jméno Polska v americkém tisku smýkáno bahnem; jediným zločinem Poláků je to, že se chtějí ubránit židům. Takovéto „podezřívání“, nebo-li zkreslování, je židovské přednostní „právo“. Kdekoliv se však pozdvihl varovný hlas proti židovskému útoku na národy nebo proti židovské tajné vládě nad všemi existenčními podmínkami, ozval se vzápětí nářek nad „podezříváním“.

Židé se nikdy neblíží žádné otázce čestně a přímo; jejich bojový způsob záleží v nepravdivém popírání a překrucování, dále ve snaze, vemluvit se do soucitu lidí a zaplést jiné do svého vlastního pádu. K těmto posledním patří svobodní zednáři, dívající se zajisté v údivu, jak v poslední době jejich jméno je uváděno do souvislost s židy. Znalci židovských metod tomu zajisté dobře rozumějí. Dvakrát v dějinách Spojených států byl lid znepokojen pocitem působících cizích vlivů; a dvakrát se podařilo tahačům drátků za kulisami, odvrátit od sebe pozornost k svobodným zednářům; jednou za presidentství George Washingtona, pak opět za presidenta Adamse. Knihy byly psány, řeči proneseny, tisk počal hledat, ale nikdo neobjevil židovský vliv v pozadí. George Washington viděl dobře, že zrádný vliv nelze odvodit od svobodných zednářů, ba našel i stopy oné tajné moci, která se pokusila působit pod maskou svobodného zednářství. President Adams nepronikl ani tak hluboko. Konečně vyšlo z věci svobodné zednářství bez poskvrny, prokázalo nevinu na oněch podzemních pletichách. Tyto vycházely z jednoho francouzského pseudozednářství, které sloužilo ateistickým a podvratným snahám; avšak lidé viděli jen cosi jako svobodné zednářství, aniž pozorovali, že jsou židovské ruce ve hře. Roku 1826 po druhé činěn pokus, svést podezření na svobodné zednářství. Od té doby zůstala jeho pověst čistá až do nejnovější doby, kdy vůdcové amerického židovstva znovu se pokoušejí skrýti za jménem zednářství. Nechť však zvědí, že se jim to tentokrát podaří právě tak málo, jako štítem svobodného zednářství odrážet šípy a oštěpy, směřující proti jejich podvratným činům. Americké svobodné zednářstvo nezúčastnilo se nikdy židovských pletich a plánů (Od Fordových dob se ovšem v tomto bodu situace změnila; svodozednářství již je po řadu desetiletí zcela pod sionistickou kontrolou. Pozn. red.).

Zaslouží pozornosti, že židé, stejně jako se pokoušeli posloužit si svobodným zednářstvím a pak svést na něj protinárazy, tak se snažili i časem použít k témuž cíli i jména a řádu Jezuitského. Kdyby Jezuité a svobodní zednáři porovnali všechny známky, narazili by na tutéž příčinu. Tento židovský plán ztroskotal sice posléze v obou případech, avšak jména obou řádů tím ještě dlouho trpěla.

Zde leží jedna z mnohých shod mezi „činy“ a „Protokoly“: Tyto sice vyhlašují válku svobodným zednářům a Jezuitům, chtějí však použít služeb obou, aby dosáhly židov-

ských cílů. Oba řády dovedou se příště chránit, když poznaly židovský záměr. O tomto tématu je po ruce mnoho látky, o níž svět nic neví; je ponecháno pozdějšímu studiu pro zjištění oněch dějinných židovských snah k současnému použití a zničení svobodného zednářstva. Takové studium ukáže, jak se měly dříve k dílu židovské vlivy, aniž bylo možné poznat, že vycházejí od židů. Lidé útočili na to, co měli před očima; to však nebyl pramen zla. Znamená pokrok, že světový plán židovský je dnes poznatelný a že bude poznán.

Další vylíčení má ukázat, že židé nemají právo tvrdit, že jsou stále „podezříváni“, a to svědectvím významného žida, kterého nazývají jeho rasoví soudruzi pyšně jedním ze svých.

BENJAMIN DISRAELI, jako lord Beaconsfield, premierministr Velké Británie, byl židem a honosil se tím, ačkoliv byl pokřtěn. Jako spisovatel napsal více knih o svém národu, chtěje jej uvést do správného světla.

Ve svém románu „Coningsby“ kreslí židovskou charakterní postavu jménem Sidonia, jejíž podstatou a jednáním Disraeli chtěl zřejmě ukázat světu židy, jak by je sám rád viděl.

Sidonia seznámí nejprve mladého Coningsbye s jeho původem slovy: „Jsem téže víry, jako Apoštolové, nežli následovali svého Pána“ - vůbec jediné místo, kde je řeč o „víře“. Naproti tomu se vyskytuje již v krátké předmluvě k pátému vydání z roku 1849 slovo „rasa“ s ohledem na židy.

V prvním rozhovoru obou se přiznává Sidonia ke svému stoupenectví hesla „vůlí k moci“, a skončí rozmluvou o velkých mužích v dějinách slovy:

> *„Aquaviva byl jezuitský generál, panoval nad všemi evropskými kabinety a kolonizoval Ameriku, když mu ještě nebylo 37 let. Jaká kariéra!“*

Při charakteristice Sidonia Disraeli označuje židy jako mosaické Araby; chtěl jim tím vykázat zvláštní hodnost mezi národy. Na jiném místě nazývá je židovskými Araby. Dále projevuje mínění, že ten, kdo jedná proti židovské vůli, propadl soudu - toť názor na „vyvolený národ“, zasahující hluboko do křesťanských kruhů. „Strach ze židů“ je toho výmluvným svědectvím a příležitostně se ho židy užívá; pozdvihují je takřka do sféry náboženské - „chci proklít ty, kdož tebe proklínají“ - a osobují si právo pokládat každou kritiku o sobě za zločin. Kdyby si židé byli skutečně vědomi, že jsou národem Starého Zákona a kdyby si uvědomili své poslání stát se „požehnáním národů“, musela by rázem ustat všechna jednání, která jsou všude kamenem úrazu. Útočí-li se na žida, neděje se tak proto, že je židem. Nýbrž proto, že rozšiřuje smýšlení a vlivy, jež povedou k zničení veškeré společenské mravnosti, nebude-li vyřazen.

Pronásledování židů o němž Disraeli mluví, se týká perzekuce se strany španělské inkvizice, vykonávané z náboženských důvodů. Historie rodiny Sidonia v jisté neklidné kapitole evropských dějin se líčí takto:

> *„Za nepokojů na španělském poloostrově... Člen mladší větve této rodiny získal velké jmění válečnými dodávkami pro intendance různých vojsk. Byli prvními zásobovateli vojska“.*

Zásoboval-li každý člen rodiny Sidoniovy současně „různé armády“, tedy i nepřátelské, přidržoval se tím zcela přesně ověřených židovských metod a pravidel.

„Při uzavření míru, předvídaje velkou finanční budoucnost Evropy, spoléhaje na plodnost svého génia na své hluboké náhledy do státních financí a na svou znalost přirozených pomocných pramenů, se tento Sidonia rozhodl vystěhovat do Anglie, s níž navázal již před lety značné obchodní vztahy. Přistál zde po Pařížském míru se svým velkým kapitálem. Zúčastnil se celým úvěrem velké Waterlooské půjčky a úspěch z něho učinil jednoho z největších evropských kapitalistů. Sotva se usadil v Anglii, přiznal se veřejně opět k židovství...“

„Již ve Španělsku Sidonia předvídal, že Evropa, po vyčerpání pětadvacetiletou válkou, potřebuje kapitál, aby mohla nastolit mírový stav. Sklidil patřičnou odměnu za svůj ostrovtip. Evropa potřebovala peníze a Sidonia byl ochoten jí je poskytnout. Francie potřebovala něco, Rakousko více, Prusko něco málo, Rusko několik milionů. Sidonia mohl je všechny opatřit. Jedinou zemi, kterou pomíjel, bylo Španělsko.“

Zde Disraeli popisuje přesně židovskou metodu ve válce i v míru, jak činili i jiní. On tak činí zřejmě ke chvále Judově, zatímco jiní národové měli příležitost vidět, co se děje za kulisami ve válce i v míru. Sidonia tedy půjčoval peníze všem státům. Odkud je však vzal? Vzal je za války těm, jimž je nyní v míru lichvářsky půjčoval! Byly to tytéž peníze; finančníci války a míru jsou tíž mezinárodní židé, jak dokazuje Disraeliho kniha k velebení jeho rasy. Pokračuje:

„Není nesnadné pochopit, že Sidonia, jakmile měl za sebou líčenou asi desetiletou životní dráhu, stal se jednou z nejdůležitějších evropských osobností. Ve většině hlavních měst umístil některého svého bratra nebo blízkého příbuzného, jemuž mohl důvěřovat. Byl pánem a ministrem světového peněžního trhu a tudíž i skutečným pánem a mistrem všeho ostatního.“

Není to mezinárodní žid v ideální podobě, jak jej Disraeli líčí pln obdivu? Nezazněl by však výkřik „pronásledování“ a nevraživost, kdyby tentýž obraz vymaloval nebo se jen o něm zmínil nežidovský spisovatel, že by přece jen mělo sloužit lidstvu k dobru, kdyby takový židovský chytrák byl „pánem a mistrem světového peněžního trhu“ a tudíž „pánem a mistrem nad vším ostatním“?

Tento román podává zvláštní zmínku o židovském vnikání do jezuitského řádu.

„Mladý Sidonia měl štěstí na svého vychovatele, kterého mu opatřil jeho otec, a jenž věnoval vychovatelskému úkolu všechny prostředky svého jemného ducha a obsáhlého vědění. Byl před revolucí jezuitou, pak jako liberální vůdce vyhnán; nyní jako člen španělského parlamentu, Rebello byl a zůstal židem. Shledal u svého žáka onu předčasnou duchovní zralost, která je známkou ‚arabského ducha’. Tak vedla Sidoniova životní dráha také k duchovnímu ovládání světa. Cestoval všude, probádal všechna tajemství a vrátil se, maje svět takřka v kapse u vesty - muž, úplně nedotčený sentimentalitami nebo hnutími mysli. Nebylo jediného dobrodruha v Evropě, s nímž by nebýval v dobrých vztazích. Žádný státní ministr neměl takové styky s tajnými agenty a politickými špióny jako Sidonia. Udržoval styky s veškerými mazanými vyvrheli člověčenstva. Seznam jeho známostí mezi Řeky, Armény, Maury, tajnými židy, Tatary, Cikány, potulnými Poláky a karbonáři vrhl by zvláštní světlo na ony podzemní mocnosti, o nichž všeobecně lidstvo tak málo ví, a které vykonávají přece tak značný vliv na veliké události...“

„Tajné dějiny byly jeho koníčkem a způsobilo mu mnoho radosti, srovnávat tajné hnací síly událostí s těmi, které se odehrávaly na veřejnosti.“

Toť mezinárodní žid, jak žije a tyje; muž „Protokolů“, jehož prsty hrají na všech strunách lidského myšlení a konání a jenž současně velí nejkrutější moci - penězům.

Kdyby ne-žid vylíčil Sidonia se všemi přesně vystiženými znaky jeho rasy a jejích dějin - okamžitě by byl vystaven všem židovským nátlakovým prostředkům, které pocítí každý, kdo mluví o židech pravdu. Disraeli směl tak činit otevřeně a bez obalu, takže ztěží lze dospět k myšlence, že tím chtěl dát lidstvu výstrahu.

Co praví o Sidoniovi, neplatí pouze o tomto; je to současný obraz jistých amerických židů, pohybujících se v horních kruzích (s výjimkou vysokých vzdělanců) a udržujících současně styky s dobrodruhy, tajnými agenty a politickými špióny, s tajnými židy a podzemními mocnostmi, o nichž všeobecně lidstvo ví velice málo.

Toto spojení vysokého s nízkým je židovskou silou; žid nezná ve svém okruhu nic nečestného. Žádný žid nebude vyloučen pro kteroukoliv věc, pokud tato směřuje proti ne-židům; podle svých vloh najde své místo a svou úlohu.

Vysoce postavení newyorští židé si neradi dávají připomínat pomoc, kterou poskytli onomu „dobrodruhovi“[*)], který opustil New York, aby zničil Rusko. Jiným opět byla zajisté nepříjemná odhalení jejich styků s „tajnými agenty a politickými špióny“. - Sidonia je typem mezinárodního žida i v Americe.

Potud příběh vnější životní dráhy Sidoniovy. Pak počíná Disraeli hovořit sám o sobě, což se děje současně ke cti a slávě židů. Zmiňuje se o ponižování, jimž trpí jeho národ v Anglii - všude totéž: zatímco ruce sahají již po nejvyšší moci, dovolává se ještě soustrastně „nebohých pronásledovaných židů“! Román je psán roku 1844 a ještě dnes se hodí až do podrobností na dnešní poměry ve Velké Británii. Od doby, kdy se naše anglická společnost počala znepokojovat, stojí dřívější loyální Hebrejec naprosto v řadách politických nivelleurů a latifundistů, rozhodnut sám podporovat politiku, kde se ocitají v sázce jmění a život, místo aby se krotce podrobil systému, který jej pokořuje. Nivelleury a latifundisty jsou míněny politické a náboženské takzvané „liberální“ ideje, zaujímající v „Protokolech“ tak významné místo, které, aniž by byly schopné stavět ze své vlastní síly, dovedou spolehlivě jedno: zničit stávající pořádek.

Posledně uvedená věta podává též Disraeliho odpověď na židovskou námitku: „Proč by měli židé podporovat bolševismus, když pod ním trpí?“ Nebo: „Kdybychom byli tak mocní, proč bychom také trpěli nepokoje v této zemi?“

Každý nepokoj je další příčkou na žebříku židovské moci; pro ní trpí žid rád. Avšak přece židé netrpí nikdy tak, jak musejí trpět ne-židé. Pro židy v Rusku sověty připouštějí pomoc do země. Polské „hladovějící židovské válečné oběti“ v masách mohou platit nejvyšší ceny za převoz do Ameriky. Svá poměrně nepatrná utrpení snášejí u vědomí, že každé zhroucení se lidské společnosti jim skýtá příležitost prokopat se blíže k centrálnímu sídlu moci.

Jak podle návodu „Protokolů“ židé vyvrátí stávající pořádek pomocí „idejí“, říká také Sidonia:

„V jedné politické krizi pozbyli Toryové důležitého volebního místa, protože proti nim hlasovali židé. Církev, znepokojená latifundářskou universitou, dovídá

[*)] Bronštajnovi alias Trockému. (red.)

se s úlevou, že peníze k ní potřebné jsou nalezeny - tu žid půjčí prostředky a dodá výbavu... A každým pokolením dovedou se stát společnosti, smýšlející s nimi nepřátelsky, nebezpečnějšími a mocnějšími.“

Od té doby přešlo několik pokolení. Každý nežidovský společenský pořádek žid považuje za nepřátelskou organizaci; kterou nutno porazit. Disraeli byl prorokem - jeho slova se naplnila: stali se vždy mocnějšími a nebezpečnějšími. Stupeň jejich nebezpečnosti ukazuje každý pohled kolem nás.

Sidonia pokračuje:

„Již jsem vám řekl, pojedu zítra do města, protože jsem si učinil pravidlem být přítomen, běží-li o státní záležitosti. Jinak se nestarám o nic. Čtu v novinách o válce a míru, aniž bych se znepokojoval, vyjma dovím-li se, že knížata potřebují peníze; pak vím, že jsou monarchové v nesnázích.“

Sidonia neměl státní postavení. K tomu nenastal dosud čas. Ale dlouho před tím, než mohla být ukojena snaha po nepokrytě prováděné moci, stala se již účinnou za jevištěm; tato poslední, byla odedávna větší než ta vystavovaná veřejně na odiv. Možno číst: čím početnějšími jsou židé v státních úřadech, tím větší je také jejich tajná moc.

„Před několika lety se k nám obrátilo Rusko. Avšak mezi dvorem v Petrohradě a mou rodinou nebyly nikdy přátelské styky; obyčejně pak pomohli naši holandští obchodní přátelé. Naše výtky ve prospěch polských Hebrejců, nejčetnějšího, ale nejopovrhovanějšího ze všech kmenů, nebyly carovi právě příjemné. Zatím poměry naléhaly na sblížení mezi Romanovci a Sidoniovci. Chtěl jsem sám jít do Petrohradu. Při svém příjezdu rozmlouval jsem s hrabětem Canorinem, ruským ministrem financí - měl jsem před sebou syna litevského žida. Půjčka souvisela s událostmi ve Španělsku. Musel jsem se tedy odebrat z Ruska do Španěl. Hned po svém příjezdu jsem měl slyšení u ministra Mendizabela - poznal jsem našince, syna ‚novokřesťana' aragonského žida.“

„Po pověstech v Madridu jsem jel přímo do Paříže, abych vyjednával s předsedou francouzského kabinetu. A hle - byl to syn francouzského žida, hrdina, císařský maršál.“

Kdyby Sidonia podnikl dnes okružní cestu, našel by tam, kde dříve spatřil jednoho žida, židů celé houfy a vždy na nejvyšších místech. A což kdyby pojal do své okružní cesty Spojené státy. Jakou slušnou řadu židovských jmen potkal by v úředních kruzích ve Washingtonu a v New Yorku, řadu, v níž se ne-žid vyjímá jako cizinec, jemuž milostivě byl židy povolen přístup.

„Výsledek našich vyjednávání byl, že jedna severská mocnost měla být požádána o její přátelské zprostředkování. Sjednotili jsme se na Prusku a president kabinetu, pozval do Paříže pruského ministra; jenž se také po několika dnech d-slavil. Hrabě Armin vstoupil - a já spatřil - pruského žida.“

„Vidíte, můj milý Coningsby, světem vládnou zcela jiné osobnosti, než se domnívají ti, kdož nestojí za kulisami.“

Tak je tomu. Avšak proč by svět neměl nahlédnout trochu za kulisy?

A nyní nejvýznamnější slova, která Disraeli vůbec napsal; slova, která skoro nutí k víře, že je napsal, aby varoval svět před židovskou ctižádostí:

„Nikdy v evropě nespatříte žádné velké duchovní hnutí, na němž by židé nebyli zúčastněni ve vysoké míře. První jezuité byli židé. Tajuplná ruská diplomacie, znepokojující západní evropu, je židy organizována a částečně vedena. Mocný převrat, připravující se právě v Německu, který se skutečně má stát druhou a větší reformací, o níž se dosud v Anglii tak málo ví, se vyvíjí úplně pod židovským vedením.“

Židé říkají, že Protokoly jsou smyšlenkou - je jí snad také Disraeli?! Nepochopil snad svůj národ? Nebo nemají jeho popisy nejvyšší životní podrobnosti? A co říká nám? Že v Rusku, kde židé, podle svých nářků, byli nejvíce utlačováni, mají nitky v rukou? Předpovědi revoluce v Německu, o níž neměl tenkrát žádný Němec zdání, dokazují, jak znamenitě židé rozumí převratové technice. Jak to mohl předvídat? Protože se revoluce připravovala za tajného židovského vedení a protože žid Disraeli věděl, že byla svým původem, provedením a cíli veskrze židovskou.

Jedné je jisté: Disraeli napsal pravdu. Ukázal světu svůj národ takový, jaký je. Jeho obraz židovské moci, židovských cílů a metod je tak pravdivým, protože není vypracován jen z hlediska uměleckého, nýbrž i z rasového soucitu a porozumění. Proč tak učinil? Z vychloubavosti, této tak nebezpečné vlastností pro židovská tajemství? Nebo jej hnalo svědomí, aby odhalil světu Judovy plány?

V každém případě řekl pravdu, aniž by mu jeho rasoví soudruzi mohli nebo směli vytýkat „podezřívání“.

14. Jistá státní hlava se musela pokořit

The Deaborn Independent, issue of 15 January 1921

WILLIAM HOWARD TAFT je přívětivý pán. Musí přitakávat tolika věcem, že sotva najde dost času pro nějaké to „ne“. Je to skutečně pohodlný postoj, ale svět se jím nedostane dál. Harmonie povstává z disharmonie, z boje proti nepříjemným skutečnostem, nikoli tím, že je blahovolně hladíme.

Jednou, když byl ještě presidentem, pan Taft odporoval nepříjemným skutečnostem, ale špatně se mu to vyplatilo a byl tím poučen. Počneme nejdříve s jistou úplně čerstvou událostí: zastání se židů panem Taftem.

Po studiu tohoto spisu vedoucí židé Spojených států ukázali svou zaražeností, že pravda těchto bádání znemožňuje, aby byla přehlédnuta nebo vyvrácena. Pravé chování se židů proti této knize nemálo přispělo k tomu, že získala přívržence a souhlas jako uvedené skutečnosti samy. Byl zalarmován veliký aparát, všechny možné autority byly přivedeny do boje; úspěch se však nedostavil. Protože američtí židé uznávají nyní, že jejich vlastní námaha se minula účinkem, nabízejí ke své obraně celé vojsko ne-židů. Jako v bolševickém Rusku, tak i zde ne-židé jsou hnáni do první bitevní čáry.

Také pan Taft byl obmyšlen touto ctí. Dle svého vlastního doznání ze dne 1. prosince 1920 vůbec nečetl tyto články, nýbrž ve své řeči před B’nai B’rithem v Chicagu se spolehl na židovský úsudek o nich s určitostí muže, který studoval důkladně židovskou otázku a dospěl pak k nutným závěrům. Již 1. listopadu, bez nejmenší znalosti této knihy, nazval ji v rozmluvě s jistým newyorským židem „bláhovými výlevy, které jak jsem se dozvěděl, přinesl *Deaborn Independent*“ - tedy na pouhém doslechu založil svůj úsudek. Všechny známky svědčí, že ani při své chicagské řeči z nich neznal nic! Židé potřebovali „renomovaného křesťana“, a dostali jej. Řeč neříká nic k věci samotné,

nedokazuje nic a nevyvrací nic. Její části byly výňatky, někdy i doslovné, z řeči jistého newyorského rabína. Taft učinil ze sebe gramofon, kterým dali židé opakovat svá slova. Účelem této řeči bylo to, aby ji bylo možné číst ve všech novinách jakožto hlas lidu; to však neomlouvá skutečnost, že pan Taft k objasnění židovské otázky nepřispěl naprosto ničím. Je proti náboženským předsudkům - to je ovšem téměř každý člověk. Je také proti rasovým předsudkům - jako každý rozumný člověk. Co však to má co činit s židovskou otázkou?

Vlastní příhoda „Taft a židé“ kotví v době, kdy Taft byl ještě prezidentem Spojených států. Židé udržují v sídle vlády, Washingtonu, stálé zastoupení; jeho úkolem je bdít nad každým přítomným prezidentem a patrně i nad každým budoucím. Tak jim byl pan Taft znám již dlouho před svou presidentskou dobou. Těžko posoudit, zda předvídali jeho politiku v budoucnosti nebo jestli přikládali jeho názorům význam - jisté však je, že s ním nedělali mnoho hluku. Chybí doklady, které by objasnily, zda před svým presidentstvím on běhal za židy nebo židé za ním.

Jako president postavil se jednou proti nim, byl za to prohlášen naprosto nezpůsobilým a podle všech pravidel umění byl jimi při jisté příležitostí „zboxován“. Vytvořil si jiné mínění a ukázal pak, že porozuměl této lekci: vycházel pak vždy pěkně vstříc židovským požadavkům. Tento případ je jednou kapitolou z obsáhlých dějin amerických sporů s ostatními státy - pro židy. Od roku 1884 až do roku 1911 měly proto Spojené státy často diplomatické nepříjemnosti. Do jistého bezpříkladného postupu, který dosáhl roku 1911 svého vrcholu, byl zapleten i tehdejší president W. H. Taft.

Po staletí mělo Rusko své starosti a zlosti s židy; když židé Rusko po dlouhou dobu podkopávali, podlehlo tudíž konečně židovské moci. Disraeli věděl to, co nevěděl celý svět, že židovská ruka již velice dlouho spočívala na Rusku. Nejhorším světovým podvodem novější doby byla propaganda proti carskému Rusku pro jeho „Pronásledování židů“. Tato říše vykázala židům velkou část nejpříznivějších oblastí a byla tak shovívává v provádění zákona, který jim zakazoval usazovat se v jiných částech země, že jim bylo možné zřídit po celé říši ruské podzemní systém, kterým svedli do svých rukou veškerý obilní obchod a „veřejné mínění“, a vysmívali se carské vládě. Pokřik „pronásledování“ zazněl, protože nebylo židům dovoleno vykořisťovat selský stav bezmezně podle své libovůle. Této výhody již dosáhli.

Když se tedy Spojené státy staly novým Jeruzalémem, jejich židovští občané chopili se plánu použít americkou vládu k provedení záměrů, které nebylo možné dosud uskutečnit jinými prostředky, tak se Ruští a němečtí židé začali stěhovat do Spojených států a hleděli pokud možno brzy dosáhnout občanského práva a pak se vrátili do Ruska jako „Američané“, aby tam provozovali obchod. Pro Rusko však zůstali židy a podléhali zákonům země.

Čím více amerických, německých a ruských židů se vrátilo do Ruska, aby tak obešli ruské zákony, tím více se hromadily protesty u washingtonského státního departementu. Zpočátku se jim nepřikládalo mnoho důležitosti, neboť jak v mnohých případech vyšlo najevo, nechtěli se tito noví „Američané“ vůbec vrátit do Spojených států, nýbrž získat si americké občanství pouze jako pas pro Rusko. V těchto případech americká vláda neměla vůbec důvod, aby se věcí zabývala. Její zástupci v Rusku byli žádáni, aby šli věci na kloub. Jeden z nich, John W. Roster, oznamuje roku 1890, že Rusko chce rádo vyjít vstříc pravým americkým občanům, ne však zakukleným německým židům.

V této době se zahnízdila ve Spojených státech čilá propaganda „ruské otázky“. Psali nejprve v oblíbené formě o „pronásledováních“. Věci byly líčeny tak jakoby život židů v Rusku byl peklem. Úřední zpráva vyslance Forstera hlásí k tomu:

„... Ve všech ruských městech přesahuje počet židovských obyvatel počet policejně ohlášených, a je větší, nežli dovoluje přesný výklad zákona. Tak odhadují znalci poměrů počet židovských obyvatel Petrohradu na 30.000 proti policejně hlášených.“

Z téhož pramene dovídáme se, že:

„...zatímco je hlášena jedna hebrejská škola, vyučuje se v nedovolených židovských školách tři až čtyři tisíce dětí. Dá se považovat za další známku židovského vlivu, že u největších petrohradských a moskevských časopisů je zaměstnán skoro bez výjimky buď jeden nebo více židovských redaktorů nebo spolupracovníků...“

Vždy shledala americká vláda, že židé líčí věci přehnaně, aby si vynutili postup.

Když pak po dlouhé podzemní i zjevné propagandě bylo „veřejné mínění“ pevně zpracováno, přejala agitace formu „ruské pasové otázky“. Rusko se odvazuje nevážit si amerického pasu! Rusko uráží vládu Spojených států! Rusko zachází neuctivě s americkými občany! Atd.

Agitace vrcholí v požadavku, aby Spojené státy přerušily obchodní styky s Ruskem. Současně státní sekretář Blain podal úvahu, jak brzdit příval židovského přistěhovalectví, který tentokrát začal zemi zaplavovat. Povstala tím ona zvláštní situace, že ačkoli měly Spojené státy dostatek důvodů naříkat si na židy, měly popírat Rusku právo činit totéž uvnitř své výsostné oblasti. Ruský ministr zahraničí poukázal také na tento bod a poznamenal, že Amerika sotva by si stěžovala na přistěhování 200 tisíc ruských židů, kdyby to byli poctiví dělníci. Že však dobře chápe, jak nevítaný je každé zemi vpád 200 tisíc dobrodruhů. Proto se také Rusko brání proti takovýmto živlům, vysávajícím zemi, a nechce je podporovat.

Agitace proti Rusku pokračovala neztenčeně, až se stal Taft presidentem. Je třeba připamatovat si zde stálé židovské zastoupení u washingtonské vlády. V čele stál jistý druh „vyslance“. Jeho příkazem přirozeně bylo, aby si pokud možné pevně zajistil presidenta Tafta. Tenkrát jim nebyl tak pohodlný jako později. Mezi Ruskem a Spojenými státy trvala od roku 1832 obchodní smlouva, která dobře po dobu 80 let odpovídala společným zájmům. President Taft považoval přece jen za trochu silný kousek zrušit tuto smlouvu na žádost židů. Vedle tohoto požadavku židé podali Taftovi ještě druhý, aby totiž zamítl rozhodnutí usnesené kongresem, aby byli přistěhovalci podrobeni zkoušce svého školního vzdělání. Přistěhovalectví nekulturních ruských židů znamenalo v židovském plánu tak důležitý moment, že zájmy země při takovémto zrušení nepadaly vůbec v úvahu.

Konečně se Taft viděl nucen otázat se, co vlastně po něm chtějí. „Konferujte s několika vůdci amerických židů.“ A tak objevili se dne 15. února 1911 v Bílém Domě pánové Jakob Schiff, Jakob Furth, Louis Marschall, Adolf Kraus a Henry Goldfogle. Snídalo se společně a při tom se mluvilo. President se připravil dobře, věděl, že z nějakého sem a tam povídání nebude nic. Jeho hosté přišli s jasným rozhodnutím: mysleli, že překvapí dobromyslného presidenta. K nesmírnému úžasu delegátů president vytáhl z kapsy arch papíru a počal předčítat své myšlenky a závěry. Na to u něho nebyli připraveni.

Obrátil pozornost na právo Spojených států, určit, koho chtějí přijmout a koho nikoliv. Pokud jde o americko-ruskou smlouvu, řekl že se dobře osvědčila a že za ní mohli američtí občané více než osmdesát let provozovat v plné důvěře v upřímnost obou zemí své podniky a obchody v Rusku. Kdyby došlo k nové smlouvě, bylo by zajisté možno brát ohledy na židovská přání. Kdyby však byla tato smlouva vypovězena; byly by značně poškozeny americké zájmy; a také prý není jisté, zda by tím nebyla zhoršena židovská situace v Rusku. Že by nenamítal nic proti přistěhovalectví ruských židů, podotknul však: „Čím více bychom jich umístili na Západě, tím raději bych to viděl.“ Poukázal ještě jednou na následky, které by mohlo mít vypovězení smlouvy pro ruské židy a končil: „Chápu věc takto, k tomuto úsudku jsem došel.“ Židovská deputace byla zkrátka ohromena. Simon Wolf, stálý vyslanec, praví: „Pane presidente, prosím, neuveřejňujte tyto názory v novinách.“ Ale pan Jakob Schiff přerušil jej hlasem, vzteky se chvějícím: „Přeji si, aby byly uveřejněny. Ať se dozví celý svět o stanovisku presidentově!“ Nutili jej, aby vyšel vstříc židovským požadavkům. Ale president odvětil, že promyslil si věc se všech stran, jeho rozhodnutí je pevné. Při rozchodu Jakob Schiff s vzezřením uraženého majestátu nepřijal podávanou presidentovu ruku. „Byl ale včera pan Schiff rozhněván!“ mínil Taft příštího dne. Měl se brzy dozvědět, co to znamená. Schiff vyjádřil se, opouštěje Bílý Dům: „To znamená válku“. Dal poukázat velkou částku k svému použití a napsal presidentovi krátký sprostý dopis. Státní sekretář pro obchod a práci, jemuž Taft zaslal Schiffův dopis a svou odpověď, podotkl: „Velice se divím mírné formě Vaší odpovědi.“.

Vypovězení rusko-americké obchodní smlouvy by muselo přenést velký obchod mezi oběma zeměmi na Německo do rukou německých židů. Frankfurtští bankéři a jejich příbuzní ve Spojených státech věděli, co to znamená: Němečtí židé by se vloudili jako obchodní prostředníci! Hnutím ke škrcení spřátelené mocnosti na americké půdě, měla být na kusy roztrhána neutralita Spojených států. Skrze organizátory a finančníky by židé použili svou mezinárodní moc, aby podrobili politiku Spojených států svým záměrům, záměrům jak finančního, tak i revolučního druhu.

Když židé opustili Bílý Dům, letěly telegramy z Washingtonu a New Yorku na všechny strany; židovské vření v kotli počalo. Mělo v každém městě svého pohůnka, vzalo si na mušku každého poslance a senátora. Žádný úředník, ať bylo jeho postavení sebebezvýznamnější, nezůstal nezpracován. Tisk se vložil do díla. Již tenkrát se ukázalo, co se v posledních měsících stalo nepopíratelnou jistotou: židé ovládají většinu amerického tisku. Mezitím se však projevují jisté známky, ukazující na pochybnost o trvání tohoto stavu.

Jakob Schiff řekl dne 15. února roku 1911: „To značí válku.“ Americký židovský Komitét, řád B’nai B’rith a jiné nesčíslné židovské organizace se daly do práce - desátého prosince, deset měsíců po vypovězení války, přinutil Dům Reprezentantů a Senát presidenta Tafta, aby oznámil Rusku, že obchodní smlouva v příštím termínu vyprší.

Frankfurt nad Mohanem zvítězil nad Amerikou.

Za těchto měsíců byl Taft nepřetržitě předmětem židovské nevraživosti. Mnohému by otevřelo oči, kdyby byla při každé řeči, kterou pronáší k svým chráněncům, uveřejňována ona prohlášení, kterých použili proti němu tíž chráněnci před devíti lety.

Jsou známy metody, kterými se podařilo židům vynutit si rozhodnutí Kongresu, A jásot, který pozdravil tuto událost: Dvě vlády poraženy! A jeden americký president přemožen.

President učinil vše, aby zhatil židovský plán. Přece však se mu dostalo po roce zvláštní cti: Vysocí hodnostáři B'nai B'rithu se objevily v Bílém domě a připevnily mu na prsa památný peníz, který jej slavil jako muže, „jenž během roku největší měrou přispěl židovské věci".

Slavnostní obřad je zachycen na filmu: zvláštní zadostiučinění se v tazích Taftových nezračí.

Ani potom si nebyli židé Taftem úplně jistí. V psaních i v novinách prosvítala obava, že po vypovězení smlouvy najde cestu k udržování dobrých styku s Ruskem. Byl hlídán a obléhán; v každé volné minutě hučeli do něho. Bylo mu skutečně znemožněno zmírnit napjaté vztahy. Frankfurt měl právě položit svou zprostředkující ruku na americký obchod s Ruskem a Rusku měla být zasazena rána. Každý akt politicko-rasové moci vynáší mimo to peníze; pouštějí světu žilou, zatímco jej ujařmují.

Prvního vítězství nad Ruskem židé dobyli ve Spojených státech, konečným vítězstvím byl bolševismus, zničení Ruska a vyvraždění Romanovské rodiny.

15. Příběh nezávislého novinářského nakladatele

The Deaborn Independent, issue of 5 February 1921

První instinktivní odpovědí židovstva na každou kritiku židovské rasy ne-židem je hrozba násilím nebo provedení násilí. Je-li dotyčný kupcem, bojkotují jej. Taktika, již se při tom používá, je obyčejně tato: agitace od ucha k uchu: „Ten to dostane!" Pak tiskem: Každý den pokud možné nový pomlouvačný nadpis. Časopisečtí rozesílatelé dávají svým prodavačům vykřikovat vždy nová, senzační odhalení.

Osobně se zaváží, že od viníka nic nekoupí a že budou bojkotovat i toho, kdo od něho koupí. Touto zásadní užívanou metodou dovedli vypěstovat „strach ze židů". Nežidovský ředitel jisté prodejny jedné velkoobchodní firmy přiznal se nadšeně k nové víře, že také obchodní život musí být proniknut zásadami cti. Při hostině, kterou dával na počest svých zákazníku, mluvil o tom a použil při tom slov: „Potřebujeme v obchodním životě zásady Ježíše Krista." Mezi těmito zákazníky bylo 40 židů. Od tohoto dne již jimi nebyli.

Předmětem této kapitoly je bojkot, který trval mnoho let a týká se „*New York Heraldu*", newyorských novin, které se opovážily uhájit svou nezávislost proti židovským vlivům. Vycházely asi 90 let a zmizely roku 1919 sloučením s jiným časopiseckým podnikem. Noviny „*New York Herald*" docílily na poli zpravodajském velkolepých věcí. Poslaly Henryho Stanleye do Afriky, aby vyhledal Livingstona, vyzbrojily Jeanetteskou výpravu k Severnímu pólu a byly významným způsobem zúčastněny na prvním podmořském kabelu. Snad největším jejich činem bylo desetileté udržení své žurnalistické nezávislosti proti soustředěným útokům newyorského židovstva. Jejich pověst v nakladatelském světě byla taková, že ani jejich zprávy, ani redakční část nebylo možné koupit nebo na ně působit.

Jejich majitel, roku 1918 zemřelý James Gordon Bennett, byl vždy přívětivý k židům svého města; nechoval proti nim předsudky a nikdy je úmyslně neurazil. Ale dbal cti nezávislého novinářství. Nikdy se neskláněl před míněním, že inzertním zákazníkům náleží nějaký vliv na časopisecké redakční stanovisko.

Před třiceti roky byl newyorský tisk ještě svobodný. Dnes je skutečně úplně v židovské moci. A ta se prosazuje různě, je však zde, a bez mezer. Novinářští nakladatelé ovšem neoznamují veřejně, že i pro ně platí pořekadlo: Business is business. Tenkrát existovalo osm nebo devět deníků, dnes je jich jen pět. „*Herald*“ požíval nejlepší pověst a byl velice hledaným inzertním orgánem, pro svůj značný náklad. Byl vedoucím časopisem na žurnalistickém poli. Židovské newyorské obyvatelstvo čítalo počátkem devadesátých let méně než třetinu dnešního počtu, ale představovalo již značnou kapitálovou moc. Nyní však ví každý žurnalista: přáním většiny židovských vůdců je: buď přinášet tiskové zprávy nebo je potlačit.

Nikdo nepronásleduje tak pečlivě časopisy vzhledem k vlastním zájmům, jako židé.

Mnohý nakladatel by to mohl dosvědčit z vlastní zkušenosti. „*Herald*“ se nikdy neuchýlil od svého přesvědčení, že nic jej nesmí odvrátit od povinnosti psát veřejně pravdu. Toto stanovisko vykonávalo po dlouhou dobu příznivý vliv na ostatní časopisy: vyšla-li najevo zapáchající příhoda v židovských kruzích, vyrojili se vlivní židé do redakcí, aby se postarali o její potlačení. Avšak nakladatelé věděli: vedle je *Herald* a ten nezná ohledy, běží-li o zjištění pravdy. A tak mohli prohlásit: „Rádi bychom vám vyhověli, ale protože tak neučiní *Herald*, musíme věc, vzhledem ke konkurenci uveřejnit. Snad u něho pořídíte. Pak ovšem rádi.“ Avšak „*Herald*“ se nedal nikdy přemluvit a prozradil tyto epizody; pro něho neplatily prosby ani hrozby.

Jistý židovský bankéř opětovně žádal, aby Bennett propustil svého redaktora pro finančnictví. Tento bankéř pracoval s mexickými papíry v době, kdy stály velice nízko. Jednou, kdy měla být nic netušícím Američanům hozena na bedra neobyčejně velké množství těchto papírů, „*Herald*“ poukázal na bezprostředně nadcházející revoluci v Mexiku, která se potom také přesně dostavila. Bankéř zuřil vzteky a uvedl do pohybu vše, aby smetl zodpovědného redaktora - dostalo se mu však důkladného odmítnutí.

Když byl člen vážené židovské rodiny zapleten do pohoršlivé příhody, Bennett odmítá žádost, aby tuto příhodu potlačil s poukazem, že kdyby tato příhoda se byla stala v rodině jiné rasy, byla by uveřejněna bez ohledu na zúčastněné.

Noviny jsou obchodem. Jsou věci, kterých se nesmějí dotknout, aniž by se uvedly v nebezpečí, aniž by si tím podkopaly půdu pod nohama. To platí obzvláště od doby, kdy hlavním příjmem není předplatné, nýbrž inzeráty. První dostačuje sotva ke krytí výloh na papír. Proto jsou inzertní zákazníci pravě tak nezbytní jako papírny. A protože největšími zákazníky jsou obchodní domy a ty jsou opět většinou v židovských rukou, je nasnadě, že se snaží ovlivňovat alespoň inzertní část novin, jimž dávají své anonce.

V New Yorku bylo ctižádostí židů mít židovského vrchního starostu. Když jednou byly hlavní strany mezi sebou rozštěpeny, židé shledali, že jejich hodina přišla. Řekli si, že noviny sotva nechají bez povšimnutí přání podepsané všemi majiteli obchodních domů, svých nejtučnějších zákazníků a poslali tudíž „přísně důvěrné“ psaní všem newyorským nakladatelům s prosbou, aby podporovali kandidaturu židovského starosty.

Nakladatelé byli v úzkých. Několik dní přemýšleli o věci sem a tam. Redakce „*Heraldu*“ telegrafovala znění dopisů Bennettovi, jenž byl na cestách. Tento odpověděl: „Psaní otisknout.“ To se stalo, a nežidovský New York oddechl si volněji. „*Herald*“ prohlásil otevřeně, že slouží veřejným zájmům a nikoliv soukromým. Židovští vůdci přísahali pomstu „*Heraldu*“ a muži, který se opovážil jejich pletichy vytáhnout na světlo. Nemilovali Bennetta nikdy. „*Herald*“ byl orgánem lepší newyorské

společnosti, ale Bennett vpustil též do svého listu pouze jména významných rodin. Historky o tom jak zbohatlí židé byli odmrštěni Gordonem Bennettem při své snaze objevit se v rubrice „Ze společnosti“, patří k nejpodařenějším v novinářském světě. Bennett zůstal tvrdošíjným. Při tom byl dost chytrý, aby nepodnítil zjevnou židovskou nenávist. Necítil k nim předpojatost, nedal se však jimi zastrašit.

Všechny bohaté a mocné firmy newyorského židovstva se spojily, aby zasadily Bennettovi ránu, která by jej porazila. Jako jeden muž židovští zákazníci odňali své inzeráty Bennettovým novinám „*Heraldu*“ a „*Evening Telegramu*“. Jako důvod udali, že „*Herald*“ projevuje zřejmé nepřátelství proti židům. Skutečným cílem jejich postupu bylo zničit amerického novinářského nakladatele, který se odvážil být na nich nezávislý.

Rána byla skutečně smrtelná. Znamenala ztrátu jednoho milionů dolarů ročně. Každý jiný newyorský časopis by tím byl zahynul. To židé věděli a čekali na zhroucení muže, kterého prohlásili za svého nepřítele.

Avšak Bennett byl bojovné povahy. A pravděpodobně znal židovskou „psýchu“ lépe než všichni newyorští ne-židé. Obrátil hru způsobem pro protivníky naprosto neočekávaným a pro ně velmi citelným. Nejlepší sloupce jeho listů vyplňovaly vždy židovské inzeráty. Tyto uvolnil nyní nežidovským obchodníkům za mimořádně příznivých podmínek. Ti, kdož byli dříve zatlačováni schopnějšími židovskými inzeráty na zadní stranu a do vedlejších sloupců, zářili na nejpůsobivějších místech. Jedním z nežidovských obchodníků, kteří z této situace vyzískali, byl John Wanamakr, jehož velké inzeráty se objevují od té doby trvale v Bennettových novinách. Tyto noviny vycházely dále v nezmenšeném rozměru, vydání a inzertním oznamovateli. Najisto předvídané zhroucení se nedostavilo. Pro Bennettovy nepřátele stala se však tato věc tragikomickou: jejich konkurenti, nežidovští kupci, ocitli se v nejpůsobivějších inzertních sloupcích nejváženějšího anončního orgánu, zatímco jim nezbylo než na věc přihlížet! Bojkot padl zpět na bojkotující.

To bylo přespříliš. Židé odložili svou válečnou sekeru a vrátili se k Bennettovi, aby zaujali svá stará místa. Avšak pan Bennett řekl: Ne! Nabízeli vyšší sazby. Ne! Ztratili svá dobrá místa.

Ještě jedno veselé meziaktí se událo: Několik židů, jejichž obchodní smysl byl vyvinutý silněji než jejich rasové city; anoncovali za bojkotu dále v „*Heraldu*“: Když viděli, jak se jejich nevraživí soukmenovci vracejí a zabírají anonční místa, jež ještě zbývala k obsazení, podezřívali Bennetta, že je přilákal zpět nabídkou nižší sazby. I toto psaní uveřejnil a prohlásil, že kající se židé žádné nižší sazby neobdrželi.

Bennett zvítězil, ale toto vítězství bylo draze vykoupeno. Za doby bojkotu rozmnožovalo se nepřetržitě židovské obyvatelstvo New Yorku a jeho moc. I v novinářství stávali se rok od roku mocnějšími. Domysleli se, že ovládáním tisku mohou řídit i myšlenkový svět celé země. Viděli v New Yorku hlavní město Spojených států, zatímco ti, kdož byli schopni vlastního úsudku, v něm pociťovali semeniště nemoci.

Sloučením se zmenšil počet denních novin. A. J. Ochs, žid z Philadelphie, získal newyorské „*Times*“. Učinil z nich velký deník, ovšem s tím hlavním cílem, aby sloužil židovstvu. To je v něm neustále vychvalováno a bráněno. Jiným rasám se tato služba neposkytuje.

Pak se objevil na obzoru Hearst, nebezpečný agitátor, zastávající se nejen zvrácených věcí, nýbrž i nepravé třídy lidí. Obklopil se štábem lidí, protěžoval je, jednal s

nimi v rukavičkách; někdy si také vjel s nimi do vlasů, nenapsal však nikdy o nich pravdu a nenechal je nikdy na holičkách. Jako protislužbou se odměnili mu blahosklonným anoncováním.

Tím byl učiněn začátek židovské tiskové moci, již stále přibývalo. Lesk starých novin amerických jmen novinářských nakladatelů pohasl.

Časopisecký podnik spočívá buď na nějaké vynikající osobnosti nebo je pouhým obchodem. V druhém případě má největší vyhlídku na přežití svého zakladatele. „*Herald*“ - to byl Bennett; jeho odchodem musel jeho podnik pozbýt největší své síly a důkladnosti. Miloval své dílo jako své dítě. Aby se nestalo kořistí židů, ustavil v závěti, že „*Herald*“ nesmí přejít nikdy do rukou jednoho majitele a určil tudíž, že jeho příjmy mají připadnout fondu ve prospěch jeho spolupracovníků. Zemřel v květnu 1918. Židovští protivníci „*Heraldu*“, vždy ještě na stráži, ubírali postupně své inzeráty, aby si vynutili, pokud možno, jeho prodej. Na druhé straně silné finanční živly věc poznávaly a obávaly se úplného židovského monopolu v tisku. Sebraly značné peníze a daly koupit tento časopis panem F. A. Munseyem. K všeobecnému překvapení tento však změnil barvu a spojil list s časopisem „New York Sun“. Tím zanikl vlastní Bennettův list a jeho spolupracovníci se rozptýlili.

Židovské vítězství bylo finančním vítězstvím nad mrtvým. Dokud Bennett žil, zůstal finančním a mravním vítězem. „*Heraldu*“ bude vždy vzpomínáno jako poslední tvrze proti židovstvu v New Yorku, které tam ovládá novinářství více než v kterémkoliv jiném hlavním městě, kde existuje vždy alespoň jeden časopis, přinášející pravdu o židech. V New Yorku není jediný. A tento stav patrně bude tak dlouho, dokud si Američané neprotřou zrak po spánku, neupřou své oči pevně na národní situaci. Pak se může stát, že se nynější držitelé moci zachvějí před tímto pohledem.

Poučení z této příhody je: vše, co pramení v New Yorku, musí být pozorováno se zvláštním podezřením, protože pochází ze sídla židovské vlády, jejíž cílem je vykonávat vliv na myšlenky amerického lidu, aby jej mohla ovládnout.

16. Morgenthauova zpráva o Polsku

The Deaborn Independent, issue of 30 October 1920

Přechod od židovské otázky ve Spojených státech k židovské otázce v Polsku se zdá být velký skok - protože však se američtí židé obracejí k propagačním účelům vždy na Polsko, dále protože je sem vrženo 250 tisíc polských židů podle plánu sestaveného zdejšími soukmenovci, a konečně proto, že polský národ získal své zvláštní zkušenosti se světovým židovským programem, může ovšem Polsko v tomto ohledu mnohé Spojeným Státům vyprávět. Tím spíše, že sotva můžeme vzít do ruky jediný americký časopis, aniž bychom nenarazili na protipolskou židovskou propagandu, sledující mimochodem účel, aby odvrátila naší pozornost od toho, co se odehrává v newyorské přítomnosti. Kdyby zde čtenář namítl: „Přestaňte již stále hovořit o Polsku; mluvme raději o Spojených státech“ - smýšlí již o Polsku tak, jak si židé přejí, a tento židovský způsob myšlení a chápání učiní jej neschopným úplně rozumět židovské otázce v Americe. Je nutné ohlédnout se jedenkrát po jednom milionů lidí, přistávajících s takovou rychlostí u našich břehů, abychom viděli, co tam tropí a abychom zjistili, do jaké míry jsou odůvodněné stesky o pronásledování židů v Polsku.

O tom existuje pět úředních svědeckých výpovědí, které uveřejnily vlády Velké Británie a Spojených států. Jednou z těchto zpráv je zpráva pana Morgenthaua o pracích americké delegace Spojených států v Polsku, týkající se situace tamních židů. K tomuto dokumentu je připojen dodatek člena delegace, brigádního generála Jadwina.

Na tomto dokumentu spočívá jisté tajemství. Ačkoliv byl vytištěn k uveřejnění, stal se záhy vzácným - zdá se, že přes noc zmizel. Výtisk, z něhož jsou vyňaty následující údaje, mohl být opatřen jen s největší námahou. Jeho pisatel, Morgenthau, hlava americké delegace, který se zdržoval v Polsku od 13. července do 13. srpna 1919, je americkým vyslancem v Cařihradu, mužem znamenité osobní a veřejné pověsti. Vzácnost této zprávy prý souvisí s tím, že židé jí nejsou příliš nadšeni, protože vypovídá čistou pravdu o situaci židů v Polsku. Jejich názor na věc lze také zjistit jistými prostředky.

Když americká delegace opustila Polsko, přišla britská za vedení žida Stuarta Samuela a setrvala až do prosince. Bratrem zmíněného je vrchní palestinský komisař, Herbert Samuel. V jeho průvodu byl jistý setník Wright, který napsal také doplněk k Samuelově zprávě. Obě byly odevzdány s doprovodným dopisem Rumboldtovi ve Varšavě. Ze všech těchto pěti zpráv došla milosti v očích amerických židů pouze jedna - zpráva pana Stuarta Samuela. Tato objevila se v časopisech v plném rozsahu, dokonce jako „prohlášení“ jistého americko-židovského kongresu; je možné ji obdržet v každém množství - ostatní nikoliv. Proč? Protože ostatní čtyři zprávy pojednávají ze všech hledisek o záležitosti nestranně. Kdyby zprávy byly tyto známy, objevila by se propaganda ve prospěch obrovského přistěhovalectví polských židů ve zcela jiném světle než dosud.

Aby si mohl čtenář utvořit vlastní úsudek, nechť jsou srovnány výpovědi všech pěti zpravodajců v hlavních bodech. Shody a odchylky tím samozřejmě vyniknou.

1. Všeobecně o „pronásledováních“.

   Samuel praví:

   „Poláci jsou celkem vzato velkodušné povahy a kdyby bylo přítomné dráždění tisku potlačeno silnou rukou, mohli by židé jako v uplynulých 800 letech žít se svými spoluobčany v Polsku v dobré shodě“.

Zasluhuje pozornost, jak lehce Samuel píše o potlačení tisku. Teď konečně dosáhl polský tisk svobody, již požíval židovský tisk v Polsku již dávno. Když tedy polský tisk píše svobodně o židech, Samuel navrhuje: Potlačit pevnou rukou! Pro Anglii by se sotva odvážil učinit tento návrh, kde tisk taktéž používá svobody kritiky. O tisku „jiddisch“ píše Israel Friedlander ve svém článku „Problém polského židovstva“:

„Tisk psaný ‚jiddisch’ se vyvinul rychle v civilizátorský živel polských židů. Rozsah tohoto vlivu lze posoudit ze skutečnosti, na kterou zvláště s výtkou poukazují Poláci, že hlavní varšavský ‚jiddisch’ časopis měl ještě před několika lety větší náklad než všechny polské časopisy dohromady.“

Morgenthau píše:

„Vojáci byli rozčilováni tvrzením, že židé jsou bolševiky, zatímco ve Lvově bylo s tím spojené mínění, že židé jsou spolčení s Ukrajinci. Tyto výtržnosti měly tudíž ráz politický stejně jako antisemitský.“

„Jako by židé pociťovali jako bezpráví, kdyby byli jako rasa odsuzováni pro činy jednotlivých souvěrců, právě tak bylo by nespravedlivé odsuzovat polský národ jako takový za násilnosti, kterých se dopustila nedisciplinovaná vojska nebo místní houfce lůzy. Tyto výtržnosti nebyly zřejmě připravovány, neboť kdyby byly částí dobře promyšleného plánu, byl by počet obětí přesahoval tisíce, zatímco činil pouze kolem 280. Tyto výtržnosti lze pokládat za výsledek široce rozvětveného antisemitského smýšlení nepřátelské s polským státem.“

Vyslanec Rumbotdt píše:

„Židé mají nepatrný důvod k výtkám a protestům, jimiž se dosud ohánějí proti zemi, kde snad nejméně trpěli.“

Setník Wright píše:

„Existují různé pokusy o vysvětlení chorobné domýšlivosti židů, že jsou potlačovaným a pronásledovaným národem... Toto tvrzení jako teorie má v sobě mnoho dobrého, kromě pravdivosti. Pomyslíme-li, co se v novější době přihodilo jiným ‚rasovým, náboženským a jazykovým menšinám’ (toť formulace versailleské smlouvy) v Evropě, nejeví se židé jako nejpronásledovanější národ, nýbrž jako národ požívající nejhojnějších výhod v Evropě.“

Generál Jadwin jasně zjišťuje, že pokřik o pronásledování se dá ocenit jako pouhý propagační prostředek:

„Lvovské nepokoje od 21. do 23. listopadu se staly, právě tak jako výtržnost v Litevsku, zbraní pro cizí, Polsku nepřátelskou propagandu. Tisková kancelář ústředních mocností, v jejíž zájmu bylo rozšířit o polské republice pomluvy, dovolila uveřejňování novinářských článků..., v nichž ‚očití’ svědkové odhadovali počet obětí na 2500-3000, ačkoliv dle údajů činil nejvýše 76.“

Na jiném místě:

„Jako všechny svobodné vlády světa, tak i Polsko je vystaveno nebezpečí politické a mezinárodní propagandy vyvolané válkou. Zabarvení, vymýšlení a potlačování zpráv, podplácení časopisů všemožnými prostředky a otravování orgánů veřejného mínění tajnými vlivy, zkrátka všechny metody propagandy jsou ohrožením, kterým trpí hlavně Polsko.“

Tato takto líčená propaganda je ovšem úplně a typicky židovská.

Počet zabitých židů odhaduje Morgenthau celkem na 258, zatímco Rumboldt hovoří jen o 18 ve „vlastním Polsku“; ostatní byli zabiti při nepokojích ve válečném pásmu. Samuel udává celkový počet zabitých na 348.

2. Všeobecná příčina židovských nepokojů před válkou

Stuart Samuel:

„Počet židů v Polsku a Haliči činí asi tři miliony. Veřejné mínění bylo proti nim poštváno vyhlášením prudkého bojkotu. Tento bojkot se datuje z doby krátce před volbami do dumy, ve Varšavě roku 1912... Obchodní vztahy mezi Polskem a Ruskem byly v minulosti velmi značné a spočívaly většinou v židovských rukou, a to nejen vzhledem k vývoznímu obchodu, nýbrž i pokud se týká výroby... Hnací síla ve všech obchodech je skorem výhradně monopolem židovského obyvatel-

stva... Skoro všichni agenti pro statky, pracující pro polskou šlechtu, přísluší k židovské rase... Nutno věnovat pozornost také skutečnosti, že střední stav v celku je utvářen vlastně jen židy. Nad ním stojí šlechta, pod ním sedláci. Jejich vztahy k sedlákům nejsou neuspokojivé. Mladí sedláci nedovedou číst noviny a jsou proto lehce sváděni k antisemitismu, když vstoupí do vojska. Bylo mi řečeno, že není zvláštnost, používají-li polští sedláci rozsudků židovských rabínských soudů.“

Podle těchto poznámek židé zaujímají v Polsku velmi příznivé postavení. Vzpomeňme v souvislosti s tím výroku Samuelova na začátku pod číslem 1.

Pokud se týká jeho výroku o židovském obchodním monopolu, Rumboldt praví:

„Pan Samuel by mohl být mylně chápán v odhadování židovské účasti v předválečných obchodních vztazích mezi Polskem a Ruskem a v postavení, které židé zaujímají v průmyslu země. Spíše se má věc tak, že většina zboží vyvezeného z Polska, byla větším dílem prodávána židy, ale jen velice malé procento tohoto zboží bylo jimi také vyrobeno.“

Setník Wright:

Až do posledního pokolení byli v Polsku všichni obchodníci židé. Poláci byli sedláky nebo statkáři a ponechali obchod židům. Dokonce ještě dnes je více než třetina, ne-li polovina všech obchodníků, židy... Týká se to jak města tak i venkova, ale východní židé nebývají výrobci, nýbrž vždy jen obchodníky z druhé ruky... Hospodářsky se židé jeví od počátku jako obchodníci, nikoli však jako výrobci zboží, ani jako řemeslníci; hlavně však jsou peněžními obchodníky. Během doby připadl jim veškerý obchod a doprava a nezabývali se ničím jiným.“

Pokud se týká agentů pro statky, o nichž se Samuel zmiňuje, setník Wright píše:

„Polsko je rolnický stát, avšak východní židé na rozdíl od židů západních, hrají ve venkovském životě velkou roli. Každá vesnice, každý statek má svého žida, který tam zaujímá jakési dědičné místo; prodává selské výrobky a obstarává v městě nákupy pro sedláky. Každý polský statkář nebo šlechtic měl svého zvláštního žida, který obstarával veškeré obchodní záležitosti za něho, spravoval kupeckou část statku a opatřoval mu peníze... Mimo to jsou skoro veškeří obyvatelé malých venkovských usedlostí židé. Obchodníci obilím a kůží, maloobchodníci, krupaři, vetešníci a podobní.“

O středním stavu týž setník píše:

„Je poučné představit si, jak by asi za stejných podmínek vypadala Anglie. Při příchodu do Londýna poznal by cizinec v každém druhém nebo třetím obyvateli žida; skoro veškeré chudší čtvrti a postranní uličky jsou obývány židy; k tomu tisíce synagóg. V Newbury by viděl, že skutečně celé město je židovské, skoro každý návěstní štít je v židovských písmenech. Kdyby si vyšel do Berkshiru, našel by jako jediného majitele krámů ve většině malých uliček žida; trhy sestávají většinou z židovských bud. V Birminghamu byly by všechny továrny v židovských rukou, dva mezi třemi krámy by nesly židovské jméno.“

Wright snažil se ukázat svým krajanům obraz, jak vypadá situace v Polsku a jaké pocity musí v Polsku panovat. Židovský tisk tím byl nadmíru rozezlen.

Sameulova zpráva je pozoruhodná tím, že obsahuje mnoho věcí, o nichž se zmiňuje, ale málo těch, které vysvětluje.

3. Všeobecná příčina nepokojů následkem války.

Samuel píše:

„Příbuznost jejich řeči (jiddisch) s německou řečí vedla často k tomu, že byla při německém obsazení židům dávána přednost před Poláky. Z toho důvodu byli židé obviněni, že byli v bližších stycích s Němci... Vláda neschvalovala veřejně bojkoty, ale zdá se, že byli přece při znovuumísťování opominuti někteří, kteří sloužili za Německé okupace. Shledávám, že mnozí židé, kteří takto sloužili, byli zbaveni svých míst a nebyli již umístěni; naproti tomu nemohu podat důkaz podobného postupu vůči Polákům.“

Rumbold uvádí:

„Příbuznost řeči ‚jiddisch' a německé řeči mohla být důvodem, že Němci použili za okupace polské velkého počtu židů, ačkoli bylo po ruce mnoho Poláků s dobrými znalostmi němčiny. Rozdíl je pouze v tom, že Poláci sloužili Němcům jen z donucení, protože v nich spatřovali své nepřátele.“

Generál Jadwin:

„Za obsazení Polska Němci způsobil německý ráz ‚jiddisch' nářečí a ochota jistých židovských živlů vstoupit v přímý vztah k vítězům to, že nepřítel použil židy jako agenty pro určité účely a že židovskému obyvatelstvu nejen poskytl zvláštní ochranu, nýbrž dal i slib autonomie. Tvrdí se, že židé spekulovali s životními potřebami, což bylo úmyslně podporováno okupačními vojsky, aby ulehčila vývoz do Německa a Rakouska.“

To znamená: Židé byli pro Němce prostředníkem, pomocí kterého byla Polákům odebírána jejich potrava.

Setník Wright:

„Avšak velkou dobou a židovským triumfem byla doba Německého obsazení. Židé v Polsku jsou silně zgermanizovaní a s němčinou lze projít celým Polskem, protože židé jsou všude.“

A tak Němci našli všude lidi, kteří rozuměli jejich řeči a na než mohli působit. Spolu s židy Němci zřídili svou organizaci k vysávání Polska ve všem, co mělo. Ve spojení s židy spravovali Němečtí důstojníci a úředníci posléze celou zemi. V každém správním okrese byli židé nástroji Němců; chudí židé se jako služebníci stali pány bohatými a vznešenými! Ale přes židovskou germanizaci je polské obvinění, že židé byli oddáni Německu, neodůvodněné: K Německu - ohnisku antisemitismu - nechovají židé více věrnosti než k Polsku. Východní židé jsou židy a jen židy.

Zdálo by se jisté, že jedna z obou říší, Německo nebo Rusko, zvítězí a židé, kteří vsadili své peníze na obě, byli si jistí úspěchem. Tu však se dostalo Polsko navrch. Ani nyní židé nemohou věřit v jeho znovuvybudování a jeden z nich mi řekl, že se mu to zdá snem.“

4. Bojkot - prostředek Poláků k osvobození se ze židovského zardoušení.

Samuel:

„Tento bojkot se datuje krátce po volbách do dumy, které se konaly ve Varšavě roku 1912... Za války ubýval bojkot vzhledem k nedostatku téměř všeho, ale v příměří oživnul opět ve své bývalé síle... Všeobecně trvá ostré, soukromé, společenské a obchodní bojkotování židů a je horlivě dmýcháno polským tiskem.“

Samuel zmiňuje se pak o příkladu, jak bylo v tisku pranýřováno jméno jisté polské hraběnky, která prodala dva domy židům. V této souvislost budtež uvedeny některé případy vzbouření rasového podkladu, vyvolané nedávno v amerických městech systémem malých židovských syndikátů pro pozemky, které uprostřed jistého domovního bloku, na nějž měly spadeno, koupily dům, nájemníkům daly výpověď a nastěhovaly tam černošskou rodinu. Použily tak rasového předsudku, aby srazily cenu celého bloku a mohly jej pak koupit za nízkou cenu. Snad jsou v Polsku podobné poměry, činící z prodeje pozemkového majetku židovi jistý druh nevěrnosti vlastnímu národu. Poláci však každým způsobem takto smýšlejí. „Rasový předsudek“ není dostatečným vysvětlením pro takové city; za ním musí vězet něco hmatatelnějšího. „Bojkot“ záležel v tom, že se Poláci smluvili obchodovat pouze s Poláky. Židé byli četní, bohatí a ovládali všechny tepny obchodního života. Ve skutečnosti vlastní, byť i ne podle jména, veškeré varšavské pozemky a stavební parcely. Tento tak zvaný bojkot - polský název pro to je „společenství“ - židé líčí jako „pronásledovaní“.

Rumbold:

„Dlužno připomenout, že pod vlivem hospodářských změn a vzhledem ke skutečnosti, že Poláci od roku 1832 již nesměli zastávat vládní úřady, obrátili se pozvolna k obchodu. Tím počala konkurence mezi židovským obyvatelstvem a Poláky. Tento konkurenční boj se zostřil, když ruská vláda povolila v Polsku zřízení městských a venkovských družstev. Družstevní hnutí nabývá stále většího rozsahu a stane se nesporně důležitou součástí ve vývoji hospodářských poměrů v Polsku. Nepřímo bude tím ovšem zasaženo postavení židovských zprostředkovatelských obchodníků. Pokud by mohl být zamezen bojkot židů zákonem nebo nařízeními polské vlády, měla by tato jednat. Ale chci poukázat na to, že je mimo moc každé vlády, aby nutila své občany obcovat obchodně s lidmi, s nimiž obchodovat nechtějí.“

Také pan Morgenthau vidí situaci ve správném světle, jako jeho britský souvěrec. Píše:

„Dále židovští handlíři spatřují ve zřizování družstevních krámů jistý druh ústrku. Zatím dlužno považovat toto hnutí za zákonnou snahu zmenšit činnost a s ní spojené zisky prostředkujících handlířů. Naneštěstí byly doporučovány tyto konzumy při svém zavádění v Polsku jako prostředek proti židovským handlířům. To mohlo přivést židy k domněnce, že zřizování družstev je útokem na ně. Ať již hrály při tom úlohu antisemitské pocity, družstevnictví je formou hospodářské činnosti, k jejímuž provozování je každá obec naprosto oprávněna.“

Není nesnadné utvořit si obraz situace v Polsku dle názorů a posudků těchto pěti mužů. Před 800 lety otevřelo Polsko své brány židům, po celé Evropě pronásledova-

ným. Sbíhali se tam a požívali plné svobody; bylo jim i dovoleno vytvořit si „stát ve státě“ tím, že měli samosprávu ve všech židovských věcech a vyjednávali s polskou vládou pouze svými vlastními zvolenými mluvčími a zástupci. Poláci jim byli přátelsky nakloněni a nechovali proti nim náboženské ani rasové předsudky. Pak Evropa přepadla Polsko a rozdělila jej, takže přestalo existovat v seznamu národů a žilo pouze v srdcích Poláků. Za této doby polského ponížení se stali židé velkou mocností, ovládli Poláky až do jejich denního života. Přišla válka, s ní slib osvobození a znovuvybudování svobodného polského státu. Židé nebyli příznivě nakloněni tomuto znovuzřízení; nebyli přáteli Polska. To Poláci cítili, a jakmile mohli po podepsání příměří volně projevit své city, neváhali tak učinit. Nastaly mnohé politováníhodné, byť i ne právě nevysvětlitelné události a ještě jednou se židé obrátili - tak výslovně tvrdí Poláci - proti zemi jejíhož pohostinství požívali po 800 let.

Těchto málo skutečností ukazuje, jak velkou křivdu židovská propaganda spáchala na Polsku ve Spojených státech. Ale to bylo právě úmyslem. Druhým cílem bylo, oslepit americký lid proti skutečné tvářnosti věcí, aby si dal lhostejně líbit onen nesmírný příliv polských židů!

17. Spoutání Polska mírovou konferencí

The Deaborn Independent, issue of 6 November 1920

Rozdíl mezi zprávami Stuarta Samuela a ostatních anglických a amerických zpravodajů včetně Morgenthaua o situaci židů v Polsku se dá nejlépe chápat tak, že posléze jmenovaní hledají příčiny zmíněných událostí, Samuel však nikoliv.

Rozpory mezi židy a ostatními národy jsou - to je situace, kterou shledáme všude. Avšak svět se o těchto rozporech dozví jen tehdy, stanou-li se židům nepohodlnými. Pokud se dobře daří plánům na využití ne-židů pro židovské účely, nedozvíme se o nejnepatrnějším rozporu. Ať si ne-židé stěžují, protestují, vzpírají se jak chtějí - jim nepřijdou na pomoc žádné mezinárodní vyšetřovací výbory. Narazí-li však žid ve svém nepřátelském postupu byť i na nejmenší odpor, zazní ihned výkřik „pronásledování“ po celém světě. A tak, jakmile si Poláci vzali příklad ze semknutosti a společenství židovské menšiny a zřizovali také družstva - bylo to pronásledováním a antisemitismem; nastala propaganda proti všemu polskému. Mysli se rozpalovaly, došlo k politováníhodným násilnostem a spor zmítá se sem a tam. Zřídka přesahují židovské zprávy zpravodajství o těchto násilnostech Poláků proti židům, líčených ve všech podrobnostech a s žurnalistickým vyobrazením všeho strašlivého. Zajisté židé trpěli. Kdo by chtěl ospravedlňovat bezpráví, učiněné lidské bytosti, byť i nejnižší? Zavraždění i jednoho člověka, špatné nakládání pouze s jedinou rodinou je bídáctvím. Je trudno, že lidstvo otupělo častými zprávami ve svém citu pobouření nad těmito činy. Počínajíc třeba Belgičany, trpěly snad všechny evropské národy. O nich však slýcháme daleko, daleko méně než o utrpení židovském. Bezděky vtírá se tu otázka: Proč, z jakých příčin a důvodů dějí se tato plenění a vraždy? Mají snad Poláci takové sklony? Jsou tyto činy častým zjevem v 800-letém soužití židovsko-polském? Tomu tak není. Které příčiny tedy přivodily změnu v nejnovější době?

Pan Morgenthau se pokusil vyhledat tyto příčiny, třebaže v menší míře než nežidovští zpravodajové. Jeho zpráva byla umlčena americkým židovstvem, protože se nehodí k jím prováděné propagandě. Setník Wright, který šel věci vážně na kloub, aby učinil

srozumitelnými poměry mezi Poláky a židy britskému národu, byl židy sprostě napaden; nechtěli vyšetřování, nýbrž soucit s židy a rozhořčení proti Polákům.

Morgenthau například neužívá slova „pogrom“. Praví:

„Delegace zúmyslně vyhýbala se slovu ‚pogrom', protože se dá tohoto výrazu použít nejen pro nepatrné urážky, nýbrž i pro promyšlené a pečlivě připravované hromadné vraždění.“

V jednom bodě se však srovnávají všechny zprávy, totiž že počet zabitých židů je nepoměrně menší než ten, který udává židovská propaganda. V jedné končině polské, kde byly nepokoje menší, zahynulo nevinně 18 lidí. Pro celé Polsko, za celé doby, kdy bylo jevištěm válečných událostí, Samuel přiznává, že mohl zjistit jen 18 zabitých. Setník Wright praví:

„Dle mého odhadu nebylo zabito více než 200 až 300 nevinných. Kdyby se to však stalo v jednom případě, bylo by to mnoho, ale vezmeme-li toto číslo jako měřítko celých výtržností protižidovských, divím se spíše nepatrnosti než výši tohoto čísla.“

Vyslanec Rumboldt hlásí:

„Kdyby byly bývaly tyto výtržnosti povzbuzovány a organizovány civilními a vojenskými úřady, musel by být počet obětí pravděpodobně větší.“

Události ve Lvově byly dost neblahé. Pan Samuel dává najevo, že vina na nich padá výhradně na Poláky. Ostatní zpravodajové, kteří mimo to hledí vysvětlit tyto události, udávají, že polská vláda učinila vše, aby napravila způsobenou škodu a zamezila opakování. Přes to stále čteme v novinách, že tisíce a tisíce židů bylo v Polsku odpraveno.

V Pinsku bylo popraveno z rozkazu místního velitele 35 židů bez vyšetřování. General Jadwin poznamenává k tomu:

„Žádnému z vyšších vojenských velitelů nebo civilních úředníků, ani těm několika Polákům, kteří žijí v této části bílé Rusi, nemůže být dokázána spoluvina.“

Ve Spojených státech se někdy přehlíží, že v Polsku panuje dosud jistý druh válečného stavu. Polsko je dnes - na papíře - svobodným národem. Tento se však může ubránit pouze v boji. Bolševismus jej ohrožuje dosud. Kam rudé armády vpadly do země, všude byly židy vítány. Tato skutečnost, kterou nelze popírat ani ve Spojených státech, vysvětluje se tím, že bolševici smýšlejí se židy přátelštěji než Poláci. Když pak Poláci zahnali rudé zpět, nalezli všude sovětská zařízení, postavená výhradně židy, jakoby byla bývala již dávno připravována. Zůstali-li Poláci proto nedůvěřivými - nemůže se nikdo divit. Židé se nechtějí stát Poláky: toť kořen všech rozporů. Pan Samuel to naznačuje:

„Při různých příležitostech byl vydrážděn vztek vojáků a obyvatelstva sionistickým nárokem židovské národnosti oproti národností polské.“

Morgenthau se vyjadřuje jasněji:

„To vedlo ke sporům s nacionalistickými prohlášeními některých židovských organizací, které požadovaly kulturní samostatnost a samosprávu, ale současně také finanční podporu od státu.“

Nejlepší popis situace podává zpráva setníka Wrighta:

„Židovským programem v Polsku je, aby všichni židé byli odděleně vykazováni a aby s nimi se jednalo odděleně. Chtějí mít židovské zastoupení s dalekosáhlými zákonodárnými výsadami a daňovými právy; například mohlo by toto zastoupení vybírat daň pro vystěhovalecké účely. Tomuto židovskému zákonodárnému zastoupení měl by polský stát poukázat přiměřený peníz na židovská dobročinná a finanční zařízení. Mimo to měl by být jim vyhrazen ve všech místních správách a národním zákonodárném shromáždění počet míst, odpovídající jejich množství. Šestina nebo sedmina polské říšské rady sestávala by podle toho z židů židy zvolených. Mnozí židé požadují také zvláštní soudy nebo alespoň právo, použít v procesech ‚jiddisch' nářečí. Snaha po výstřednostech sahá však i na národní samovládu, jak jim byla přiznána Ústřední Radou na Ukrajině dne 9. ledna 1918. Podle této židé tvoří jeden národ s plnou svrchovaností; tehdejší ukrajinské bankovky byly tištěny s nápisy v ‚jiddisch' a ‚ukrajinštině'."

Někdy se lidé táží po důkazu pravdy o „Protokolech". Je podán všude, kde židovští průbojníci snaží se dosáhnout nebo už dosáhli moci. Je podán rabínskými spisy, židovskými snahami ve Spojených státech, židovskými požadavky na Balkáně. Všechny židovské činy v sovětském Rusku jsou tím důkazem pravdy. Každá kapitola novějších dějin je dokazuje za každým krokem jako židovský ideál a praktický židovský program.

Který Američan, mající být nakloněn blahovolnému stanovisku vůči přistěhovalým 250.000 polských židů, slyšel již něco o tomto židovském programu v Polsku? Myslí snad, že tito přistěhovalci opustí své ideály v přístavu newyorském?

Aby zřetelně objasnil svým krajanům tento program, porovnává setník Wright, kterého zpráva byla veřejnosti americké zadržena, ačkoliv Samuelova je po Americe rozšířena, takto:

„Kdyby židé v Anglii, když dosáhli by dvaceti nebo třicetinásobného počtu, požadovali pro židovskou dozorčí Radu dalekosáhlé plné moci včetně práva vybírání daní pro vystěhovalectví, dále aby ve shromážděních městských radních, v horní a dolní sněmovně byl zvolen židy určený počet židovských zástupců, kteří by opět byli zvolení židy, kdyby president pro výchovu měl jim poukázat peníze, přiměřené jejich počtu a kdyby mnozí požadovali zvláštních židovských soudů nebo alespoň používání nářečí ‚jiddisch' před soudy a kdyby extremisté dokonce si přáli přivodit dobu, kdy by bankovky Anglické banky byly tištěny i v ‚jiddisch' řeči - byly by takovéto poměry sotva vřele uvítány anglickým veřejným míněním."

Zasluhuje za zmínku, že židovští zpravodajové anglické a americké delegace tyto okolnosti světu zamlčeli, a ten se o nich dozvěděl teprve prostřednictvím nežidovských členů. Taktéž, že židovský tisk úplně potlačil Wrightovu zprávu, ačkoliv předstíral, že podává výsledky britské vyšetřovací mise. Byl-li Wright jmenován - dálo se tak pouze ve spojení s urážkami a podezříváním.

Mírová konference nepokládala za svou úlohu nastolit v Polsku jednotu a svornost, spíše zasívá nesvornost pro dobu platnosti versailleské mírové smlouvy. Článek 11. zní:

„Židé nesmí být donucováni k činům, znamenajícím porušení jejich Sabbathu. Také jim nesmí vzejít škoda, odmítnou-li se zúčastnit o Sabbathu soudního jednání aneb vykonávat některou zákonnou věc... Polsko prohlašuje svou ochotu, že se zdrží v sobotu všeobecných a místních voleb; zanášení pro volební a jiné účely nemá se provádět v sobotu."

Polsku se tedy zakazuje provádět v sobotu volby nebo k nim příslušící zápisy. Židovský sabbath je zákonitým svátkem; vláda a soudy se tím mají řídit. V neděli dělejte si co chcete: uspořádejte volby, jak to již Poláci činí. Jen ne v sobotu - je židovský sabbath!

Mírová smlouva versailleská učinila pro Poláky totéž, co bolševici učinili pro Rusko: židovský šábes byl uznán státním svátkem!

Tytéž živly, které zažily toto podivné „zakotvení“ židovských obyčejů v zákonech zemských - a to spolupůsobením presidenta USA - proudí nyní v davech do Ameriky. Může se jim zazlívat domněnka, vnutil-li president Poláky pod vůli židovskou, že je to dobrým a spravedlivým i pro Spojené státy?

Mimo to byly v Polsku zřízeny zvláštní školy pro židovské děti. Trpělo-li Polsko dosud nedostatkem jednotné školy, v níž by byly všechny děti vyučovány v polském jazyce polským ideálům, přispěla mírová konference k trvání tohoto zdroje utrpení.

V článku 11. Mírové konference je zmínka o „Židech“. V článku 9. je příslušně výraz „polští státní příslušníci“. Uspoříme si mnoha nedorozumění, přeložíme-li formuli v mírové smlouvě „rasové, náboženské a jazykové menšiny“ jednoduše slovem „Židé“ - oni tvoří menšinu, působící tolik zápletek a dělající o sobě nejvíce řečí. Oni byli menšinou, která vládla na mírové konferenci.

Článek 9.:

„Polsko postará se ve městech a okresech, kde žije značná část polských státních příslušníků jiného než polského jazyka, aby se dostalo v obecných školách dítkám těchto polských státních příslušníků vyučování v jejich vlastní řeči... V městech a okresech, kde žije značná část polských státních příslušníků, kteří náleží k rasovým, jazykovým nebo náboženským menšinám, zajišťuje se těmto menšinám přiměřená účast a užitek z částek, které se vyřazují ze státních, obecních a jiných veřejných rozpočtů pro výchovné, náboženské nebo dobročinné účely z veřejných peněz.“

Ale to není ještě vše: Polský stát má dodat peníze - tyto budou rozděleny mezi židy:

„Výchovné výbory, jmenované místními židovskými obcemi, postarají se pod všeobecnou státní kontrolou o rozdělení přiměřeného podílu veřejných peněz, jež budou podle článků 9. přikázány židovským školám.“

Podivné je, jak „rasové menšiny“ padají v témže okamžiku, kdy peníze vynoří se na obzoru a jak jsou tyto „menšiny“ náhle nahrazovány nedvojsmyslným výrazem „Židé“.

Ale ještě více:

„Spojené státy severoamerické, říše Britská, Francouzská, Italská a Japonská, hlavní spojené a závažné mocnosti na jedné straně a Polsko na druhé..“ - tak počíná text smlouvy - „neponechávají všech těchto předností jako věci svobodného souhlasu polského, nýbrž hledí na ně jako na mezinárodní požadavek se strany Svazu Národů.“

Článek 12. podmiňuje, aby veškeré dohody, týkající se „rasových, jazykových a náboženských menšin“ - diplomatické opsání „Židů“ - byly postaveny pod ručení Svazu Národů. Toto nařízení odnímá úplně židy v Polsku z pravomoci polské vlády. Stačí jen si postěžovat u Svazu Národů - mezinárodní židovstvo postará se pak o další.

Spojené státy přispěly k přijetí tohoto nařízení do smlouvy. Zda americký lid bude přispívat, aby v případě potřeby vynutil si výkon tohoto nařízení proti Polákům? Spolkne v přistěhujícím se čtvrt milionu židů patřičné množství židovské medicíny takového druhu, jakou Mírová konference předepsala Polákům? Kdo chce zůstat slepým oproti oné bídácké a ustavičné nenávisti, jíž dýše celá propaganda židů vůči Polákům, které tak hluboce pokořili na Mírové konferenci?

18. Přítomný stav židovské otázky

The Deaborn Independent, issue of 29 January 1921

Židovská otázka již po léta trvá ve Spojených státech, leč pod povrchem veřejnosti: každý, žid nejlépe, ví, že existuje, ale pouze nemnozí se odvážili vystavit ji léčivému vlivu veřejného projednání. Nutno v této souvislosti hovořit skutečně o odvaze, abychom tomu mlčení rozuměli. Několik rozvážných mužů se pokusilo veřejně konstatovat existenci této otázky; avšak bylo jim tak zatopeno neviditelnou a veřejnosti neznámou mocností, že chtěj nechtěj muselo být upuštěno od veřejného projevu o židovské otázce. KDO SE ODVÁŽÍ O ŽIDECH MLUVIT, MUSÍ BÝT PŘIPRAVEN NA NEPŘEKONATELNÝ ODPOR, JE-LI VE SPOLKU S PRAVDOU.

Brzdícím bodem veřejného projednání židovské otázky je zvyk amerického lidu, očekávat souhlas a potlesk za každým slovem a každým činem. V nejlepší době naší minulosti platil odpor proti veřejnému mínění jako mužnost; cena muže odhadovala se i počtem jeho nepřátel. Od té doby jsme zkrotli. Hledáme především souhlas. Naši otcové se postavili, narazivše na odpor, jejich synové se poddávají. Veřejné projednávání nemá dnes význam, tisk nechce si to pokud možno s nikým pokazit. Našemu boji za slabé schází odvaha a oheň, abychom útočili na silné, kteří vrhají slabé do bídy. Naše oslavování úspěchu zbavilo naši mravní a činnou sílu nervů. Vyhýbáme se nejraději vážným bojům, vyjímajíc zdánlivé boje na politickém kolbišti. Neodvažujeme se již pustit se s jistotou do nepřátel, kteří se brání.

Přece však bylo umožněno užít veřejně slova „žid“, což bylo ještě před rokem v klatbě. Objevuje se nyní téměř denně na předních stránkách časopisů, je všude předmětem jednání, ačkoliv pánové z B’nai B’rithu činí vše možné, aby to potlačili.

Tato svoboda je dobrou pro židy i pro ne-židy. Prvním netřeba hledět tak úzkostlivě na rty druhých, nezazní-li z nich slovo „žid“. Potlačování a uvádění v omyl pominulo. Žid je židem, je znám jak náleží. Vzduch se čistí. Nejsilnější zakalení všech lidských snah po vysvětlení světových událostí pochází z neznalosti lidstva čím a kým žid je a kde stojí. On je klíčem skorem ke všemu. Jak možné vniknout do nitra věci, je-li klíč skryt?

Asi před osmi měsíci počal *Deaborn Independent* uveřejňovat řadu studií o židovské otázce. Nebyly a nejsou útokem na židy, jak je židé chápou, nýbrž pokusem popsat skutečnosti, na nichž spočívá židovská otázka. Jejich účelem bylo objasnění, a bylo-li s ním spojeno nějaké tajné přání, bylo jím, aby vůdcové amerického židovstva dospěli k názoru, že nastala pro ně ve Spojených státech doba, aby z trampot, nedůvěry a neúcty dosáhli nejen možnosti být trpěni, nýbrž aby dosáhli i možnosti otevřeného a poctivého soužití a spolupůsobení.

Důkaz, že tyto články přinesly skutečnosti a nic jiného, spočívá ve ztroskotání židovských pokusů dokázat alespoň o jednom, že je nesprávný - ani jedno vyvrácení se

nezdařilo. Zahájí-li se polní tažení s předsevzetím strhnout nepřítele nebo vytvořit předsudky, povede takové smýšlení k tomu, že budou možnosti a pravděpodobnosti vydávány za skutečnosti. Tyto články nechtějí být polním tažením, chtějí tu i tam v zemi rozžehnout světlo a vrhnout jeho zář na věci, jež byly dosud drženy v temnotě.

Vývody *Deaborn Independentu* by neměly význam, kdyby lidé nedovedli lépe spatřovat kolkolem nyní v jasnějším světle tyto skutečnosti, které dříve ležely zahaleny ve stínu a ve tmě. Způsob odpovědí židovských přispěl pouze k tomu, že posílil závažnost těchto vývodů. Dnes mají co činit se strachem. Teď oni se mohou obávat budoucího, dosud neznámého - skutečnosti a pravdy. Netváří se již, jakoby běželo o něco nepatrného. Ve svých užších schůzkách nekřičí a neběsní jako jejich rabíni ve veřejnosti; uvažují, měli-li by se přiznat k tomu nebo onomu, nevědí však, kam by je vedla tato jedenkrát nastoupená cesta. Obávají se pravdy, nejvíce však plné pravdy.

Na těch, kteří znají plnou pravdu, spočívá však vážná zodpovědnost. Rozhodující je smýšlení a úmysl. Kdyby tyto byly založeny na vyvolání nenávisti, povstala by jistá forma postupu. Jiné však by bylo, kdyby bylo úmyslem vyvolat pozornost a rozčílení. Je-li účelem, poskytnout základy jasného a věcného porozumění případnému řešení nějaké otázky, stačí jasné vymezení problému a uvedení podstatné skutkové látky. Touto formou byl nesen tento spis. Obsahuje-li věci, židům nepříznivé, spočívá to na nich. Popírají-li určité skutečnosti, bude potřebí podat další látku. Kdyby židovští mluvčí byli zůstali poctiví a věcní v podávání důkazů a vyvracení, nemuseli by mít starosti o další. Oni sami dokázali svým vystoupením pravdivost tvrzení, že jsou nejlépe organizovaným národem ve Spojených státech. Ani vláda a správa této země není tak organizována jako americké židovstvo. Tento zjev neomezuje se pouze na Ameriku: najdeme jej všude. Hlavní prostředek, kterým pracovalo v posledním pololetí židovské hnutí, byly „davové schůze“, pořádané pomocí telegrafu.

Ne nadarmo ovládají tepenný systém zpravodajský, k němuž se v poslední době připojila bezdrátová telegrafie. Jejich lóže a spolky nemají oné volné povahy jako podobná zařízení jiných národů; jsou organizovány jako zvláštní státy, jejichž úkolem je pouze starat se o pokrok židovské moci zde i v ostatních zemích. Hromadným rozkvětem svých synagóg, časopisů, svých na oko dobročinných zařízení, svých konzervativních klubů a svých socialisticko-bolševických skupin, které všechny společně působí dle určitých pokynů, dokazují, že jsou zvláštním národem uprostřed amerického lidu, národem, který nehledá vnitřního spojení s Američanstvím, hledá spíše stálé rozdíly mezi právy židovskými a americkými.

V každém státu, v každém městě je židovská organizace s jistými politickými úkoly, z nichž prvním je, aby každý jednotlivec, každý časopis nebo kterékoliv zařízení, dávající sebeméně najevo své samostatné stanovisko k židovské otázce, byli udušeni, zničeni a podřízeni klatbě „strachu před židy“. Tyto organizace mají opět pro určité úkoly svá zvláštní oddělení a výbory. Mezi tyto úkoly náleží vyvolávání nálady proti osobám vzatým na mušku. Toto vytváření nálad je nejnižším způsobem orientálního boje a může být provozováno pouze duchy s patřičnou rasovou vlohou.

Centralizovaná organizace zřízená ve Spojených státech umožňuje v případě potřeby současný postup ve všech částech země, představuje mocnost takové pohotovosti a takového semknutí, jako se nemůže vykázat žádná jiná. Zasluhovala by nejvyššího uznání, kdyby pracovala pro blaho veškerého veřejného života. Toho však nečiní; je nejen výhradně židovská, nýbrž i v širším rozsahu potud protiamerická, pokud potírá

mnohá zařízení, která jsou svou podstatou a tradicí americká. Žid vidí ve Spojených státech ještě neforemnou masu, kterou může každý dle své vůle hníst. Neuznává Ameriku, jakou se stala a jakou je; myslí, že má právo dát zemi teprve nějakou formu, přiměřenou ovšem židovskému chápání.

Vlastnické a určovací právo mají ve Spojených státech ti, kdož se hlásí k ideálům zakladatelů tohoto státu. Tyto ideály byly vytyčeny evropskou rasou na křesťanském podkladu. S většinou jich židé nejen nesouhlasí, nýbrž je dokonce zavrhují. Jistý židovský vůdce nedávno prohlásil v New Yorku, že Spojené státy nejsou křesťanským státem; jeho další vývody ukázaly, že podle jeho vůle se jím nesmějí vůbec stát. (Že i v tomto bodu jsou židé ve všech zemích stejní, ukazuje výrok advokáta Loeba ve shromáždění zákonů věrných židů v Německu že 24.1.1912: „Žijeme v křesťanském státě, to je neslučitelné se zájmy židovstva; křesťanský svět musí být odstraněn“). Potíral křesťanskou neděli, protože je zřízencem společnosti, jejímž cílem je dosažení mosaického Šábesu jako všeobecného svátku.

Svým vlastním chováním židé potvrzují tvrzení, že provádějí v politických věcech nepřípustný vliv. Tento spis podal pouze některé ukázky, hlavní masa průkazného materiálu čeká ještě na uveřejnění - případný postup odehrál se v poslední době v plné veřejnosti.

Když byl přistěhovalecký zákon předložen Kongresu, byla převážná většina jeho členů pro omezení. Kongres rozhodl na základě skutečností a vlasteneckých úvah. Sotva bylo rozhodnutí přijaté, rozžhavily se telegrafní dráty židovskými protesty a vlaky do Washingtonu byly nabity židovskými agenty. Významné slovo „žid“ se uplatnilo. Zákonodárci hledali úkryt. Naučené řeči byly spouštěny. Kompromisy byly navlékány, prováděny změny zákona. Kouzelným slovem „žid“ roztál hlavní účel jako rampouch na slunci. Nikdo, mimo židy neprotestoval. Podivuhodné pronikání jejich aparátu po celé zemi dalo však jejich postupu zdání význačné národní události. Pouze jeden bod nemohli zakrýt, totiž, že přistěhovalci byli většinou židé.

Nesporně byl zákonodárný postup Kongresu Spojených států právě tak zadržen ve věci, která měla vážný význam pro národní věc, jako před deseti lety byl jimi Kongres přinucen vypovědět obchodní smlouvu s Ruskem; dva důkazy násilí a bezohledné rozhodnosti, bez zřetele k následkům pro naší zemi, které byly podány před zraky všech.

Jako bylo zrušení obchodní smlouvy s Ruskem částí židovského světového programu, je jí nyní počínající přistěhovalectví polských židů. Žádný „pogrom“ je odtamtud nevyhání. Toto slovo je pouze propagačním zbožím. Židé opouštějí Polsko, protože vědí, že se tam něco chystá. Plány židovsko-sovětského bolševismu neodpočívají. Američtí židovští agenti cestují neustále po Polsku. To vše nevěstí Polsku nic dobrého. Spojené státy jsou vystěhovaleckou shromažďovací pánví. Francie s Anglii se za to poděkují. Američtí židé jsou dost mocní, aby věci vynutili. Odtud, z newyorského východu, byl bolševismus přenesen do Ruska; má snad odtud vyjít také zničení Polska? Ovšem, nastanou snad události, které plán zkříží.

Boj s *Deaborn Independentem* je dalším důkazem ovládání tisku židy. Ne snad, že by byl majitel lokálního listu přímo pod vlivem mocné centrály washingtonské, newyorské nebo chicagské; leč asi dvacet bohatých židů v místě, nejlepších jeho inzertních zákazníků - kteří opět obdrží své instrukce ze židovského hlavního stanu - dostačí, aby jej učinili malým, ať je jeho přesvědčení jakékoliv. Většina novinářských vydavatelů vyzná se zcela dobře v židovské otázce a od shromáždění dobře informovaných novi-

nářů mohla by se vláda a lid dozvědět o ní všeho potřebného a žádoucího. Této otázky nelze již zadržet; projednávání v tisku počíná nabývat jiného průběhu, než jaký židé chtěli a očekávali, toto projednávání netýká se jen „útisku“, nýbrž i PRAVDY.

Pocit zklamání se zrcadlí v odpovědích na skutečnosti, uveřejněné v *Deaborn Independentu*. Buď značí nějakou židovskou fintu nebo jsou výrazem bezmocnosti; při důležitosti situace věc pro židy jistá a rozhodně pokořující. Ani jediného vyvrácení, ani ve věci „Protokolů“, ani ve věci jiných údajů; vypadá to, jakoby složili zbraně, proto ten nedostatek upřímnosti: neodvažují se pohlédnout tváří v tvář skutečnostem. Vyhýbají se, zahalují se mlhou frází. Kdyby se dalo proti našim zjištěním něco namítnout, bylo by třeba to dokázat.

Došlá odpověď několika židovských vůdců je alespoň slušná, pokud se týče tónu, což neplatí o většině židovských vyjádření. Neslušná je však v pokusu, vzbudit dojem, jakoby zde běželo o antisemitismus!

K tomu budiž poznamenáno: veškerý antisemitismus ve spojených státech je novějším výtvorem samotných židovských vůdců; potřebují ho, byť i pouze proto, aby jím udržovali židovskou masu. Snaží se svým stoupencům zakázat *Deaborn Independent* a odvrátit pozornost od skutečnosti, že na židy nesmí být židy útočeno. Proto se tolik neobávají nežidovského antisemitismu, jako spíše výbuchu spravedlivého rozhořčení amerických židů, až ti odhalí tento manévr a neschopnost svých vůdců. „Antisemitismus“ je vždy posledním útočištěm nepoctivých židovských vůdců, stojí-li před tváří pravdy; probudili jej vědomě v nežidovské mase, aby jím upevnili svou vládu nad vlastním lidem.

Nedávné noviny přinesly „protest proti antisemitismu“ podepsaný jistým počtem nežidů a to dvakrát po sobě, protože v prvním případě nezpůsobil dojem. Zdá se, že noviny měly již dost toho stálého otiskování prohlášení ze židovského hlavního stanu. K dosažení většího účinku opatřili si tudíž podpis Woodrowa Wilsona, aby věc světu telegraficky ohlásili.

Bylo zcela správné od Wilsona a ostatních podepisovatelů, že vydali protest proti „antisemitismu“ - v předpokladu, že byl míněn tento antisemitismus. Také Dearbom Independent podepsal by takovýto protest, také on je proti antisemitismu a vytýká židovským vůdcům, že používají tohoto slova, aby jej vyvolali.

Ve skutečnosti tento protest směřoval proti veřejnému a upřímnému projednávání židovské otázky.

Ať je tomu jakkoliv, každé uveřejňování, ať pochází od Společnosti pro potírání pomluvy nebo od kohokoliv jiného, je vítáno, tím spíše, zasahují-li nežidovští obhájci židů. Židovským mluvčím nezbývají jiné zbraně než zalhávání, svádění v omyl a výhružky. Nežidovští obhájci však musí podat důkaz pravdy, pro i proti. A tak se dá očekávat; že povstane skutečně věcná debata.

Nikdy bychom nevyloučili z poštovní přepravy nebo z veřejných knihoven jediné židovské literární dílo, ať by bylo sebe pokáráníhodnější a protipravdivé. Každý židovský řečník by směl bez obtěžování řečnit na veřejných schůzích; jediný židovský podnik by se nemusel obávat bojkotu. Zastáváme se svobody slova a přesvědčení. Židé však nechtějí svobodu slova ani svobodný tisku. V každém státě Unie pracuje B’nai B’rith, zakazující jakékoliv uveřejnění, které by obsahovalo něco nepěkného o židech - to je židovská odpověď na přednesené skutečnosti.

Ve stech veřejných knihoven pracují židé, aby odstranili všechny knihy, obsahující jen pochybnost o tom, že židé jsou vzorem všech ctností a vyvoleným národem.

A to se děje ve Spojených státech a obzvláště v některých jejich státech východních, které se dříve nejneohroženěji zastávaly svobody slova a tisku!

Jen tak dále. Každý jednotlivý případ znamená přece jen o důkaz více že to, co se zde píše o židech, je pravda. Přítomný stav židovské otázky ve Spojených státech je; uveřejňování dlouho zadržovaných skutečností je v proudu. Židovští vůdcové jsou si plně vědomi pravdy těchto skutečností.

Jejich odpověď: zalhávání a útisk.

Výsledek: naprostý nezdar na této cestě.

19. O současné americké hudební tvorbě

The Deaborn Independent, issue of 13 August 1921

Právě tak, jako se dostala americká scéna a film pod panství ničivého židovského handlířského ducha, stal se i obchod s „populární hudbou“ židovským průmyslem. Jeho vůdčími činiteli jsou většinou ruští židé, jejichž minulost je právě tak podezřelá, jako minulost jistých židovských divadelních a biografových podnikatelů. Žid nezpívá již, co miluje, nýbrž co mu předzpěvují „velké hlásné trouby“ v music hallech neustálým opakováním, až počnou to nahodilí mladí posluchači opakovat na ulicích. Tyto hlásné trouby jsou placeny agenty jiddisch-továren na písně. Nežidovská hudba se zesměšňuje jako „svatouškovská“, najdeme ji pouze ve společnosti opravdu dobré.

Ďábelská potměšilost, vytvářející nečisté ovzduší ve všech společenských třídách, nesmí být přehlížena. Máme zde co činit s démonickou škodolibostí.

Proud teče dále, stává se stále špinavějším, zneuctívá nežidovské obecenstvo a rozmnožuje židovské bohatství.

Duchovní učitelé, reformátoři společnosti a rodiče otřesení tímto vzmáhajícím se pustnutím lidu, jsou rozhořčeni špatnými jevy, vystupujícími na světlo. Vidí je, potírají je, obžalovávají mladé lidi, nacházející zalíbení v těchto dusivých věcech.

Ale to vše má svůj pramen! Proč neproniknou až k němu? Útočným cílem má být příčina, ne následky. Je bezúčelné kárat lidi. Ponechte alkoholové záplavě volnou cestu a v krátké době se stanou z lidu pijáci. Podlehl by jiným narkotickým jedům, kdyby směly být právě tak volně prodávány, jako nyní výrobky fabrikantů populární hudby. V takových případech by bylo bláhové, obžalovat oběti, zdravý rozum žádá, aby byli voláni k zodpovědnosti svůdcové. Zdrojem mravního zdivočení je jidischská skupina hudebních fabrikantů, která ovládá veškerou produkci.

Rozčilující starost, aby byli stále „na výši doby“, vhání armádu majitelů samočinných klavírů do hudebních obchodů, aby viděli, co nejvíce táhne; zajisté je to jiddischská hudba a tak nákaza postupuje dům od domu.

Po lidovosti ani stopy. Tak chudé jsou tyto písně duchem i citem, že mohou mít jen kratičké trvání a pak, nepovšimnuty, zmírají přes noc. Ale již je připraven nový šlágr. A protože je „nejnovější“ a reklama praví, že je šlágrem, protože najaté „hlásné trouby“ oznamují, že jej zpívá každý, stane se i on na krátký čas populárním. A tak to jde rok za rokem. Je to starý trik, „měnit styl“; aby se urychlil obrat a dráždilo ke koupi. Nic není trvanlivým v židovském makléřství, v módě, ve filmu ani v písních. Musí být vždy něco nového, aby proud peněz byl sveden z kapes lidu do kapes hudebních fabrikantů.

Dlužno mít zřetel ke dvěma věcem:

1. Že „hudba pro lid“ je skorem vždy neslušná a že je nejsilnější příčinou mravního zbahnění; ne-li nejsilnější, tedy aspoň v souhrnu s filmem.
2. Že je téměř výhradně židovským výrobkem. Židé nestvořili lidové písně, nýbrž je zkazili. V témže okamžiku, kdy se jí zmocnili, zmizelo i její mravní jádro. Lid je zpíval a neměl, co by v ní skrýval. Dnešní „populární píseň“ je často tak dvojsmyslná, že přednášející se musí předem ujistit úrovní svých posluchačů.

Vkus obecenstva si žádá to, co je mu nejčastěji předkládáno; tento vkus je zvykem. Chybí mu rozlišovací síly a vezme, co se mu poskytuje. Veřejný vkus se podle hodnoty duchovní stravy buď zlepšuje nebo zhoršuje. Čtvrt století nerušeného působení divadla, kina, populární hudby, hospody a novin, k tomu zesměšňování všech mravnostních protiopatření - a veřejný vkus je změněn k nepoznání.

Staré písně vštípily se samy sebou do paměti, nevyšly nikdy „z módy“. Kdo si pamatuje nejpopulárnější šlágr minulého měsíce?

Nespokojen tím, že všude zasahuje do našeho života počínaje zlatem nezbytným pro hospodářský život, až po denní chléb, židovský vliv vniká i do našeho obydlí a určuje, které písně mají být zpívány.

Kdyby bylo možné opatřit známkou „Židovský“ každou součást denního života, vystavenou židovskému vlivu, naskytl by se nám úžasný pohled.

20. Bolševická pařeniště ve Spojených státech

The Deaborn Independent, issue of 16 April 1921

Bolševismus v Americe pracuje přesně týmiž metodami, částečně i týmiž agenty jako v Rusku. Když Martens, tak zvaný vyslanec sovětského Ruska, musel opustit Spojené státy, zanechal tam náhradníka, jistého Kara Rechta, newyorského židovského advokáta; jeho kancelář je dostaveníčkem židovských odborových vůdců z města i venkova, příležitostně i několika amerických úředníků, sympatizujících s židovskými snahami ve Spojených státech.

Newyorské poměry jsou důležité, protože z tohoto střediska se rozebíhají nitky do všech měst země. New York je škola, kde se hlasatelé revoluce učí své úloze; jejich znalosti se prohlubují radami a zkušenostmi delegátů docházejících nepřetržitě z Ruska.

Američan si nedovede představit, že všechny ony poruchy veřejného pořádku, o nichž se dočítá, nejsou nahodilé, nýbrž že jde o plánovité zjevy, řízené vůdci, kteří přesně vědí, co chtějí a co činí. Revoluce v Německu, francouzská (1789), ruská - byly dílem mužů, z nichž každý předem znal stanoviště, které měl zaujmout; až do dnešního dne se neuvolnil stisk těchto mocenských skupin na hrdle oněch zemí. Francie je neméně pod židovskou vládou než Rusko, a Německo se, přes svůj tak zvaný antisemitismus, marně snaží vyprostit své hrdlo ze sevření židovské pěsti.

Abychom ukázali, jak židovské organizace ženou kupředu revoluci a bolševismus ve Spojených státech, nutno pohlédnout na tamní židovské hnutí dělnické.

„Pátá Avenue“ v New Yorku byla už asi před patnácti lety střediskem amerického obchodního života. Dnes je tato třída a sousední čtvrti shromažďovací pánví polských a ruských židů; jejich zaměstnáním je vše, co souvisí s „konfekcí“. Americký kupec se odvrátil, ceny budov klesly a židé je skoupili za nízké ceny.

Dnes se tam večer tlačí tisíce temných postav, činících třídu jiným neschůdnou - orientální ovzduší. Drží tuto čtvrť tak pevně a výhradně obsazenou, jako by ji byli dobyli bodákem.

To vše by bylo v pořádku, kdybychom směli věřit filmům, předvádějícím Američanům, s jak horoucím srdcem tito příchozí milují náš národ a naše zřízení. Avšak jejich skutky a výroky jejich vůdců obviňují toto krásné líčení že lži - jejich touhou není přizpůsobit se americké podstatě, nýbrž přizpůsobit tuto podstatu sobě. Považují Ameriku za masu hlíny, kterou chtějí hníst podle svých přání, nikoliv za dobrou matku, ochotnou tyto cizince přijmout jako své děti. Podle židovského politického úsudku nejsou Spojené státy ustáleným útvarem, nýbrž volnou zemí, z níž je možno učinit co se chce.

Nazval-li Zangwill Ameriku tavicím kotlem, neoznačuje správně proces, který se zde odehrává. Předně jsou látky v kotli, které se nechtějí roztavit. Ba, pozoruje se i vzmáhající se snaha roztavit kotel samotný. Na Páté Avenue utržil již na každý pád díru. Vysoké budovy jsou obsazeny dílnami všech oděvnických odvětví, jež se stala ve Spojených státech židovským monopolem.

Jak máme rozumět židovské náklonnosti k tomuto řemeslu s jehlou? Vysvětluje se to odporem k těžké tělesné práci, proti životu na venkově a snahou po samostatnosti. Usadil-li se žid ve městě, zamění je pouze jiným městem. Existuje jistá hebrejská společnost, která chce usadit židy na venkově; její úspěchy se rovnají nule. Tím intenzivněji pokračuje osidlování měst; nejdříve je to několik předbojovníků a v krátkém čase pak větší kolonie, která brzy opanuje a ovládne město. To se neděje náhodně. Žid není dobrodruhem, hledajícím štěstí na vlastní pěst; všechna židovská hnutí opírají se o jeden základ a pokračují plánovitě. New York je přípravnou školou, kde židovský příchozí dostane pokyny, jak jednat s místními gójи. Židovské oděvnické řemeslo nemá nic společného s řemeslnou činností a důkladností; je to pouze zhotovování hromadného zboží s nejdalekosáhlejší dělbou práce. Aby měl pokud možno nejvíce volného času, dává pak žid přednost kusové a domácí práci; tím získává vždy dost času pro revoluční porady, shromáždění, demonstrace a radikální novinářské články.

Trocký žil tímto způsobem v New Yorku. Svých prázdných chvil používal k tomu, aby kul plány k převratu carské říše. Všichni židovští vůdcové na newyorském východě věděli, že Trocký stojí před krokem k odpravení cara. Dobře promyšlený plán. V danou hodinu všichni předem určení mužové se odebrali na svá vykázaná místa. I nyní má newyorský východ pohotové muže budoucnosti - žijí uprostřed „počestného“ revolucionářského řemesla krejčovského.

Je-li toto úplně židovské, jsou jimi i spojené s ním zlořády. Jsou lidé, tvrdící, že ruský bolševismus je pomstou ubohých „Rusů“ za všechna bezpráví, která vytrpěli v Americe.

- Předně nejsou tito „Rusové“ Rusy, nýbrž židy;
- za druhé bolševismus není ruský, nýbrž židovský;
- za třetí jsou zaměstnavatelé židovských krejčí opět židé; domácí, který od nich bere lichvářské nájemné je židem.

Tato obhajoba není tudíž, než pomluvou Spojených států k okrášlení a zastření židovského bolševismu.

Konfekční odborová organizace je čistě židovská, protože je židovský celý ten obor. To třeba mít na zřeteli vzhledem k četným stávkám v tomto oboru a neobyčejnému

zdražení všech jeho výrobků. 99 milionů Američanu zaplatilo tyto stávky a vysoké zisky židovského monopolního řemesla. Za války byly ceny v konfekci ztrojnásobeny. To se stalo přes prohlášení továrníků látek, že veškerý zisk připadá výhradně zhotovitelům oděvů.

Jsou dva tábory židovského bohatství a židovské moci, která mají v New Yorku své středisko. Jeden je Německo-židovský a je zastoupen Schiffy, Speyery, Warburky a Kahny, Levisohny a Guggenheimy - tito hrají svou hru penězi, které jím dávají do rukou ne-židé. Druhý tábor je utvořen ruskými a polskými židy, kteří monopolizují oděvní, klobouční, kožešní a galanterní řemeslo.

Oděvní trust, sestávající výhradně z židů, dodávající nejvíce průbojníků proti jistým evropským vládám, je dnes střediskem a tepnou hnutí, které, kdyby dosáhlo úspěchu, nezanechalo by ani stopy po naší zemi a jejích zřízeních, ba i jejích svobodách.

Existuje kolem padesát zaměstnavatelských svazu konfekčních. Dalo by se předem předpokládat, že práce v hlavních rysech vykonávají ženy. Tak tomu však není: většinu tvoří mužové. Židovské zaměstnavatelské svazy, které monopolizují veškeré oděvnictví Spojených států, tvoří jedno křídlo židovského vojska na poli politického zrevolucionování. Druhé křídlo tvoří Spojené kehillahy New Yorku se židovsko-americkým komitétem.

Ve Spojených státech je více bolševiků než v sovětském Rusku. Jejich cíl a jejich rasová povaha jsou stejné jako tam. Že nemohou zde stejně pořídit, spočívá v rozšířenější známosti jejich podstaty, ve vyšší všeobecné inteligenci a ve vládních mocenských prostředcích.

Baštou vlivu a činností bolševiků ve Spojených státech jsou židovské odborové organizace. Skorem bez výjimky se tyto hlásí k bolševickému programu jak oproti průmyslu, tak i oproti zemi jako celku. Seznání této skutečnosti je židovským vůdcům v tomto okamžiku velmi trapné. Je dost zlé, že ruský bolševismus je převážně židovský; zjištění téže skutečnosti pro Spojené státy znamená pro židovské vůdce zatížení, jemuž se stěží budou moci vymknouti.

Ruský bolševismus se vyvinul v newyorských východních čtvrtích a byl podporován náboženským, morálním a finančním povzbuzováním se strany vedoucích židovských osobnosti. Lev Trocký pochází z newyorského východu (Vlastním jménem Lejba Bronštajn; původem je z Oděsy, před US pobýval např. také v Německu. Pozn. red.). Mocnosti a síly, které jej podporovaly, měly své středisko v Kehillaze; tato a s ní spojený židovsko-americký komitét byly na jeho díle - převratu státního zřízení, které bylo za války spojencem USA - interesovány. Ruský bolševismus byl podpořen židovským zlatem ze Spojených států..

Musí vzbudit údiv lhostejnost v této zemi, která v posledních letech židovskému bolševismu dovolila, aby byl veřejně činný. Jediným případným vysvětlením mohlo by být, že židé nepomysleli, že by se mohl americký národ jednou probudit k vědomí a odporu. Dalekosáhlé vysvětlování židovské taktiky překvapilo asi židovské vůdce. A tak převládá pro tento okamžik snaha - máme-li věřit stížnostem židovských bolševiků - utlumit poněkud revoluční bitevní horlivost.

Jeden z těch, kteří si stěžují, je Benjamin Schlesinger, předseda mezinárodní unie konfekčních dělníků s počtem asi 150 tisíc členů; je to revoluční spolek k převrácení nynější společnosti a státního zřízení. Naříká si, že židovští soudcové znovu vystupují

ve svých rozsudcích proti židovským stávkám. „Říká se, že tak činí k záchraně židovského jména, aby se neřeklo: všichni židé jsou bolševiky."

Velkou, ke kehillaze patřící odborovou organizací jsou spojení krejčovští dělníci američtí s 200.000 členy. V jejím čele stojí ruští židé, provozující bez obalu bolševickou propagandu. Předsedou je Sidney Hillmann, vyložený bolševik, narozený v Rusku. Jeho sekretáři, Josef Scholssberg a Abraham Siplakov jako cíl hlásají násilné vyhnání podnikatelů podle ruského a turínského vzoru, kde se dělníci zmocnili továren za hudby a s vlajícími prapory. Zapomínají však podotknout, že tyto továrny potom stály.

Výslovně budiž zdůrazněno, že bolševické propagační odborové organizace jsou členy kehillahy a podléhají tudíž vedení páriů z americko-židovského komitétu.

Jak americkými jsou židovské organizace, vysvítá již z toho, že asi z 2000 předsedů pochází 90 procent z Ruska, Rakouska, Maďarska, Rumunska a Německa. Jejich cílem není amerikanizovat židy, nýbrž zbolševizovat Ameriku. Židovské dělnické organizace mají svůj původ bezprostředně v rusko-židovském „svazu", kterého spolupracovníci zaplavili po nezdaru ruské revoluce roku 1904 Spojené státy a dali židovským odborovým organizacím svou bolševickou pečeť. Obcovací řeč je jiddisch. Jsou na přední stráži světové revoluce, prováděné Moskvou. Kdyby byli židovští sovětští vůdcové použili jen desetiny námahy a prostředků, uplatněných k rozšíření bolševických idejí ve všech zemích k tomu, aby Rusko řádně spravovali a živili, byla by tato země v situaci daleko méně beznadějné; podvratná propaganda je jediným uměním, v němž jsou bolševici mistry.

Zastoupení sovětské vlády ve Spojených státech dlužno považovat za přední hlídky světové revoluce, za než je též považováno všemi odborníky. Proto byl sovětský „vyslanec" Martens poslán postrkem domů. Tento měl navázat obchodní styky, kterýžto účel měl současně vysvětlit částky zlata, jimiž disponoval. Avšak vláda Spojených států rozpoznala jako správnější a jediný důvod jeho přítomnost - světovou revoluci. Martens zmizel, avšak sovětské vyslanectví zůstalo. Je zastoupené 36-letým ruským židem Rechtem. V témže domě je kancelář Izaaka A. Hourwicha, která je pokládána za hlavní stan rusko-bolševické propagandy.

K hostům této kanceláře patří Judah L. Magnes, hlava newyorské kehillahy. Je rabínem bez synagógy, ultraextrémistou, mistrem agitačního řečnictví. Probolševik svým vlivem a spojením. Platí za zprostředkovatele mezi bohatými a radikálními židy, kdykoli tito potřebují peníze. Vypravuje tisku, jak slabým a nevinným sirotkem je kehillaha, sloužící prý pouze výchovným účelům a skutkům lásky k bližnímu. Nuže, kehillah není výchovným ústavem, aniž slouží skutkům lásky: je to nervové středisko židovské moci; kdyby jím nebyla, nezabývala by se židovskou politikou a nacionalismem, a nezabývali by se jimi mužové, kteří nyní stojí v čele. Kehillah je tím, co toto slovo značí - židovským sjednocovacím veškerenstvem.

U Rechta a Hourwiche vcházejí a vycházejí již jmenovaní Schlesingerové, Hillmannové, Schlossbergové. Pak někteří přistěhovalečtí inspektoři z ostrova Ellis - ovšem všichni židé; někdy i některý kurýr z Ruska, který se sem vloudil nebo také některý vyslaný do Ruska, aby odnesl zprávy od Rechta Hourwiche.

V Rechtově kanceláři jsou prohlíženy americké pasy. Obchodní zástupce Recht je v nejužším spojení se sovětskými úřady a zná přesně všechny jejich úmysly vzhledem k americkým poměrům. Hlavním předmětem porad u Rechta je bolševická propaganda v Americe. Lidé jako Hillmann, Schlossberg, Schlesinger jsou pouze spojovacími důstoj-

níky mezi sověty a hebrejskými odborovými organizacemi. Rozkazy, vycházející z Moskvy jsou prostředkovány židům v Americe a těmito prováděny.

Rozumí se, že rabín Magnus je dopodrobna zpraven o všem, co ví celá kehillah; on, hlava největší rasové politické organizace země, s vlastními zákony a vlastními metodami k dosažení cílů.

Avšak Schlossbergové a tak dále nejsou nejvyššími hlavami. Spojení běží přímo k oněm výšinám, kde trůní ti, kdož vládnou národním financím a vykonávají mocný vliv na vládu. Jsou to konzervativní židé, kteří financují radikální agitace; jsou živoucí odpovědi na otázku: jaký užitek mohou očekávat z bolševismu? Dále židé, kteří se zasazují u úředních míst o to, aby uznaní zrádcové a revolucionáři zůstali beztrestní, a kteří stále naplňují prázdné kapsy nejpovážlivějších osob.

Je to zajisté nejhloupější karta, kterou židovští vůdcové vyhodili tvrzením, že kehillah je nevinnost sama.

21. Vlastní doznání vůdce řádu B'nai B'rith

The Deaborn Independent, issue of 14 May 1921

Jeden z nejvýznamnějších vůdců řádu B'nai B'rith byl LEO ST. LEVI. Jako advokát dobré pověsti obdržel předsednictví tohoto mezinárodního židovského řádu v roce 1900 a zemřel roku 1904. Zúčastnil se mezinárodní politiky svého národa a byl prý spolupracovníkem státního sekretáře Haye v mnohých důležitých věcech. Jeho projevy, dále uváděno, pocházejí z doby jeho předsednictví B'nai B'rithu a byly v pamětním spise řádem vydány rok po jeho smrti. Není tudíž o jejich pravosti pochyby.

Nežidovští obhájci židovstva mají ve zvyku se rozčilovat, kdykoli se poukáže na orientální charakter jistých židovských činů. Levi nepopírá této orientální povahy, nýbrž potvrzuje ji. Na straně 104 omlouvá jisté židovské společenské nedostatky tím, že

> *„Žid, pocházející původně z Východu a nucený dvacet století žít pouze mezi sobě rovnými, zachoval si ve svých sklonech mnoho, co je charakteristiky orientální."*

Na stránce 312 hovoří o „orientální příchylnosti k rodičům." Toto poctivé přiznání skutečnosti budiž doporučeno oněm plazivým novinářům, kteří z hloubi své nevědomosti o židovské otázce spatřují v poukazu na orientální původ židů urážku a neklamný znak antisemitismu...

K židovské otázce staví se Levi takto (str.101):

> *„Zdržel-li jsem se dále u tohoto předmětu, učinil jsem tak, poněvadž musím doznat, že bylo-li židu odepřeno mnohé na co měl právem nárok, často požaduje více, než mu náleží. Nejtvrdošíjněji se opakuje věta, že židovská otázka neexistuje; že žid je občanem jako každý jiný občan, a že pokud vyhoví zákonitým nařízením a neprohřeší se proti trestnímu ani civilnímu zákonu, nepodléhá jeho život žádné veřejné kontrole. Tento výrok byl by zajisté dobře odůvodněn, kdyby žid nežádal si dále nic, než žití v klidu a pokoji; avšak žádá-li si společenské rovnoprávnosti, musí si dát líbit, že celé jeho chování bude podrobené zkoušce - neměl by být v tomto ohledu přecitlivělým. Nedostatku důslednosti a nevědomosti v zacházení s židovskou otázkou nenajdeme vždy na straně těch, kdož smýšlejí s*

židy nepřátelsky... Od té doby pozdvihli židovskou otázku k nepřehlédnutelnému významu běženci z Ruska, Haliče a Rumunska. Od té doby svítá světu poznání, že jsme svědky druhého tažení, které slibuje v krátké době změnit tvárnost židů na západní polokouli.“ (Strana 59)

Levi zdůrazňuje opětovně, že židé jsou rasou a nikoliv náboženskou obcí - jedním národem, a že slovo žid má se pojímat spíše ve smyslu biologickém, než theologickém.

„Je jisté, že rasa a náboženství jsou vzájemně proniknuty, takže nikdo nemůže přesně říci, kde začíná jedné a končí druhé.“ (Strana 116)

„Není pravda, že židé jsou židy pouze svým náboženstvím.“

„Eskymák, americký Indián, mohl by z přesvědčením přijmout každou větu židovské víry, mohl by být, pokud se týká náboženství, židem. A přece by nenapadlo nikomu ani na okamžik, počítat jej k židům jako k národu... Není pouze nutné, aby se věřilo v židovskou víru, nýbrž aby člověk byl přímým potomkem národa, který měl kdysi svou světskou vládu a vlastní zemi až do zničení svého druhého státního zřízení. Tato událost vzala židům zemi a stát, rozptýlila je po celém světě, ale nerozptýlila národní a rasovou ideu, která byla součástí jejich přirozenosti a jejich náboženství. Kdo může tvrdit, že židé nejsou tedy rasou? Krev je základem a symbolem rasové ideje a žádný národ na světě nemůže se domáhat nároku na čistotu a jednotnost krve s tak dobrým právem jako židé.“ (Strana 190-191)

„Náboženství samo neznamená ještě národ. Jak již podotknuto, nestává se vyznavač židovské víry touto skutečností ještě židem. Na druhé straně zůstává žid od narození židem, byť i zřekl by se své víry.“ (Strana 200)

Téhož mínění jsou mužové jako Brandeis, člen nejvyššího soudního dvora Spojených států. Praví:

„Všichni chceme vyznávat, že my židé tvoříme zvláštní národnost, jejimž příslušníkem je každý žid, ať bydlí kdekoliv a věří v cokoliv.“

Levi zastává se tudíž žádané a prováděné odloučenosti.

„Židé sotva se změnili početně ve 2000 letech. Nezískali přívržence pro své náboženství. Přivlastnili si umění, literaturu a civilizaci mnohých pokolení, ale vyhýbali se krevnímu míšení. Profiltrovali svou krev do krve jiných národů, ale od ostatních národů přijali velice málo krve do své.“

Smíšené sňatky mezi židy a ne-židy nazývá Levi bastardováním.

„Zdá se mi jasným, že židé a ne-židé mají se vystříhat vzájemných sňatků z téhož důvodu, jako se vyhýbáme sňatku s nemocným, se souchotinářem, s krtičnatým nebo s černochem.“ (Strana 249)

Přimlouvá se za veřejné školy pro nežidovské děti, nikoli však pro děti židovské; „tyto mají být vychovávány odděleně.“ (Str. 254)

„Je nejen pozitivní a bezprostřední výhodou, vychováme-li ze svých dětí židy, nýbrž je toho nevyhnutelně třeba i k našemu zachování. Zkušenost učí, že naše mládež odvyká svému národu, obcuje-li bez rozdílů s ne-židy.“ (Strana 255)

Úžasně poctivým je Levi v přiznání:

„Protože jsme daleci toho, abychom byli vespolek gentlemany, nemůžeme rozumně očekávat, že budeme jako třída přijati do dobré společnosti. Zůstaňme tedy raději mezi sebou.“ (Str. 260)

Pokud se týče výtky, činěné židům stran nedostatku odvahy, praví:

„Fyzická odvaha je vždy jen přídavkem, nikoli však prvkem židovské povahy. To možné říci s málo výjimkami o všech orientálních národech. Pocit obavy před nebezpečím je u nich silně vyvinut, ale nenajdeme u nich onoho pěstování neohroženosti, které vyznačuje velké národy západní Evropy.“ (Strana 205)

Pravě této starosti - aby ušli nebezpečí, Levi připisuje onen význam židů mezi národy. Ať tito bojují, židé mohou trpěti, a to je větším. Nechť se honosí jiní národové svou válečnou dobyvačností a triumfy; jejich vítězství přes rozmanité plody nebyla trvalá; možno říci právem, že národ, kterého velikost je založena na udatnosti, jde vstříc rozpadu přes stupně nesvornost a zrůdnosti... V ctnosti utrpení mají židé, myslím, ochranný prostředek proti rozkladu, který označuje dějiny všech ostatních národů. Židovští mluvčí zprvu prudce popírali dokonce i předpovídanou účast židovskou v Německé revoluci roku 1848. V Disraeliho románu „Coningsby“ Levi poznamenává k tomu:

„Revoluce v Německu roku 1848 přiměla mnohé velmi vzdělané židy, aby se vystěhovali do Ameriky... Netřeba přecházeti k událostem roku 1848, stačí poukázat, že bylo nemálo židů mezi revolucionáři a že značný počet jejich, vládou pronásledován, uprchl z bezpečnostních důvodů do Spojených států.“ (Str.181-2)

Tito němečtí židé jsou dnes vrchními finančníky této země. Našli zde plnou svobodu, aby mohli vykořisťovat lidi a národy, pokud jen chtěli a mohli. Ještě dnes mají svá spojení s Frankfurtem, hlavním městem mezinárodního finančního židovstva.

Kde se dostanou do rozporu logika s rasovými požadavky, Levi se poctivě vzdává logiky.

„Z mnohých důvodů židé udržovali svou odloučenost. Podle teorie neměli by tak činit. Do svých společenských organizaci měli bychom připustit každého dobře smýšlejícího a váženého ne-žida, který nás pocti svou žádostí o vstup. Ale co shledáváme teoreticky správným, může být prakticky nesprávné. Je jistě bezprávím, vyloučit váženou osobu pouze proto, že není náhodou židem. Ale na druhé straně: kde by měla být jinak vytyčena rozhraničovací cara?“

Leviho nemůžeme kárat, že tíhne ke svému kmeni. Pokárání zasluhují patolízalští ne-židé, kteří odpadávají od svého kmene a stávají se židovskými příživníky, rasové zrůdy, které by byly čestnějšími, kdyby měly jen jednu tisícinu židovského rasového sebevědomí.

Proč se židé drží pohromadě? Čím se liší od ostatních? Svým náboženstvím? Nechť si je podrží neznečištěné mezi ostatními. Svou rasou? Jestliže ano, musí za tím vězet politický účel. Jaký? Palestina? Čteme o něm mnoho v novinách, napájených prostřednictvím Associated Press propagačními depešemi židovských agentů. Ale dosud není Palestina židovskou. ŽIDOVSKÝM POLITICKÝM CÍLEM JE SVĚTOVLÁDA V

MATERIÁLNÍM SMYSLU. Jen toto a nic jiného vysvětluje jejich politické, propagační, revoluční a stěhovavé snahy.

22. Kuhn, Loeb & Co., New York, M.M.Warburg & Co., Hamburk

The Deaborn Independent, issue of 18 June 1921

Židovští bankéři přece jen nemají dosud plnou finanční vládu ve Spojených státech; bez veškeré pochybností po ní baží a v několika směrech ji skorem dosáhli - ne však ještě úplně. Přes to již jsou mocí tak děsnou, a tvoří se svými mezinárodními spojeními jednotný politický problém takového významu, že není radno spatřovat důvod k uklidnění v okolnosti, že nedosáhli dosud vrcholu.

Velké židovské bankovní domy Spojených států jsou dovezeným zbožím; mnohé z nich jsou původu tak čerstvého, že možné sledovat jejich vývoj ode dne přistěhování; pocit, že máme co činit s cizinci, je zesílen podrženými zámořskými vztahy. Opět je právě internacionální spojitost nejsilnějším bodem jejich moci. Čtyři současná nejvýznamnější jména v židovsko-americkém finančnictví jsou Belmont, Schiff, Warburg a Kahn.

AUGUST BELMONT přišel sem roku 1837 jako zástupce Rothschildova domu. Jeho rodištěm byl Frankfurt nad Mohanem. Jeho rodina později téměř zapomněla na svůj židovský původ. Zabýval se mnoho politikou a v kritické době od roku 1860 až 1872 byl předsedou národně demokratického komitétu. Jeho zastoupení Rotschildových zájmů bylo tomuto domu velice užitečné, i když tehdejší finanční obchody se jeví poměrně malé ve srovnání s dnešním rozsahem.

JAKOB SCHIFF je dalším židovským peněžníkem, jímž byl svět obdařen ve Frankfurtu. Když strávil učební dobu v kanceláři svého otce, jenž byl také Rothschildovým agentem, přišel roku 1865 do Spojených států. Stal se jednou z hlavních tepen, kterými probíhal židovsko-německý kapitál do amerických podniků; jeho činnosti získaly mu postavení v četných důležitých oborech amerického hospodářského života: zvláště v železnicích, bankách, pojišťovacích a telegrafních společnostech. Oženil se s Terezou Loebovou a stal se konečně hlavou firmy Kuhn, Loeb a Co.

Tak se Schiff zabýval politikou židovského zabarvení a byl hnací silou v politickém boji, ve kterém byli kongres a president roku 1911 nuceni, pro jednu čistě politickou otázku, které se dal obratně americký nátěr, aby přerušili spojení s tehdejším spřátelený Ruskem. Prokázal Japonsku ve válce s Ruskem neocenitelné služby, byl prý však zklamán japonskou mazaností, která jej zbavila velkého protidaru za jeho služby.

OTTO KAHN je společníkem ve firmě Kuhn, Loeb a Co. A je mezinárodním ještě ve větší míře, než oba předem jmenovaní a zabývá stále se tajuplnými věcmi mezinárodního druhu, pravděpodobně pro svou znalost mnohých zemí. Narodil se v Německu, pochází taktéž z frankfurtské finanční školy a má spojení s tamním bankovním domem Speyerů. Jedna jeho státní příslušnost je jistá - britská; je-li také německým a americkým státním občanem, nedá se zjistit. Ještě podivnější je, že Kahn změnil svou víru - a přece se s ním nejedná jako s odrodilcem. Stalo se ještě známým, že v době, kdy se chystal vstoupit do domů Kuhn, Loeb a Co., zabýval se myšlenkou jít do Anglie a ucházeti se o poslanecký mandát! V Paříži a východně od ní se vydával za mluvčího

americké finanční aristokracie, kterým není. Bude mluvčím skupiny, která na mírové konferenci prorazila židovským programem tak obratně, že ve východoevropských státech bylo vzbuzeno mínění, že Spojené státy americké jsou mocnou semitskou říši.

PAUL WARBURG je čtvrtým členem skupiny židovských finančníků. Narozen v Německu roku 1868, přišel 1902 do Spojených států a stal se roku 1911 americkým státním občanem. Přišel s výslovným úmyslem do země, aby reformoval její finanční systém. Jsou dva druhy výrobců peněz: jeden se prokopává daným systémem; druhý pohlíží na takový systém jako na uměly útvar, který může být zlepšen, předělán nebo nahrazen jiným. Paul Warburg, ratolest dlouhé řady německo-židovských bankéřů, patří k druhému typu. Svou životní dráhu vylíčil v srpnu 1914 senátnímu výboru pro banky a měnu; z tohoto líčení jsou další skutečné údaje.

Warburgové jsou jednou z mezinárodních rodin, o jejichž významu až do války nikdo nic netušil a ani potom by nikdo nic nezvěděl, kdyby jejich internacionalismus nebyl vystoupil tak veřejně na světlo. Bylo velice zajímavou podívanou, vidět na obou stranách bitevních front bratry Warburgy na důležitých poradních místech.

Bankovní dům Warburg v Hamburgu byl založen roku 1796. Zde, v otcovském domě, se Paul Warburg naučil základním pojmům bankovního oboru. Pak se odebral na dva roky do Anglie do bankovního domu Samuel Montague a Co. A byl též ještě po dva měsíce činný jako burzovní makléř. Pak byl v Paříži ve filiálce Ruské banky pro zahraniční obchod, na to opět rok v Hamburgu. Potě procestoval Indii, Čínu a Japonsko. Jeho první pobyt v Americe byl roku 1893, pak se vrátil do Hamburgu a stal se společníkem firmy. Roku 1895 se oženil s dcerou pana Loeba v New Yorku, pobyl každého roku nějakou dobu v tomto městě, přestěhoval se tam roku 1902 definitivně a stal se společníkem bankovního dobu Kuhn, Loeb a Co. (Jakob Schiff se oženil také s jednou dcerou Loebovou, stal se tudíž švagrem Paula Warburga. Jeho bratr Felix, který taktéž patřil k firmě, stal se opět zetěm Jakoba Schiffa.) Americkým občanem se stal roku 1911.

Sotva tři neděle po svém přistěhování roku 1902 objevil, že americké peněžnictví a finančnictví je zcela zastaralé a napsal reformní článek, který však podržel prozatím u sebe až do roku 1906.

Když přišel roku 1902 do Ameriky, nevěděl ještě, přijme-li tam státní občanství; k tomuto rozhodnutí dospěl roku 1908 a provedl je roku 1911. Jen tolik věděl již roku 1902, že je povolán k přetvoření peněžnictví a kreditních záležitostí země. Otázku jednoho člena výboru, proč tak dlouho váhal stát se americkým občanem, zodpověděl upozorněním, že byl „velice loyálním občanem“ své staré otčiny; proto tak dlouho váhal. Teprve přesvědčení o povinnosti, provést peněžní reformu Spojených států, rozhodlo jej, že se vzdal svého dobrého postavení v Německu. Až později pocítil, že zde zapustil kořeny a stal se součástkou amerického národa. Uveřejněním svého článku seznámil se senátorem Aldrichem, který byl u vlády všemohoucím a bezohledným zastáncem bankovních zájmů. Tento se poradil s Paulem Warburgem - který tenkrát byl ještě cizincem - a dostalo se mu skutečné rady.

O působení Paula Warburga usuzuje profesor E. R. A. Seligmann z university Columbia:

> *„Jen málo lidem je známo, jak velké jsou závazky... Federální reservní zákon (Federal Reserve Act) zůstane spojen se jménem Paula Warburga v dějinách země.“*

Tento zákon stvořil ústřední banku, Federal Reserve Board, jakou měly již Anglie, Francie, Německo. Následky tohoto zřízení ukazují Spojené státy jako zemi nejtěžší hospodářské bídy, která má sice přebytek všeho spotřebního zboží, nemůže ho však zužitkovat a rozdělit, protože systém finančních kanálů je ucpán.

Páně Warburgovo tvrzení, že postavením se v čelo Federal Reserve Boardu přinesl velkou materiální oběť, přimělo jednoho senátora k otázce, proč tuto oběť přinášel. Sotva zřejmou odpovědí bylo, že měl silný zájem o peněžní reformu od doby, kdy je v Americe.

Při tomto vyšetřování v senátním výboru hrálo také úlohu politické stanovisko páně Warburgovo a jeho společníků ve firmě Kuhn, Loeb a Co. Z jeho výpovědi vychází najevo, že patří k židovské politice - snad i k politice velkých finančních firem ve všeobecném smyslu - vsadit na všechny strany, takže židovské zájmy jsou v každém případě zajištěny, lhostejno, která strana nabude vrchu. Při tomto vyšetřování vyšlo tedy najevo: 1. Pan Paul Warburg byl nejprve republikánem, později obrátily se jeho sympatie k Wilsonovi, z čehož by se dalo soudit, že se stal demokratem. 2. Jeho firma podporovala republikánskou stranu. 3. Pan Schiff osobně vyplácel příspěvky pro demokratické volební tažení Wilsonovo. 4. Pan Felix Warburg, bratr Paulův, vydával osobně částky na volbu republikánského kandidáta Tafta. 5. Na otázku, jestli tedy žádný z majitelů firmy Kuhn, Loeb a Co. nepodporoval finančně třetího kandidáta, Roosevelta, Paul Warburg odpověděl: „To jsem tím nechtěl říci.“ Tedy vsadil například pan Kuhn, že nemůže dát na pospas „obchodní“ zájmy svých společníků a své firmy.

Výsledek tohoto mnohostranného politického zájmu byl, že za vítěze Wilsona obdržel jeden člen firmy, Paul Warburg, postavení, které mu propůjčilo směrodatný vliv na finance Spojených států. V době těchto projednávání, dne 1. srpna 1914, v předvečer světové války, byl Paul Warburg předsedou americké ústřední banky (Federal Reserve Board), společníkem americko-židovského bankovního domu Kuhn, Loeb a Co. a společníkem židovsko-Německého bankovního domu M. M. Warburg a Co. V Hamburku. On ovšem prohlásil: „Právě se chci zříci své hamburské firmy, ačkoli mě k tomu zákon nezavazuje.“

Panu Paulu Warburgovi bylo tedy určené, aby jako cizinec vstoupil do největšího židovsko-amerického bankovního domu a současně zjednal uznání bankovního systému, který se stal známým pod jménem Federální rezervní systém. Americký lid všeobecně věří, že má před sebou státní zřízení: V tom se mýlí - zákon ke zřízení tohoto systému je sice státním aktem, systém sám je však čistě soukromě povahy. Je to systém soukromých bank s jistými mimořádnými výsadami, zřízený pod státním dohledem. Tento omyl obecenstva byl živen všemi, kteří psali ve veřejnosti o tomto předmětu.

FEDERÁLNÍ REZERVNÍ SYSTÉM je systém SOUKROMÝCH bank, je založením bankovní aristokracie uvnitř již stávající autokracie. Jím vzala za své velká část nezávislosti ostatních bank. Dále bylo tím umožněno jistým finančním spekulantům, že brali velké částky pro vlastní účely bez ohledu na všeobecné zájmy.

Osvědčil-li se tento systém v uměle utvořených poměrech válečných - to je byl-li užitečný vládě, která nerozuměla vedení vlastních obchodů a financí a nevycházela z peněžních nesnází - neosvědčil se pro úlohy mírové, buď následkem chyb od narození nebo neobratným použitím.

Páně Warburgův plán dospěl k uskutečnění ještě právě včas, aby sloužil válečným potřebám. Zatímco tenkrát dobře dovedl hájit bankovní zájmy, stal se nyní až nápadně mlčenlivým, běží-li o pomoc lidu.

Paul Warburg chtěl původně pouze jednu ústřední banku, samozřejmě v New Yorku. Musel povolit, aby povstalo 12 distriktních bank, uklidnil se však myšlenkou, že je možné tuto chybu odstranit „správní cestou“ - to znamená cestou protizákonnou.

To se mu také prakticky podařilo. V New Yorku není nedostatek peněz. Filmové podniky byly financovány milionovými částkami. Společnost pro prodej obilí, pod Bernhardem M. Baruchem, s kapitálem 100 milionů dolarů, je možné založit. Loew, židovský divadelní král, může stavět každý rok dvacet nových divadel.

V zemědělských státech však, kde skutečné bohatství země spočívá v kulturním životě a v obilních sýpkách, tam nenajde hospodář peníze a úvěry.

Tuto situaci nemůže nikdo popřít; ale jen málo lidí zná důvody, protože je nelze nalézt přímými cestami. Přirozené podmínky dovolují lehce konstatovat, nepřirozené obklopuje tajuplný závoj. Jak je možné, že zde ve Spojených státech, nejbohatší zemi světa, s obrovským množstvím zboží a hodnot, připravených k potřebě, okamžitě zužitkovatelných; a přece jako by tyto byly spoutané, neschopné pohybovat se v kolejích? Pro temné pikle v peněžnictví.

Do toho se může lid jen stěží vpravit; kdyby tak učinil, shledal by, že tajemství nevězí v penězích, nýbrž v tom, jak se s penězi zachází, například „správní cestou“.

Spojené státy neměly ještě nikdy presidenta, který by se byl vyznal v peněžnictví; ti museli vždy chodit pro radu v takových věcech k peněžníkům. Peníze jsou nejrozšířenějším zbožím, nejčastěji spravovaným a ovládnutým, a přece nemá s tím vláda co činit, s výjimkou, je-li přinucena, stejně jako lid, opatřit si peníze od těch, kteří je ovládají.

Peněžní otázka, uchopena za správný konec, znamená rozluštění židovské otázky a všech ostatních otázek hmotného rázu.

Páně Warburgova finanční politika směřovala k tomu, aby byla úroková míra v různých částech země různá. Když toto objasnil bankéřům, dobyl by si veliké zásluhy, kdyby chtěl poučit také lid: Proč jedna třída lidí, která v žádném případě nepatří k výrobcům hodnot, dostává úvěr pro své obchody, zatímco stavy, hodnoty vyrábějící, jsou bankéřům bublinou; proč půjčují se v jedné části země jistým lidem peníze v určité úrokové míře, zatímco tyto lze v jiné části země dostat v sazbách zcela jiných?

Své dílo stvořil pod hlediskem řemeslného peněžníka. Teprve tehdy, kdyby se obrátil k zájmům všeobecnosti, teprve potom dala by se správně chápat Prozřetelnost, která jej sem vedla.

Některé věty z Warburgova pera ukáží nám jeho názory a úmysly stran peněžnictví:

„...Vůči daleko rozšířenému mínění nejsou ústřední bankovní ústavy zpravidla majetkem vlády... Banka anglická je provozována jako privátní výdělková společnost“

„Plán peněžní komise navázat na zřízení Banky Anglické. Její vedení spočívá úplně v rukou obchodníků a neponechává vládě účast na vedení nebo kontrole... Tyto ústřední banky, třebaže dle zákona soukromé společnosti, jsou polovičními vládními orgány potud, že jsou oprávněny vydávat bankovky... A potud, že jsou uchovávači skoro všech reserv drahých kovů země a správci vládních peněz. Nad

to musí se vláda spolehnout v otázkách národní politiky na dobrou vůli a loyální spolupráci těchto ústředních orgánů.“

Podle toho závisejí tedy otázky národní politiky na finančních mocnostech. Silnější vliv vlády pan Warburg nazývá „ještě nebezpečnějším extrémem“.

Warburg se staví proti součinnosti mužů vlády v peněžnictví z těchto důvodů:

„V naší zemi - myslí tím Spojené státy - kde každý diletant bez předběžného vzdělání může dosíci libovolného státního postavení, kde osobní přátelství nebo podpora - ať politická nebo finanční - při presidentské volbě předpokládá nárok na politickou přednost... Stalo by se přímé vedení vládou, to je politické vedení, osudným.“

Při slově „přednost“ vzpomeňme, že v prosinci 1916 bylo tvrzeno, že více mužů z nejbližšího okolí Wilsonova vydělalo při burzovních operacích 60 milionů dolarů na základě své znalosti příští válečné noty presidentovy!

Mezinárodní činnost židovské firmy KUHN, LOEB & CO si zaslouží pozornost. Vlivy, které přinutily Spojené státy, že vypověděly roku 1911 obchodní smlouvu se spřáteleným Ruskem, vycházely od Jakoba Schiffa. Tato země, zdá se, byla ohniskem jeho politické činnosti. Jeho firma financovala Japonsko pro válku s Ruskem a pokoušela se tak učinit z něho pomocníka Judova. Chytří Japonci však prohlédli hru a omezili své vztahy k Schiffovi na věci čistě obchodní. Tuto okolnost nutno mít na zřeteli při dnešní daleko rozšířené válečné propagandě proti Japonsku. Tytéž hlasy ve veřejném životě, které zvučely nejhlučněji pro věc židovskou, jsou nejhorlivějšími, běží-li o vyvolání nálady Japonsku nepřátelské.

Válka mezi Japonskem a Ruskem podporovala Schiffův plán k podkopání Ruska, jak bylo potom židovským bolševismem dokonáno. On dal peněžní základ, kterého pomocí byly tenkrát rozšiřovány mezi ruskými válečnými zajatci v Japonsku ideje, které jsou teď všeobecně známé jako bolševismus. Tito váleční zajatci se pak vrátili jako apoštolové převratu do Ruska. Pro svou účast na zničení Ruska byl Schiff onoho večera, kdy se rozšířila zpráva o carově vzdání se trůnu, předmětem bouřlivých oslav newyorského židovstva.

Celá forma, o níž je v této části řeč, je židovsko-německá a udržuje spojení s Německem. Do jaké míry trvá toto spojení pro další události, nelze zjistit.

Pracovním polem Otto Kahna je Velká Británie a Francie. Prohlašuje ve francouzském tisku, jako by byl americkým zplnomocněncem, co Amerika zamýšlí vůči Evropě. Je dostatečně Britem, aby mohl pomysleti na kandidaturu do parlamentu. Ba vniká i dále do evropského východu v oblasti více židovské, a po jeho příchodu a odchodu nastanou vždy vzápětí jisté změny, od nichž však je jeho jméno pečlivě vzdalováno.

Mezi nejdůkladnější výkony páně Kahnovy náleží denunciace organizace „Německu přátelské propagandy“, čímž uvedl Američany, jak pravil, v divoké nadšení ve prospěch Francie, zatímco současně provozoval jeho společník Paul sladkou hru sympatií pro Německo!

Velký mezinárodní orchestr, tato židovská firma, dovede hrát „Pod hvězdnatou vlajkou“, „Wacht am Rhein“, „Marseillaise“ i „God save the King of England“ v harmonickém souzvuku.

Potom Warburgové. Jejich zájem směřoval přirozeně k Německu. Ještě při vypuknutí války byl Paul Warburg obchodně spojen s Hamburkem, slíbil však, že spojení

přeruší. Nastala válka. Židovská vláda ve Spojených státech byla zesílena. Jakou roli při tom hrál Paul Warburg, bylo ukázáno dříve.

Warburgové jsou tři. Felix Warburg je druhým v Americe. Je veřejností málo všímán, ačkoliv je členem americko-židovského komitétu. Byl ze židovské strany poctěn titulem čestného rabína „haber“ a je znám v židovském světě jako Haber Rabbi Baruch ben Mosche - jediný žid v Americe, jemuž byl tento titul propůjčen.

Max Warburg zastupuje svou rodinu ve svém rodišti. Má právě tolik co činit s německou válečnou vládou, jako jeho bratři s válečnou vládou americkou. Jak hlásaly noviny celému světu, setkali se bratr z Ameriky s bratrem z Německa roku 1919 v Paříži jako vládní zástupcové a míroví vyjednavači.

Toť zvláštní. Tak jako ve Washingtonu byli nejčastějšími a přednostními návštěvníky v Bílém Domě židé, v Berlíně byl jediný, který měl přímé telefonické spojení s císařem - žid Walter Rahenau. Právě tak tomu bylo v Londýně, v Paříži, ba i v Petrohradě, který prý „pronásledoval“ onu rasu, která už tenkrát jej tajně ovládala tak, jak to činí dnes otevřeně.

Aniž bychom vnikali do tohoto uměleckého systému, který řídí všechny uzly mezinárodního dění z jednoho střediska, dále uvedené postačí, abychom ukázali, jak jedna jediná bankovní firma téměř řemeslně zasahuje do všemožných politických událostí národních a mezinárodních. Rodina Warburg na vrcholu finančního světa dvou, ještě k tomu nepřátelských zemí. Táž rodina ze dvou stran při vyjednáváních o světový mír a při poradách o Svazu národů. A opět rodina Warburgova, která ze dvou stran radí světu, co třeba nejdříve vykonat. Větším právem, než snad obecenstvo tušilo, vyjádřil jistý newyorský časopis z mírové konference své podezření v článku s nadpisem „Mějte se na pozoru před Warburgy“.

Pan Paul Warburg má starost o to, jak se bude zacházet v příští válce se soukromým majetkem ze strany některých válčících mocností. Dovolává se jednoho francouzského bankéře, který pokládá za možnou anglo-francouzskou válku a předvídá panické účinky, které by v tomto případě nastaly vzájemným vypovězením vkladů a pohledávek bankéřů obou zemí. Pan Warburg k tomu podotýká:

> *„Myslím, že naši bankéři by měli tuto velice vážnou otázku pečlivě studovat. Při nedbání práva soukromého vlastnictví nemáme co získat, ale můžeme mnoho ztratit, podporujeme-li takovou politiku. Staneme se pravděpodobně během doby největšími vlastníky cizích hodnot, které by byly ohroženy, kdybychom byli zapletení do války. Pro mne je velikým zájmem, aby se nestalo nic, co by stálo v cestě učinit ze Spojených států zemí záložního zlata světového.“*

Naznačuje-li pan Warburg, že mezinárodní židé hodlají přeložit svůj peněžní a směnečný obchod do Spojených států, nutno si říci s určitostí, že si toho Spojené státy naprosto nepřejí. Dějiny nás varují příliš zřetelně před tím, co by to pro nás znamenalo. Španělsko, Benátky, Velká Británie a Německo musely si dát po řadě líbit podezření a nelibost za to, co způsobili židovští peněžníci.

Zasluhuje nejvážnější pozornosti, že většina národních nepřátelství v přítomné době povstala z rozhořčení nad tím, co židovská peněžní moc učinila pod maskou nacionálních zájmů.

„Britové to učinili“, „Němci to učinili“, říká se, zatímco to učinili židé a národy byli pouze polem, na němž se konala židovská šachová hra.

Slyšíme dnes po celém světě výtky: „Spojené státy učinily to a to. Bez Spojených států nabyl by svět brzy lepšího vzhledu. Američané jsou špinavým, chtivým, krutým národem!“

Proč? Protože se zde zahnízdila židovská peněžní moc, vytlouká kapitál jak z naší příznivé situace, tak z evropské bídy a štve proti sobě dva díly světa; množství amerických obchodníků venku není vůbec Američany - jsou to židé, kteří v mnohých případech zastupují právě tak bídně svou rasu jako americký národ.

Spojené státy si nepřejí, aby se „ALL-JUDE“ přemístil sem. Nechceme trůnit nad národy jako zlatá telata. Chceme jim pomoci, ale reálnými hodnotami, nikoli ve jménu zlata a znamení zla.

Mezinárodní povahu Warburgů nelze popřít. Felix Warburg udržoval spojení s Hamburgem déle než Paul; v obou případech se jeví přerušení styků velice povrchním. - V téže době, kdy Felix vystoupil z hamburské firmy svého bratra Maxe, opustil zde také pan Stern svou frankfurtskou firmu. Oba stali se na straně Dohodové velmi činnými a zaujímají nepřátelské stanovisko proti Německu s velkou horlivostí. Nemožné, řeknou, kdož věří, že německý žid je Němcem. Naprosto nemožné; židovská věrnost patří židovskému národu. Zjištění této skutečnosti naráží vždy v koupeném židovském tisku na největší rozhořčení. Pouze ještě jeden případ: Každý si vzpomene na film pro válečné účely propagandistické „Berlínská bestie“. Jeho výrobcem a původcem byl německý žid Karl Lammte. Jeho „německý“ rod mu nebránil vytlouci peníze z filmu a jeho film mu nebránil, aby nenavštívil každoročně svou rodnou zemi.

Za války převzala firma Kuhn, Loeb a Co. půjčku města Paříže. To bylo příčinou projednávání tisku v Německu. Zasluhuje tudíž pozornost, že v Hamburku - bydlišti a obchodním místě Maxe Warburga, policejní ředitel dal tento příkaz tisku: „Další zmínka v tisku o půjčkách, poskytnutých firmou Kuhn, Loeb a Co. městu Paříži, a nepříznivé rozklady o tom, jsou zakázány.“

Jak se zdá, Max Warburg byl dost silný, aby potlačil veřejnou rozpravu o činnosti svého bratra v Americe. Právě v Americe žijící Warburgové musí si již dát líbit kritiku, pokud je ji potřebí.

23. Americký peněžní hlad pod židovskou finanční kontrolou

The Deaborn Independent, issue of 16 July 1921

Mezinárodního bankéře, který nemá vlast a sází všechny země do hry, mezinárodní židovský proletariát, který se potuluje ze země do země, aby hledal pro sebe příjemné podmínky hospodářské, možno nalézt za všemi problémy znepokojujícími dnes celý svět. Přistěhovalecká otázka je otázkou židovskou. Taktéž otázka peněžní. Taktéž zmatky světové politiky. Taktéž mravní otázka.

Řešení židovské otázky je v prvé řadě věcí židů; neprovedou-li ji oni, rozřeší ji svět. Žid hlásí a potvrzuje sám všude svou příslušnost k internacionalismu. Německý bankéř řekl: „Jsme mezinárodními bankéři. Německo prohrálo válku - co na tom? To je věc armád. My jsme mezinárodní bankéři“.

Tak se chovali mezinárodní židovští bankéři za války. Národové bojovali proti sobě - co na tom? Byl to boxerský zápas: věc bojujících - „my jsme mezinárodní bankéři“.

Nějaký národ je těžce poškozen umělým směnečným diskontem; jiný tím, že jsou mu vzaty peníze z hospodářského oběhu. Co je to pro mezinárodního bankéře? On má

své vlastní obchody a starosti. V bouřlivých dobách spadne více švestek než jindy do nastavených košů mezinárodních bankéřů. Války a doby nouze poskytují jim bohaté žně.

Projděte úředními místnostmi vlády, kde mají být uchovaná tajemství daní z příjmů, spolkových bank, zahraniční politiky - a najdete všude usazené židy, kde si to přeje mezinárodní židovstvo a kde se může dozvědět co chce.

Mezinárodnímu židovi jsou národové - zákazníky v jistém smyslu. Zvítězí-li vojsko nebo je poražené - oni vyhrají, ať prohraje kdo chce.

Pro ně válka ještě neskončila. Vlastní nepřátelství a bída národů byly pouhou předehrou.

Veškeré hotové peníze byly shrábnuty z celého světa. Nějaké peníze musely být ještě ponechány venku jako válečné mzdy a dividendy; ty se však dostaly zpět zvýšením cen, umělým nedostatkem nebo vydrážděním požitkářství. Pak zmizelo poslední zlato.

Jako špatný vtip zní promyšleně rozšiřované tvrzení: „Spojené státy mají více zlata než každá jiná země.“ Kde je? Kdy naposledy viděl jsi zlaty peníz? Kde vězí všechno to zlato - snad ve sklepeních pokladového úřadu? Nikoliv, neboť vláda je předlužena, hledí zoufale spořit, nemůže vypláceti bojovníkům renty, protože toho nedovolují finance. Nikoliv; zlato je v Americe, ale přece ji nepatří.

Americký rolník a americký průmyslník, které nedovedly zdolat triky mezinárodních bankéřů, ale kterým dochází dech při ubohém úvěru, se diví, kde vlastně peníze jsou. Evropa vězí v naprostém nedostatku a hledí k nám, hledajíc pomoc. Další kabelový telegram vyňatý z Londýnských novin, vrhá jakési světlo do této temnoty: „Dozvídáme se dnes, že další lodní náklady zlata v částce 2,8 milionů dolarů byly vypraveny firmě Kuhn, Loeb a Co., s dřívějšími dohromady 129 miliony dolarů.“

V dobře zpravených bankéřských kruzích se věří, že část německého zlata které firma dováží, pochází z Ruska, nikoliv z Německa, jak se všeobecně má za to. Židovský mezinárodní bankovní systém dá se lehce popsat. Je tu především hlavní stan. Tento stan byl dříve v Německu s odbočkami v Rusku a Itálii, Francii, Velké Británii a v Jižní Americe (jihoamerické židovstvo pracuje způsobem, jenž vzbuzuje obavy). Oba státy, Německo a Rusko byly vyhlédnuty mezinárodními bankéři k potrestání, protože se měly před židy nejvíce na pozoru. Teď je po trestu; tento obchod je odbyt.

V každé zemi, ve Spojených státech, Mexiku a jihoamerických státech, ve Francii, Anglii, Německu, Itálii, Rakousku ba i v Japonsku je jeden židovský bankovní závod, jaký stojí v čele bankovní skupiny každé země.

Paul Warburg byl vynálezcem, zdokonalitelem a ředitelem systému Federálních bank ve Spojených státech. Nebyl při tom židem jediným, ale nejvýznačnějším. Není to špatné, přes skutečnost, že se ponechávají státní peněžní a měnové funkce soukromým finančním společnostem. Avšak podle posudku o věci to vyznívá v ten smysl, že je špatně prováděna. Země prošla sice s tímto systémem válkou, prochází s ním však špatně mírem; jak říkají znalci - následkem překážek toho systému.

Ať je zásoba zlata v zemi jakkoliv velká, bohatství té země ve věcných hodnotách je ještě větší, je větší veškerého zlata světa; již roční výnos zemědělských výrobků ji přesahuje.

Ale za dnes platného systému musí procházeti bohatá hojnost národního zboží úzkým kanálem úvěrů a to závisí opět na zlatě. Kdo má zlato, ovládá svět. Kdo sedí u

kohoutu kanálu, určuje pohyb všech životních potřeb. Na těch závisí blahobyt světa. Zastaví-li se pohyb tohoto věcného zboží, zastaví se hospodářská činnost veškerého světa, onemocní hospodářsky.

Závisí-li tedy náš blahobyt na dobré vůli jisté skupiny lidí, kteří mají peníze v rukou, a naše bída na jejich zlé vůli, a houpají-li se bída a blahobyt a dolů jedině na základě rozhodnutí někde učiněných, je zcela přirozená otázka: kdo to dělá? Zde je zboží a životní potřeby, tam naléhává poptávka po něm - kde jsou peníze, zprostředkující vyrovnání?

Některá z největších průmyslových odvětví jsou v rukou věřitelských výborů. Hospodářské podniky se vydražují za stovky dolarů, koně se prodávají za tři dolary kus. Vlna a bavlna v dostatečném množství na skladě, aby se jimi mohl obléci celý národ, se kazí v rukou majitelů, kteří se jich nemohou zbavit. Všechna výrobní odvětví, železnice, noviny, obchody, továrny, stavitelství jsou v nesnázích nedostatkem peněz v zemi, která se považuje za finanční středisko světa.

Kde jsou tedy peníze?

V New Yorku - díky Warburgovu systému ústředních Federálních bank. Veřejný úředník, který je informován, podává guvernéru Federální rezervní rady tuto stížnost.

Zatímco produkční oblasti Západu a Severozápadu trpí nedostatkem peněz, některé banky v New Yorku dostaly od Rezervních bank v jistém počtu případů více než 100 milionů dolarů; vícekráte obdržela jedna jediná banka půjčku 145 milionů dolarů - dvojnásob tolik, kolik některé rezervní banky půjčily všem členským bankám svého okresu dohromady...

Jedna jediná newyorská banka vypůjčila si sama 134 milionů dolarů, to je o 20 mil. více, než Rezervní banka v Kansasu mohla půjčit 1.091 členským bankám svého okresu. Jiná obdržela 40 mil.; více než mohla kreditovat Federální banka v Minneapolisu 1000 členským bankám. Třetí bylo půjčeno 80 mil., více než si mohly vypůjčit všechny banky států Texas, Louisiana a Oklahoma od Federální banky v Dallasu. Rezervní banka v St. Louis nemohla půjčit 569 členským bankám v sedmi státech oněch částek, jež obdržel jeden newyorský bankovní závod od newyorské Federální banky.

Tak tedy vypadá situace. Těchto dvanáct distriktních federálních bank, jejichž úkolem by mělo být opatrování peněz rovnoměrně všem částem země, je asi tak usazené „správní cestou“, že newyorská Rezervní banka se stala skutečnou ústřední bankou Spojených států v každém směru, a slouží spekulativnímu obchodu s miliony, zatímco produktivní hospodářství se odbývá tisícovkami!

Došla-li věc tak daleko, že čtyři newyorské bankovní závody mohou si vypůjčit od newyorské Federální banky tolik peněz, kolik banky 21 států Unie dohromady, vyžaduje tento jev vysvětlení.

Odkud přišly tyto peníze, vypůjčené v New Yorku? Z týchž částí země, kde panuje největší peněžní nouze! V květnu 1920 bylo vydáno po telefonu heslo: patnáctého dne začíná věšení! - A patnáctý den nastal. Kredity byly vypovězeny. Platy byly naléhavě požadovány. Proud peněz, doslova vymačkaný z produktivních oblastí země se počal valit do New Yorku. Jiným způsobem byly by zmíněné obrovské půjčky nemožné. Bylo to vydírání.

„Peníze byly odňaty legitimnímu obchodu v různých částech země, aby mohly být půjčovány za lichvářské úroky ve Wallstreetu,“ píše již zmíněný úředník.

„Jak bylo zjištěno, spekulační banky dostaly své peníze za 6 procent a půjčovaly je za 20-30 procent.“

Federální rezervní systém stvořil umělý nedostatek peněz, ze kterého kořistí spekulantské banky. Vyňal peníze z oběhu; newyorští je půjčovali na obrovské úroky, které musely zaplatit výrobci, producenti, aby ušli záhubě nedostatkem peněz.

V této době se dařilo Federal Reserve systému tak dobře, jako ještě nikdy. V prosinci 1920 dosáhly jeho zisky 45 procent, v červenci 1921 už 60 procent jeho kapitálu.

Warburgův systém, určený k tomu, aby vyrovnával proměnlivé náhody peněžního obchodu, zemi peněžně vyprázdnil. Neosvědčil se jako federální systém, nýbrž jako soukromý rezervní systém - ne k užitku všeobecnému, nýbrž ve prospěch židovských bankéřů.

Měl sloužit k tomu, aby uvedl opět do spořádaných kolejí obchodní život a pohyby cen - sloužil však k ochromení hospodářského života v kritickém okamžiku. Bylo to zvrácené. Hospodářsky, logicky, komerčně, ne-li zločinecky zvrácené!

Federální rezerva se honosí svými vlastními rezervami právě tak, jako by to bylo znamením národního hospodářského zdraví. Trpí-li země, mají být rezervy nízké, nikoli tak vysoké: Výše, jíž dosáhly, je měřítkem hloubky národní hospodářské deprese. Jen desetina z nich by stačila k oživení krevního oběhu hospodářského.

Warburg systém pracoval špatně, bylo ho zneužito a trpí jím celá země.

Situace se zhoršuje ještě tím, že mnohým, kteří by mohli mluvit, jsou ústa zamčena. Vysocí úředníci musejí mlčet s ohledem na volební příspěvky, kterých se zúčastňují všechny finanční živly. Příliš mnoho mužů je jim zadluženo. Seznam soukromých dluhů některých těchto lidí, kteří se ucházeli v posledních osmi letech o prezidentství by působil hodně osvětlivě, snad právě tak osvětlivě jako jmenný seznam židů, do jejichž domů zavítali při své předvolební cestě naší zemí. Mužové, kteří jsou tím zavázáni panujícímu finančnímu systému, nesmějí ovšem prozradit co vědí.

Tento stav je osvětlován zvláštním způsobem výrokem sekretáře pokladu Cushinga Daniela, proneseným před jedním kongresovým výborem. Tento ukazuje, jak daleko sahá mocenská oblast soukromých společností, nazývaných „ústředními bankami“:

„Když jsme procházel závodem Bank of England, vykázal jsem se doporučujícím dopisem státního sekretáře Haye, a zástupce banky mne přijal velmi zdvořile. Prováděl mne bankou a když jsme se vrátili do přijímací kanceláře, tázal jsem se, dovolí-li mi několik otázek. Když přisvědčil, tázal jsme se, mohl-li by mi dát výkaz bankovního stavu.“

„Nevystavujeme výkazy.“

„Což nežádá parlament někdy vysvětlení o stavu banky?“

„Nikoliv“

„Jak je však možné, že i tak zvaní revolucionáři v Dolní sněmovně nevstanou a nepožadují vysvětlení, co se zde děje?“

„Oh, většinu z nich tvoří znační dlužníci naší banky - ti nám nepůsobí potíže...“

Konec 2. svazku